

41-41

20

LIBRARY

OF THE

Theological Seminary,

PRINCETON, N. J.

Case. B5315 *Division*.....

Shelf, P22 *Section*.....

Book, 1849 *No.,*.....

Presented to the Society of
Inquiry, Princeton, N. J.
by John Newton

ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚੋਂ,
ਆਦ ਪੋਥੀ ਜੋ ਉਤਪੱਤ ਦੀ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ,
ਅਰ ਜਾਤਾ ਪੋਥੀ ਵਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ,
ਜਿਹੜੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੂਸਾ ਪਿਕੰਬਰ ਦੇ
ਹਥੀਂ ਲਿਖਵਾਈਆਂ।

✓ Bible. O.T. Genesis. Panjabi. 1849. -

GENESIS,

WITH THE FIRST TWENTY CHAPTERS OF

EXODUS,

IN PANJABI.

Translated by   *Samuel J. May*

LODIANA :

PRINTED FOR THE NORTH INDIA BIBLE SOCIETY, AT THE
AMERICAN PRESBYTERIAN MISSION PRESS:—

THE REV. J. NEWTON SUPERINTENDENT.

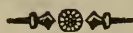
1849.

ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਇਸ ਪੋਥੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਮੁਕਤਵਾਤਾ ਦੀ
ਹੋਰ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੇ, ਤਾਂ ਲੁਵੇਗਲੇ ਦੇ, ਜਾ ਸਹਾਰਨਪੁਰ, ਜਾ ਸਪਾ-
ਟ੍ਰ, ਜਾ ਅੰਬਾਲੇ, ਜਾ ਟਿਲੀ, ਜਾ ਜਲੰਪਰ, ਜਾ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਪਾਟਰੀ ਸਾਹ-
ਬਾਂ ਦੇ ਪਾਹ ਜਾਕੇ, ਸਵਾਲ ਕਰੇ; ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਆਪਣੇ ਮਨ
ਵਿਚ ਤਸਲੀ ਪਾਵੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੋਰਨਾਂ ਪੋਥੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ,
ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸਾਹਬਾਂ ਤੇ ਮੰਗ ਲਵੇ ॥

ਮੂਸਾ ਦੀ ਆਦ ਪੋਥੀ
ਜੋ ਉਤਪੱਤ ਦੀ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ ।

[੧ ਪਰਬ] ਪਿਰਥਮੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਕਾਸ ਅਰ ਧਰਤੀ
੨ ਉਤਪੱਤ ਕੀਤੀ । ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਬੇਡੋਲ ਅਰ ਸੁੰਨਮਸਾਲ
ਸੀ, ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਲ ਉੱਤੇ ਅਨੇਰ ਸਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ
ਆਤਮਾ ਜਲ ਦੇ ਉੱਤੇ ਹਲਦਾ ਸੀ ॥

੩ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਚਾਨਲ ਹੋਵੇ; ਅਰ
੪ ਚਾਨਲ ਹੋ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਚਾਨਲ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ,
ਜੋ ਅੱਛਾ ਹੈ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਚਾਨਲ ਤਾਈਂ ਅਨੇਰ
੫ ਥੀਂ ਅੱਡ ਕੀਤਾ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਚਾਨਲ ਨੂੰ ਦਿਨ,
ਅਤੇ ਅਨੇਰ ਨੂੰ ਰਾਤ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ । ਸੇ ਸੰਝ ਅਰ ਸਵੇਰ
ਪਹਿਲਾ ਦਿਹਾੜਾ ਹੋਇਆ ॥

੬ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪਾਲੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ
੭ ਅਧਰ ਹੋਵੇ; ਸੇ ਪਾਲੀਆਂ ਤੇ ਪਾਲੀ ਅੱਡ ਕਰੇ । ਤਦ ਪਰ-
ਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਧਰ ਨੂੰ ਬਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਅਧਰ ਤੇ ਹੇਠਲੇ
ਪਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਅਧਰ ਤੇ ਉਪੁੱਰਲੇ ਪਾਲੀਆਂ ਥੀਂ ਅੱਡ ਕੀ-
੮ ਤਾ । ਅਤੇ ਤਿਹਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ

ਅਪਰ ਨੂੰ ਅਕਾਸ ਕਿਹਾ। ਸੇ ਸੰਝ ਅਰ ਸਵੇਰ ਦੂਜਾ ਦਿ-
ਗੜਾ ਹੋਇਆ ॥

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਅਕਾਸ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਪਾਲੀ ੯
ਇਕ ਜਾਗਾ ਕੱਠੇ ਹੋਲ, ਅਤੇ ਖੁਸਕੀ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ
ਤਿਹਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਖੁਸਕੀ ਨੂੰ ਪਰ- ੧੦
ਤੀ, ਅਤੇ ਪਾਲੀਆਂ ਦੇ ਕੱਠ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਕਿਹਾ; ਅਰ ਪਰ-
ਮੇਸੁਰ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਆ- ੧੧
ਖਿਆ, ਜੋ ਪਰਤੀ ਬੀਜਵਾਲਾ ਘਾਹ ਅਰ ਸਾਗਪੱਤ, ਅਤੇ
ਫਲਨਹਾਰ ਰੁਖ, ਜੋ ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਜਾਤ ਦੇ ਅਨੁ-
ਸਾਰ ਫਲਨ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪ ਵਿਖੇ ਬੀਜਪਾਰੀ
ਹੋਲ, ਉਗਾਵੇ। ਅਤੇ ਤਿਹਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਦ ਪਰਤੀ ੧੨
ਨੈ ਘਾਹ ਅਰ ਸਾਗਪੱਤ ਨੂੰ, ਜੋ ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਜਾਤ ਦੇ
ਅਨੁਸਾਰ ਬੀਜ ਪਰਦੇ, ਅਤੇ ਫਲਨਹਾਰ ਰੁਖਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨਾਂ
ਦੇ ਬੀਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨਾਂ ਵਿਚ ਹਨ,
ਉਗਾਇਆ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਸੇ ੧੩
ਸੰਝ ਅਰ ਸਵੇਰ ਤੀਜਾ ਦਿਗੜਾ ਹੋਇਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਦਿਨ ਅਰ ਰਾਤ ਦੇ ੧੪
ਜੂਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਕਾਸ ਦੇ ਅਪਰ ਵਿਚ ਜੋਤਾਂ ਹੋਲ, ਸੇ
ਪਤਿਆਂ ਅਰ ਸਮਿਆਂ, ਦਿਨਾਂ ਅਰ ਵਰਿਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ
ਹੋਲ। ਅਤੇ ਓਹ ਅਕਾਸ ਦੇ ਅਪਰ ਵਿਚ ਜੋਤਾਂ ਠਹਿ- ੧੫
ਰਨ, ਜੋ ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਚਾਨਲ ਕਰਨ। ਅਤੇ ਤਿਹਾ ਹੀ
ਹੋ ਗਿਆ। ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਵਡੀਆਂ ਦੇ ਜੋਤਾਂ ਸਾਜੀ- ੧੬
ਆਂ; ਇਕ ਵਡੀ ਜੋਤ ਜੋ ਦਿਨ ਉੱਤੇ ਅਮਲ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਦੂ-
ਜੀ ਛੋਟੀ ਜੋਤ ਜੋ ਰਾਤ ਉੱਤੇ ਅਮਲ ਕਰੇ; ਅਤੇ ਤਾਰੇ ਬੀ
ਸਾਜੇ। ਅਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਸ ਦੇ ਅਪਰ ੧੭

੧੮ ਵਿਚ ਰਖਿਆ, ਜੋ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਚਾਨਲ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਦੇਹ ਅਰ
ਗਤ ਉੱਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਚਾਨਲ ਨੂੰ ਅਨੇਰ ਥੀਂ ਅੱਡ
੧੯ ਕਰਨ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਡਿੱਠਾ ਜੋ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਸੇ ਸੰਝ
ਅਰ ਸਵੇਰ ਚੋਥਾ ਦਿਹਾੜਾ ਹੋਇਆ ॥

੨੦ ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਪਾਲੀ ਚਲਲਵਾ-
ਲਿਆਂ ਜੀ ਜੰਤਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾਇਤ ਨਾਲ ਉਪਜਾਵੇ; ਅਤੇ
ਪੰਖੇਰੂ ਪਰਤੀ ਉੱਪਰ ਅਕਾਸ ਦੇ ਅਧਰ ਵਿਚ ਉਡਲ।

੨੧ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਜਲ ਦੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ
ਸਰਬੱਤ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜਿਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਜਾਤ ਦੇ
ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਲੀਆਂ ਤੇ ਬਹੁਤਾਇਤ ਨਾਲ ਉਪਜੇ, ਅਤੇ
ਸਾਰੇ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਨੂੰ, ਉਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੈਦਾ

੨੨ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਅਤੇ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਲੇ, ਅਤੇ
ਵਧੋ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਪਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਤਰੋ, ਅਤੇ ਪੰਖੇਰੂ
੨੩ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਧਲ। ਸੇ ਸੰਝ ਅਰ ਸਵੇਰ ਪੰਜਵਾਂ ਦਿ-
ਹਾੜਾ ਹੋਇਆ ॥

੨੪ ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪਰਤੀਓਂ ਜੀ ਜੰਤ
ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਜਾਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਰਥਾਤ ਪਸੂ, ਅਰ
ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ, ਅਰ ਜੰਗਲੀ ਮਿਰਗ, ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਜਾਤ
ਅਨੁਸਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਲ। ਅਤੇ ਤਿਹਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ।

੨੫ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਜੰਗਲੀ ਮਿਰਗਾਂ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ
ਅਨੁਸਾਰ, ਅਰ ਪਸੂਆਂ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ,
ਅਰ ਪਰਤੀ ਦੇ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜਿਆਂ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜ.ਤ ਦੇ ਅ-
ਨੁਸਾਰ, ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅੱਛਾ

੨੬ ਹੈ। ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਆਪਲੇ

ਸਰੂਪ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਆਪ ਵਰਗਾ ਬਲਾਯੇ; ਅਤੇ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ
 ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਪੰਖੇਰੂਆਂ, ਅਰ ਪਸ਼ੂਆਂ
 ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੀ-
 ਆਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਸਰਦਾਰੀ ਕਰਨ।
 ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਸਰੂਪ ਉੱਤੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ; ੨੭
 ਉਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਉੱਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ; ਨਰ
 ਅਰ ਨਾਰੀ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ੨੮
 ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਤੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
 ਆਖਿਆ, ਜੋ ਫਲੇ, ਅਰ ਵਧੋ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰੋ, ਅਰ
 ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਬੱਸ ਵਿਚ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ
 ਮੱਛੀਆਂ, ਅਰ ਅਕਾਸ ਦੇ ਪੰਖੇਰੂਆਂ, ਅਰ ਸਰਬੱਤ ਜੀਵ-
 ਪਾਰੀਆਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਸਰਦਾਰੀ
 ਕਰੋ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਬੀਂਵਾਲੇ ੨੯
 ਸਾਗਪੱਤ ਨੂੰ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਬਿਰਛ
 ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਬੀਂਵਾਲਾ ਫਲ ਹੈ, ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਸੇ
 ਤੁਹਾਡੇ ਖਾਲ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ੩੦
 ਮਿਰਗਾਂ ਨੂੰ, ਅਰ ਅਕਾਸ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ
 ਉਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪੇਟ ਭਾਰ ਚੱਲਦੇ ਹਨ,
 ਜਿਨਾਂ ਵਿਚ ਜੀਉਲ ਦਾ ਸਾਂਸ ਹੈ, ਸਰਬੱਤ ਭਾਂਤ ਦੀ
 ਹਰਿਆਈ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਖਾਲ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਤਿਹਾ
 ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਸਰਬੱਤ ਉੱਤੇ ਜੋ ਉਸ ੩੧
 ਨੈ ਬਲਾਇਆ ਸੀ, ਨਜਰ ਪਾਈ, ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਬਹੁਤ
 ਅੱਛਾ ਹੈ। ਸੇ ਸੰਝ ਅਰ ਸਵੇਰ ਛੇਵਾਂ ਦਿਹਾੜਾ ਹੋਇ-
 ਆ ॥

ਇਸ ਤਰਾਂ ਅਕਾਸ ਅਰ ਧਰਤੀ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀ [੨]

੨ ਸਾਰੀ ਵਸੋਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੱਤਵੇਂ
 ਦਿਨ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਜੋ ਉਨ ਬਲਾਇਆ ਸੀ, ਪੂਰਾ ਕਰ
 ਚੁੱਕਿਆ ਸਾ, ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਤੇ, ਜੋ
 ੩ ਉਸ ਨੈ ਸਾਜਿਆ ਸਾ, ਵਿਸਰਾਮ ਕੀਤਾ। ਉਪਰੰਤ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਤਾਈਂ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ
 ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਠਰਾਇਆ; ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਆਪਣੇ
 ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਥੀਂ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਤਪੱਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਾ-
 ਜਿਆ ਸਾ, ਇਸ ਦਿਹਾੜੇ ਵਿਸਰਾਮ ਕੀਤਾ ॥

੪ ਇਹ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਬਖਾਨ ਹੈ, ਕਿ ਜਦ ਏਹ
 ਉਤਪੱਤ ਹੋਏ, ਅਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਧਰਤੀ
 ੫ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਮਦਾਨ ਦਾ ਸਭ
 ਸਾਗਪੱਤ, ਜੋ ਅਜੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਦਾਨ ਦੇ
 ਸਭ ਬੂਟੇ ਬਿਰਵੇ, ਜੋ ਅਜਾਂ ਉੱਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੀਰੰ ਨਹੀਂ ਵਰਗਾਇਆ ਸਾ,
 ੬ ਅਤੇ ਨਾ ਜਮੀਨ ਦੇ ਬਾਹੁਲ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਸਾ। ਪਰ
 ਧਰਤੀਓਂ ਕੁਹੀੜ ਨਿੱਕਲੀ, ਅਰ ਸਾਰੀ ਜਮੀਨ ਨੂੰ ਗਿੱਲ
 ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ॥

੭ ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਧਰਤੀ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਥੀਂ ਮਨੁੱਖ
 ਬਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਵਿਚ ਜੀਉਲ ਦਾ
 ੮ ਸਾਹ ਫੁੱਕਿਆ; ਸੇ ਮਨੁੱਖ ਜੀਉਂਦੀ ਜਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਦਨ ਵਿਖੇ, ਪੂਰਬ ਦੇ ਦਾਉ, ਇਕ ਬਾਗ
 ਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਤਾਈਂ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਓਨ ਬਲਾਇ-
 ੯ ਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿਚ ਰਖਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ
 ਹਰ ਬਿਰਛ, ਜੋ ਦੇਖਲ ਵਿਚ ਸੁਹੁਲਾ, ਅਤੇ ਖਾਲ ਵਿਚ ਚੰਗਾ
 ਸੀ, ਅਤੇ ਜੀਉਲ ਦਾ ਬਿਰਛ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਅਰ ਭਲੇ

ਬੁਰੇ ਦੀ ਪਛਾਲ ਦਾ ਬਿਰਛ, ਜਮੀਨ ਤੇ ਉਗਾਇਆ ।
 ਅਤੇ ਅਦਨ ਤੇ ਇਕ ਨਦੀ ਬਾਗ ਸਿੰਜਲ ਲਈ ਨਿਕਲੀ, ੧੦
 ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਫਟਕੇ ਚਉਮੁਖੀ ਹੋ ਗਈ । ਪਹਿਲੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ੧੧
 ਪਸੂਨ, ਜੋ ਹਬੀਲਾ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਨੂੰ ਘੇਰਦੀ ਹੈ, ਅਰ
 ਉਥੇ ਸੋਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਸ ਪਰਤੀ ਦਾ ਸੋਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ੧੨
 ਅਤੇ ਉਥੇ ਮੋਤੀ ਅਰ ਬਲੋਰ ਬੀ ਹਨ । ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਨਦੀ ੧੩
 ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਹੂਨ ਹੈ, ਜੋ ਕੂਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਨੂੰ ਘੇਰਦੀ
 ਹੈ । ਤੀਜੀ ਨਦੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਦਜਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਸੂਰ ਤੇ ੧੪
 ਪੂਰਬ ਵਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਨਦੀ ਫੁਰਾਤ ਹੈ ।
 ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਆਦਮ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ੧੫
 ਵਿਚ ਰਖਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਦੀ ਬਾਗਬਾਨੀ ਅਰ ਰਾਖੀ ਕਰੇ ।
 ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਆਦਮ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਕੇ ਆਖਿਆ, ੧੬
 ਜੋ ਤੂੰ ਬਾਗ ਦੇ ਹਰ ਬਿਰਛ ਦੇ ਫਲ ਥੀਂ ਨਸੰਗ ਖਾਈਂ; ਅਪਰ ੧੭
 ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਪਛਾਲ ਦੇ ਬਿਰਛ ਥੀਂ ਕੁਛ ਨਾ ਖਾਈਂ; ਕਿਉਂ-
 ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੂੰ ਉਸ ਥੀਂ ਖਾਵੇਂਗਾ, ਠੀਕ ਮਰ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਅੱਛਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਆਦਮ ੧੮
 ਕੱਲਾ ਰਹੇ; ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਉਸੇ ਵਰਗਾ ਬੇਲੀ ਬਲਾ-
 ਵਾਂਗਾ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਮਦਾਨ ਦੇ ਸਭ ਮਿਰਗਾਂ ਨੂੰ, ੧੯
 ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਨੂੰ, ਮਿੱਟੀ ਥੀਂ ਬਲਾਕੇ,
 ਆਦਮ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆਇਆ, ਤਾਂ ਦੇਖੇ, ਜੋ ਉਹ ਤਿਨਾਂ
 ਦਾ ਕੀ ਕੀ ਨਾਉਂ ਪਰੇ । ਸੇ ਆਦਮ ਨੈ ਹਰੇਕ ਜੀ ਜੰਤ
 ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਛ ਕਿਹਾ, ਉਹੋ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਠਹਿਰਿਆ । ਅਤੇ ੨੦
 ਆਦਮ ਨੈ ਸਰਬਤ ਪਸੂਆਂ, ਅਰ ਅਕਾਸ ਦੇ ਪੰਖੇਰੂ-
 ਆਂ, ਅਤੇ ਮਦਾਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਿਰਗਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਪਰੇ; ਪਰ ਆ-
 ਦਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਿਹਾ ਬੇਲੀ ਨਾ ਮਿਲਿਆ । ਉਪਰੰਦ ੨੧

ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਆਦਮ ਉਤੇ ਭਾਰੀ ਨੀਂਦ ਭੇਜੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੌ ਗਿਆ, ਅਰ ਉਸ ਨੈ ਉਹ ਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਪਸਲੀ ਕੱਢੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਜਾਗਾ ਮਾਸ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਸ ਪਸਲੀ ਥੀਂ ਜੋ ਉਨ ਆਦਮ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਸੀ, ਇਕ ਤੀਮਤ ਬਲਾਕੇ, ਆਦਮ ਪਾਹ ਆਂਦੀ। ਅਤੇ ਆਦਮ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਹੁਲ ਇਹ ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੱਡੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਸ ਹੈ, ਇਹ ਨਾਰੀ ਕਹਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਨਰੋਂ ਕੱਢੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮਨੁਖ ਆਪਲੇ ਮਾਬਾਪ ਨੂੰ ਤਿਆਗੂ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਰਹੂ, ਅਤੇ ਓਹ ਇਕ ਵੇਹ ਹੋਲਗੇ। ਅਤੇ ਆਦਮ ਅਰ ਉਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵੇਵੇਂ ਨੰਗੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਰਮਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸੇ ॥

[੩] ਉਪਰੰਦ ਸੱਪ ਮਦਾਨ ਦੇ ਸਾਰਿਆਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲੋਂ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਬਲਾਏ ਸਨ, ਵਡਾ ਚਾਤਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਨ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਕੀ ਇਹ ਸੱਤ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਬਾਗ ਦੇ ਹਰੇਕ ਬਿਰਛ ਥੀਂ ਨਾ ਖਾਲਾ? ਤੀਮਤ ਨੈ ਸੱਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਬਾਗ ਦੇ ਬਿਰਛਾਂ ਦੇ ਫਲ ਥੀਂ ਅਸੀਂ ਤਾ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਬਿਰਛ ਜੋ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਦੇ ਫਲ ਥੀਂ ਨਾ ਖਾਲਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਛਹੁਲਾ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓ। ਤਦ ਸੱਪ ਨੈ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਮਰੋਗੇ ਨਹੀਂ। ਸਗਵਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਾਲਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਥੀਂ ਖਾਓਗੇ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ ਜਾਲਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਤਲੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਜਾਨਲਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਓਗੇ।

ਅਤੇ ਜਾਂ ਤੀਮਤ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਬਿਰਛ ਖਾਲ ਵਿਚ ੬
ਚੰਗਾ, ਅਤੇ ਦੇਖਲ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ, ਅਤੇ ਬੁਧ ਵੇਲ ਵਿਖੇ ਅਛਾ
ਬਿਰਛ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੇ ਫਲ ਥੀਂ ਲੈਕੇ ਖਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ
ਆਪਲੇ ਭਰਤਾ ਨੂੰ ਬੀ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਖਾਹਦਾ ॥

ਤਦ ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ ਗਈਆਂ, ਅਰ ਉਨਾਂ ਨੈ ੭
ਜਾਲ ਲਿਆ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਨੰਗੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਗੂੜੀ ਵੇ ਪਤਰੇ
ਸੀਉਂਕੇ ਉਨੀਂ ਆਪਲੇ ਲਈ ਤਹਿਮੰਦ ਬਲਾਏ । ਅਤੇ ਉਨੀਂ ੮
ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਸਬਦ, ਜੋ ਠੰਢੇ ਵੇਲੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਸੀ,
ਸੁਲਿਆ, ਤਾਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੈ ਆਪਲੇ
ਤਾਈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਵੇ ਸਾਹਮਲਿਓਂ ਬਾਗ ਵੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿਚ
ਲੁਕਾਇਆ । ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਆਦਮ ਨੂੰ ਹਕ ੯
ਮਾਰੀ, ਅਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ? ਉਹ ਬੋਲਿ- ੧੦
ਆ, ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਗ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਸਬਦ ਸੁਲਿਆ, ਅਤੇ ਡਰਿ-
ਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨੰਗਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਇਆ ।
ਅਤੇ ਓਨ ਆਖਿਆ, ਤੈ ਨੂੰ ਕਿਨ ਜਤਾਇਆ, ਜੋ ਤੂੰ ੧੧
ਨੰਗਾ ਹੈਂ? ਕਿਆ ਤੈਂ ਉਸ ਬਿਰਛ ਥੀਂ ਖਾਹਦਾ ਜਿਸ ਦਾ
ਫਲ ਖਾਲ ਥੀਂ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਬਰਜਿਆ ਸੀ? ਆਦਮ ਨੈ ੧੨
ਆਖਿਆ, ਕਿ ਇਸ ਤੀਮਤ ਨੈ, ਜੋ ਤੈਂ ਮੇਰੀ ਸਾਥਲ ਕਰ
ਦਿੱਤੀ, ਮੈ ਨੂੰ ਉਸ ਬਿਰਛ ਥੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਖਾ ਲਿਆ ।
ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੈਂ ਇਹ ਕੀ ੧੩
ਕੀਤਾ? ਤੀਮਤ ਬੋਲੀ, ਕਿ ਸੱਪ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਭੁਚਲਾਇਆ,
ਤਾਂ ਮੈਂ ਖਾਹਦਾ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਸੱਪ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ੧੪
ਇਸ ਕਾਰਨ ਜੋ ਤੈਂ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਰਬੱਤ ਪਸੂਆਂ
ਅਤੇ ਮਦਾਨ ਵੇ ਸਾਰੇ ਮਿਰਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸਰਾਪੀ ਹੈਂ; ਤੂੰ
ਆਪਲੇ ਪੇਟ ਵੇ ਭਾਰ ਚੱਲੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਉਮਰ ਭਰ

- ੧੫ ਮਿੱਟੀ ਖਾਏਂਗਾ । ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅਰ ਤੀਮਤ ਦੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨਸਲ ਅਰ ਤੀਮਤ ਦੀ ਨਸਲ ਦੇ ਵਿਚ ਵੈਰ ਪਾਵਾਂਗਾ; ਉਹ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਕੁਚਲੇਗੀ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਹ ਦੀ ਅੱਡੀ ਨੂੰ
- ੧੬ ਕੱਟੇਂਗਾ । ਓਨ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗਰਭ ਵਿਚ ਪੀੜ ਬਹੁਤ ਵਧਾਵਾਂਗਾ, ਤੂੰ ਪੀੜ ਨਾਲ ਬਚੇ ਜਲੇਂਗੀ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਚਾਹ ਆਪਣੇ ਤਰਤਾ ਵਲ ਹੋਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੇ
- ੧੭ ਉਤੇ ਹੁਕਮ ਕਰੇਗਾ । ਅਤੇ ਓਨ ਆਦਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਤੈਂ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਬਿਰਛ ਥੀਂ ਖਾਹਦਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੈਂ ਨੂੰ ਬਰਜਿਆ ਸੀ, ਜਮੀਨ ਤੇਰੇ ਕਾਰਲ ਸਰਾਪਤ ਹੋਈ; ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਉਮਰ
- ੧੮ ਤਰ ਕਸਟ ਨਾਲ ਉਸ ਥੀਂ ਖਾਵੇਂਗਾ । ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੰਡੇ ਅਰ ਕੰਡਿਆਲੇ ਉਗਾਉ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਖੇਤ ਦਾ
- ੧੯ ਸਾਗਪੱਤ ਖਾਵੇਂਗਾ; ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਪਰਮੇਉ ਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾਵੇਂਗਾ, ਜਦ ਤੀਕਰ ਤੂੰ ਫੇਰ ਜਮੀਨ ਵਿਚ ਨਾ ਜਾਵੇਂ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸੀ ਤੇ ਤੂੰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮਿੱਟੀ ਹੈਂ,
- ੨੦ ਅਰ ਫੇਰ ਮਿੱਟੀ ਹੀ ਵਿਚ ਜਾਏਂਗਾ । ਅਤੇ ਆਦਮ ਨੈ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੱਵਾ ਰੱਖਿਆ; ਇਸ ਲਈ
- ੨੧ ਜੋ ਉਹ ਸਰਬੱਤ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੈ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਆਦਮ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲਈ ਚਮੜੇ ਦੇ ਬਸਤਰ ਬਲਾਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਭਨਾਏ ॥
- ੨੨ ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ, ਆਦਮ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਪਛਾਲ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵਰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ; ਹੁਲ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਕੇ ਜੀਉਲ ਦੇ ਬਿਰਛ ਦਾ ਬੀ ਫਲ ਲੈਕੇ ਖਾਵੇ, ਅਤੇ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਵੇ;—
- ੨੩ ਇਸ ਕਾਰਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ

ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਜਮੀਨ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਤੇ ਉਹ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸਾ, ਖੇਤੀ ਕਰੇ। ਸੇ ਉਨ ਆਦਮ ੨੪ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਤੇ ਪੂਰਬ ਦੇ ਦਾਉ ਵੁ- ਤਾਂ ਨੂੰ ਚਮਕਦੀ ਅਤੇ ਘੁੰਮਦੀ ਤਰਵਾਰ ਦੇ ਸੰਗ ਠਗਾਇਆ, ਜੋ ਜੀਉਲ ਦੇ ਬਿਰਛ ਦੇ ਰਸਤੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ॥

ਅਤੇ ਆਦਮ ਨੈ ਆਪਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੱਵਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ [੪] ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਗਰਭਲੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਕਾਜਿਨ ਤਾਈਂ ਜਲਕੇ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਥੀਂ ਇਕ ਮਨੁਖ ਲਭਿਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਹ ਦਾ ਭਗਉ ਹੇਬਿਲ ਜਲਿਆ। ਹੇਬਿਲ ਅਯਾ- ੨ ਲੀ ਸਾ, ਅਤੇ ਕਾਜਿਨ ਕਰਸਾਲ ਬਲਿਆ। ਅਰ ਕਈਆਂ ੩ ਦਿਨਾਂ ਪਿਛੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਾਜਿਨ ਨੈ ਆਪਲੇ ਖੇਤ ਦੇ ਫਲ੍ਹਗਾਰ ਥੀਂ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਲਈ ਝੜਾਵਾ ਅੰਦਾ। ਅਤੇ ਹੇਬਿਲ ਬੀ ਆਪਲੇ ਅੱਯੜ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਮੋਟੇ ਅਰ ੪ ਪਲੋਠੀ ਦੇ ਹਲਵਾਨ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਹੇਬਿਲ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਝੜਾਵੇ ਸਲੇ ਕਬੂਲ ਲੀਤਾ; ਪਰ ਕਾ- ੫ ਜਿਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਝੜਾਵਾ ਨਾ ਕਬੂਲਿਆ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਾਜਿਨ ਅੱਤ ਰੋਹ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹੁ ਬਿਗੜ ਗਿਆ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਾਜਿਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ੬ ਕਿੰਉ ਰੋਹ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਮੂੰਹੁ ਕਿੰਉ ਬਿਗੜ ਗਿਆ? ਜੇ ਤੂੰ ਅੱਛੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਕਿਆ ਤੂੰ ਕਬੂ- ੭ ਲਿਆ ਨਾ ਜਾਂਦਾ? ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਭਲਾ ਕਰਮ ਨਾ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਪਾਪ ਬੁਰੇ ਪੁਰ ਪਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਤਿਸ ਦੀ ਚਾਹ ਤੇਰੀ ਵਲ ਹੈ; ਅਰ ਤੂੰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰੇਂਗਾ। ਅਤੇ ਕਾ- ੮ ਜਿਨ ਆਪਲੇ ਭਗਉ ਹੇਬਿਲ ਦੇ ਸੰਗ ਬੋਲਿਆ; ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਓਹ ਖੇਤ ਵਿਚ ਸਨ, ਤਾਂ

ਕਾਜਿਨ ਆਪਲੇ ਭਗਉ ਜੇਬਿਲ ਉੱਤੇ ਚੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ
ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ ॥

- ੯ ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਾਜਿਨ ਥੀ ਪੁਛਿਆ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਭਗਉ
ਜੇਬਿਲ ਕਿਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਕੁਇਆ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ; ਕਿਆ
੧੦ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਭਗਉ ਦਾ ਰਾਖਾ ਹਾਂਗਾ? ਫੇਰ ਓਨ ਆ-
ਖਿਆ, ਕਿ ਤੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਤੇਰੇ ਭਗਉ ਦੇ ਖੂਨ ਦਾ ਸਬਦ
੧੧ ਜਮੀਨੋਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਫਰਿਆਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੁਲ ਤੂੰ ਜਮੀ-
ਨੋਂ ਸਰਾਪੀ ਹੋਇਆ, ਜਿਨ ਆਪਲਾ ਮੂੰਹ ਅੱਡਿਆ ਹੈ,
੧੨ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਤੇਰੇ ਭਗਉ ਦਾ ਖੂਨ ਲਵੇ। ਜਦ ਤੂੰ ਜਮੀਨ
ਵਿਚ ਖੇਤੀ ਕਰੇਂਗਾ, ਤਦ ਉਹ ਤੈ ਨੂੰ ਆਪਲਾ ਹਾਲਾ ਨਾ
੧੩ ਦੇਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦਰੋਦਰ ਭਟਕੇਂਗਾ। ਤਦ
ਕਾਜਿਨ ਨੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਸਜਾ ਸਹਿਲ ਤੇ ਬਾ-
੧੪ ਹਰ ਹੈ। ਦੇਖ, ਅੱਜ ਤੈਂ ਮੈ ਨੂੰ ਜਮੀਨ ਉਪਰੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ
ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ਤੇ ਛਪਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ
ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦਰੋਦਰ ਭਟਕਦਾ ਫਿਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋ-
੧੫ ਉ, ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਮੈ ਨੂੰ ਲੱਭੇ, ਸੋਈ ਮੈ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟੇ। ਤਦ
ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਕੋਈ ਕਾਜਿਨ ਨੂੰ
ਮਾਰ ਸਿੱਟੇ, ਉਹ ਨੂੰ ਸਤਗੁਲੀ ਸਜਾ ਮਿਲੇਗੀ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ
ਨੈ ਕਾਜਿਨ ਨੂੰ ਇਕ ਪਤਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਤਿਸ ਨੂੰ
੧੬ ਪਾਵੇ, ਮਾਰ ਨਾ ਸਿੱਟੇ। ਸੋ ਕਾਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਸਾਹਮਲਿਓ
ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਦਨ ਤੇ ਪੂਰਬ ਦੇ ਰੁਕ ਨੂਦ ਦੀ
ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ॥

- ੧੭ ਅਤੇ ਕਾਜਿਨ ਨੈ ਆਪਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕੀਤਾ,
ਅਤੇ ਓਨ ਗਰਭਲੀ ਹੋਕੇ ਹਨੂਕ ਜਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ
ਇਕ ਨਗਰ ਬਲਾਉਂਦਾ ਸਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਉਂ,

ਆਪਲੇ ਪੁਤ ਦੇ ਨਾਉਂ ਉਪੁਰ ਹਨੂਕ ਰਖਿਆ। ਅਤੇ ੧੮
ਹਨੂਕ ਦੇ ਈਰਾਦ ਜੰਮਿਆ, ਅਰ ਈਰਾਦ ਦੇ ਮਹੂਯਾਏਲ,
ਅਰ ਮਹੂਯਾਏਲ ਦੇ ਮਤੂਸਾਏਲ, ਅਤੇ ਮਤੂਸਾਏਲ ਦੇ
ਲਮਕ ਜੰਮਿਆ ॥

ਅਤੇ ਲਮਕ ਨੈ ਆਪਲੇ ਲਈ ਵੇ ਇਸਤੀਆਂ ਕੋਤੀ- ੧੯
ਆਂ, ਇਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਆਦਹਿ, ਅਤੇ ਵੂਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿ-
ਲਾਂ। ਅਤੇ ਆਦਹਿ ਨੈ ਯਾਬਲ ਜਾਇਆ, ਜੋ ਤੰਬੂਆਂ ੨੦
ਵਿਚ ਰਹਿਲਵਾਲਿਆਂ ਅਰ ਅਯਾਲੀਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ
ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਵੇ ਭਰਾਉ ਦਾ ਨਾਉਂ ਯੂਬਲ ਸੀ, ਜੋ ਬੀਨ ੨੧
ਅਤੇ ਖੰਝਲੀ ਬਜਾਉਲਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸਾ। ਅਤੇ ੨੨
ਜਿੱਲਾ ਨੈ ਬੀ ਤੂਬਾਲਕੈਨ ਜਾਇਆ, ਜੋ ਤਾਂਬੇ ਅਰ ਲੋਹੇ
ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਘਾੜੂਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਯਮਹਿ ਤੂ-
ਬਾਲਕੈਨ ਦੀ ਭੈਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਲਮਕ ਨੈ ਆਪਲੀਆਂ ੨੩
ਤੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਆਦਹਿ ਅਤੇ ਜਿੱਲਾ ਮੇਰਾ
ਸਬਦ ਸੁਲੇ, ਹੇ ਲਮਕ ਦੀਓ ਤੀਮਤੋ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕੰਨ
ਲਾਓ, ਜੋ ਮੈਂ ਘਾਇਲ ਹੋਕੇ ਇਕ ਮਨੁਖ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਸੱਟ ਖਾ-
ਕੇ ਇਕ ਗਤਰੂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ ਹੈ; ਜੇ ਕਾਯਿਨ ਦਾ ਸਤ- ੨੪
ਗੁਲਾ ਬਦਲਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਲਮਕ ਦਾ ਠੀਕ ਸਤ-
ਤੋਰ ਗੁਲਾ ਬਦਲਾ ਲੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਫੇਰ ਆਦਮ ਨੈ ਆਪਲੀ ਤੀਵੀਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕੀ- ੨੫
ਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਕੇ
ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੇਤ ਧਰਿਆ, ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਹੇਬਿਲ
ਦੇ ਬਦਲੇ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਕਾਯਿਨ ਨੈ ਵੱਢ ਸਿੱਟਿਆ, ਵੂਈ
ਨਸਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸੇਤ ਵੇ ਬੀ ਪੁਤ੍ਰ ਜੰਮਿਆ, ਕਿ ੨੬

ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਉਨ ਅਨੂਸ ਪਰਿਆ। ਤਦ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੁ
ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਲ ਲਗੇ ॥

[੫] ਇਹ ਆਦਮ ਦੀ ਕੁਲਪੱਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਪਰ-
ਮੇਸੁਰ ਨੈ ਆਦਮ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ
੨ ਪੁਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬਲਾਇਆ। ਤਿਨਾਂ ਤਾਈਂ ਨਰ ਅਤੇ ਨਾ-
ਗੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਿਹਾੜੇ ਓਹ ਪੈਦਾ ਹੋਏ, ਉਸ
੩ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਕੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਆਦਮ ਪਰਿ-
ਆ। ਜਾਂ ਆਦਮ ਇਕ ਸੌ ਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ,
ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਇਕ ਪੁਤ ਉਹ ਦੇ ਸਰੂਪ ਪੁਰ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ
ਜਿਹਾ ਜੰਮਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੇਤ ਪਰਿ-
੪ ਆ। ਅਤੇ ਸੇਤ ਦੇ ਜੰਮਲ ਤੇ ਪਿਛੇ, ਆਦਮ ਅਠ ਸੌ
ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਰ ਉਸ ਦੇ ਧੀਆਂ ਪੁਤ ਜੰਮੇ।
੫ ਅਤੇ ਆਦਮ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਜੋ ਉਹ ਜੀਵਿਆ, ਨੌਂ ਸੌ
ਤੀਹ ਵਰਿਹਾਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ॥

੬ ਅਤੇ ਸੇਤ ਇਕ ਸੌ ਪੰਜਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ
੭ ਅਨੂਸ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਅਨੂਸ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿਛੇ,
ਸੇਤ ਅਠ ਸੌ ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਤੀਕੁ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ
੮ ਉਸ ਦੇ ਧੀਆਂ ਪੁਤ ਜੰਮੇ; ਅਤੇ ਸੇਤ ਦੀ ਸਾਰੇ ਉਮਰ ਨੌਂ
ਸੌ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਦੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ॥

੯ ਅਤੇ ਅਨੂਸ ਨੱਤਿਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਜਦ ਉਹ ਦੇ
੧੦ ਕੀਨਾਨ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਕੀਨਾਨ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿਛੇ ਅ-
ਨੂਸ ਅਠ ਸੌ ਪੰਦਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀਕੁ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ
੧੧ ਉਸ ਦੇ ਧੀਆਂ ਪੁਤ ਜੰਮੇ; ਅਤੇ ਅਨੂਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਨੌਂ
ਸੌ ਪੰਜ ਬਰਸਾਂ ਸਨ, ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ॥

੧੨ ਅਤੇ ਕੀਨਾਨ ਸੱਤਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਾਂ ਉਹ

ਦੇ ਮਹਿਲਾਲੇਲ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਮਹਿਲਾਲੇਲ ਦੇ ੧੩
 ਜਰਮ ਪਿਛੇ ਕੀਨਾਨ ਅਠ ਸੈ ਚਾਲੀ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਵਿਆ,
 ਅਰ ਉਸ ਦੇ ਪੀਆਂ ਪੁਤ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਕੀਨਾਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ੧੪
 ਉਮਰ ਨੌਂ ਸੈ ਵਸਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ।
 ਅਤੇ ਮਹਿਲਾਲੇਲ ਪਹਿੰਟਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ੧੫
 ਉਹ ਦੇ ਯਾਰਿਦ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਯਾਰਿਦ ਦੇ ਜਰਮ ਤੇ ੧੬
 ਪਿਛੇ ਮਹਿਲਾਲੇਲ ਅਠ ਸੈ ਤੀਹ ਬਰਸਾਂ ਜੀਵਿਆ, ਅਤੇ
 ਉਹ ਦੇ ਪੀਆਂ ਪੁਤ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਮਹਿਲਾਲੇਲ ਦੀ ਸਾਰੀ ੧੭
 ਉਮਰ ਅਠ ਸੈ ਪਚਾਨਵੇਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ
 ਗਿਆ ॥

ਅਤੇ ਯਾਰਿਦ ਇਕ ਸੌ ਬਾਹਟਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਜਾਂ ੧੮
 ਉਹ ਦੇ ਹਨੂਕ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਹਨੂਕ ਦੇ ਜੰਮਲ ਤੇ ਮਗ- ੧੯
 ਰੋਂ, ਯਾਰਿਦ ਅਠ ਸੈ ਬਰਸਾਂ ਜੀਵਿਆ, ਅਰ ਉਸ ਦੇ ਪੁਤ
 ਪੀਆਂ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਯਾਰਿਦ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਨੌਂ ਸੈ ੨੦
 ਬਾਹਟਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਹ- ੨੧
 ਨੂਕ ਪਹਿੰਟਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਮਤੂਸਿਲਾ ਜੰ-
 ਮਿਆ। ਅਤੇ ਮਤੂਸਿਲਾ ਦੇ ਜਰਮ ਤੇ ਪਿਛੇ, ਹਨੂਕ ੨੨
 ਤਿੰਨ ਸੌ ਵਰਿਹਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੰਗ ਸੰਗ ਚਲਿਆ, ਅਤੇ
 ਉਸ ਦੇ ਪੁਤ ਪੀਆਂ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਹਨੂਕ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ੨੩
 ਤਿੰਨ ਸੈ ਪਹਿੰਟਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਹਨੂਕ ਪਰਮੇ- ੨੪
 ਸੁਰ ਦੇ ਸੰਗ ਸੰਗ ਚਲਿਆ, ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ; ਇਸ
 ਲਈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਲੈ ਲੀਤਾ ॥

ਅਤੇ ਮਤੂਸਿਲਾ ਇਕ ਸੌ ਸਤਾਹਸੀਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ੨੫
 ਸੀ, ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਲਮਕ ਜੰਮਿਆ। ਅਰ ਲਮਕ ਦੇ ਜੰ- ੨੬
 ਮਲ ਤੇ ਪਿਛੇ, ਮਤੂਸਿਲਾ ਸਤ ਸੌ ਬਿਆਸੀ ਬਰਸਾਂ

੨੭ ਜੀਵਿਆ, ਅਤੇ ਪੁੱਤ ਧੀਆਂ ਜਲੇ । ਅਤੇ ਮਤੁਸਿਲਾ
 ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਨੌਂ ਸੈ ਉਲਹੱਤਰ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ
 ੨੮ ਮਰ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਲਮਕ ਇਕ ਸੌ ਬਿਆਹਸੀਆਂ
 ੨੯ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜੰਮਿਆ । ਅਤੇ
 ਉਨ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਨੂਹ ਰਖਿਆ, ਜੋ ਇਹ
 ਸਾਡੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਭੁੜੀ ਥੀਂ, ਜੋ ਜਮੀਨ
 ਦੇ ਸਬਬ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ, ਸਾ ਨੂੰ
 ੩੦ ਅਰਾਮ ਦੇਵੇਗਾ । ਅਤੇ ਨੂਹ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਲਮਕ
 ਪੰਜ ਸੈ ਪਚਾਨਵੇਂ ਬਰਸ ਜੀਵਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਧੀ-
 ੩੧ ਆਂ ਜੰਮੇ । ਅਤੇ ਲਮਕ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸੱਤ ਸੈ ਸਤ-
 ੩੨ ਹੱਤਰਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਨੂਹ
 ਪੰਜ ਸੈ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਸਿਮ, ਹਾਮ,
 ਅਤੇ ਯਾਫਸ ਜੰਮੇ ॥

[੬] ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਮਨੁਖ ਜਮੀਨ ਪੁਰ
 ੨ ਬਹੁਤ ਹੋਲ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਧੀਆਂ ਜੰਮੀਆਂ; ਤਾਂ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੈ, ਮਨੁਖਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਸੁਹੁਲੀਆਂ
 ਦੇਖਕੇ, ਜੋ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਦੀ ਪਸੰਦ ਆਈ, ਸੋ ਉਸ ਨੈ
 ੩ ਤਿਸੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ । ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਬੋਲਿਆ,
 ਜੋ ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਮਨੁਖ ਵਿਖੇ ਸਦਾ ਨਾ ਪੋਹੇਗਾ; ਕਿੰਉਕਿ
 ਉਹ ਬੀ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਦੇ ਦਿਨ ਇਕ ਸੌ ਬੀਹਾਂ
 ੪ ਵਰਿਹਾਂ ਦੇ ਹੋਲਗੇ । ਤਿਨੀਂ ਦਿਨੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਰਾਕਸ
 ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਪਿੱਛੇ ਬੀ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਮਨੁਖਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਕੋਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਤੇ ਪੁੱਤ ਧੀ-
 ਆਂ ਜਨਮੇ, ਓਹੋ ਬਲਵੰਤ ਮਨੁਖ ਸਨ, ਜੋ ਮੁੰਢੋਂ ਨਾਮੀ
 ਹਨ ॥

ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਕਿ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਨੁਖ ਦੀ ਬੁਰਿ- ੫
ਆਈ ਬਹੁਤ ਵਧ ਗਈ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਸੋ-
ਚਾਂ ਦਾ ਹਰ ਰੂਪ ਸਦਾ ਬੁਰਿਆਈ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਦ ੬
ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਮਨੁਖ ਦੇ ਬਲਾਉਲ ਥੀਂ ਪਛਤਾਇਆ,
ਅਤੇ ਦਲਗੀਰ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ੭
ਮਨੁਖ ਤਾਈਂ, ਕਿ ਜਿਹ ਨੂੰ ਮੈਂ ਰਚਿਆ, ਮਨੁਖ ਤੇ ਲੈਕੇ,
ਪਸ਼ੁਆਂ, ਅਤੇ ਕੀੜਿਆਂ ਮਕੋੜਿਆਂ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦਿ-
ਆਂ ਪੰਛੀਆਂ ਤੀਕਰ, ਜਮੀਨ ਉੱਤੇ ਮਿਟਾ ਸਿੱਟਾਂਗਾ; ਕਿੰ-
ਉਕਿ ਉਨਾਂ ਦੇ ਬਲਾਉਲ ਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ।
ਪਰ ਨੂਹ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਦਯਾ ਦੀ ਨਜਰ ਕੀਤੀ ॥ ੮

ਇਹ ਨੂਹ ਦੀ ਕੁਲਪੜੀ ਹੈ। ਨੂਹ ਆਪਲੇ ਸਮੇ ਵਿਚ ੯
ਸਚਯਾਰ ਅਤੇ ਪੁਰਾ ਹੈਸੀ; ਨੂਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੰਗ ਚਲਦਾ
ਸਾ। ਅਤੇ ਨੂਹ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤ, ਅਰਥਾਤ ਸਿਮ, ਹਾਮ, ੧੦
ਅਰ ਯਾਫਸ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਦਿਸਟ ਵਿਖੇ ੧੧
ਪਰਤੀ ਬਿਗੜ ਗਈ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਅਨਿਆਉਂ ਨਾਲ ਭਰ-
ਪੂਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਪਰਤੀ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ੧੨
ਜੇ ਉਹ ਬਿਗੜ ਗਈ ਹੈ; ਕਿੰਉਕਿ ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਨੈ ਆਪ-
ਲੀ ਚਾਲ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਿਗੜੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ੧੩
ਨੂਹ ਤਾਈਂ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਸਰਬਤ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਅੰਤਕਾਲ
ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ਆ ਪਹੁਤਾ ਹੈ ਕਿੰਉ ਜੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ
ਪਰਤੀ ਅਨਿਆਉਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ; ਅਤੇ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ
ਦਾ ਪਰਤੀ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਸ ਕਰਾਂਗਾ। ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਲਈ ਗੁੰਦ- ੧੪
ਵਾਲੀਆਂ ਲੋਕੜੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਬੇੜੀ ਬਲਾਉ; ਉਸ ਬੇੜੀ
ਨੂੰ ਕੋਠੜੀਆਂ ਵਾਲੀ ਬਲਾਉ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ
ਗੁਲ ਲਾਉ। ਅਰ ਬੇੜੀ ਨੂੰ ਐਸਾ ਬਲਾਉ, ਜੇ ਉਹ ੧੫:

ਦੋ ਲਾਂਬ ਤਿੰਨ ਸੌ ਹੱਥ, ਅਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉ ਪੰਜਾਹ ਹੱਥ, ਅਤੇ
 ੧੬ ਉਚਾਲ ਤੀਹ ਹੱਥ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਮੋਘ ਬ-
 ਲਾਉ, ਅਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਹੱਥ ਭਰ ਪੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਕਾ ਦਿਹ, ਅਤੇ
 ਬੇੜੀ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਦਰਵੱਜਾ ਬਲਾਉ, ਅਤੇ ਨੀਚੋਂ ਦੇ-
 ੧੭ ਹਾਸਮੀ ਤਿਹਾਸਮੀ ਬਲਾਉ। ਅਤੇ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ
 ਪਾਲੀ ਦਾ ਤੁਫਾਨ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ,
 ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੀਉਲ ਦਾ ਸਾਸ ਹੈ, ਅਕਾਸ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਮਿਟਾ
 ੧੮ ਸਿੱਟਾਂ। ਜੋ ਕੁਝ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਹੈ ਸੋ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ
 ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨੇਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਰ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ, ਅਤੇ
 ਇਸਤ੍ਰੀ, ਅਤੇ ਆਪਲੀਆਂ ਨੇਹਾਂ ਸਲੇ, ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਜਾ
 ੧੯ ਵੜ। ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਜਾਨਦਾਰ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਹਰ ਭਾਂਤ
 ਦਾ ਜੋੜਾ ਜੋੜਾ ਉਨਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਲ ਲਈ ਆਪਲੇ
 ੨੦ ਸੰਗ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਹ; ਓਹ ਨਰ ਨਾਰੀ ਹੋਲ। ਪੰਖੇਰੂਆਂ
 ਵਿੱਚੋਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿ-
 ਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਰ ਜਮੀਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਮਕੋ-
 ਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਦੇ ਦੇ,
 ੨੧ ਜਾਨ ਬਚਾਉਲ ਲਈ, ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਲਗੇ। ਅਤੇ ਜੋ
 ਕੁਛ ਖਾਹਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੈਕੇ ਆਪਲੇ ਪਾਹ
 ਜਮਾ ਕਰ, ਕਿ ਉਹ ਤੇਰੇ ਅਰ ਉਨਾਂ ਦੇ ਖਾਲ ਲਈ ਹੋਊ।
 ੨੨ ਸੋ ਜਿਹਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਨੂਹ ਨੈ ਤਿਹਾ ਹੀ
 ਕੀਤਾ ॥

[੧] ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਨੂਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਸਾਰੇ
 ਟੱਬਰ ਸਲੇ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਸਾਹਮ-
 ੨ ਲੇ ਤੈ ਨੂੰ ਹੀ ਇਸ ਪੀੜੀ ਵਿਖੇ ਸਚਯਾਰ ਡਿਠਾ। ਸਭ
 ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਤ ਸੱਤ, ਨਰ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ

ਮਦੀਨਾਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਥੀਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਦੇ ਦੇ, ਨਰ
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਦੀਨਾਂ, ਆਪਲੇ ਪਾਸ ਰੱਖ ਲੈ।
 ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬੀ ਸੱਤ ਸੱਤ, ਨਰ ਅਤੇ ੩
 ਮਦੀਨਾਂ ਲੈ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤਿਨਾਂ
 ਦਾ ਬੀਜ ਬਾਕੀ ਰਹੇ। ਕਿੰਉਕਿ ਹੋਰ ਸੱਤਾਂ ਦਿਨਾਂ ਪਿੱਛੇ ੪
 ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਪਾਲੀ ਵਰਗਾਵਾਂਗਾ, ਅ-
 ਤੇ ਸਰਬੱਤ ਜਾਨਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮੈਂ ਬਲਾਏ ਹਨ, ਜਮੀਨ
 ਉੱਪਰੋਂ ਮਿਟਾ ਸਿੱਟਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਨੂਹ ਥੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ੫
 ਆਖਿਆ ਸਾ, ਉਹ ਨੈ ਸੋਈ ਕੀਤਾ ॥

ਅਤੇ ਜਾਂ ਜਲ ਪਰਲੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਨੂਹ ੬
 ਛੇ ਸੌ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਤਦ ਨੂਹ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ੭
 ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਰ ਤਿਸ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਅਤੇ ਨੋਹਾਂ ਤੁਫਾਨ ਦੇ
 ਪਾਲੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੇ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਵੜੀਆਂ। ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਪਸੂ- ੮
 ਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਪਸੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ
 ਹਨ, ਅਤੇ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਜਮੀਨ ਉੱਤੇ
 ਚਲਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਦੇ, ਨਰ ਮਦੀਨ, ਜਿਹੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ੯
 ਨੂਹ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਨੂਹ ਕੋਲ ਦਾ-
 ਖਲ ਹੋਏ ॥

ਅਤੇ ਸੱਤਾਂ ਦਿਹੀਂ ਤੇ ਪਰੰਤੂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਤੁ- ੧੦
 ਫਾਨ ਦਾ ਪਾਲੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਇਆ। ਨੂਹ ਦੀ ਉਮਰ ੧੧
 ਦੀ ਛੇ ਸੌਵੀਂ ਬਰਸ ਵਿਖੇ, ਦੂਜੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਤਾਹਰਵੀਂ
 ਤਰੀਕੇ ਉੱਤੀ ਦਿਹਾੜੇ ਵਡੇ ਡੁੰਘਾਲ ਦੀਆਂ ਸਭ ਸੀਰਾਂ
 ਛੁੱਟ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੁੱਲ
 ਗਈਆਂ। ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਬਰਖਾ ੧੨
 ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। ਠੀਕ ਉਸੇ ਦਿਹਾੜੇ, ਨੂਹ ਅਤੇ ਸਿਮ ਅਰ ੧੩

੧੪ ਹਾਮ ਅਰ ਯਾਫਸ ਨੂਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨਾਲ ਨੂਹ ਦੀ
 ਮਿਰਗ ਆਪਲੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਸ਼ੂ ਆਪ-
 ਲੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ ਜੋ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ
 ੧੫ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਆਪਲੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪੰ-
 ਖੇਰੂ ਆਪਲੀ ਜਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਪਰਕਾਰ
 ਦੇ ਪੰਛੀ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਸਭਨਾਂ ਸਰੀਰਾਂ
 ੧੬ ਕੋਲ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਆਏ। ਅਤੇ ਜੋ ਆਏ, ਸੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀ-
 ਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਰ ਅਤੇ ਨਾਰੀ ਆਏ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ
 ਉਹ ਨੂੰ ਫਰਮਾਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਦ
 ਕੀਤਾ ॥

੧੭ ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤੁਫਾਨ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ
 ਪਾਲੀ ਵਧ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬੇੜੀ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੱਕ ਲੀਤਾ, ਸੇ
 ੧੮ ਪਰਤੀ ਉੱਪਰੋਂ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਪਾਲੀ ਪਰਤੀ ਪੁਰ
 ਵਧਿਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬੇੜੀ ਪਾਲੀ
 ੧੯ ਉੱਤੇ ਤਰਦੀ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਪਾਲੀ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅੱਤ ਵਧ
 ਗਿਆ, ਅਰ ਸਭ ਉੱਚੇ ਪਰਬਤ ਜੋ ਅਕਾਸ ਦੇ ਹੇਠ ਹਨ,
 ੨੦ ਲੁਕ ਗਏ। ਪਹਾੜਾਂ ਥੀਂ ਪੰਦਰਾਂ ਹੱਥ ਪਾਲੀ ਉੱਚਾ ਚੜ੍ਹ
 ੨੧ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਓਹ ਡੁੱਬ ਗਏ। ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਸਰੀਰ ਜੋ
 ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਪੰਖੇਰੂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਅਤੇ ਮਿਰਗ
 ਅਰ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ ਜੋ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ
 ੨੨ ਸਰਬੱਤ ਮਨੁਖ ਮਰ ਗਏ। ਖੁਸਕੀ ਦੇ ਰਹਿਲਵਾਲੇ ਜਿਨਾਂ
 ੨੩ ਦੇ ਨੌਕ ਵਿਚ ਜੀਉਲ ਦਾ ਸਾਹ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਮਰ ਗਏ। ਅਤੇ
 ਜਮੀਨ ਉਤਲਾ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਨਾਸ ਹੋਇਆ। ਕਿਆ ਮਨੁਖ

ਕਿਆ ਪਸੂ, ਕਿਆ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਪੰਛੀ-
ਆਂ ਤੀਕਰ, ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਾਸ ਹੋਏ; ਨਿਰਾ ਨੂਹ, ਅਤੇ
ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਸੇ, ਬਚ ਰਹੇ। ਅਤੇ ੨੪
ਪਾਲੀ ਡੇਢ ਸੌ ਦਿਨ ਤੀਕਰ, ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਨੂਹ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਜੀਆਂ, [੮]
ਅਰ ਸਭਨਾਂ ਪਸੂਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਬੇੜੀ ਵਿਚ
ਸਨ, ਯਾਦ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਕ
ਵਾਉ ਵਗਾਈ; ਤਦ ਜਲ ਘਟ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਲ ਦੀ- ੨
ਆਂ ਸੀਰਾਂ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਹੋਈ-
ਆਂ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਥੀਂ ਬਰਖਾ ਥੱਮ ਗਈ। ਅਤੇ ਪਾਲੀ ੩
ਪਰਤੀ ਉੱਪਰੋਂ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਘਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ
ਡੇਢ ਸੌ ਦਿਨ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਪਾਲੀ ਬੁਹੁੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਤਾਹਰਮੀ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਅਰਾਗਟ ੪
ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਉੱਤੇ ਬੇੜੀ ਟਿਕ ਗਈ। ਅਤੇ ਪਾਲੀ ਦਸਵੇਂ ੫
ਮਹੀਨੇ ਤੀਕਰ ਘਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਦਸਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ
ਪਹਿਲੀ ਤਰੀਕੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਸਿਖਰ ਨਜਰ ਆਏ ॥

ਅਤੇ ਚਾਹਲੀਆਂ ਦਿਹੀਂ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ੬
ਨੂਹ ਨੈ ਬੇੜੀ ਦਾ ਮੋਘ ਜੋ ਉਨ ਬਲਾਇਆ ਸੀ, ਖੁਲ
ਦਿੱਤਾ। ਉਪਰੰਦ ਉਨ ਇਕ ਕਾਉਂ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ; ਸੋ ਉਹ ੭
ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦ ਤੀਕਰ ਪਰਤੀ ਉੱਪਰੋਂ ਪਾਲੀ ਸੁੱਕ ਨਾ
ਗਿਆ, ਆਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਫੇਰ ਓਨ ਇਸ ਗੱਲ ੮
ਦੇ ਜਾਨਲ ਲਈ ਜੋ ਜਮੀਨ ਉੱਤੇ ਪਾਲੀ ਘਟਿਆ ਹੈ, ਕੇ
ਨਹੀਂ, ਆਪਲੇ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਘੁੱਗੀ ਭੇਜੀ। ਪਰ ਘੁੱਗੀ ਪੰਜਾ ੯
ਟੇਕਲ ਦੀ ਜਾਗਾ ਨਾ ਲੱਭਲ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਕੋਲ ਬੇੜੀ ਵਿਚ
ਮੁੜਿਆਈ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜਲ ਹੈਸੀ; ਤਦ

੧੦ ਓਨ ਹੱਥ ਪਸਾਰਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਲੈ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਾਹ
 ੧੧ ਫੇਰ ਉਸ ਘੁੰਗੀ ਨੂੰ ਬੇੜੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਘੱਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ
 ਘੁੰਗੀ ਸੰਝ ਪਈ ਤੇ ਫੇਰ ਉਹ ਵੇ ਕੇਲ ਆਈ; ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਜੋ
 ਉਹ ਦੀ ਚੁੰਜ ਵਿਚ ਕਉ ਦਾ ਇਕ ਤੋੜਿਆ ਹੋਇਆ
 ਪੱਤਾ ਸੀ; ਤਾਂ ਨੂਹ ਨੈ ਜਾਲ ਲੀਤਾ, ਜੋ ਹੁਲ ਪਾਲੀ ਪਰਤੀ
 ੧੨ ਉੱਤੇ ਘਟਿਆ। ਉਪਰੰਦ ਉਨ ਹੋਰ ਸਾਤਾ ਤਰ ਸਸਤਾਕੇ
 ਫੇਰ ਉਸ ਘੁੰਗੀ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੜਕੇ ਫੇਰ ਉਸ
 ੧੩ ਪਾਹ ਨਾ ਆਈ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਛੇ ਸੌ
 ਇਕ ਬਰਸ ਵੇ ਪਹਿਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਪਰ-
 ਤੀ ਉਤਲਾ ਪਾਲੀ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਨੂਹ ਨੈ ਬੇੜੀ
 ੧੪ ਦੀ ਛੱਤ ਖੁਲਕੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਜਮੀਨ ਸੁੱਕ ਗਈ ਸੀ। ਅ-
 ਤੇ ਵੁੱਜੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਤਾਈਸਵੀਂ ਤਰੀਕ ਤੀਕੁਰ ਪਰਤੀ ਸੁੱਕ
 ਗਈ ਸੀ ॥

੧੫ ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂਹ ਥੀਂ ਬੋਲਿਆ, ਅਰ ਆਖਿਆ,
 ੧੬ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੀ ਇਸਤੀ ਅਤੇ ਆਪਲਿਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨੋਹਾਂ
 ੧੭ ਸਲੇ ਲੈਕੇ ਬੇੜੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲਿਆਉ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ
 ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹਨ, ਸਤਨਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਆ
 ਪੰਖੇਰੂ, ਕਿਆ ਚੁਪਾਏ, ਕਿਆ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ, ਜੋ ਪਰਤੀ
 ਉੱਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਆਪਲੇ ਨਾਲ ਲੈ ਨਿੱਕਲ, ਜੋ ਓਹ ਪਰ-
 ੧੮ ਤੀ ਪੁਰ ਫੈਲਲ ਫਲਨ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਪਲ। ਤਦ
 ਨੂਹ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਅਰ ਆਪਲੀ ਤੀਮਤ ਅਰ ਆਪਲੀਆਂ
 ੧੯ ਨੋਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲਿਆ। ਸਰਬੱਤ ਜੀ ਜੰਤ,
 ਸਰਬੱਤ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਪੰਛੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ

ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਜਿਨਸ ਦੇ ਨਾਲ
ਬੇੜੀ ਥੀਂ ਨਿਕਲ ਗਏ ॥

ਉਪਰੰਦ ਨੂਹ ਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾਈ, ੨੦
ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੰਛੀਆਂ
ਵਿਚੋਂ ਲੈਕੇ ਉਸ ਜਗਵੇਦੀ ਪੁਰ ਝੜਾਵਾ ਝੜਾਇਆ ।
ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਖੁਸਬੋ ਸੁੰਘੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਆਪਲੇ ਮਨ ੨੧
ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਮਨੁਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਜਮੀਨ ਨੂੰ ਫੇਰ ਕਦੇ
ਸਰਾਪ ਨਾ ਦਿਆਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁਖ ਦੇ ਮਨ ਦਾ ਖਿ-
ਆਲ ਬਾਲਪੁਲੇ ਹੀ ਤੇ ਬੁਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਹਾ ਮੈਂ ਐਤਕੀ
ਕੀਤਾ, ਤਿਹਾ ਫੇਰ ਕਦੇ ਸਾਰਿਆਂ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰਾਂਗਾ ।
ਬਲਕ ਹੁਲ ਤੇ ਲੈਕੇ ਜਦ ਤੀਕੁਰ ਪਰਤੀ ਰਹੇ, ਬੀਜਲਾ ਅਰ ੨੨
ਕੋਟਲਾ ਪਾਲਾ ਅਤੇ ਧੁਪ, ਹਾੜੀ ਅਰ ਸਾਉਲੀ, ਦਿਨ ਅ-
ਤੇ ਰਾਤ ਮੁੱਕ ਨਾ ਜਾਲਗੇ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ, ਨੂਹ ਅਰ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ [੯]
ਅਸੀਸ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਫਲੋ ਫੁਲੋ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰੋ ।
ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਦੇ ਸਭ ਪਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ੨
ਪੰਛੀਆਂ, ਅਤੇ ਜਮੀਨ ਉਤਲੇ ਸਰਬੱਤ ਚੱਲਦਵਾਲਿਆਂ,
ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਮਛੀਆਂ ਉੱਤੇ ਤੁਹਾਡਾ
ਡਰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਭੈ ਰਹੇਗਾ । ਓਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਸ ਵਿਚ
ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ । ਸਭ ਚੱਲਦਹਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਜਨਾਉਰ, ਤੁਸਾ- ੩
ਡਾ ਖਾਜਾ ਹੋਲਗੇ; ਜਿਹਾ ਕਿ ਸਾਗਪੱਤ ਤਰਕਾਰੀ ਏਹ ਸਭ
ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਲ, ੪
ਅਰਥਾਤ ਤਿਸ ਦੇ ਲਹੂ ਸਲੇ ਨਾ ਖਾਲਾ । ਕਿ ਮੈਂ ਅਵੱਸ ੫
ਤੁਸਾਡੇ ਪ੍ਰਾਲਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਹਰੇਕ ਮਿਰਗ
ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਤਿਸ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮਨੁਖ ਦੇ ਹੱਥੀਂ,

ਅਰਥਾਤ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਭਗਉ ਦੇ ਹੱਥੀਂ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪ੍ਰਾਲਾਂ ਦਾ
 ੬ ਦਾਵਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਘਾਤ ਕਰੇ, ਮਨੁੱਖ ਤੇ
 ਹੀ ਤਿਸ ਦਾ ਘਾਤ ਕਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿੰਉਕਿ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ ਨੈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਸਕਲ ਉਪੁਰ ਬਲਾਇਆ ਹੈ।
 ੭ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਫਲੇ, ਅਰ ਵਧੋ, ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਫੈਲੋ, ਅਰ ਉਸ
 ਵਿਚ ਵਧੋ।

੮ ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਨੂਹ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਤਿਸ
 ੯ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਕੇ ਕਿਹਾ; ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਤੁਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅਰ
 ੧੦ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਸਾਡੀ ਨਸਲ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਸਲੇ
 ਹਰੇਕ ਜੀਉਂਦੀ ਜਾਨ ਨਾਲ, ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਹੈ, ਕਿਆ
 ਪੰਛੀ ਕਿਆ ਪਸੂ, ਅਤੇ ਕਿਆ ਪਰਤੀ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਮਿਰਗ,
 ਉਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੇ ਲੈਕੇ ਜੋ ਬੇੜੀ ਥੀਂ ਉੱਤਰੇ, ਪਰਤੀ ਦੇ ਸਭ-
 ਨਾਂ ਮਿਰਗਾਂ ਤੀਕੁਰ, ਆਪਲਾ ਨੇਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸਾਂ
 ੧੧ ਨਾਲ ਆਪਲਾ ਇਹ ਨੇਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਭ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ,
 ਫੇਰ ਤੁਫਾਨ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ, ਨਾਸ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ
 ਨਾ ਤੁਫਾਨ ਪਰਤੀ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਫੇਰ ਆਵੇਗਾ।
 ੧੨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੇ ਨੇਮ ਮੈਂ ਆਪਲੇ, ਅਰ
 ਤੁਸਾਡੇ, ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਉਨਾਂ ਜੀਆਂ ਵਿਚ, ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ
 ਹਨ, ਪੀਹੜੀਓਪੀਹੜੀ ਸਦਾ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਦਾ
 ੧੩ ਪਤਾ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਪਲਕ ਬਦਲ ਵਿਚ ਰਖਦਾ
 ਹਾਂ; ਉਹ ਮੇਰੇ ਅਰ ਪਰਤੀ ਦੇ ਵਿਚ ਨੇਮ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ-
 ੧੪ ਗੀ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਜਦ ਮੈਂ ਪਰਤੀ ਦੇ ਉ-
 ਪੁਰ ਬਦਲ ਲਿਆਵਾਂ, ਤਦ ਪਲਕ ਬਦਲਾਂ ਵਿਚ ਦਿਖਾ-
 ੧੫ ਲੀ ਦੇਵੇਗੀ; ਤਦ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਉਸ ਨੇਮ ਨੂੰ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਅਰ
 ਤੁਸਾਡੇ, ਅਤੇ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਰਿਆਂ ਜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ

ਜੈ, ਚੇਤੇ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਫਾਨ ਦਾ ਪਾਲੀ ਸਭ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਪਲਕ ੧੬ ਬੱਦਲ ਵਿਚ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ, ਉਸ ਸਦੀਪਕ ਨੇਮ ਨੂੰ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਜਾਨਦਾਰ, ਅਰਥਾਤ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਚੇਤੇ ਕਰਾਂਗਾ। ਉਪ- ੧੭ ਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਨੂਹ ਤਾਈਂ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਨੇਮ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਅਤੇ ਸਭ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ, ਜਿਹੜੇ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਹਨ, ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅਤੇ ਨੂਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਜੋ ਬੇੜੀ ਉੱਪਰੋਂ ਉਤਰੇ, ਸਿਮ, ਹਾਮ, ੧੮ ਅਤੇ ਯਾਫਸ ਸੇ; ਅਤੇ ਹਾਮ ਕਨਾਨ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ। ਨੂਹ ਦੇ ਏਹੋ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤ ਸਨ, ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ੧੯ ਅਬਾਦ ਹੋਈ ॥

ਅਤੇ ਨੂਹ ਖੇਤੀਪੱਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਇਕ ਦਾਖ ੨੦ ਦੀ ਬਾੜੀ ਲਾਈ। ਅਤੇ ਦਾਖ ਦਾ ਰਸ ਪੀਕੇ ਖੀਵਾ ਹੋ ੨੧ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ ਨੰਗਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਾਮ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ੨੨ ਦਾ ਨੰਗੇਜ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਦੋ ਤਰਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਬਾਹਰ ਸਨ, ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ। ਤਦ ਸਿਮ ਅਤੇ ਯਾਫਸ ਨੈ ਇਕ ੨੩ ਬਸਤਰ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਦੁਹਾਂ ਕੰਨਿਆਂ ਉੱਤੇ ਧਰਿਆ, ਅਤੇ ਪਿਛਲਖਰੀ ਜਾਕੇ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਦਾ ਨੰਗੇਜ ਫਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਲ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਸੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨੰਗੇਜ ਨਾ ਡਿੱਠਾ। ਜਦ ਨੂਹ ੨੪ ਆਪਲੇ ਖੀਵੇਪੁਲੇ ਥੀਂ ਜਾਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਛ ਉਹ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤ ਨੈ ਉਸ ਨਾਲ ਕਰਿਆ ਸੀ, ਮਲੂਮ ਕੀਤਾ। ਤਦ ੨੫ ਉਹ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਨਾਨ ਸਗਪਤ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਆਪਲੇ ਭਾਈ-

੨੬ ਅਾਂ ਦੇ ਗੋਲਿਆਂ ਦਾ ਗੋਲਾ ਹੋਊ ! ਫੇਰ ਕੁਇਆ, ਪ੍ਰਭੁ
 ਸਿਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪੰਨ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਉਹ ਦਾ ਗੁ-
 ੨੭ ਲਾਮ ਹੋਊ ! ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਾਫਸ ਨੂੰ ਵਧਾਵੇ; ਉਹ ਸਿਮ ਦੇ
 ਤੰਬੂਆਂ ਵਿਚ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਉਹ ਦਾ ਗੋਲਾ ਹੋਊ ।
 ੨੮ ਅਤੇ ਤੁਫਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਨੂਹ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਬਰਸ
 ੨੯ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ । ਅਤੇ ਨੂਹ ਦੀ ਸਾਰੀ ਆਰਜਾ ਸਾਢੇ
 ਨੌਂ ਸੌ ਬਰਸ ਦੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ॥

[੧੦] ਇਹ ਨੂਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸਿਮ, ਹਾਮ, ਅਤੇ ਜਾਫਸ ਦੀ
 ਕੁਲਪੜੀ ਹੈ । ਅਤੇ ਤੁਫਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤਿੰਨਾਂ ਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜੰ-
 ੨ ਮੇ । ਜਾਫਸ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਏਹ ਹਨ, ਗੋਮੇਰ ਅਤੇ ਮਾਜੂਜ, ਮਾ-
 ਦਾਜ ਅਰ ਯੂਨਾਨ, ਅਤੇ ਤੁਬਾਲ ਅਤੇ ਮਸਾਕ ਅਰ
 ੩ ਤੀਰਾਸ । ਅਤੇ ਗੋਮੇਰ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਸਕਨਾਜ, ਰੀਫਤ ਅਤੇ
 ੪ ਤੁਗਰਮਹਿ । ਅਤੇ ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਲੀਸਾ, ਤਰਸੀਸ,
 ੫ ਕਿੱਤੀ ਅਤੇ ਦੂਦਾਨੀ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਥੀਂ ਟਾਪੂਆਂ ਦੀਆਂ ਕੋਮਾਂ
 ਆਪੋ ਆਪਲੇ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਆਪਲੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਅਰ
 ਘਰਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਲੇ ਪੰਥਾਂ ਵਿਖੇ ਫੈਲ ਗਈ-
 ੬ ਅਾਂ ਹਨ । ਅਤੇ ਹਾਮ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੂਸ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ, ਫੂਤ
 ੭ ਅਤੇ ਕਨਾਨ । ਅਤੇ ਕੂਸ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸਿਬਾ, ਹਵੀਲਾ, ਸਬਤਾ,
 ਰਾਮਾ, ਅਤੇ ਸਬਤਿਕਾ; ਅਤੇ ਰਾਮਾ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸਬਾ, ਅਰ
 ੮ ਦਦਾਨ । ਅਤੇ ਕੂਸ ਦੇ ਨਮਰੂਦ ਜੰਮਿਆ; ਸੌ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ
 ੯ ਬਲਵੰਤ ਹੋਲ ਲੱਗਾ । ਉਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਬਲਵੰਤ
 ਸਕਾਰੀ ਸੀ; ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਨਮਰੂਦ ਜਿਹਾ
 ੧੦ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਬਲਵੰਤ ਸਕਾਰੀ । ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਾਜ
 ਦੀ ਨੀਉਂ, ਬਾਬਲ, ਅਰਾਕ, ਅਕਦ, ਅਤੇ ਕਲਨਾ, ਸਿ-
 ੧੧ ਨਾਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਸੀ । ਉਸ ਦੇਸ ਤੇ ਅਸੂਰ ਨੈ

ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲਕੇ, ਨੀਨਵਹਿ, ਰਹਬਾਤਿਈਰ ਅਰ ਕਲਹਿ,
 ਅਤੇ ਨੀਨਵਹਿ ਅਰ ਕਲਹਿ ਦੇ ਗੱਭੇ ਰਸਨ ਨਾਮੇ ਇਕ ੧੨
 ਵਡਾ ਸਹਿਰ, ਬਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਤੇ ਲੂਦੀ ਅਰ ੧੩
 ਅਨਾਮੀ ਅਤੇ ਲਿਹਾਬੀ ਅਰ ਨਫਤੂਹੀ, ਅਤੇ ਫਤਰੂਸੀ ੧੪
 ਅਰ ਕਸਲੂਹੀ, ਕਿ ਜਿਨਾਂ ਥੀਂ ਫਲਿਸਤੀ ਨਿੱਕਲੇ ਹਨ, ਅ-
 ਤੇ ਕਫਤੂਰੀ ਉਤਪੱਨ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਥੀਂ ਸੈਦਾ, ਜੋ ੧੫
 ਪਲੇਠੀ ਦਾ ਸਾ, ਅਤੇ ਹਿੱਤ; ਅਰ ਯਬੂਸੀ, ਅਤੇ ਅਮੂਰੀ, ੧੬
 ਅਤੇ ਗਿਰਗਾਸੀ; ਅਤੇ ਹਵੀ, ਅਤੇ ਅਰਕੀ ਅਤੇ ਸੀਨੀ; ੧੭
 ਅਤੇ ਅਰਵਾਦੀ, ਅਰ ਸਿਮਾਰੀ, ਅਤੇ ਹਮਾਤੀ ਉਤਪੱਨ ੧੮
 ਹੋਏ; ਤਿਸ ਪਿੱਛੇ ਕਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਫੈਲ ਗਏ। ਅ- ੧੯
 ਤੇ ਕਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਬੱਨੇ ਸੈਦਾ ਤੇ ਲੈਕੇ, ਜਾਂ ਤੂੰ ਗਰਾਰ ਵਲ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ, ਅਜਿਹ ਤੀਕਰ ਹੋਏ; ਅਰ ਜਾਂ ਤੂੰ ਸੀਦੋਨ ਵਲ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ, ਅਰ ਅਮੋਗ, ਅਰ ਆਦਮਹਿ, ਅਰ ਜਬੀ-
 ਆਨ ਵਲ, ਤਾਂ ਲਸਾ ਤੀਕਰ ਹੋਏ। ਹਾਮ ਦੇ ਪੁੱਤ ਆਪ- ੨੦
 ਲੇ ਘਰਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪ-
 ਲੇ ਦੇਸਾਂ ਅਰ ਆਪੋ ਆਪਲੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਵਿਚ ਏਹ ਹਨ ॥
 ਉਪਰੰਦ ਸਿਮ ਦੇ ਬੀ ਪੁੱਤ ਜੰਮੇ, ਜੋ ਇਬੇਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉ- ੨੧
 ਲਾਦ ਦਾ ਪਿਤਾ, ਅਤੇ ਯਾਫਸ ਦਾ ਵਡਾ ਭਰਾਉ ਸਾ। ਸਿਮ ੨੨
 ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਲਾਮ ਅਤੇ ਅਸੂਰ ਅਤੇ ਅਰਫਕਸਦ ਅਤੇ ਲੂਦ
 ਅਰ ਅਰਮ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਰਮ ਦੇ ਪੁੱਤ ਉਜ ਅਤੇ ਹੂਲ ੨੩
 ਅਰ ਜਤਰ ਅਤੇ ਮਸ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਰਫਕਸਦ ਤੇ ਸਿਲ- ੨੪
 ਹਿ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸਿਲਹਿ ਤੇ ਇਬੇਰ। ਅਤੇ ਇਬੇਰ ਦੇ ੨੫
 ਦੋ ਪੁੱਤ ਜੰਮੇ; ਇਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਫਲਜ; ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਦੇ ਦਿ-
 ਨਾਂ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਉ ਦਾ
 ਨਾਉਂ ਜਕਤਾਨ ਸਾ। ਅਤੇ ਜਕਤਾਨ ਦੇ ਅਲਮਦੱਤ ਅਰ ੨੬

੨੭ ਸਲਫ, ਅਰ ਹਸਾਰਮੋਤ, ਅਰ ਯਰਖ; ਅਤੇ ਹਦੂਰਾਮ
 ੨੮ ਅਰ ਉਜਾਲ ਅਰ ਡਿਕਲਾ, ਅਰ ਉਬਾਲ ਅਰ ਅਬਿ-
 ੨੯ ਮਾਏਲ, ਅਰ ਸਬਾ; ਅਰ ਅਫੀਰ ਅਰ ਹਵੀਲਾਹ, ਅਤੇ
 ੩੦ ਉਬਬ ਜੰਮੇ; ਏਹ ਸੱਤੋ ਜਕਤਾਨ ਦੇ ਵੰਸ ਸਨ। ਅਤੇ
 ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਰਹਿਲ ਦੀ ਜਾਗਾ ਮਾਸਾ ਤੇ, ਸਫਾਰ ਨਾਮੇ ਪੂਰਬ
 ੩੧ ਦੇ ਇਕ ਪਹਾੜ ਤੀਕੁਰ ਸੀ। ਸਿਮ ਦੇ ਪੁੱਤ ਆਪੇ ਆਪ-
 ਲੇ ਘਰਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਬੇਲੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪਲੇ
 ੩੨ ਵੇਸਾਂ ਅਤੇ ਆਪਲੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਵਿਖੇ ਏਹ ਹਨਗੇ। ਸੇ
 ਨੂਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਪੀਹੜੀਆਂ ਅਰ
 ਕੋਮਾਂ ਵਿਚ ਐਉਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਤੁਫਾਨ ਥੀਂ ਪਿੱਛੇ ਉਨਾਂ ਹੀ
 ਤੇ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੋਮਾਂ ਫੈਲ ਗਈਆਂ ॥

[੧੧] ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਇਕੋ ਜਬਾਨ ਅਤੇ ਇਕੋ ਬੇਲੀ ਦੀ ਸੀ।
 ੨ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਦ ਓਹ ਪੂਰਬ ਤੇ ਤੁਰੇ, ਤਾਂ
 ਉਨੀਂ ਸਨਾਰ ਵੇਸ ਵਿਚ ਇਕ ਮਦਾਨ ਲੱਭਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ
 ੩ ਰਹਿਲ ਲੱਗੇ। ਅਤੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ਆਓ, ਇੱਟਾਂ
 ਬਲਾਯੇ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਕਾਯੇ। ਸੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ-
 ਥਰ ਦੀ ਜਾਗਾ ਇੱਟ, ਅਤੇ ਚੂਨੇ ਦੀ ਜਾਗਾ ਚੀਕੁਲੀ ਮਿੱਟੀ
 ੪ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਆਓ, ਆਪਲੇ ਵਾਸਤੇ
 ਇਕ ਸਹਿਰ ਬਲਾਯੇ, ਅਤੇ ਇਕ ਬੁਰਜ, ਕਿ ਜਿਹ ਦਾ ਸਿ-
 ਖਰ ਅਕਾਸ ਨਾਲ ਭਿੜੇ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਲਈ ਨਾਉਂ ਕਰ-
 ੫ ਯੇ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖਿੰਡਫੁਟ ਜਾ-
 ੬ ਯੇ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਉਸ ਸਹਿਰ ਅਰ ਬੁਰਜ ਦੇ ਵੇਖਲ ਲਈ,
 ਜਿਹ ਨੂੰ ਮਨੁਖ ਦੇ ਪੁੱਝ ਬਲਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਤਰਿਆ। ਅ-
 ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ, ਲੋਕ ਇਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਸਤ-
 ਨਾਂ ਦੀ ਜਬਾਨ ਇਕ ਹੈ; ਹੁਲ ਓਹ ਇਹ ਕਰਨ ਲੱਗੇ; ਸੇ

ਓਹ ਜਿਸ ਕੰਮ ਦਾ ਦਾਜਾ ਕਰਨਗੇ, ਉਹੋ ਉਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਾ
 ਅਟਕੇਗਾ। ਆਓ, ਅਸੀਂ ਉਤਰਯੋ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਜ- ੭
 ਬਾਨ ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਲਟਪੁਲਟ ਕਰ ਦੇਯੋ, ਤਾਂ ਓਹ ਇਕ ਦੂਜੇ
 ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਸਮਝੇ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਸਾ- ੮
 ਰੀ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਖਿੰਡਾ ਦਿੱਤਾ; ਸੋ ਓਹ ਉਸ ਸਹਿਰ ਦੇ ਬ-
 ਲਾਉਲ ਥੀਂ ਹਟ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ੯
 ਬਾਬਲ ਪੈ ਗਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਸ ਜਾਗਾ ਸਾਰੀ ਧਰ-
 ਤੀ ਦੀਆਂ ਜਬਾਨਾਂ ਵਿਚ ਖਲਬਲਾਟ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ
 ਉੱਥੋਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਖਿੰਡਾ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਸਿਮ ਦੀ ਕੁਲਪੱਤੀ ਹੈ। ਸਿਮ ਇਕ ਸੋ ਵਰਹੇ ਦਾ ੧੦
 ਸੀ, ਕਿ ਤੁਫਾਨ ਤੇ ਦੋ ਬਰਸ ਪਿੱਛੇ ਉਹ ਦੇ ਅਰਫਕਸਦ
 ਜਨਮਿਆ। ਅਤੇ ਅਰਫਕਸਦ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਸਿਮ ੧੧
 ਪੰਜ ਸੈ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਵਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਧੀਆਂ ਜੰ-
 ਮੇ। ਜਾਂ ਅਰਫਕਸਦ ਪੈਂਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ੧੨
 ਉਸ ਦੇ ਸਲਾਹ ਜਨਮਿਆ। ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ੧੩
 ਪਿੱਛੇ ਅਰਫਕਸਦ ਚਾਰ ਸੈ ਤਿੰਨ ਬਰਸਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ,
 ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤ ਜੰਮੇ। ਜਾਂ ਸਲਾਹ ਤੀਹਾਂ ਬਰ- ੧੪
 ਸਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਇਬਰ ਜਨਮਿਆ। ਅਤੇ ੧੫
 ਇਬਰ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਲਾਹ ਚਾਰ ਸੈ ਤਿੰਨ ਬਰਸ
 ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਧੀਆਂ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ੧੬
 ਇਬਰ ਚੋਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਫਲਜ
 ਜਨਮਿਆ। ਅਤੇ ਫਲਜ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਇਬਰ ੧੭
 ਚਾਰ ਸੈ ਤੀਹ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਧੀਆਂ ਜੰਮੇ। ਫਲਜ ਤੀਹਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸਾ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਹ ੧੮
 ਦੇ ਗੀਉ ਜਨਮਿਆ। ਅਤੇ ਗੀਉ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ੧੯

ਫਲਜ ਦੇ ਸੋ ਨੌਂ ਬਰਸਾਂ ਜੀਵਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਪੁੱਤ ਪੀ-
 ੨੦ ਆਂ ਉਤਪੱਤ ਹੋਏ। ਗੀਉ ਤੇ ਬੱਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ
 ੨੧ ਵਿਚ ਸਰੂਜ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਸਰੂਜ ਦੇ ਜਨਮ ਪਿ-
 ਛੇ ਗੀਉ ਦੇ ਸੋ ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ
 ੨੨ ਪੁੱਤ ਪੀਆਂ ਉਤਪੱਨ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਸਰੂਜ ਤੀਹਾਂ ਬਰ-
 ੨੩ ਸਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਹੂਰ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਨ-
 ਹੂਰ ਦੇ ਜਨਮ ਪਿੱਛੇ ਸਰੂਜ ਦੇ ਸੈ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ,
 ੨੪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੀਆਂ ਪੁੱਤ ਜੰਮੇ। ਨਹੂਰ ਦੇ ਉਲੱਤੀਹਾਂ ਵ-
 ੨੫ ਰਿਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਤਾਰਹਿ ਜੰਮਿਆ। ਅਤੇ ਤਾਰਹਿ
 ਦੇ ਜਨਮ ਪਿੱਛੇ ਨਹੂਰ ਇਕ ਸੋ ਉੱਨੀ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਵਿਆ,
 ੨੬ ਅਰ ਉਸ ਤੇ ਪੁੱਤ ਪੀਆਂ ਉਤਪੱਨ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾ-
 ਰਹਿ ਸੱਤਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਦ ਉਸ ਤੇ ਅਬਿਰਾਮ
 ਅਰ ਨਹੂਰ ਅਤੇ ਹਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ॥

੨੭ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਰਹਿ ਦੀ ਕੁਲਪੱਤੀ ਹੈ। ਤਾਰਹਿ ਤੇ
 ਅਬਿਰਾਮ, ਅਰ ਨਹੂਰ ਅਤੇ ਹਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ, ਅਤੇ
 ੨੮ ਹਾਰਨ ਤੇ ਲੂਤ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਹਾਰਨ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ
 ਤਾਰਹਿ ਦੇ ਅੱਗੇ, ਆਪਲੀ ਜਨਮਭੂਮ, ਅਰਥਾਤ ਕਸਦੀ-
 ੨੯ ਆਂ ਦੇ ਉਰ ਵਿਚ ਮਰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ ਅਰ
 ਨਹੂਰ ਨੈ ਆਪਲੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ; ਅਬਿ-
 ਰਾਮ ਦੀ ਤੀਮਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸਰੀ, ਅਤੇ ਨਹੂਰ ਦੀ ਤੀਮਤ ਦਾ
 ਨਾਉਂ ਮਿਲਕਾਹ ਸਾ, ਜੋ ਹਾਰਨ ਦੀ ਪੀ ਸੀ; ਉਹੋ ਮਿਲਕਾਹ
 ੩੦ ਅਤੇ ਇਸਕਾਹ ਦਾ ਪੇਉ ਸਾ। ਅਤੇ ਸਰੀ ਬੰਝ ਸੀ; ਉਹ
 ੩੧ ਦੇ ਕੁਛ ਉਲਾਟ ਨਾ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਤਾਰਹਿ ਨੈ ਆਪਲੇ
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਬਿਰਾਮ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੋਤੇ ਲੂਤ, ਹਾਰਨ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਨੋਹੁੰ ਸਰੀ, ਅਰਥਾਤ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ

ਅਬਿਰਾਮ ਦੀ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਲੈ ਲੀਤਾ: ਅਰ ਓਹ ਕਸਦੀਆਂ
 ਦੇ ਉਰ ਤੇ ਤੁਰ ਪਏ, ਤਾਂ ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜਾਲ; ਅਤੇ
 ਓਹ ਹਰਾਨ ਤੀਕਰ ਆਏ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੇ। ਅਰ ਤਾ- ੩੨
 ਰਹਿ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸੌ ਪੰਜਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ; ਤਾਂ ਤਾਰਹਿ
 ਹਰਾਨ ਵਿਚ ਮੋਇਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਲੇ[੧੨]
 ਦੇਸ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਨਾਤਿਆਂ ਸਾਕਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਬਾਪ
 ਦੇ ਘਰ ਥੀਂ, ਉਸ ਦੇਸ ਨੂੰ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਨਿਕਲ
 ਜਾਹ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਇਕ ਵਡੀ ਕੋਮ ਬਲਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ੨
 ਤੈ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਵਡਾ ਕਰਾਂਗਾ,
 ਅਤੇ ਤੂੰ ਬਰਕਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਜਿਹੜੇ ਤੈ ਨੂੰ ਅ- ੩
 ਸੀਸ ਦੇਲਗੇ, ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਜਿਹ-
 ਝਾ ਤੈ ਨੂੰ ਸਰਾਪੁ, ਤਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਭੀ ਸਰਾਪਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਜਮੀਨ
 ਦੇ ਸਭ ਘਰਾਲੇ ਤੈ ਥੋਂ ਬਰਕਤ ਲੱਭਲਗੇ। ਸੋ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ੪
 ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ, ਅਬਿਰਾਮ ਤਿਹਾ ਹੀ ਤੁਰ ਪਿ-
 ਆ, ਅਤੇ ਲੂਤ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਜਦ ਅਬਿ-
 ਰਾਮ ਹਰਾਨ ਤੇ ਤੁਰਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੀ ਉਮਰ ਪੰਜਹੱਤਰਾਂ
 ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਤਦ ਅਬਿਰਾਮ ਆਪਲੀ ਤੀਵੀਂ ਸ- ੫
 ਰੀ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਭਤੀਜੇ ਲੂਤ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਭ ਧਨ ਨੂੰ ਜੋ
 ਉਨੀਂ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਤਨੇ ਜਲੇ ਉਨੀਂ ਹਰਾਨ ਵਿਚ
 ਪਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਵਿਚ
 ਜਾਲ ਲਈ ਨਿਕਲ ਤੁਰਿਆ; ਸੋ ਓਹ ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਵਿਚ
 ਅਪੁੱੜੇ ॥

ਉਪਰੰਦ ਅਬਿਰਾਮ ਉਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਸਿਕਮ ਦੀ ਜਾਗਾ, ੬
 ਅਤੇ ਮੋਰੇਹ ਦੇ ਰੁੱਖ ਤੀਕਰ ਆਇਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇਸ

੭ ਵਿਚ ਕਨਾਨੀ ਸਨ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਦਰਸਲ
 ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹੋ ਦੇਸ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਨਸਲ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗਾ।
 ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਜਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ ਦਰਸਲ
 ੮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾਈ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੈ ਉਥੋਂ
 ਬੈਤੇਲ ਦੇ ਪ੍ਰਰਬ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਵਲ ਕੂਚ ਕਰਕੇ ਆਪਲਾ
 ਤੰਬੂ ਉਸ ਜਾਗਾ ਖੜਾ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਜਿਥੇ ਬੈਤੇਲ ਉਸ ਦੇ ਪ-
 ਛੱਮ, ਅਤੇ ਅਈ ਤਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਰਬ ਦੇ ਪਾਸੇ ਸੀ; ਤਿੱਥੇ ਉਸ
 ਨੈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾਈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ
 ੯ ਨਾਉਂ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ ਹੋਲੇ ਹੋਲੇ ਦੱਖਲ ਦੀ
 ਵਲ ਤੁਰਦਾ ਗਿਆ ॥

੧੦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਕਾਲ੍ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ
 ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਰਹਿਲ ਲਈ ਗਿਆ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਦੇਸ
 ੧੧ ਵਿਚ ਵਡਾ ਕਾਲ੍ ਸਾ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ
 ਮਿਸਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁਤਾ, ਤਾਂ ਓਨ ਆਪਲੀ ਤੀਵੀਂ ਸਰੀ ਨੂੰ
 ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੂੰ ਸਕਲ ਦੀ ਸੋਹਲੀ
 ੧੨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈਂ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਮਿਸਰੀ ਤੈ ਨੂੰ ਦੇਖ-
 ਕੇ ਆਖਲਗੇ, ਜੋ ਇਹ ਉਹ ਦੀ ਰੱਠ ਹੈਗੀ; ਸੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਾਰ
 ੧੩ ਸਿਟਲਗੇ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦੀ ਰੱਖ ਲੈਲਗੇ। ਹੁਲ ਤੂੰ ਕਹੀਂ,
 ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ, ਅ-
 ਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਤੇਰੇ ਕਰਕੇ ਬਚ ਰਹੇ ॥

੧੪ ਸੇ ਜਾਂ ਅਬਿਰਾਮ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਜਾ ਉੱਪੜਿਆ, ਤਾਂ
 ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੈ ਉਸ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅੱਤ ਸੋਹਲੀ ਹੈ।
 ੧੫ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ-
 ਉਨ ਪਾਸ ਤਿਸ ਦੀ ਤਰੀਫ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੀਮਤ ਫਿਰ-
 ੧੬ ਉਨ ਦੇ ਘਰ ਪੁਚਾਈ ਗਈ। ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਦੀ ਖਾਤਰ

ਅਬਿਰਾਮ ਉਤੇ ਅਸਾਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਾਈਆਂ ਬੈਲ, ਅਤੇ ਗਧੇ ਅਰ ਗੋਲੇ ਗੋਲੀਆਂ, ਅਰ ਗਧੀਆਂ ਅਤੇ ਉੱਠ ਮਿਲੇ ॥

ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਦੀ ਤੀਮਤ ਸਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ੧੭
ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਨੂੰ ਵਡੀਆਂ ਮਾਰਾਂ ਮਾਰੀਆਂ। ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ੧੮
ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਜਤਾਇਆ, ਜੋ ਇਹ ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ? ਤੈਂ ਕਾਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ੧੯
ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈ? ਤਦ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਰੱਨ ਬਲਾਉਲ ਲਈ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸਾ। ਅਰ ਹੁਲ ਦੇਖ, ਇਹ ਤੇਰੀ ਤੀਮੀ ੨੦
ਹਾਜਰ ਹੈ, ਇਹ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਆਪਲਾ ਰਸਤਾ ਫੜ। ਤਦ ੨੦
ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਉਸ ਦੇ ਬਾਬਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ; ਤਾਂ ਉਨੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਭ ਕੁਛ ਸਲੇ ਤੋਰ ਦਿੱਤਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਅਬਿਰਾਮ ਮਿਸਰ ਥੀਂ ਆਪਲੀ ਤੀਮਤ, ਅਰ [੧੩]
ਆਪਲਾ ਸਭ ਕੁਛ, ਅਤੇ ਲੁਤ ਨੂੰ ਬੀ ਸੰਗ ਲੈਕੇ, ਦੱਖਲ ਦੇ ੨
ਰੁਕ ਚਲਿਆ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ ਡੰਗਰਾਂ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ੩
ਦੀ ਵਿਚ, ਵਡਾ ਮਾਲਦਾਰ ਸਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੱਖਲ ਤੇ ਸਫਰ ੪
ਕਰਦਾ ਬੈਤੇਲ ਤੀਕਰ ਅਰ ਉਸ ਜਾਗਾ ਤੀਕਰ ਉੱਪੜਿਆ, ਜਿਥੇ ਅਗੇ ਬੈਤੇਲ ਅਰ ਅਈ ਦੇ ਗੱਭੇ ਉਹ ਦਾ ਡੇਰਾ ੪
ਸਾ, ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਜਾਗਾ ਜਿਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਓਨ ਜਗਦੇਦੀ ਬਲਾਈ ਸੀ। ਅਰ ਉਥੇ ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਨਾਉਂ ੪
ਲੀਤਾ ॥

ਅਤੇ ਲੁਤ ਦੇ ਬੀ, ਜੋ ਅਬਿਰਾਮ ਨਾਲ ਚਲਦਾ ਸੀ, ਅ- ੫
ਯੱਜ, ਚੋਲੇ, ਅਤੇ ਤੰਬੂ ਸਨ। ਅਰ ਉਸ ਦੇਸ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ੬

- ਨਾ ਝਲਿਆ, ਜੇ ਓਹ ਕਠੇ ਰਹਿਲ। ਕਿੰਉਕਿ ਤਿਨਾਂ ਕੋਲ
 ਇਤਨਾ ਮਾਲ ਸੀ, ਜੇ ਓਹ ਕਠੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ।
- ੭ ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ ਦੇ ਚਰਵਾਲਿਆਂ ਅਰ ਲੂਤ ਦੇ ਚਰਵਾ-
 ਲਿਆਂ ਵਿਚ ਝਗੜਾ ਪੈ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਿਸ
 ੮ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਕਨਾਨੀ ਅਤੇ ਫਰਿਜੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸੇ। ਤਦ ਅ-
 ਬਿਰਾਮ ਨੈ ਲੂਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਮੇਰੇ
 ਤੇਰੇ, ਅਕੇ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਚਰਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਝਗੜਾ ਹੋਵੇ;
 ੯ ਕਿੰਉਕਿ ਅਸੀਂ ਭਰਾਉ ਹਾਂ। ਕਿਆ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ਸਾ-
 ਰੀ ਧਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਹੁਲ ਤੂੰ ਮੈ ਥੋਂ ਅੱਡ ਹੋ ਜਾਹ; ਜੇ
 ਤੂੰ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਜਾਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਜੇ
 ੧੦ ਤੂੰ ਸੱਜੇ ਜਾਵੇਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਉਪਰੰਦ ਲੂਤ
 ਨੈ ਅੱਖਾਂ ਚੱਕਕੇ, ਯਰਦੇਨ ਦਾ ਸਾਗ ਮਦਾਨ ਡਿੱਠਾ, ਜੇ ਉਹ
 ਸਭ (ਉਸ ਤੇ ਅਗੇ, ਕਿ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਸਦੇਮ ਅਤੇ ਅਮੋਰਾ
 ਨਿਘਾਰਿਆ,) ਸੁਗਰ ਵਲ ਜਾਂਦਿਆਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਬਾਗ ਵਰ-
 ੧੧ ਗਾ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਰਗਾ ਚੰਗਾ ਤਰ ਸੀ। ਤਦ ਲੂਤ ਨੈ
 ਯਰਦੇਨ ਦਾ ਸਾਗ ਮਦਾਨ ਆਪਲੇ ਲਈ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ,
 ਅਤੇ ਲੂਤ ਪੂਰਬ ਦੀ ਵਲ ਚਲਿਆ, ਅਤੇ ਓਹ ਆਪਸ
 ੧੨ ਥੀਂ ਅੱਡ ਹੋ ਗਏ। ਅਬਿਰਾਮ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ
 ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਲੂਤ ਨੈ ਮਦਾਨ ਦਿਆਂ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ ਡੇਰਾ
 ਕਰਿਆ, ਅਰ ਸਦੇਮ ਦੀ ਵਲ ਆਪਲਾ ਤੰਬੂ ਲਾਇਆ
 ੧੩ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਸਦੇਮ ਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦਿਸਟ ਵਿਖੇ ਅੱਤ
 ਬੁਰਿਆਰ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਸਨ ॥
- ੧੪ ਉਪਰੰਦ ਲੂਤ ਦੇ ਉਸ ਥੀਂ ਜੁਦਾ ਹੋਲ ਤੇ ਪਿਛੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਅ-
 ਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਆਪਲੀ ਅੱਖ ਉਠਾਉ, ਅਤੇ ਉਸ ਜਾ-
 ਗਾ ਤੇ ਕਿ ਜਿਥੇ ਤੂੰ ਹੈਂ, ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਦੱਖਲ, ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਅਤੇ

ਪੱਛਮ ਦੀ ਵਲ ਦੇਖ; ਕਿ ਇਹ ਸਾਰਾ ਮੁਲਖ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਖ- ੧੫
 ਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕ ਲਈ ਦਿ-
 ਆਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਪਰਤੀ ਦੇ ਰੇਤੇ ਵਰਗਾ ੧੬
 ਕਰਾਂਗਾ, ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਪਰਤੀ ਦੇ ਰੇਤੇ ਨੂੰ ਗਿਲ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਤੇਰੀ
 ਉਲਾਦ ਬੀ ਗਿਲੀ ਜਾਵੇ। ਉੱਠ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ ਦੇ ਲੰ- ੧੭
 ਬਾਉ ਚੜ੍ਹਾਉ ਵਿਚ ਫਿਰ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਤੁਧ ਤਾਈਂ ਦਿ-
 ਆਂਗਾ। ਤਦ ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਆਪਲਾ ਤੰਬੂ ਪੱਟਿਆ, ਅ- ੧੮
 ਤੇ ਮਮਰੀ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿਚ, ਜੋ ਹਿਬਰੋਨ ਵਿਚ ਹਨ, ਜਾ ਰਿ-
 ਗਾ; ਅਤੇ ਉਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾਈ ॥

ਉਪਰੰਦ ਸਿਨਾਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਮਰਾਫਿਲ, ਅਤੇ ਇੱਲਾ- [੧੪]
 ਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਰਯੂਕ, ਅਤੇ ਇਲਮ ਦੇ ਰਾਜੇ ਕਿਦਰਲਾ-
 ਉਮਰ, ਅਤੇ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਤਿਦਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਵਿਖੇ, ਅ-
 ਨਿਗਾ ਹੋਇਆ; ਜੋ ਇਨ੍ਹੀਂ ਸਦੇਮ ਦੇ ਰਾਜੇ ਬਾਰਾ, ਅਤੇ ਅ- ੨
 ਮੋਰਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਬਿਰਸਾ, ਅਤੇ ਅਦਮਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਸਿਨਾਬ,
 ਅਤੇ ਜਬੀਆਨ ਦੇ ਰਾਜੇ ਸਮੇਬਰ, ਅਤੇ ਬਲਾ ਦੇ, ਅਰ-
 ਥਾਤ ਸੁਗਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ। ਏਹ ਸੱਭੋ ੩
 ਸਦੀਮ ਦੇ ਮਦਾਨ ਵਿਚ, ਜੋ ਖਾਰਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ, ਕੱਠੇ ਹੋਏ।
 ਬਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀਕਰ ਓਹ ਕਿਦਰਲਾਉਮਰ ਦੇ ਤਾਬੇ ਰਹੇ; ੪
 ਪਰ ਤੇਰਹਿਵੀਂ ਬਰਸੇ ਆਕੀ ਹੋ ਗਏ। ਅਤੇ ਚੌਧਵੀਂ ਵਰਹੇ ੫
 ਕਿਦਰਲਾਉਮਰ ਅਤੇ ਓਹ ਰਾਜੇ ਜੋ ਤਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ,
 ਆਏ; ਅਤੇ ਰਿਫਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇਸਤਾਰਾਤ-ਕਰਨੈਨ ਵਿਚ,
 ਅਤੇ ਜੂਜੀਆਂ ਨੂੰ ਹਾਮ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਐਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ-
 ਯਤੈਨ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਹੂਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਹਾੜ ਸਈਰ ੬
 ਵਿਚ ਇਲਫਾਰਾਨ ਤੀਕਰ, ਜੋ ਜੰਗਲ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪੁਰ ਹੈ, ਮਾ-
 ਰਿਆ। ਅਤੇ ਓਹ ਮੁੜਕੇ ਐਨਮਿਸਫਾਤ, ਅਰਥਾਤ ਕਾ- ੭

ਦੀਸ ਵਿਚ ਆਏ, ਅਤੇ ਅਮਲੀਕੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੁਲਖ ਨੂੰ,
ਅਤੇ ਅਮੂਰੀਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਹਸੂਨਤਮਰ ਦੇ ਵਸਕੀਲ ਸਨ, ਮਾ-
ਰਿਆ ॥

੮ ਤਦ ਸਦੋਮ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਅਤੇ ਅਮੋਰਾ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਅਤੇ
ਅਦਮਾ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਅਤੇ ਜਬੀਆਨ ਦਾ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਬ-
ਲਾ, (ਅਰਥਾਤ ਸੁਗਰ) ਦਾ ਰਾਜਾ ਨਿੱਕਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਨਾਂ
ਨਾਲ ਲੜਨ ਲਈ ਸਦੀਮ ਦੇ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ਸਾਹਮਲੇ ਹੋਏ;

੯ ਅਰਥਾਤ ਕਿਦਰਲਾਉਮਰ ਇਲਾਮ ਦੇ ਰਾਜੇ, ਅਤੇ ਜਾਤਾਂ
ਦੇ ਰਾਜੇ ਤਿਦਾਲ, ਅਤੇ ਸਿਨਾਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਮਰਾਫਿਲ
ਅਤੇ ਇੱਲਾਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਰਯੂਕ ਨਾਲ; ਚਾਰ ਰਾਜੇ ਪੰਜਾਂ
੧੦ ਨਾਲ। ਅਤੇ ਸਦੀਮ ਦੇ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ਚਿੱਕੜ ਦੇ ਬਹੁਤ
ਟੋਏ ਸਨ; ਅਤੇ ਸਦੋਮ ਅਰ ਅਮੋਰਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਤੱਜੇ, ਅਤੇ
ਉਥੇ ਹੀ ਡਿੱਗੇ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਬਚ ਰਹੇ, ਸੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਨੱਸ
੧੧ ਗਏ। ਤਦ ਉਹ ਸਦੋਮ ਅਰ ਅਮੋਰਾ ਦਾ ਸਭ ਮਾਲ ਅ-
੧੨ ਤੇ ਉਨਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਆਜਕਾ ਲੈਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਤੇ ਅ-
ਬਿਰਾਮ ਦੇ ਤਤੀਜੇ ਲੂਤ ਨੂੰ ਬੀ, ਜੋ ਸਦੋਮ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ
ਸਾ, ਉਸ ਦੇ ਮਾਲ ਸਲੇ, ਲੈ ਗਏ ॥

੧੩ ਤਦ ਇਕ ਜਲੇ ਨੈ ਜੋ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਕੇ ਅਬਿ-
ਰਾਮ ਇਬਰਾਨੀ ਨੂੰ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਮਰੀ ਅਮੂ-
ਰੀ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਇਸਕਾਲ ਅਤੇ ਅਨੀਰ
ਦਾ ਭਰਾਉ ਸਾ; ਅਤੇ ਇਨਾਂ ਦਾ ਅਬਿਰਾਮ ਨਾਲ ਨੇਮ
੧੪ ਸਾ। ਜਾਂ ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਸੁਲਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਦਾ ਭਾਈ
ਕੈਦ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਓਨ ਤਿੰਨ ਸੇ ਅਠਾਰਾਂ ਆਪਲੇ
ਸਿੱਖੇ ਹੋਇਆਂ ਘਰਜੰਮਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਦਾਨ ਤੀਕਰ
੧੫ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਓਨ ਅਰ ਉਹ

ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੈ ਗੋਲ਼ ਗੋਲ਼ ਬੋਲ਼ਕੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਲਾ ਕੀ-
ਤਾ, ਅਤੇ ਖੁਬਾਹ ਤੀਕੁਰ ਜੋ ਵਮਿਸਕ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੈ,
ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਮੋੜ ੧੬
ਲਿਆਇਆ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਰਾਉ ਲੁਤ ਨੂੰ ਬੀ ਉਹ ਦੇ
ਮਾਲ ਸਲੇ, ਅਤੇ ਤੀਮੀਆਂ ਅਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੀ ਮੋੜ ਲਿ-
ਆਇਆ ॥

ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਹ ਕਿਦਰਲਾਉਮਰ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ਼ ਦੇ ੧੭
ਗਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਹਟਿਆ, ਤਾਂ ਸਦੇਮ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉਹ
ਦੇ ਮਿਲ਼ਣੇ ਲਈ ਸਵੀ ਦੇ ਮਦਾਨ ਤੀਕੁਰ, ਜੋ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮ-
ਦਾਨ ਹੈ, ਆਇਆ। ਅਤੇ ਮਲਕਿਸਿਦਕ ਸਾਲਮ ਦਾ ੧੮
ਰਾਜਾ, ਜੋ ਅੱਤ ਮਹਾਂ ਈਸੁਰ ਦਾ ਜਾਨਕ ਸਾ, ਰੋਟੀ ਅਤੇ
ਦਾਖ ਦਾ ਰਸ ਕਢ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਅ- ੧੯
ਸੀਸ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਅੱਤ ਮਹਾਂ ਈਸੁਰ ਦੀ ਵਲੋਂ ਜੋ ਅ-
ਕਾਸ ਅਰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਅਬਿਰਾਮ ਪੱਨ ਹੋਵੇ!
ਅਤੇ ਪੱਨ ਹੈ ਉਹ ਅੱਤ ਮਹਾਂ ਈਸੁਰ, ਕਿ ਜਿਨ ਤੇਰੇ ਵੈਰੀ ੨੦
ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪੇ! ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਸਭ ਦਾ ਦਸੌਂਪ ਉਸ
ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਸਦੇਮ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ੨੧
ਜੋ ਮਨੁਖ ਮੈ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਹ, ਅਤੇ ਮਾਲ ਆਪ ਰੱਖ ਲੈ। ਪਰ ੨੨
ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਸਦੇਮ ਦੇ ਰਾਜੇ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ,
ਜੋ ਅੱਤ ਮਹਾਂ ਈਸੁਰ, ਅਕਾਸ ਅਰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ
ਹੈ, ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ ਹੈ; ਕਿ ਮੈਂ ਇਕ ਧਾਗੇ ਤੇ ਲੈਕੇ ਜੁੱਤੀ ਦੇ ੨੩
ਸਲੂ ਤੀਕੁਰ ਤੇਰੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਛ ਨਾ ਲਵਾਂਗਾ; ਤਾਂ ਤੂੰ ਨਾ
ਆਖੇਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਧਨਮਾਨ ਬਲਾਇਆ ਹੈ।
ਅਪਰ ਜੋ ਗਭਰੂਆਂ ਨੈ ਖਾਹਦਾ ਸੇ ਛੱਡ ਦਿਹ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ੨੪
ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਗਏ, ਅਰਥਾਤ ਅਨੀਰ ਅਰ

ਇਸਕਾਲ ਅਤੇ ਮਮਰੀ ਨੂੰ ਆਪੋ ਆਪਲਾ ਭਾਗ ਲੈ ਲੈਲ
ਦਿਹ ॥

- [੧੫] ਇਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਣਨੇ ਵਿਖੇ ਅ-
ਬਿਰਾਮ ਪਾਸ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਆਇਆ, ਜੋ ਹੇ ਅਬਿਰਾਮ
ਤੂੰ ਨਾ ਡਰ; ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਛਾਲ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਅੱਤ ਵਡਾ ਫਲ
੨ ਹਾਂ। ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ
ਕੀ ਦੇਏਂਗਾ? ਮੈਂ ਤਾ ਐਤ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਦਾ
੩ ਮੁਖਤਿਆਰ ਦਮਿਸਕੀ ਇਲਿਆਜਰ ਹੈ। ਫੇਰ ਅਬਿ-
ਰਾਮ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਤੈਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਨਾ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਵੇਖ,
੪ ਮੇਰਾ ਘਰਜੱਮ ਮੇਰਾ ਅਪਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੂ
ਦਾ ਬਚਨ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਫੇਰ ਆਇਆ, ਕਿ
ਇਹ ਤੇਰਾ ਅਪਿਕਾਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਬਲਕ ਜੋ ਤੇਰੀ ਆਪ-
੫ ਲੀ ਖਿੰਦ ਦਾ ਹੋਊ, ਸੋਈ ਤੇਰਾ ਅਪਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਦ
ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਅਕਾਸ
ਦੀ ਵਲ ਨਿਗਾ ਕਰ, ਅਤੇ ਜੇ ਗਿਲ ਸਕੋਂ ਤਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ
ਗਿਲ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਇਸੇ ਤ-
੬ ਰਾਂ ਹੋਊਗ। ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਉੱਤੇ ਪਤੀਜਿਆ, ਅਤੇ
ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਇਸ ਗਲ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਧਰਮ ਗਿਲਿਆ।
੭ ਤਦ ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੈਂ ਨੂੰ ਕਸਦੀਆਂ
ਦੇ ਵੇਸੇਂ ਕੱਢ ਲਿਆਇਆ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੈਂ ਨੂੰ ਇਹ
੮ ਵੇਸ ਅਪਿਕਾਰ ਲਈ ਦਿਆਂ। ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਹੇ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਕਿੱਕਰ ਜਾਲਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਅਪਿਕਾ-
੯ ਰੀ ਹੋਵਾਂਗਾ? ਤਦ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਇਕ ਤਿਹੁੰ
ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਬੱਛੀ, ਅਤੇ ਤਿਹੁੰ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਬਕਰੀ, ਅਤੇ
ਤਿੰਨਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਛੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਕ ਘੁੰਗੀ ਅਤੇ ਇਕ

ਕਬੂਤਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਲੈ । ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ੧੦
 ਲਈ ਏਹ ਸਭ ਕੁਛ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ
 ਦੋ ਫਾਂਕਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਹਰ ਫਾਂਕ ਦੂਜੀ ਫਾਂਕ ਦੇ ਸਾਹਮ-
 ਲੇ ਪਰੀ; ਪਰ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀਆਂ ਫਾਂਕਾਂ ਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ।
 ਤਦ ਸਕਾਰੀ ਜਨਾਉਰ ਉਨਾਂ ਕਰੰਗਾਂ ਪੁਰ ਉੱਤਰੇ, ਪਰ ਅ- ੧੧
 ਬਿਰਾਮ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ । ਅਰ ਜਾਂ ਸੂਰਜ ਆ- ੧੨
 ਬਲ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਅਬਿਰਾਮ ਪੁਰ ਵਡੀ ਨੀਂਦ ਜੋਰ ਪਾਇ ਆ-
 ਈ; ਅਤੇ ਦੇਖ, ਇਕ ਵਡਾ ਡਰਾਉਲਾ ਅਨੇਰਾ ਉਸ ਪੁਰ
 ਛਾ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਓਨ ਅਬਿਰਾਮ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਠੀਕ ਕਰ- ੧੩
 ਕੇ ਜਾਲ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਪਰਦੇਸ ਵਿਚ ਪਰਦੇਸੀ ਹੋਊਗੇ,
 ਅਤੇ ਉਥੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਗੁਲਾਮਪੁਲਾ ਕਰੇਗੀ, ਅਤੇ ਓਹ ਚਾਰ
 ਸੌ ਵਰਿਹਾਂ ਤੀਕਰ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਵੁਖ ਦੇਲਗੇ । ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ੧੪
 ਕੋਮ ਦਾ ਬੀ, ਕਿ ਜਿਹ ਦੇ ਓਹ ਗੁਲਾਮ ਹੋਲਗੇ, ਨਿਆਉਂ
 ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਤਿਸ ਪਿੱਛੇ ਵਡਾ ਪਨ ਲੈਕੇ ਨਿਕਲਨ-
 ਗੇ । ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਵਡਾਰੂਆਂ ਪਾਹ ਸੁਖ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੇ- ੧੫
 ਗਾ; ਤੂੰ ਅੱਛਾ ਖੁਫਾ ਹੋਕੇ ਕਬਰ ਵਿਚ ਜਾਏਂਗਾ । ਉਪਰੰਦ ੧੬
 ਚੌਥੀ ਪੀਹੜੀ ਓਹ ਫੇਰ ਐਥੇ ਆਉਲਗੇ; ਕਿੰਉਕਿ ਅਮੂਰੀ-
 ਆਂ ਦਾ ਪਾਪ ਅਜੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ । ਜਾਂ ਸੂਰਜ ੧੭
 ਆਥਮਿਆ, ਅਤੇ ਅਨੇਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਦੇਖ ਇਕ ਤੰਦੂਰ
 ਜਿਸ ਤੇ ਪੁਆਂ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਕ ਜਲਦਾ ਦੀਵਾ
 ਉਨਾਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿਚੀਂ ਹੋਕੇ ਲੰਘ ਗਿਆ । ਉਸੇ ਦਿਹਾ- ੧੮
 ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਨਾਲ ਨੇਮ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ
 ਧਰਤੀ, ਮਿਸਰ ਦੇ ਦਰਿਆਉ ਤੇ ਲੈਕੇ ਵਡੇ ਦਰਿਆਉ,
 ਅਰਥਾਤ ਫੁਰਾਤ ਦੇ ਦਰਿਆਉ ਤੀਕਰ; ਕੈਨੀ ਅਤੇ ਕਿਨ- ੧੯
 ਜੀ ਅਤੇ ਕਦਮੂਨੀ; ਅਤੇ ਹਿੰਤੀ, ਅਤੇ ਫਰਿੰਜੀ, ਅਤੇ ੨੦

੨੧ ਰਿਫਾਈ; ਅਤੇ ਅਮੂਰੀ, ਅਤੇ ਕਨਾਨੀ, ਅਤੇ ਗਿਰਗਾਸੀ
ਅਤੇ ਯਖੂਸੀ ਦਾ ਦੇਸ ਤੇਰੇ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗਾ ॥

੧੬] ਉਪਰੰਦ, ਅਬਿਰਾਮ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਰੀ ਨੈ ਉਸ ਦੇ ਲਈ
ਕੁਛ ਨਾ ਜਲਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਇਕ ਮਿਸਰੀ ਦਾਸੀ ਸੀ,
੨ ਕਿ ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹਾਜਿਰਾਹ ਸਾ। ਅਤੇ ਸਰੀ ਨੈ ਅਬਿ-
ਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਦੇਖ, ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਖੰਝ ਰਖਿਆ ਹੈਸੀ;
ਹੁਲ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਦਾਸੀ ਦੇ ਪਾਹ ਜਾਹ, ਸਾਇਤ ਉਸ ਥੀਂ ਮੇਰਾ
ਘਰ ਬਸੇ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਸਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਮੱਨ ਲੀ-
੩ ਤੀ। ਸੋ ਅਬਿਰਾਮ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਸਰੀ ਨੈ, ਇਸ ਤੇ ਪਿੱਛੇ,
ਕਿ ਅਬਿਰਾਮ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਦਸ ਬਰਸਾਂ ਰਿਹਾ,
ਆਪਲੀ ਮਿਸਰੀ ਦਾਸੀ ਹਾਜਿਰਾਹ ਨੂੰ ਆਂਦਾ, ਅਤੇ
ਆਪਲੇ ਭਰਤਾ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਰੱਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ।
੪ ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਹਾਜਿਰਾਹ ਦੇ ਪਾਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਅ-
ਧਾਨ ਹੋਇਆ; ਅਤੇ ਜਾਂ ਓਨ ਜਾਲ ਲੀਤਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਅ-
ਧਾਨ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੀ ਬੀਬੀ ਉਹ ਦੀ ਨਜਰ ਵਿਖੇ
੫ ਤੁੱਛ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀ। ਤਦ ਸਰੀ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿ-
ਹਾ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਬਲਾ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਪਵੇ! ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਦਾਸੀ
ਤੇਰੇ ਬਗਲ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ; ਅਤੇ ਹੁਲ ਜੇ ਓਨ ਆਪ ਨੂੰ ਅ-
ਧਾਨ ਨਾਲ ਡਿੱਠਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਤੁੱਛ ਦਿ-
੬ ਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀ; ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਆਉਂ ਕਰੇ! ਤਦ
ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਸਰੀ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਦੇਖ, ਤੇਰੀ ਦਾਸੀ ਤੇਰੇ ਬੱਸ
ਵਿਚ ਹੈ; ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਅੱਛਾ ਹੋਵੇ, ਸੋ ਤਿਸ ਨਾਲ
ਕਰ। ਤਦ ਸਰੀ ਨੈ ਉਸ ਪੁਰ ਕਰੜਾਈ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਉਹ
੭ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਭੱਜ ਗਈ। ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਦੂਤ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਜੰ-
ਗਲ ਵਿਚ, ਪਾਲੀ ਦੇ ਇਕ ਚੁਸਮੇ ਦੇ ਕੋਲ ਲੱਭਿਆ; ਅਰ-

ਥਾਤ ਉਸ ਚੁਸਮੇ ਦੇ ਕੋਲ, ਜੋ ਸੂਰ ਦੇ ਗਾਹ ਪੁਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਨ ੮
 ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਸਰੀ ਦੀ ਵਾਸੀ ਹਾਜ਼ਿਰਾਹ, ਤੂੰ ਕਿਥੋਂ ਆਉਂ-
 ਦੀ, ਅਤੇ ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਹੈਂ? ਉਹ ਬੋਲੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਆਪ-
 ਲੀ ਬੀਬੀ ਸਰੀ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਭੱਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ੯
 ਵੁਤ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੀ ਮਾਲਕਲੀ ਕੋਲ
 ਮੁੜਕੇ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਤਾਬੇ ਰਹੁ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵੁਤ ੧੦
 ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਇਤਨਾ ਵਧਾ-
 ਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਖੁਤਾਇਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗਿਲੀ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਅ- ੧੧
 ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵੁਤ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਵੇਖ, ਤੂੰ ਗਰਭ-
 ਲੀ ਹੈਂ; ਇਕ ਪੁੜ ਜਲੇਂਗੀ; ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਸਮਾਈਲ
 ਰੱਖੀਂ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਤੇਰਾ ਵੁਖ ਸੁਲ ਲੀਤਾ। ਉਹ ੧੨
 ਬਲਮਾਹਲੂ ਹੋਊ, ਉਹ ਦਾ ਹੱਥ ਸਭ ਦਾ ਸਾਹਮਲਾ ਕਰੇ-
 ਗਾ, ਅਤੇ ਸਭ ਦਾ ਹੱਥ ਉਹ ਦਾ ਸਾਹਮਲਾ; ਅਤੇ ਉਹ
 ਆਪਲੇ ਸਭਨਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਰੋਬਰੇ ਰਹੇਗਾ। ਅਤੇ ਓਨ ੧੩
 ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, ਇਹ ਰਖਿਆ, ਜੋ
 ਤੂੰ ਵਰਸਲ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈਂ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਉਹ ਬੋਲੀ, ਕਿਆ
 ਮੈਂ ਇਥੇ ਵੇਖਲ ਪਿੱਛੇ ਵੇਖਦੀ ਹਾਂ? ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਖੁਹ ੧੪
 ਦਾ ਨਾਉਂ ਬੀਰ-ਉਲਹਈ-ਉਲਗਈ, ਅਰਥਾਤ ਜੀਉਲ
 ਵਰਸਲ ਦਾ ਖੁਹ ਪਰਿਆ ਗਿਆ। ਵੇਖ, ਉਹ ਕਾਦਿਸ
 ਅਰ ਬਾਰਿਦ ਦੇ ਗੱਭੇ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਹਾਜ਼ਿਰਾਹ ਨੈ ਅਬਿ- ੧੫
 ਰਾਮ ਦੇ ਲਈ ਪੁੜ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਅਬਿਰਾਮ ਨੈ ਆਪ-
 ਲੇ ਪੁੜ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਹਾਜ਼ਿਰਾਹ ਨੈ ਜਲਿਆ, ਇਸਮਾ-
 ਈਲ ਪਰਿਆ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਅਬਿਰਾਮ ਦੇ ਹਾਜ਼ਿਰਾਹ ਥੀਂ ੧੬
 ਇਸਮਾਈਲ ਜੰਮਿਆ, ਤਦ ਅਬਿਰਾਮ ਛਿਆਸੀ ਵਰਿ-
 ਹਾਂ ਦਾ ਸਾ ॥

[੧੭] ਜਾਂ ਅਬਿਰਾਮ ਨੜਿੰਨਵਿਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ
 ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਅਬਿਰਾਮ ਨੂੰ ਦਰਸਲ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆ-
 ਖਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਸਰਬਸਕਤਮਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅ-
 ੨ ਗੇ ਚੱਲ, ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਰ ਤੇਰੇ
 ੩ ਵਿਚ ਨੇਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਅੱਤ ਵਧਾਵਾਂਗਾ। ਤਦ
 ਅਬਿਰਾਮ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਡਿਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਹ
 ੪ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖਕੇ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਦੇਖ, ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨੇਮ
 ੫ ਹੈ, ਜੋ ਤੂੰ ਬਹੁਤੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਅਤੇ ਤੇ-
 ਰਾ ਨਾਉਂ ਫੇਰ ਅਬਿਰਾਮ ਨਾ ਰਹੇਗਾ, ਬਲਕ ਅਬਿਰਾਮ
 ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਹੋਊ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੋਮਾਂ ਦਾ ਬਾਪ
 ੬ ਬਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਫਲ ਲਾਵਾਂਗਾ,
 ਅਤੇ ਕੋਮਾਂ ਨੂੰ ਤੈ ਥੋਂ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਤੇ ਪੈ-
 ੭ ਦਾ ਹੋਲਗੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ
 ਪਿੱਛੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਵਿਚ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਪੀਹੜੀਓ-ਪੀਹੜੀ
 ਤੀਕ, ਆਪਣਾ ਨੇਮ ਸਦਾ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰਾ,
 ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਦਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ।
 ੮ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਇਹ ਪਰ-
 ਤੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੂੰ ਪਰਦੇਸੀ ਹੈਂ, ਅਰਥਾਤ ਕਨਾਨ ਦੀ ਸਾ-
 ਰੀ ਧਰਤੀ ਦਿਆਂਗਾ, ਜੋ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਖ ਹੋਵੇ; ਅ-
 ੯ ਤੇ ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ
 ਅਬਿਰਾਮ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਤੇਰੀ ਉ-
 ਲਾਦ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਪੀਹੜੀਓ-ਪੀਹੜੀ ਤੀਕ, ਮੇਰੇ ਨੇਮ ਦੀ
 ੧੦ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ। ਮੇਰਾ ਨੇਮ ਮੇਰੇ ਅਰ ਤੇਰੇ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ
 ਪਿੱਛੋਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਦੇ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਤਾਈਂ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਪਾਲ-
 ਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਸੇ ਇਹ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਪੁਰਸ ਦੀ

ਸੁੰਨਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਇੰਦਰੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਚਮ- ੧੧
 ਤਾ ਵਢਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਨੇਮ ਦਾ ਜੋ ਮੇਰੇ
 ਅਰ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਪਤਾ ਹੋਊ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੀਹੜੀਓ- ੧੨
 ਪੀਹੜੀ, ਅੱਠਾਂ ਦਿਹਾਂ ਦੇ ਹਰੇਕ ਲੜਕੇ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕੀਤੀ
 ਜਾਊ; ਕਿਆ ਤੇਰਾ ਘਰਜੱਮ, ਅਤੇ ਕਿਆ ਹੋਰਦੇਸੀ ਤੇ
 ਮੁੱਲ ਲੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਨਸਲ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੇਰੇ ਘਰ- ੧੩
 ਜੱਮ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਜਰਖਰੀਦ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਜਰੂਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ,
 ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨੇਮ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਸਦੀਪਕ ਨੇਮ ਹੋ-
 ਊ। ਅਤੇ ਜੇ ਪੁਰਸ ਬੇਸੁੰਨਤਾ ਰਹੇ, ਅਰ ਆਪਣੀ ਇੰਦਰੀ ੧੪
 ਦਾ ਅਗਲਾ ਚਮੜਾ ਨਾ ਵਢਾਵੇ, ਉਹ ਜਲਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ
 ਵਿਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਮੇਰਾ ਨੇਮ ਤੋੜਿਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆ- ੧੫
 ਪਣੀ ਤੀਮਤ ਸਰੀ ਨੂੰ ਸਰੀ ਨਾ ਆਖ, ਬਲਕ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ਸਾਇਰਾਹ ਹੈ। ਅਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ੧੬
 ਉਸ ਥੋਂ ਬੀ ਤੈ ਨੂੰ ਇਕ ਪੁੱਤ ਦਿਆਂਗਾ; ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿ-
 ਆਂਗਾ, ਜੋ ਉਹ ਕੋਮਾਂ ਦੀ ਖਾਤਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਦੇਸਾਂ ਦੇ
 ਰਾਜੇ ਉਸ ਥੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਲਗੇ। ਤਦ ਅਬਿਰਹਾਮ ਮੂੰਧੇ ਮੂੰਹ ੧੭
 ਜਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਹੱਸਕੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਸੋ ਵਰ-
 ਹੇ ਦੇ ਪੁਰਸ ਥੀਂ ਪੁੱਤ ਪੈਦਾ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਜੋ ਨਵੇ
 ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਜਲੇਗੀ? ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਪਰਮੇ- ੧੮
 ਸੁਰ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਇਸਮਾਈਲ ਤੇਰੇ ਅਗੇ
 ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇ! ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਤੀਵੀਂ ੧੯
 ਸਾਇਰਾਹ ਠੀਕ ਤੇਰੇ ਲਈ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜਲੇਗੀ; ਸੇ ਤੂੰ ਉਸ
 ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਸਹਾਕ ਰੱਖੀਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ ਸੰਗ ਆਪਣਾ
 ਨੇਮ ਥਾਪਾਂਗਾ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਉਹ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦੇ ਲਈ

- ੨੦ ਇਕ ਅਨੰਤ ਨੇਮ ਹੋਵੇ । ਅਤੇ ਇਸਮਾਈਲ ਦੇ ਵਿਖੇ ਮੈਂ
ਤੇਰੀ ਸੁਲੀ; ਦੇਖ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ
ਫਲਵੰਤ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧਾਵਾਂਗਾ; ਉਸ
ਤੇ ਬਾਰਾਂ ਸਰਦਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਲਗੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਥੀਂ ਵਡੀ
੨੧ ਕੋਮ ਬਲਾਵਾਂਗਾ । ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਹਾਕ ਨਾਲ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਸਾਇ-
ਰਾਹ ਆਉਂਦੇ ਸਾਲ ਇਸੇ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਲਈ ਜਲੇਗੀ, ਆਪਲਾ
੨੨ ਨੇਮ ਠਗਵਾਂਗਾ । ਅਤੇ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨਾਲ
੨੩ ਗਲਬਾਤ ਕਰ ਚੁਕਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਉਪੁਰ ਚੜ੍ਹ ਗਿ-
ਆ । ਫੇਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਮਾਈਲ, ਅ-
ਤੇ ਆਪਲੇ ਸਰਬੱਤ ਘਰਜੰਮਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਸਭ ਜਰਖਰੀ-
ਦਾਂ ਨੂੰ, ਅਰਥਾਤ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਿਤ-
ਨੇ ਪੁਰਸ ਸਨ, ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕਹਿਲ ਅਨੁ-
੨੪ ਸਾਰ ਉਸੀ ਦਿਹਾੜੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁੰਨਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ । ਜਾਂ
ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਹੋਈ, ਤਦ ਉਹ ਨਕਿੰਨ ਵਿਆਂ ਵ-
੨੫ ਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਮਾਈਲ ਦੀ ਸੁੰਨਤ,
੨੬ ਉਹ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਤੇਰਹਿਵੀਂ ਬਰਸ ਵਿਚ ਹੋਈ । ਸੇ ਉਸੇ
ਦਿਹਾੜੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਮਾਈਲ ਦੀ
੨੭ ਸੁੰਨਤ ਹੋਈ । ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਮਨੁਖ, ਕੀ
ਘਰਜੰਮ, ਅਤੇ ਕੀ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਥੀਂ ਖਰੀਦੇ ਹੋਏ, ਸਰਬੱਤ
ਦੀ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁੰਨਤ ਹੋਈ ॥

[੧੮] ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮਮਰੀ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਨੂੰ ਦਰਸਲ ਦਿੱਤਾ,
ਅਤੇ ਉਹ ਦਿਨ ਦੀ ਧੁੱਪ ਦੇ ਵੇਲੇ ਆਪਲੇ ਤੰਬੂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ
੨ ਪੁਰ ਬੈਠਾ ਸਾ । ਅਤੇ ਓਨ ਜੋ ਆਪਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਪੁਰ
ਚੱਕੀਆਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਮਨੁਖ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜੇ
ਹਨ; ਅਰ ਉਹ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਤੰਬੂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤਿਨਾਂ

ਦੇ ਮਿਲਨੇ ਲਈ ਦੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਤੀਕਰ ਸ਼ੁਕਿਆ; 3
 ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ੪
 ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਲੇ ਦਾਸ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਚਲੇ ਨਾ ਜਾਣਾ। ਹੁਲਰ- 8
 ਤਾਕ ਪਾਲੀ ਮੰਗਵਾਂ; ਫੇਰ ਆਪਲੇ ਚਰਨ ਪੌਕੇ ਬਿਰਛ ਦੇ 9
 ਹੇਠ ਵਿਸਰਾਮ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਬੁਹੜੀ ਜਿਹੀ ਰੋਟੀ ਲਿਆਉਂ- ੫
 ਦਾ ਹਾਂ; ਫੇਰ ਆਪਲੇ ਮਨ ਸਾਂਤ ਕਰਕੇ ਜਾਇਓ; ਕਿੰਉਕਿ ੫
 ਇਸੇ ਲਈ ਆਪਲੇ ਦਾਸ ਦੇ ਪਾਹ ਆਏ ਹੋ। ਤਦ ਉ- ੬
 ਨੀਂ ਆਖਿਆ, ਜਿਕਰ ਤੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਤਿਕਰ ਹੀ ਕਰ। ਅ- ੬
 ਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਸਾਇਰਾਹ ਦੇ ਪਾਹ ਦੋੜਿਆ 7
 ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਮੇਪ ਚੰਗੇ ਆਟੇ ਦੇ ਲੈਕੇ ਛੇ- 7
 ਤੀ ਗੁੰਨਕੇ ਫੁਲਕੇ ਪਕਾਉ। ਉਪਰੰਦ ਅਬਿਰਹਾਮ ਚੋਲੇ 7
 ਵਿਚ ਦੋੜਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਕ ਮੋਟਾ ਅਰ ਕੁਮਲ ੮
 ਬੱਛਾ ਲਿਆਕੇ ਇਕ ਗਭਰੂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਾ- ੮
 ਬੜਤੋੜ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਫੇਰ ਓਨ ਘੋਉ ਅਰ ੮
 ਵੁਧ ਅਤੇ ਉਸ ਬੱਛੇ ਨੂੰ ਜੋ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ ਲੈ- ੮
 ਕੇ, ਉਨਾਂ ਦੇ ਅੰਗੇ ਧਰਿਆ, ਅਤੇ ਆਪ ਉਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ੮
 ਰੁੱਖ ਦੇ ਹੇਠ ਖੜਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਖਾਹਦਾ ॥ ੮

ਉਪਰੰਦ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਤੀਮਤ ਸਾਇ- ੯
 ਰਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈਗੀ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਦੇਖੋ, ਉਹ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ੯
 ਹੈ। ਤਿਸ ਨੈਂ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਜਰੂਰ ਠਰਾਏ ਹੋਏ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਤੇ- ੧੦
 ਰੇ ਪਾਸ ਫੇਰ ਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਦੇਖ, ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਇ- ੧੦
 ਰਾਹ ਨੂੰ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜੰਮੇਗਾ; ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਉਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ੧੦
 ਤੰਬੂ ਦੇ ਵਰਵੱਜੇ ਵਿਚ ਖੜੀ ਸੁਲਦੀ ਸੀ। ਉਪਰੰਦ ਅਬਿਰ- ੧੧
 ਹਾਮ ਅਰ ਸਾਇਰਾਹ ਬਹੁਤ ਬੁਢੇ ਅਤੇ ਵਡੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹੈ- ੧੧
 ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਪੁਰ ਨਾਉਲੀ ਆਉਲ ਦੀ ਉਮਰ

- ੧੨ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਰ ਸਾਇਰਾਹ ਨੈ ਆਪਲੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੱਸਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸ ਬੁਢੇਪੇ ਦੇ ਸਮੇ ਵਿਚ, ਕਿ ਮੇਰਾ ਭਰਤਾ ਬੀ ਕੁਝ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿਆ ਮੈ ਨੂੰ ਖੁਸੀ
- ੧੩ ਆਉ? ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਸਾਇਰਾਹ ਕਿੰਉ ਹੱਸਕੇ ਬੋਲੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਬੁੱਢੀ ਹਾਂ, ਕਿਆ ਸੱਚਮੁੱਚ
- ੧੪ ਜਲਾਂਗੀ? ਕਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਐਖਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਮਥੇ ਹੋਏ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਫੇਰ ਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ
- ੧੫ ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਹੋਊ। ਤਦ ਸਾਇਰਾਹ ਨੈ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਮੁੱਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੋਸੀ। ਓਨ ਆਖਿਆ, ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਠੀਕ ਹੋਸੀ ਹੈਂ ॥
- ੧੬ ਤਦ ਓਹ ਲੋਕ ਉਥੋਂ ਉਠਕੇ ਸਟੇਮ ਦੀ ਵਲ ਝੁਕੇ, ਅਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਰਾਹ ਪਾਉਲ ਲਈ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਗਿਆ।
- ੧੭ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਇਹ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕੀ ਅ-
- ੧੮ ਬਿਰਹਾਮ ਤੇ ਲੁਕਾਵਾਂ? ਅਬਿਰਹਾਮ ਤਾ ਇਕ ਵਡੀ ਅਤੇ ਡਾਢੀ ਕੋਮ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਕੋਮਾਂ ਉਸ
- ੧੯ ਥੀਂ ਵਰ ਪਾਉਲਗੀਆਂ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਆਪਲੇ ਮਗਰੋਂ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਘਰਾਲੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰੂ, ਅਤੇ ਓਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਰਸਤਾ ਫੜਕੇ ਧਰਮ ਅਰ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨਗੇ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਵਾਸਤੇ, ਜੋ
- ੨੦ ਕੁਛ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਪੂਰਾ ਕਰੇ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਸਟੇਮ ਅਤੇ ਅਮੋਗਾ ਦੀ ਵਡੀ ਹੁੰਗ ਪ-
- ੨੧ ਈ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਵਡੇ ਭਾਰੇ ਹੋਏ; ਮੈਂ ਉੱਤਰਕੇ ਦੇਖਾਂਗਾ, ਕਿ ਉਨੀਂ ਉਸ ਹੁੰਗ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੇ ਨਹੀਂ; ਨਹੀਂ ਤਾ ਮੈਂ ਸਮਝਾਂ-
- ੨੨ ਗਾ। ਤਦ ਓਹ ਲੋਕ ਉਥੋਂ ਮੁਹੁੰ ਫੇਰਕੇ ਸਟੇਮ ਦੀ ਵਲ ਚੱਲੇ;

ਪਰ ਅਬਿਰਹਮ ਤਦ ਬੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਖੜਾ ਰਿਹਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਅਬਿਰਹਮ ਨੇੜੇ ਜਾਕੇ ਬੋਲਿਆ, ਕੀ ਤੂੰ ਸਚ- ੨੩
 ਜਾਰ ਨੂੰ ਬੁਰਯਾਰ ਨਾਲ ਨਾਮ ਕਰੇਂਗਾ? ਜੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਪੰ- ੨੪
 ਜਾਹ ਪਰਮੀ ਹੋਲ, ਕਿਆ ਤਾਂ ਭੀ ਤੂੰ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਕਰੇਂਗਾ,
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਪੰਜਾਹਾਂ ਪਰਮੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜੇ ਉਸ ਵਿਚ
 ਹਨ, ਇਸ ਜਾਗਾ ਨੂੰ ਨਾ ਛੱਡੇਂਗਾ? ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਤੈ ਥੋਂ ੨੫
 ਦੂਰ ਰਹੇ, ਜੋ ਪਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਪਰਮੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿਨਾਸ
 ਕਰੇ, ਅਤੇ ਪਰਮੀ ਕੁਪਰਮੀ ਇਕਸਾਰ ਹੋ ਜਾਲ; ਇਹ ਤੈ ਥੋਂ
 ਦੂਰ ਰਹੇ! ਕੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਦਾ ਨਿਆਈ ਨਿਆਉਂ ਨਾ
 ਕਰੇਗਾ? ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਸਦੇਮ ਦੇ ਨ- ੨੬
 ਗਰ ਵਿਚ ਪੰਜਾਹ ਪਰਮੀ ਪਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਦੇ ਨਿਮਿੱਤ ਸਾ-
 ਰੇ ਥਾਉਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ। ਤਦ ਅਬਿਰਹਮ ਨੈ ਉੱਤਰ ੨੭
 ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੰਗ ਬੋਲਲੇ ਵਿਚ
 ਦਲੇਰੀ ਕੀਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਪੁੜ ਅਤੇ ਖੋਹ ਹਾਂ। ਜੇ ਕਿਪਰੇ ੨੮
 ਪੰਜਾਹਾਂ ਪਰਮੀਆਂ ਤੇ ਪੰਜ ਘੱਟ ਹੋਲ, ਕਿਆ ਤੂੰ ਉਨਾਂ ਪੰ-
 ਜਾਂ ਦੇ ਕਾਰਲ ਸਾਰੇ ਨਗਰ ਨੂੰ ਨਿਸਟ ਕਰੇਂਗਾ? ਓਨ ਕਿ-
 ਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਪੈਂਤਾਲੀ ਪਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਨਿਸਟ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ।
 ਅਤੇ ਉਹ ਫੇਰ ਬੀ ਉਸ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, ਅਰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ੨੯
 ਜਾਲਯੇ ਉਥੇ ਚਾਲੀ ਲੱਭਲ। ਤਦ ਓਨ ਆਖਿਆ, ਕਿ
 ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਚਾਹਲੀਆਂ ਦੇ ਨਿਮਿੱਤ ਬੀ ਇਹ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ।
 ਓਨ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁੱਸੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਕਹਾਂ, ਸਾਇਤ ੩੦
 ਉਥੇ ਤੀਹ ਲੱਭਲ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਉਥੇ ਤੀਹ
 ਲੱਭਲ, ਤਾਂ ਭੀ ਮੈਂ ਇਹ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਓਨ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ੩੧
 ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿਚ ਦਲੇਰੀ ਕੀਤੀ। ਸਾ-
 ਇਤ ਉਥੇ ਬੀਹ ਲੱਭਲ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਬੀਹਾਂ ਦੇ

੩੨ ਕਾਰਨ ਬੀ ਉਹ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਟ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਓਨ ਕਿਹਾ,
ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਸੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਐਤਕੀ ਫੇਰ ਕਹਾਂ, ਸਾਇਤ
ਉਥੇ ਦਸ ਲਭਣ। ਉਹ ਬੇਲਿਆ, ਮੈਂ ਦਸਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੀ

੩੩ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਟ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਂ ਅਬਿਰ-
ਹਮ ਨਾਲ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਚੁਕਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ;
ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਮ ਆਪਣੀ ਜਾਗਾ ਨੂੰ ਮੁੜਿਆ ਆਇਆ ॥

[੧੯] ਉਪਰੰਦ ਦੇ ਵੂਤ ਆਬੁੱਲ ਵੇਲੇ ਸਦੇਮ ਵਲ ਆਏ;
ਅਤੇ ਲੂਤ ਸਦੇਮ ਦੇ ਦਰਵਜ਼ੇ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ
ਸਾ। ਤਦੋਂ ਲੂਤ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਮਿਲਨੇ ਲਈ ਉਠਿਆ,

੨ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਤੀਕ ਝੁਕਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ
ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੋ, ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਦੇ ਘਰ ਵਲ
ਮੁੜੋ ਅਤੇ ਰੈਨ ਤਰ ਰਹੋ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਧੋਵੋ;
ਅਤੇ ਤੜਕੇ ਉਠਕੇ ਆਪਣੇ ਗਾਹ ਪੈਲਾ। ਉਨਾਂ ਆਖਿ-
ਆ, ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਗਤ ਤਰ ਗਲੀ ਹੀ ਵਿਚ ਰਹਾਂਗੇ।

੩ ਪਰ ਜਾਂ ਉਹ ਉਨਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਹਿੜੇ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਓਹ
ਉਹ ਦੀ ਵਲ ਮੁੜਕੇ ਉਹ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਗਏ; ਅਤੇ ਉਹ ਨੈ
ਤਿਨਾਂ ਲਈ ਖਾਲਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ
ਪਕਵਾਈ; ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਖਾਹਦਾ ॥

੪ ਅਤੇ ਇਸ ਥੀਂ ਪਹਿਲੇ, ਜੋ ਓਹ ਲੇਟਲ, ਉਸ ਨਗਰ
ਸਦੇਮ ਦੇ ਮਨੁਖਾਂ ਨੈ, ਕੀ ਗਤਰੂਆਂ ਕੀ ਬੁੱਢਿਆਂ, ਅਰਥਾਤ
ਸਾਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੈ ਹਰ ਪਾਸੇ ਤੇ, ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ।

੫ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੈ ਲੂਤ ਨੂੰ ਹਾਕ ਮਾਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਓਹ ਮਨੁਖ ਜੋ
ਅੱਜ ਗਤ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਏ, ਸੇ ਕਿਥੇ ਹਨ? ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾ-
ਡੇ ਪਾਹ ਬਾਹਰ ਲਿਆਉ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨਾਂ ਨਾਲ਼ ਸੁਹਬਤ

੬ ਕਰਯੇ। ਉਪਰੰਦ ਲੂਤ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਦਰਵਜ਼ੇ ਤੇ ਬਾਹਰ

ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿਛੋਂ ਤਖਤੇ ਭੇੜ ਦਿੱਤੇ । ਅਤੇ ਕਿ- ੭
 ਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈਓ ਅਜਿਹਾ ਮੰਦਾ ਕਰਮ ਨਾ ਕਰੇ ।
 ਹੁਲ ਦੇਖੋ, ਮੇਰੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ ੮
 ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਲਦੀਆਂ, ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਾਹਰ ਲਿ-
 ਆਵਾਂ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਅੱਛਾ ਦਿੱਸੇ, ਸੇ ਉਨਾਂ ਸੰਗ
 ਕਰੋ ; ਪਰ ਇਨਾਂ ਮਨੁਖਾਂ ਨਾਲ ਕੁਛ ਨਾ ਕਰਨਾ; ਕਿੰਉ-
 ਕਿ ਏਹ ਇਸੇ ਲਈ ਮੇਰੀ ਛੱਤ ਦੀ ਛਾਇਆ ਹੇਠ ਆਏ
 ਹਨ । ਅਰ ਉਨੀਂ ਕਿਹਾ, ਹਟ ਜਾਹ; ਫੇਰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ੯
 ਇਹ ਇਕ ਜਲਾ ਇਥੇ ਬਸਲ ਲਈ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਹਾਕ-
 ਮੀ ਕੀਤੀ ਲੋੜਦਾ ਹੈ; ਹੁਲ ਉਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤੇਰਾ ਬੁਰਾ ਹਾਲ
 ਕਰਾਂਗੇ । ਤਦ ਉਨੀਂ ਉਸ ਮਨੁਖ, ਅਰਥਾਤ ਲੂਤ ਉਪੁਰ ਜੋਰ
 ਨਾਲ ਹੱਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਤਖਤੇ ਭੱਨਲ ਨੂੰ ਲਪਕੇ । ਉਪਰੰਦ ੧੦
 ਉਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੈ ਹੱਥ ਪਸਾਰਕੇ ਲੂਤ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਪਾਹ ਘਰ
 ਵਿਚ ਖਿੱਜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਤਖਤੇ ਭੇੜ ਦਿੱਤੇ । ਅਤੇ ਉਨਾਂ ੧੧
 ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਘਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਪੁਰ ਸਨ, ਕੀ ਛੋਟੇ ਕੀ ਵੱਡੇ, ਸਭਨਾਂ
 ਨੂੰ ਅੰਨੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਸੇ ਓਹ ਬੂਹਾ ਛੁੰਡਦੇ ਛੁੰਡਦੇ ਥੱਕ ਗਏ ॥
 ਤਦ ਉਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੈ ਲੂਤ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਇੱਥੇ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ੧੨
 ਹੋਰ ਬੀ ਹੈ? ਆਪਲੇ ਜਵਾਈਆਂ, ਪੁੱਤਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ
 ਨੂੰ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਇਸ ਨਗਰ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਨੂੰ
 ਲੈਕੇ ਇਸ ਜਾਗਾ ਤੇ ਨਿਕਲ ਜਾਹ । ਕਿੰਉਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ੧੩
 ਜਾਗਾ ਨੂੰ ਨਿਘਾਰਾਂਗੇ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਨਾਂ
 ਦੀ ਡੰਡ ਬਹੁਤ ਵੈਧ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਇਸ ਦੇ ਨਿ-
 ਘਾਰਲੇ ਲਈ ਸਾ ਨੂੰ ਘਲਿਆ ਹੈ । ਤਦ ਲੂਤ ਬਾਹਰ ਜਾ- ੧੪
 ਕੇ ਆਪਲੇ ਜਵਾਈਆਂ ਥੀਂ, ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ
 ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਬੋਲਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ

ਉਠੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਜਾਗਾ ਥੀਂ ਨਿਕਲੇ; ਕਿੰਉਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਨਗਰ ਨੂੰ ਨਿਖਾਰੇਗਾ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਵਾਈਆਂ ਦੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਮਸਕਰਾ ਮਲੂਮ ਹੋਇਆ ॥

- ੧੫ ਅਰ ਜਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਵ੍ਰਤਾਂ ਨੇ ਲੂਤ ਥੀਂ ਤਗੀਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਉਠ, ਆਪਣੀ ਤੀਮਤ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵ੍ਰ-
ਗਾਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਇਥੇ ਹਨ, ਲੈ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਤੂੰ
- ੧੬ ਬੀ ਨਗਰ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਵਿਚ ਨਿੱਘਰ ਜਾਵੇਂ। ਜਾਂ ਉਹ ਨੇ ਫਿੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਉਹ ਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਵ੍ਰਗਾਂ ਧੀਆਂ ਦਾ ਹੱਥ ਪਕ-
੧੭ ਤਿਆ; ਕਿੰਉਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਉਸ ਪੁਰ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਢਕੇ ਨਗਰੋਂ ਬਾਹਰ ਪੁਚਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਤਾਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲਈ ਭੱਜ, ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਕੇ ਨਾ ਦੇ-
੧੮ ਖੀਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਧਰੇ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ਠਹਿਰੀਂ, ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਭੱਜ ਜਾਹ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਂ। ਅਤੇ
- ੧੯ ਲੂਤ ਨੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਦੇਖ ਤੈਂ ਆਪਣੇ ਵਾਸ ਉਤੇ ਦਯਾ ਦੀ ਨਜਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਉਪੁਰ ਅਜਿਹੀ ਅੱਤ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਬਚਾਈ; ਮੈਂ ਤਾ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੱਜ ਸਕਦਾ; ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਉਪੁਰ ਕੋਈ ਉਪਦਰ ਪਵੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂ।
- ੨੦ ਦੇਖ, ਇਹ ਨਗਰ ਭੱਜ ਜਾਣ ਲਈ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਛੋਟਾ ਹੈ; ਮਰਜੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਥੇ ਨੂੰ ਭੱਜ ਜਾਵਾਂ; ਕੀ ਉਹ
- ੨੧ ਛੋਟਾ ਨਹੀਂ? ਜੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਬਚੇਗੀ। ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿ-
ਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਬੀ ਤੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਲਈ, ਕਿ ਇਸ ਨਗਰ ਨੂੰ ਜਿਹ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਤੈਂ ਕਿਹਾ, ਨਾ ਨਿਖਾਰਾਂ-

ਗਾ । ਵਗਦੇ ਤਿੱਥੇ ਭੱਜ ਜਾਹ, ਕਿ ਜਦ ਤੀਕਰ ਤੂੰ ਉਥੇ ਨਾ ੨੨
ਪਹੁੰਚੇਂ, ਤਦ ਤੀਕਰ ਮੈਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ । ਇਸ ਕਰ-
ਕੇ ਉਸ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੁਗਰ ਪਰਿਆ ਗਿਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਲੂਤ ਸੁਗਰ ਵਿਖੇ ਵੜਿਆ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੂਰਜ ੨੩
ਪਰਤੀ ਉਤੇ ਚੜਿਆ ਸੀ । ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਸਦੋਮ ਅਤੇ ਅਮੂ- ੨੪
ਰਾਹ ਉਤੇ ਗੰਧਕ ਅਤੇ ਅਗਨ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਵਲੋਂ ਅਸਮਾਨ ਤੇ
ਬਰਸਾਈ । ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨਗਰਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮ- ੨੫
ਦਾਨ, ਅਤੇ ਨਗਰਾਂ ਵਿਆਂ ਸਰਬਤ ਵਸਕੀਲਾਂ ਦਾ, ਪਰਤੀ
ਦੀ ਅੰਗੂਰੀ ਤੀਕਰ, ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ । ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ੨੬
ਨੈ ਉਹ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਮੁੜਕੇ ਡਿੱਠਾ, ਤਾਂ ਲੂਲ ਦੀ ਥੰਮੀ ਬਲਗਈ ॥

ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਸਦੇਰ ਨੂੰ ਤੜਕੇ ਉਠਕੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ੨੭
ਗਿਆ, ਕਿ ਜਿਥੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਖੜਾ ਸੀ । ਅਤੇ ੨੮
ਸਦੋਮ ਅਰ ਅਮੂਰਾਹ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਦਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਲ
ਨਜਰ ਕੀਤੀ, ਅਰ ਕੀ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਪਰਤੀ ਦਾ ਧੁਆਂ ਭੱਠੀ ਦੇ
ਧੁਏਂ ਵਰਗਾ ਨਿੱਕਲ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅਤੇ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ੨੯
ਮਦਾਨ ਦੇ ਨਗਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਘਾਰਿਆ, ਤਾਂ ਐਉਂ ਜੋਇਆ ਜੋ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ
ਨਗਰਾਂ ਨੂੰ, ਕਿ ਜਿਥੇ ਲੂਤ ਰਹਿੰਦਾ ਸਾ, ਨਿਸਟ ਕਰਦੇ ਜੋਏ,
ਲੂਤ ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਸਟ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਲੂਤ ਸੁਗਰ ਵਿਚੋਂ ਆਪਲੀਆਂ ਵਹਾਂ ਪੀ- ੩੦
ਆਂ ਸਲੇ ਨਿੱਕਲਕੇ ਪਹਾੜ ਉਪਰ ਜਾ ਰਿਹਾ; ਇਸ ਲਈ
ਜੋ ਸੁਗਰ ਵਿਚ ਰਹਿਲ ਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਭਉ ਜੋਇਆ; ਸੇ ਉਹ
ਅਤੇ ਵੇਵੇਂ ਉਹ ਦੀਆਂ ਪੀਆਂ ਇਕ ਖੁੱਧਰ ਵਿਚ ਰਹਿਲ
ਲੱਗੀਆਂ । ਤਦ ਵਡੀ ਨੈ ਨਿੱਕੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾਡਾ ੩੧
ਪਿਤਾ ਬੁਢਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਮਰਦ ਨਹੀਂ

- ਜੋ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੇ ਬੁਹਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰੇ;
- ੩੨ ਆਉ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਮਦ ਪਿਵਾਯੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਿਯੇ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਨਸਲ ਬਾਕੀ
- ੩੩ ਰਖਿਯੇ। ਸੇ ਉਤੀ ਗਤ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਦ ਪਿਵਾਈ; ਅਤੇ ਵਡੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੰਗ ਸੁੱਤੀ; ਪਰ ਲੂਤ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਲੇਟਲੇ ਉੱਠਲੇ ਦੀ ਖਬਰ ਨਸੇ।
- ੩੪ ਅਤੇ ਵੁੱਜੇ ਵਿਗਾੜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਵਡੀ ਨੈ ਛੋਟੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਕੱਲ ਗਤੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੰਗ ਸੁੱਤੀ, ਸੇ ਅੱਜ ਗਤ ਬੀ ਉਹ ਨੂੰ ਮਦ ਪਿਲਾਯੇ, ਅਰ ਤੂੰ ਜਾਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇਂ, ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਨਸਲ ਬਾਕੀ
- ੩੫ ਰਖਿਯੇ। ਸੇ ਉਸ ਗਤ ਬੀ ਉਨੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਦ ਪਿਵਾਈ; ਅਤੇ ਨਿਕੜੀ ਉੱਠਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੁੱਤੀ; ਪਰ ਲੂਤ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਬੀ ਲੇਟਲੇ ਉੱਠਲੇ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਹੋਈ।
- ੩੬ ਸੇ ਲੂਤ ਦੀਆਂ ਵੁੱਜਾਂ ਧੀਆਂ ਨੈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਗਰਤ
- ੩੭ ਧਾਰਿਆ। ਅਤੇ ਵਡੀ ਨੈ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮੋਆਬ ਧਰਿਆ; ਸੇ ਮੋਆਬੀਆਂ ਦਾ, ਜੋ
- ੩੮ ਅੱਜ ਤੀਕਰ ਹਨ, ਉਹੋ ਪਿਉ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਿਕੜੀ ਨੈ ਬੀ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਬਿਨਆਮੀ ਰਖਿਆ; ਸੇ ਅਮੂਨ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦਾ, ਜੋ ਅੱਜ ਤੀਕਰ ਹੈ, ਉਹੋ ਪਿਉ ਹੈ ॥

[੨੦] ਉਪਰੰਦ ਅਥਿਰਹਾਮ ਉਥੋਂ ਵੱਖਲ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਲ ਚਲਿਆ, ਅਤੇ ਕਾਦੇਸ ਅਰ ਸੂਰ ਵਿਚ ਅਟਕਿਆ, ਅਤੇ

੨ ਜਗਰ ਵਿਖੇ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਇਰਾਹ ਵਿਖੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਹ ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈ। ਤਦ ਜਗਰ ਦੇ ਗਜੇ ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੈ ਆਦਮੀ ਘੱਲਕੇ

ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਮੰਗਵਾਲਿਆ। ਪਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ੩
 ਅਥਿਮਲਿਕ ਦੇ ਕੋਲ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਤੂੰ ਇਸ ਤੀਮਤ ਦੇ ਲਈ, ਜੋ ਤੈਂ ਲਈ ਹੈ,
 ਮੁਰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਰਤਾਵਾਲੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਥਿ- ੪
 ਮਲਿਕ ਉਹ ਦੇ ਪਾਹ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸਾ। ਸੇ ਓਨ ਆਖਿ-
 ਆ, ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਕੀ ਤੂੰ ਇਕ ਧਰਮੀ ਕੋਮ ਨੂੰ ਬੀ ਮਾਰੇਗਾ ?
 ਕੀ ਉਨ ਮੈਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈ ? ਅਤੇ ੫
 ਉਹ, ਹਾਂ ਉਹ ਬੀ ਬੋਲੀ, ਜੇ ਇਹ ਮੇਰਾ ਭਰਾਉ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾ
 ਆਪਲੇ ਮਨ ਦੀ ਸਚਿਆਈ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਨਿਰਮਲਤਾਈ
 ਨਾਲ ਇਹ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ੬
 ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਭੀ ਇਹ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਮਨ ਦੀ
 ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਇਹ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਤੈ ਨੂੰ ਹਟਕਿ-
 ਆ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੇਂ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੈ ਨੂੰ ਉਸ
 ਤਾਈਂ ਫੁਹੁਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਰ ਹੁਲ ਤੂੰ ਉਸ ਮਨੁਖ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ੭
 ਮੋੜ ਦਿਹ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿਕੰਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੀ ਲਈ
 ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਗਾ, ਤਿਸ ਤੇ ਤੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ; ਪਰ ਜੇ ਉਹ
 ਨੂੰ ਮੋੜ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਲ ਰਖ, ਕਿ ਤੂੰ ਅਤੇ ਸਰ-
 ਬਤ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਨ, ਜਰੂਰ ਮਰ ਜਾਲਗੇ ॥

ਉਪਰੰਦ ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੈ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਤੜਕੇ ਉਠਕੇ, ਆਪ- ੮
 ਲੈ ਸਭ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਸਾ-
 ਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਲਾਈਆਂ; ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਏ।
 ਅਤੇ ਅਥਿਮਲਿਕ ਨੈ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ੯
 ਤੈਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ? ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕੀ ਬਿਗਾੜਿ-
 ਆ ਸਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਉਤੇ ਇਹ ਵਡਾ ਪਾਪ
 ਲਿਆਇਆ ? ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਰਨੀ

- ੧੦ ਜੋਗ ਨਸੇ। ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੈ ਅਬਿਰਹਮ ਤੇ ਇਹ ਬੀ ਕਿ-
 ੧੧ ਹਾ, ਤੈਂ ਕਿਆ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ? ਅਬਿ-
 ਰਹਮ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਠੀਕ ਇੱਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ
 ਤੋ ਜੈ ਨਹੀਂ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਓਹ ਮੇਰੀ ਤੀਮਤ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ
 ੧੨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿਟਲਗੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਤਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈ,
 ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਧੀ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਮਾਉਂ ਦੀ ਧੀ ਨਹੀਂ; ਸੇ ਮੇਰੀ
 ੧੩ ਤੀਮਤ ਬਲੀ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਦ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਤੇ ਡਾਵਾਂਡੋਲ ਕੀਤਾ, ਤਦ
 ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਇਹ ਤੇਰੀ ਦਯਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਤੂੰ
 ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਕਰੇਂ, ਕਿ ਜਿਥੇ ਕਿਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਯੇ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ
 ਆਖੀਂ, ਜੋ ਇਹ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਹੈ ॥
- ੧੪ ਉਪਰੰਦ ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੈ ਭੇਡਾਂ, ਬੱਕਰੀਆਂ, ਗਾਈਆਂ,
 ਬੈਲ, ਅਤੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਲੈਕੇ, ਅਬਿਰਹਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ-
 ੧੫ ਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਸਾਇਰਾਹ ਬੀ ਉਹ ਨੂੰ ਫੇਰ
 ਦਿੱਤੀ। ਫੇਰ ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ ਮੇਰਾ ਮੁਲਖ
 ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਗਾ ਤੈ ਨੂੰ ਅੱਛੀ ਦਿੱਸੇ, ਤਿੱਥੇ ਰਿਹਾ ਕਰ।
 ੧੬ ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਬੀ ਓਨ ਆਖਿਆ, ਲੈ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ
 ਭਰਾਉ ਨੂੰ ਹਜਾਰ ਰੁਪਈਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਦੇਖ, ਉਹ ਤੇਰੇ
 ਅਤੇ ਸਭ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲਈ
 ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਛੱਕਲ ਹੋਵੇ; ਸੇ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਲਾ ਹੋਇ-
 ੧੭ ਆ। ਉਪਰੰਦ ਅਬਿਰਹਮ ਨੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ
 ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਬਿਮਲਿਕ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ
 ਤੀਮਤ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਿਆ,
 ੧੮ ਅਤੇ ਓਹ ਜਲਨ ਸੂਲ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਕਿੰਉਕਿ ਪ੍ਰਭੂ
 ਨੈ ਅਬਿਰਹਮ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਸਾਇਰਾਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਬਿ-

ਮਲਿਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਘਰਾਲੇ ਦੀ ਕੁੱਖ ਬੰਦ ਕਰ ਛੱਡੀ ਸੀ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਆਖਿਆ [੨੧]

ਸਾ, ਤਿਹੀ ਉਸ ਉਤੇ ਨਜਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ
ਕਿਹਾ ਸੀ, ਸਾਇਰਾਹ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ । ਅਤੇ ੨

ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਲਈ
ਬੁਢੇਪੇ ਵਿਚ, ਉਸੇ ਸਮੇ ਸਿਰ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ

ਦਸਿਆ ਸਾ, ਇਕ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲਿਆ । ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ੩
ਨੈ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਜਨਮਿਆ, ਜਿਹ ਨੂੰ

ਸਾਇਰਾਹ ਨੈ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਜਲਿਆ, ਇਸਹਾਕ ਧਰਿਆ ।
ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕਹਿਲ ਅਨੁਸਾਰ, ੪

ਅਠਵੇਂ ਦਿਹਾੜੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕੀ-
ਤੀ । ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ, ਜਾਂ ਉਹ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ੫

ਜਨਮਿਆ, ਜੋ ਵਰਿਹੇ ਦਾ ਸਾ । ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਨੈ ੬
ਕਿਹਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਹਸਾਇਆ; ਅਤੇ ਸਭ ਸੁਲ-

ਨੇਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਹੱਸਲਗੇ । ਫੇਰ ਬੋਲੀ, ਕੋਲ ਅਬਿਰ- ੭
ਹਾਮ ਨੂੰ ਆਖ ਸਕਦਾ ਸਾ, ਜੋ ਸਾਇਰਾਹ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ

ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਾਵੇਗੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤਿਸ ਦੇ ਬੁਢੇਪੇ ਵਿਚ ਪੁੱਤ
ਜਲਿਆ । ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਨੀਂਗਰ ਵਡਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ੮

ਉਹ ਦਾ ਦੁੱਧ ਛੁਡਾਇਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਦੁੱਧ
ਛੁਡਾਉਲ ਦੇ ਦਿਨ, ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਵਡੀ ਧਾਮ ਕੀਤੀ ॥

ਉਪਰੰਦ ਸਾਇਰਾਹ ਨੈ ਹਾਜ਼ਿਰਾਹ ਮਿਸਰੀ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ, ੯
ਜੋ ਉਹ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਤੇ ਜਲਿਆ ਸਾ, ਠੱਠਾ ਕਰਦੇ

ਡਿੱਠਾ । ਤਦ ਓਨ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸ ਦਾਸੀ ਨੂੰ ੧੦
ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸਲੇ ਕੱਢ ਦਿਹ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਲੋਡੀ ਬੱਚਾ

ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾ ਹੋਊਗਾ । ਪਰ ੧੧

- ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਦੇ ਨਿਮਿੱਤ ਇਹ ਗੱਲ ਅਬਿਰਹਮ ਨੂੰ ਖਰੀ
 ੧੨ ਬੁਰੀ ਵਿੱਸ ਪਈ। ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਅਬਿਰਹਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਜੇ ਉਹ ਗੱਲ ਇਸ ਮੂੰਡੇ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਦਾਸੀ ਦੀ ਬਾਬਤ, ਤੈ ਨੂੰ
 ਬੁਰੀ ਨਾ ਲੱਗੇ; ਜੇ ਕੁਛ ਸਾਇਰਾਹ ਨੈ ਤੈ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੇ
 ਤੂੰ ਸੁਲ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੀ ਉਲਾਟ ਇਸਹਾਕ ਤੇ ਕਹਾਵੇਗੀ।
 ੧੩ ਅਤੇ ਉਸ ਲੈਂਡੀ ਬੱਚੇ ਤੇ ਬੀ ਮੈਂ ਇਕ ਕੇਮ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ;
 ੧੪ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਤੇਰਾ ਬੀਜ ਹੈ। ਤਦ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉਠ-
 ਕੇ, ਅਬਿਰਹਮ ਨੈ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਪਾਲੀ ਦੀ ਇਕ ਮਸਕ
 ਲੈਕੇ, ਹਾਜਿਰਾਹ ਦੇ ਕੰਨੇ ਉੱਤੇ ਪਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ
 ਮੂੰਡੇ ਸਲੇ ਬਿਦਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਉਹ ਉਥੋਂ ਤੁਰ ਪਈ,
 ਅਤੇ ਬੇਰਸਬਾ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਡਾਵਾਂਡੋਲ ਪਈ ਫਿਰੀ।
 ੧੫ ਅਤੇ ਜਾਂ ਮਸਕ ਵਿਚੋਂ ਪਾਲੀ ਮੁੱਕ ਗਿਆ, ਤਦ ਓਨ ਉਸ
 ੧੬ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਇਕ ਝਾੜੀ ਦੇ ਹੇਠ ਸਿੱਟ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ
 ਆਪ ਉਹ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਵੂਰ ਇਕ ਤੀਰ ਦੀ ਮਾਰ ਪੁਰ ਜਾ
 ਬਹੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਨੀਂਗਰ ਦਾ ਮਰਨਾ ਨਾ
 ਦੇਖਾਂ। ਜੇ ਉਹ ਸਾਹਮਲੇ ਬੈਠੀ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰਕੇ ਹੁੰਨੀ ॥
 ੧੭ ਤਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਸ ਬਾਲਕ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਣਿਆ,
 ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵੂਤ ਨੈ ਅਕਾਸ ਤੇ ਹਾਜਿਰਾਹ ਨੂੰ ਹਾਕ
 ਮਾਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਹਾਜਿਰਾਹ, ਤੈ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਨਾ ਡਰ;
 ਕਿਉਂ ਜੇ ਉਸ ਨੀਂਗਰ ਦਾ ਸਬਦ ਜਿਥੇ ਉਹ ਪਿਆ ਹੈ,
 ੧੮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਸੁਲ ਲਿਆ। ਉਠ, ਅਤੇ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਚੱਕਕੇ,
 ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਵਡੀ ਕੇਮ
 ੧੯ ਬਲਾਵਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁਰ-
 ਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਓਨ ਪਾਲੀ ਦਾ ਇਕ ਖੂਹ ਡਿਠਾ, ਅਤੇ ਜਾ-
 ਕੇ ਉਹ ਮਸਕ ਪਾਲੀ ਨਾਲ ਤੁਰ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੀਂਗਰ

ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਵਾਇਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਸ ਨੀਂਗਰ ਦੇ ੨੦
ਸੰਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਡਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ
ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਤੀਰੰਦਾਜ ਬਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਫਾਰਾਨ ਦੇ ੨੧
ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਮਾਈ ਮਿਸਰ ਤੇ ਇਕ
ਤੀਮੀਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆਈ ॥

ਫੇਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਅਬਿਮਲਿਕ, ਅਤੇ ੨੨
ਉਹ ਦੀ ਫੈਜ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਫਿਕੋਲ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
ਜੇ ਤੇਰੇ ਹਰ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੈ। ਹੁਲ ਤੂੰ ੨੩
ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਇਸ ਤਰਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹ, ਜੇ ਤੂੰ ਨਾ
ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਨਾ ਮੇਰੀ ਉਲਾਟ ਦੇ ਸੰਗ ਪੋਹ ਕਮਾਵੇਂ, ਸਗਵਾਂ
ਉਸ ਦਯਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤੂੰ
ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੂੰ ਪਰਦੇ-
ਸੀ ਹੈਂ, ਦਯਾ ਕਰੋ। ਅਬਿਰਹਾਮ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਸੁਗੰਦ ੨੪
ਖਾਵਾਂਗਾ। ਤਦ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਪਾਲੀ ਦੇ ਇਕ ਖੂਹੇ ਦੇ ੨੫
ਪਿੱਛੇ, ਜੋ ਅਬਿਮਲਿਕ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੈ ਖੁਹੁ ਲਿਆ ਸੀ,
ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੂੰ ਉਲਾਂਭਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੈ ਕਿ- ੨੬
ਹਾ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਕਿਨ ਇਹ ਕਰਮ ਕੀਤਾ,
ਅਤੇ ਤੈਂ ਭੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਿਆ; ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੇ ਅੱਗੇ ਸੁਲਿ-
ਆ ਹੀ ਨਸੇ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਭੇਡਾਂ ਬਕਰੀਆਂ ੨੭
ਗਾਈਆਂ ਬਲਦ ਲੈਕੇ, ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਦੋਨਾਂ
ਨੈ ਆਪਸ ਵਿਚ ਨੇਮ ਧਰਮ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ੨੮
ਨੈ ਅੱਯੜ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਲੇਲੀਆਂ ਅੱਡ ਕਰ ਰੱਖੀਆਂ।
ਅਤੇ ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਤੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਤੈਂ ਜੋ ੨੯
ਏਹ ਸੱਤ ਲੇਲੀਆਂ ਅੱਡ ਕਰ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ
ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਉਨ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਤੂੰ ਏਹ ਸੱਤ ੩੦

੩੧ ਲੇਲੀਆਂ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਲਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੀ ਲਈ ਉਗਾਹ
 ੩੨ ਹੋਲ, ਜੋ ਮੈਂ ਇਹ ਖੂਹ ਖੋਦਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ
 ੩੩ ਜਾਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਬੇਰਸਬਾ ਪਰਿਆ, ਜੋ ਉਨ੍ਹੀਂ ਦੇਹੀਂ ਤਿੱਥੇ
 ੩੪ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹੀਂ ਬੇਰਸਬਾ ਵਿਚ ਨੇਮ
 ੩੫ ਪਰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਥਿਮਲਿਕ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਲਸਕਰ
 ੩੬ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਫਿਕੋਲ, ਉਠਕੇ, ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ ਨੂੰ
 ੩੭ ਮੁੜਿਆ। ਉਪਰੰਦ ਓਨ ਬੇਰਸਬਾ ਵਿਚ ਰੁੱਖ ਲਾਏ,
 ੩੮ ਅਤੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ, ਜੋ ਸਦੀਪਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ,
 ੩੯ ਨਾਉਂ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਅਥਿਰਹਾਮ ਫੇਰ ਦਿਨ ਫਿਲਿਸਤੀ-
 ੪੦ ਆਂ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ॥

[੨੨] ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਮਗਰੋਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ
 ੧ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਪਰਤਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ
 ੨ ਅਥਿਰਹਾਮ! ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਹਾਜਰ ਹਾਂ। ਉਪ-
 ੩ ਰੰਦ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਇਕਲੋਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ
 ੪ ਨੂੰ, ਕਿ ਜਿਹ ਦੇ ਸੰਗ ਤੇਰਾ ਪਰਮ ਹੈ, ਲੈਕੇ ਮੁਰੀਯਾ ਦੀ ਧਰਤੀ
 ੫ ਨੂੰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਪਹਾੜ ਪੁਰ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ, ਉਥੇ
 ੬ ਇਹ ਨੂੰ ਬਲ ਦਿਹ। ਤਦ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਤੜਕੇ ਉਠਕੇ,
 ੭ ਆਪਲੇ ਗਏ ਉਤੇ ਪਲਾਲ ਕੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਦੋ
 ੮ ਚਾਕਰਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਝੜਾਵੇ
 ੯ ਦੀਆਂ ਲੱਕੜੀਆਂ ਚੀਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ
 ੧੦ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸਾ, ਉਸ ਜਾਗਾ ਨੂੰ ਉੱਠ ਤੁਰਿਆ। ਤੀਜੇ
 ੧੧ ਦਿਹਾੜੇ, ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਆਪਲੀ ਅੱਖ ਉਠਾਕੇ, ਉਸ
 ੧੨ ਜਾਗਾ ਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਡਿੱਠਾ। ਤਾਂ ਅਥਿਰਹਾਮ ਨੈ ਆਪਲੇ
 ੧੩ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਗਏ ਕੋਲ ਰਹੋ, ਮੈਂ ਇਸ ਨੀਂਗਰ
 ੧੪ ਦੇ ਸੰਗ ਉਥੇ ਤੀਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਕੇ, ਫੇਰ

ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਪਰੰਦ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ੬
 ਬਲ ਦੀਆਂ ਲੱਕੜੀਆਂ ਲੈਕੇ, ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ਉੱਤੇ
 ਧਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਅਰ ਛੁਰੀ ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈਕੇ,
 ਦੇਨੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਆਪਲੇ ੭
 ਪਿਤਾ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ! ਓਨ ਉੱਤਰ
 ਦਿੱਤਾ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਮੈਂ ਅਹ ਹਾਂ; ਓਨ ਕਿਹਾ, ਤੁਲਾ, ਅੱਗ
 ਅਤੇ ਲੱਕੜੀਆਂ ਤਾ ਹਨ, ਪਰ ਬਲ ਦੀ ਲਈ ਲੇਲਾ ਕਿਥੇ ੮
 ਹੈ? ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ-
 ਲੀ ਬਲ ਲਈ ਆਪ ਲੇਲਾ ਘੱਲੇਗਾ; ਤਦ ਓਹ ਦੋਵੇਂ ਕੱਠੇ
 ਹੋਕੇ ਗਏ। ਅਤੇ ਉਸ ਥਾਉਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ੯
 ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਪਹੁੰਚੇ। ਤਦ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਉੱਥੇ ਇਕ ਜਗ-
 ਵੇਦੀ ਬਣਾਈ, ਅਤੇ ਲੱਕੜੀਆਂ ਚਿਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਜੁੜਕੇ, ਉਸ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਲਕੜੀਆਂ
 ਦੇ ਉੱਪਰ ਧਰਿਆ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਹੱਥ ਪਸਾਰਕੇ ੧੦
 ਛੁਰੀ ਲਈ, ਜੋ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਭੁਰੇ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ੧੧
 ਦੂਤ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਤੇ ਹਾਕ ਮਾਰੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ
 ਅਬਿਰਹਾਮ! ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ। ਓਨ ਕਿ- ੧੨
 ਹਾ, ਤੂੰ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਨੀਂਗਰ ਉੱਤੇ ਨਾ ਵਗਾਉ, ਅਤੇ ਤਿਸ
 ਨੂੰ ਕੁਛ ਨਾ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਲ ਮੈਂ ਜਾਲ ਲੀਤਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ ਤੇ ਡਰਦਾ ਹੈਂ; ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਆਪ-
 ਲੇ ਇਕਲੋਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਬੀ ਮੇ ਤੇ ਹਟਾ ਨਾ ਰਖਿਆ। ਉਪ- ੧੩
 ਰੰਦ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਆਪਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਠਾਈਆਂ,
 ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿੱਛੇ ਇਕ ਛੜਾ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਆਪਲੇ ਸਿੰਗਾਂ
 ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਝਾੜੀ ਵਿਚ ਠਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾ; ਅਬਿਰ-
 ਹਾਮ ਨੈ ਜਾਕੇ ਉਸ ਛੜੇ ਨੂੰ ਆਂਦਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ

- ੧੪ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਹ ਨੂੰ ਬਲ ਲਈ ਵਧਾਇਆ। ਅਤੇ ਅਬਿਰ-
 ਗਮ ਨੇ ਤਿਸ ਜਾਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਪ੍ਰਭੂ ਰਾਈ ਧਰਿਆ; ਸੇ
 ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਕਰ ਆਖੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਹਾੜ
 ੧੫ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਉ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵੂਤ ਨੇ ਵੂਜੀ ਬਾਰ
 ੧੬ ਅਕਾਸ ਤੇ ਅਬਿਰਗਮ ਨੂੰ ਸਦਿਆ। ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ
 ਪ੍ਰਭੂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ, ਜੋ ਤੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ,
 ਅਤੇ ਆਪਲਾ ਇਕਲੋਤਾ ਪੁੱਤ ਬੀ ਮੈਂ ਥੋਂ ਹਟਾ ਨਾ ਰਖਿ-
 ੧੭ ਆ, ਆਪਲੀ ਸੁਗੰਦ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ; ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਧ ਨੂੰ ਅਸੀਸ
 ਉੱਤੇ ਅਸੀਸ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਤਾਰਿਆਂ, ਅਤੇ
 ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੀ ਰੇਤ ਵਰਗਾ, ਤੇਰੀ ਉਲਾਟ ਨੂੰ ਅੱਤ
 ਵਧਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨਸਲ ਆਪਲੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਬੁਹਿ-
 ੧੮ ਆਂ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਉ। ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਟ ਥੀਂ ਪਰ-
 ਤੀ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਕੋਮਾਂ ਵਰ ਲੱਭਲਗੀਆਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੈਂ
 ੧੯ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ। ਤਿਸ ਪਿੱਛੇ ਅਬਿਰਗਮ ਆਪਲੇ ਚਾ-
 ਕਰਾਂ ਪਾਹ ਫੇਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਓਹ ਉਠਕੇ ਕੋਠੇ ਹੀ ਬੇਰਸਬਾ
 ਨੂੰ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਬਿਰਗਮ ਬੇਰਸਬਾ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ॥
- ੨੦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਅਬਿਰ-
 ਗਮ ਨੂੰ ਖਬਰ ਪਹੁੰਤੀ, ਕਿ ਦੇਖ, ਮਿਲਕਾ ਨੈ ਬੀ ਤੇਰੇ ਭਰਾਉ
 ੨੧ ਨਹੂਰ ਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲੇ; ਉਜ ਤਿਸ ਦਾ ਪਲੋਠੀ ਦਾ, ਅਤੇ
 ਉਹ ਦਾ ਭਰਾਉ ਬੁਜ, ਅਤੇ ਕਮੂਏਲ ਅਰਾਮ ਦਾ ਪਿਉ;
 ੨੨ ਅਤੇ ਕਾਸਦ ਅਰ ਹਜੂ ਅਤੇ ਫਿਲਦਾਸ ਅਤੇ ਜਿਦਲਫ
 ੨੩ ਅਰ ਬੈਤੂਏਲ। ਅਤੇ ਬੈਤੂਏਲ ਤੇ ਰਿਬਕਾ ਜਨਮੀ;
 ਮਿਲਕਾ ਨੈ ਅਬਿਰਗਮ ਦੇ ਭਰਾਉ ਨਹੂਰ ਤੇ, ਏਹ
 ੨੪ ਅਠ ਜਲੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਧਰੇਲ ਥੀਂ ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ

ਰੋਮਾ ਸਾ, ਤਾਬਿਖ ਅਤੇ ਜਾਹਿਮ ਅਤੇ ਤੁਖਸ ਅਤੇ ਮਾ-
ਕਾ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ॥

ਉਪਰੰਦ, ਸਾਇਰਾਹ ਦੀ ਉਮਰ ਇਕ ਸੌ ਸਤਾਈਹਾਂ [੨੩]
ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਹੋਈ; ਏਹ ਸਾਇਰਾਹ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਵਰਿ-
ਹਾਂ ਜੈਸਨ । ਅਤੇ ਸਾਇਰਾਹ ਕਿਰਯਤਾਰਬਾ, ਅਰਥਾਤ ੨
ਹਿਬਰੋਨ ਵਿਚ, ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਹੈ, ਮਰ ਗਈ । ਤਦ
ਅਬਿਰਹਾਮ ਸਾਇਰਾਹ ਦੇ ਸੋਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਰੋਲ
ਲਈ ਆਇਆ । ਫੇਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਆਪਲੇ ਮੁਰਦੇ ਪਾ- ੩
ਰੋਂ ਉਠਿਆ, ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਬੋਲਿ-
ਆ; ਜੋ ਮੈਂ ਪਰਦੇਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਲਵਾਲਾ ਹਾਂ; ੪
ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਕਬਰਸਥਾਨ ਆਪਲੇ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਮਿਲਖ ਕਰ
ਦਿਓ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਸਾਹਮਲੇ ਤੇ ਆਪਲਾ ਮੁਰਦਾ ਦੱਬ
ਦਿਆਂ । ਹਿੱਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖ- ੫
ਕੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ; ਕਿ ਜੇ ਸਾਡੇ ਮਾਲਕ, ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਸੁਣ; ੬
ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਵਡਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈਂ, ਅਸਾਡੇ ਕਬਰਸਥਾਨ
ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਓਂਗੀ ਜਾਗਾ ਦੇਖੋ, ਉਥੇ ਆਪਲੇ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਦੱਬ;
ਤੇਰੇ ਮੁਰਦੇ ਦਬਲ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਬੀ ਆਪਲੀ
ਕਬਰ ਦਾ ਤੈ ਥੋਂ ਸਰਫਾ ਨਾ ਕਰੇਗਾ । ਤਦ ਅਬਿਰਹਾਮ ੭
ਉਠਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਹਿੱਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਅਗੇ
ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ; ਅਤੇ ਉਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ੮
ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜੀ ਹੋਈ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਆਪ-
ਲੇ ਸਾਹਮਲੇ ਤੇ ਦੱਬਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸੁਲ ਲਓ, ਅਰ ਸੁਹਰ ਦੇ
ਪੁੱਤ ਇਫਰੋਨ ਦੇ ਪਾਹ ਮੇਰੀ ਸਪਾਰਸ ਕਰੋ; ਕਿ ਉਹ ਆਪ- ੯
ਲੀ ਮਕਫੀਲਾ ਦੀ ਗਾਰ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਖੇਤ ਦੀ ਨੁਕਰ ਪੁਰ ਹੈ,
ਤਿਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੁੱਲ ਲੈਕੇ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚ

- ੧੦ ਇਕ ਕਬਰਸਥਾਨ ਮੇਰੀ ਮਿਲਖ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਇਫਰੋਨ ਹਿੱਤ
ਵਿਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਤਦ ਇਫਰੋਨ
ਹੱਤੀ ਨੈ, ਹਿੱਤ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੋਬਰੋ, ਜੋ
ਸਹਿਰ ਦੇ ਵਰਵਜੇ ਤੇ ਅੰਦਰ ਵੜਦੇ ਸਨ, ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ
- ੧੧ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ; ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਮੇਰੀ ਸੁਲ; ਮੈਂ ਇਹ
ਖੇਤ ਤੈ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਗਾਰ ਜੋ ਉਸ ਵਿਚ ਹੈ, ਉਹ
ਬੀ ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਤੈ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਤੂੰ ਆਪ-
- ੧੨ ਲੇ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਦੱਬ। ਫੇਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਉਸ ਦੇਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ
੧੩ ਦੇ ਅਗੇ ਝੁਕਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੇਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ
ਇਫਰੋਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸੁਲ; ਮੈਂ
ਉਸ ਖੇਤ ਦੇ ਰੁਪਏ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਮੈਂ ਥੋਂ ਲੈ ਲੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪ-
- ੧੪ ਲੇ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦਬਾਵਾਂ। ਇਫਰੋਨ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੂੰ
੧੫ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ; ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ
ਸੁਲ ਲੈ; ਇਹ ਧਰਤੀ ਚਾਰ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੈ; ਸੋ ਤੇਰੇ ਅਤੇ
ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕੀ ਵਸਤ ਹੈ? ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਦਬਾਉ।
- ੧੬ ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਇਫਰੋਨ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਲੀ, ਅਤੇ
ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਉਹ ਚਾਂਦੀ, ਜੋ ਓਨ ਹਿੱਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਸਾ-
ਹਮਲੇ ਕਹੀ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਚਾਰ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦੀ ਚਾਂਦੀ, ਜੋ
ਸੁਦਾਗਰਾਂ ਵਿਚ ਚੱਲਲਸਾਰ ਸੀ, ਇਫਰੋਨ ਨੂੰ ਤੋਲ ਦਿੱਤੀ।
- ੧੭ ਸੋ ਇਫਰੋਨ ਦਾ ਉਹ ਖੇਤ, ਜੋ ਮਕਫੀਲਾ ਵਿਚ ਮਮ-
ਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਸਾ, ਅਰਥਾਤ ਖੇਤ ਅਰ ਗਾਰ ਜੋ ਉਸ
ਵਿਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਰੁੱਖ, ਜੋ ਉਸ ਖੇਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਹੱਦ
- ੧੮ ਵਿਚ ਚੁਤਰਫੇ ਸੇ, ਹਿੱਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ
ਰੋਬਰੋ, ਜੋ ਸਹਿਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਤੇ ਅੰਦਰ ਵੜਦੇ ਸਨ, ਅਬਿਰ-
੧੯ ਹਾਮ ਦੀ ਮਿਲਖ ਹੋ ਗਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ

ਆਪਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਸਾਇਰਾਜ ਨੂੰ ਮਕਫੀਲਾ ਦੇ ਖੇਤ ਦੀ ਗਾਰ ਵਿਚ, ਜੋ ਮਮਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਹੈ, ਦੱਬਿਆ; ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਹਿਬਰੋਨ ਉੱਚੇ ਹੈ। ਸੇ ਉਹ ਖੇਤ, ਅਤੇ ੨੦ ਉਸ ਵਿਚਲੀ ਗਾਰ, ਹਿੱਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੇ ਕਬਰਸਥਾਨ ਲਈ ਅਥਿਰਾਮ ਦੀ ਮਿਲਖ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ॥

ਉਪਰੰਦ ਅਥਿਰਾਮ ਖੁਫਾ, ਅਤੇ ਵਡੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸਾ, [੨੪] ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਤਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਅਥਿਰਾਮ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਥਿਰਾਮ ਨੇ ਆਪਲੇ ਘਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਚਾ- ੨ ਕਰ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਹ ਦੀਆਂ ਸਤਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਉੱਪਰ ਕਰੋੜਾ ਸਾ, ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਲੱਤ ਹੇਠ ਰੱਖ। ਮੈਂ ਤੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ, ਜੋ ਅਕਾਸ ਅਰ ੩ ਧਰਤੀ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ, ਸੁਗੰਦ ਲਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਕਨਾਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਬਸਦਾ ਹਾਂ, ਕੋਈ ਤ੍ਰੀਮਤ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਨਾ ਵਿਆਹੁਲੀ। ਬਲਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਦੇਸ ੪ ਅਤੇ ਕੁਟੰਬ ਵਿਚ ਜਾਈਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਇਸਹਾਕ ਦੀ ਲਈ ਤ੍ਰੀਮਤ ਲਿਆਈਂ। ਉਸ ਨੌਕਰ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ੫ ਜੋ ਸਾਇਤ ਉਹ ਤ੍ਰੀਮਤ ਇਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਆਉਲ ਪੁਰ ਪਰਸਿੰਨ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜਿੱਥੋਂ ਤੂੰ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਹੈਂ, ਫੇਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂ? ਅਥਿਰ- ੬ ਗਾਮ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਖਬਰਦਾਰ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਨਾ ਲਜਾਵੀਂ! ਪ੍ਰਭੂ ਅਕਾਸ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਜੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ੭ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦੇ ਘਰੋਂ ਅਤੇ ਜਨਮਭੂਮ ਥੀਂ ਕਫ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਜਿਨ ਸੁਗੰਦ ਖਾਕੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਇਹ ਧਰਤੀ ਦਿਆਂਗਾ, ਉਹੋ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਆਪਲਾ ਵੂਤ ਘੱਲੇ- ਗਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਉੱਥੋਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਲਈ ਤੀਵੀਂ ਲਿਆਵੇਂਗਾ।

੮ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਤੀਵੀਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਆਉਲਾ ਨਾ ਚਾਹੇ, ਤਾਂ ਤੂੰ
 ਮੇਰੀ ਇਸ ਸੁਗੰਦ ਤੇ ਛੁੱਟ ਜਾਏਂਗਾ; ਅਪਰ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ
 ੯ ਉੱਥ ਕਦੇ ਨਾ ਲੈਜਾਵੀਂ। ਉਸ ਚਾਕਰ ਨੈ ਆਪਲਾ ਹੱਥ
 ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੀ ਲੱਤ ਹੇਠ ਰਖਕੇ,
 ਉਹ ਦੇ ਪਾਂਸ ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ ॥

੧੦ ਉਪਰੰਦ ਉਸ ਚਾਕਰ ਨੈ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਠਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਦਸ ਉਠ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਸਤ ਪਰਕਾਰ
 ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਲੈਕੇ, ਉਠਕੇ ਤੁਰ ਪਿਆ; ਅਤੇ ਅਰਮ-
 ੧੧ ਨਹਿਰੈਨ ਵਿਖੇ, ਨਹੂਰ ਦੇ ਨਗਰ ਤੀਕਰ ਗਿਆ। ਸੰਝ ਨੂੰ
 ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੀਮਤਾਂ ਪਾਲੀ ਭਰਨ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਓਨ
 ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੂਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉਠਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲਿਆ।
 ੧੨ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਪਰੋਜਨ
 ਪੂਰਾ ਕਰ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਪੁਰ ਦਯਾਲ
 ੧੩ ਹੋ। ਵੇਖ, ਮੈਂ ਪਾਲੀ ਦੇ ਇਸ ਖੂਹੇ ਉਤੇ ਖੜਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ
 ਨਗਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਪਾਲੀ ਭਰਨ ਆਉਂਦੀਆਂ
 ੧੪ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਕਰ, ਕਿ ਉਹ ਕੁੜੀ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਆਖਾਂ, ਜੋ
 ਆਪਲਾ ਘੜਾ ਉਤਾਰ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਾਲੀ ਪੀਵਾਂ; ਅਤੇ ਉਹ
 ਕਹੇ, ਪੀਉ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਠਾਂ ਨੂੰ ਬੀ ਪਿਆਵਾਂਗੀ; ਜੇ
 ਉਹ ਤੀਮਤ ਹੋਵੇ, ਕਿ ਜਿਹ ਨੂੰ ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਦਾਸ ਇਸਹਾਕ
 ਲਈ ਠਰਾਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸੇ ਤੇ ਜਾਲਾਂਗਾ, ਜੋ ਤੈਂ ਮੇਰੇ
 ੧੫ ਮਾਲਕ ਉਤੇ ਦਯਾ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ
 ਅਜੇ ਉਹ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਹਟਿਆ ਸਾ, ਜੋ ਵੇਖੇ,
 ਇਤਨੇ ਵਿਚ ਰਿਬਕਾ, ਜੋ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਭਰਾਉ ਨਹੂਰ
 ਦੀ ਤੀਮਤ ਮਿਲਕਾ ਦੇ ਪੁੱਤ ਬੈਤੂਏਲ ਤੇ ਪੈਵਾ ਹੋਈ

ਸੀ, ਆਪਲਾ ਘੜਾ ਆਪਲੇ ਕੰਨੇ ਪੁਰ ਧਰੀ ਆ ਨਿੱਕਲੀ।
 ਅਤੇ ਉਹ ਕੁੜੀ ਖਰੀ ਸੁਹੁਲੀ, ਅਤੇ ਕੁਆਰੀ, ਪੁਰਸ ਥੀਂ ੧੬
 ਅਲਜਾਲ ਸੀ; ਸੋ ਉਸ ਬਾਉੜੀ ਵਿਚ ਉਤਰੀ, ਅਤੇ ਆਪ-
 ਲਾ ਘੜਾ ਭਰਕੇ, ਬਾਹਰ ਆਈ। ਉਹ ਵਾਸ ਤਿਸ ਦੇ ੧੭
 ਮਿਲਨੇ ਨੂੰ ਦੇੜਿਆ, ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ
 ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਘੜੇ ਤੇ ਬੁਹੜਾ ਜਿਹਾ ਪਾ-
 ਲੀ ਪਿਲਾਉ। ਉਹ ਬੋਲੀ, ਪੀਓ ਜੀ, ਅਤੇ ਓਨ ਛੇਤੀ ੧੮
 ਨਾਲ ਘੜਾ ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਪੁਰ ਲਾਹਕੇ, ਉਹ ਨੂੰ ਪਿਵਾਇ-
 ਆ। ਜਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਪਿਵਾ ਚੁੱਕੀ, ਤਾਂ ਕੂਈ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਠਾਂ ੧੯
 ਦੇ ਲਈ ਬੀ ਪਾਲੀ ਭਰਨ ਜਾਵਾਂਗੀ, ਜਦ ਤੀਕਰ ਕਿ ਓਹ
 ਪੀ ਨਾ ਚੁੱਕਲ। ਅਤੇ ਓਨ ਤਾਬੜਤੋੜ ਆਪਲੇ ਘੜੇ ਦਾ ੨੦
 ਪਾਲੀ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫੇਰ ਬਾਉੜੀ ਨੂੰ ਪਾਲੀ
 ਭਰਨ ਦੇੜੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਾਰਿਆਂ ਉਠਾਂ ਲਈ
 ਭਰਿਆ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਥੀਂ ਦੰਗ ਹੋਕੇ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ੨੧
 ਦੇਖਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਉਹ ਦਾ ਸਫਰ
 ਭਾਗਵਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੇ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ੨੨
 ਜਾਂ ਉਠ ਪੀ ਚੁੱਕੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਅੱਧੇ ਰੁਪਏ ਭਰ
 ਸੋਇਨੇ ਦੀ ਇਕ ਨੱਥ, ਅਤੇ ਦਸ ਰੁਪਏ ਭਰ ਸੋਇਨੇ ਦੇ ਦੋ
 ਕੜੇ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਾਸਤੇ ਲਏ; ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ ੨੩
 ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੱਸ, ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਹ ਦੀ ਧੀ ਹੈਂ; ਕੀ ਤੇਰੇ
 ਪਿਉ ਦੇ ਘਰ ਸਾਡੇ ਉਤਾਰੇ ਦੀ ਜਾਗਾ ਹੈ? ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ੨੪
 ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਬੈਤੁਏਲ ਦੀ ਧੀ ਹਾਂ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਮਿਲਕਾ ਨੈ
 ਨਹੂਰ ਥੀਂ ਜਲਿਆ। ਇਹ ਬੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾਡੇ ੨੫
 ਕੋਲ ਘਾਹ ਪੱਠਾ ਬਾਹਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਤਾਰੇ ਦੀ ਜਾਗਾ ਬੀ
 ਹੈ। ਤਦ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਆਪਲਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ੨੬

- ੨੭ ਬੰਦਗੀ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਪ੍ਰਭੂ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਧਨ ਹੈ, ਜਿਨ ਆਪਲੀ ਦੁਆ ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ; ਮੈਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸਾਂ, ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਵਲ ਮੈਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਵਿਖਾਲਿ-
- ੨੮ ਆ। ਉਪਰੰਤ ਉਸ ਕੁੜੀ ਨੈ ਦੋੜਕੇ, ਆਪਲੀ ਮਾਤਾ ਦੇ
- ੨੯ ਘਰ ਇਹ ਵਿਖਿਆ ਜਾ ਦੱਸੀ। ਅਤੇ ਰਿਬਕਾ ਦਾ ਇਕ ਭਰਾਉ ਹੈਸੀ, ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲਾਬਾਨ ਸਾ; ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਖੂਹੇ ਉਤੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਹ ਬਾਹਰ ਭੁੱਜਿਆ ਗਿਆ।
- ੩੦ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਓਨ ਉਹ ਨੱਥ ਅਰ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਕੜੇ ਆਪਲੀ ਭੈਲ ਕੋਲ ਡਿੱਠੇ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਭੈਲ ਰਿਬਕਾ ਤੇ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਜੋ ਆਖਦੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਪਾਹ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਉਠਾਂ ਕੋਲ ਖੂਹ
- ੩੧ ਉਤੇ ਖੜਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਰੋਸਾਏ ਹੋਏ, ਅੰਦਰ ਆਉ! ਬਾਹਰ ਕਿੰਉ ਖੜੋਤਾ ਹੈਂ? ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ
- ੩੨ ਘਰ, ਅਤੇ ਉਠਾਂ ਲਈ ਜਾਗਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਦ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਘਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਦੇ ਉਠਾਂ ਨੂੰ ਖੁਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਠਾਂ ਦੀ ਲਈ ਘਾਹ ਪੱਠਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਵਾਸਤੇ, ਪੈਰ ਧੋਲ ਨੂੰ ਪਾਲੀ
- ੩੩ ਦਿੱਤਾ। ਫੇਰ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਖਾਲੇ ਨੂੰ ਧਰਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਕਿ ਜਦ ਤੀਕਰ ਆਪਲਾ ਪਰੋਜਨ ਨਾ ਆਖ ਲਵਾਂ, ਤਦ ਤੀਕਰ ਰਸੋਈ ਨਾ ਜੇਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਓਨ
- ੩੪ ਆਖਿਆ, ਕਹੁ। ਤਾਂ ਓਨ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਬਿ-
- ੩੫ ਰਹਾਮ ਦਾ ਨੌਕਰ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ

ਬਾਹਲਾ ਵਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਬਲਿਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ, ਗਾਈਆਂ ਬੈਲ, ਸੋਇ-
 ਨਾ ਰੁੱਪਾ, ਗੋਲੇ ਗੋਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਠ ਅਰ ਗੱਦੇ ਬਖਸੇ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਸਾਇਰਾਹ ਬੁਢੇਪੇ ਵਿਚ ਉਹ ੩੬
 ਦੇ ਲਈ ਪੁੱਛ ਜਲੀ, ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਛ ਉਹ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿਕੇ, ਮੈਂ ਥੋਂ ਸੁ- ੩੭
 ਗੰਦ ਲੀਤੀ, ਜੋ ਕਨਾਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰੀਂ; ਬਲਕ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ੩੮
 ਕੋੜਮੇ ਵਿਚ ਜਾਈਂ, ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਛ ਦੇ ਵਿਆਹ ਲਈ ਇਕ ਤੀਮਤ ਲਿਆਈਂ। ਤਦ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ੩੯
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਜਾਲਯੇ, ਉਹ ਤੀਮਤ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਨਾ ਆਵੇ। ਓਨ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ, ਜਿਹ ਦੇ ਅਗੇ ਮੈਂ ਚਲਦਾ ਹਾਂ, ੪੦
 ਉਹ ਆਪਣਾ ਦੂਤ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਘਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰਾ ਰਸ-
 ਤਾ ਭਾਗਵਾਨ ਕਰੇਗਾ; ਅਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੁਟੁੰਬ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿ-
 ਤਾ ਦੇ ਘਰ ਥੀਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਛ ਲਈ ਬਹੁਟੀ ਲਿਆਈਂ। ਜਦ ੪੧
 ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੁਟੁੰਬ ਵਿਚ ਜਾਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸੁਗੰਦ ਤੇ ਛੁਟਕਾ-
 ਰਾ ਪਾਵੇਂਗਾ; ਅਤੇ ਜੇ ਓਹ ਤੈ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਲ, ਤਾਂ ਭੀ ਤੂੰ ਮੇਰੀ
 ਸੁਗੰਦ ਤੇ ਛੁੱਟਿਆ। ਮੈਂ ਅਜ ਉਸ ਖੂਹੇ ਉਤੇ ਆਇਆ, ੪੨
 ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ, ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਸਤੇ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੈਂ ਚਲਦਾ ਹਾਂ,
 ਭਾਗਵਾਨ ਕਰੇਂ; ਤਾਂ ਵੇਖ, ਜੇ ਮੈਂ ਪਾਲੀ ਦੇ ਖੂਹੇ ਪੁਰ ਖੜਾ ੪੩
 ਹਾਂ; ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਕੁਆਰੀ ਪਾਲੀ
 ਭਰਨ ਨਿਕਲੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖਾਂ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਘੜੇ
 ਵਿਚੋਂ ਬਹੁੜਾ ਪਾਲੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪੀਲ ਲਈ ਦਿਹ; ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਂ ੪੪

- ਨੂੰ ਆਖੇ, ਕਿ ਤੂੰ ਭੀ ਪੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਠਾਂ ਵਾਸਤੇ ਬੀ
 ੪੫ ਭਰਾਂਗੀ, ਜੇ ਉਹੋ ਤੀਵੀਂ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਲਈ ਠਰਾਈ। ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਅਜੇ
 ਇਹ ਗੱਲ ਆਖ ਨਹੀਂ ਚੁਕਿਆ ਸਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ,
 ਕਿ ਰਿਬਕਾ, ਆਪਲਾ ਘੜਾ ਆਪਲੇ ਕੰਨੇ ਉਪੁਰ ਲਈ,
 ੪੬ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ, ਅਤੇ ਬਾਉੜੀ ਵਿਚ ਉਤਰਕੇ ਜਲ ਭਰਿ-
 ਆ; ਤਦ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪਿ-
 ਲਾਉ। ਓਨ ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ ਆਪਲਾ ਘੜਾ ਕੰਨਿਓਂ
 ਲਾਂਹਕੇ ਕਿਹਾ, ਪੀ ਲੈ; ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਠਾਂ ਨੂੰ ਬੀ ਪਿਆਲਾਂ-
 ੪੭ ਗੀ; ਜੇ ਮੈਂ ਪੀਤਾ; ਅਤੇ ਓਨ ਮੇਰੇ ਉਠਾਂ ਨੂੰ ਬੀ ਪਿਵਾਇ-
 ਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੂੰ
 ਕਿਹ ਵੀ ਧੀ ਹੈਂ? ਉਹ ਬੋਲੀ, ਮੈਂ ਬੈਤੂਏਲ ਦੀ ਧੀ ਹਾਂ,
 ਜਿਹ ਨੂੰ ਮਿਲਕਾ ਨੈ ਨਹੂਰ ਥੀਂ ਜਲਿਆ। ਤਦ ਮੈਂ
 ਉਹ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿਚ ਨੱਥ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਕੜੇ ਪਾ ਦਿੱਤੇ।
 ੪੮ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਲਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕੀ-
 ਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪਰ-
 ਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਧੱਨ ਕਿਹਾ, ਜਿਨ ਮੈਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿ-
 ਆ ਸਾ, ਜੋ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਭਰਾਉ ਦੀ ਧੀ ਉਹ ਦੇ
 ੪੯ ਪੁੱਤ੍ਰ ਲਈ ਲਵਾਂ। ਜੇ ਹੁਲ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸੰਗ
 ਦਯਾ ਅਰ ਧਰਮ ਵਰਤਿਆ ਲੋੜਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੱਸ
 ਦਿਓ; ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਭੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਓ, ਜੋ ਮੈਂ
 ਸਜੇ ਖਬੇ ਹੱਥ ਫਿਰਾਂ ॥
- ੫੦ ਉਪਰੰਦ ਲਾਬਾਨ ਅਤੇ ਬੈਤੂਏਲ ਨੈ ਉਤਰ ਦੇਕੇ ਕਿ-
 ਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਗੱਲ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਵਲੋਂ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕੁਛ ਚੰ-
 ੫੧ ਗਾ ਮੰਦਾ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ। ਦੇਖ, ਰਿਬਕਾ ਤੇਰੇ ਅਗੇ

ਹੈ, ਉਹ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਹ; ਜੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਖਲ ਅਨੁਸਾਰ
 ਤੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪੁੱਤ ਦੀ ਬਹੁਟੀ ਬਲੇ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ੫੨
 ਹੋਇਆ, ਜੋ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦਾ ਦਾਸ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ
 ਸੁਣਕੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਗੇ ਪਰਤੀ ਵਲ ਝੁਕਿਆ। ਅਤੇ ਦਾਸ ੫੩
 ਨੈ ਰੁੱਪੇ ਅਤੇ ਸੋਇਨੇ ਦੇ ਗਹਿਲੇ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਕੱਢਕੇ,
 ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਸ ਦੇ ਭਾਈ ਅਤੇ ਤਿਸ
 ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਬੀ ਵਡਮੁੱਲੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਅਤੇ ੫੪
 ਓਨ ਅਰ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਥੇ, ਖਾਹ-
 ਦਾ ਪੀਤਾ, ਅਤੇ ਰੈਨ ਉਥੇ ਹੀ ਕੱਟੀ, ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉੱਠੇ;
 ਤਾਂ ਉਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕੋਲ ਨੂੰ ਤੋਰ
 ਦਿਓ। ਤਿਸ ਦੇ ਭਰਾਉ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੈ ਕਿਹਾ, ੫੫
 ਕਿ ਦਸਕੁ ਦਿਹਾੜੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਰਹਿਲ ਦਿਹ,
 ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ੫੬
 ਮੈ ਨੂੰ ਨਾ ਰੋਕੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੇਰਾ ਸਫਰ ਭਾਗਵਾਨ
 ਕੀਤਾ; ਮੈ ਨੂੰ ਬਿਦਿਆ ਕਰ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਮਾ-
 ਲਕ ਪਾਹ ਜਾਵਾਂ। ਓਹ ਬੋਲੇ, ਅਸੀਂ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ੫੭
 ਉਸੇ ਤੇ ਪੁਛਦੇ ਹਾਂ। ਤਦ ਉਨੀਂ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ, ੫੮
 ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸੰਗ ਜਾਵੇਂਗੀ?
 ਉਹ ਬੋਲੀ, ਹਾਂ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਤਦ ਉਨੀਂ ਆਪਲੀ ਭੈਲ ੫੯
 ਰਿਬਕਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਦਾਈ, ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਚਾ-
 ਕਰਾਂ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ੬੦
 ਉਨੀਂ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ
 ਸਾਡੀ ਭੈਲ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਕਰੋੜਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨਸਲ
 ਆਪਲੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਬੁਹਿਆਂ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇ !

ਉਪਰੰਦ ਰਿਬਕਾ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ੬੧

ਉਠਕੇ ਉਠਾਂ ਉਤੇ ਚੜੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਿੱਛੇ
 ੬੨ ਜੋ ਲਈਆਂ; ਸੋ ਉਹ ਦਾਸ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਤੁਰ ਪਿ-
 ੬੩ ਆ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਬੀਰ-ਉਲਹਈ-ਉਲਹਈ ਦੇ
 ਰਸਤੇ ਆ ਨਿਕਲਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੱਖਲੀ ਦੇਸ ਵਿਚ
 ੬੪ ਰਹਿੰਦਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਸੰਝ ਵੇਲੇ ਧਿਆਨ ਗਿ-
 ਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਖੇਤ ਵਿਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੀਆਂ
 ੬੫ ਅੱਖਾਂ ਚੱਕਕੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਠ ਚਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ
 -ਰਿਬਕਾ ਨੈ ਅੱਖ ਚੱਕਕੇ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਉਠ
 ੬੬ ਤੇ ਹੇਠ ਉੱਤਰੀ। ਅਤੇ ਓਨ ਚਾਕਰ ਤੇ ਪੁਛਿਆ, ਕਿ
 ਇਹ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਖੇਤੋਂ ਸਾਡੇ ਮਿਲਣੇ ਲਈ ਚਲਾ ਆਉਂਦਾ
 ਹੈ, ਕੌਲ ਹੈ? ਚਾਕਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ
 ਹੈ। ਤਦ ਓਨ ਬੁਰਕਾ ਲੈਕੇ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਢਕ ਲਿ-
 ੬੭ ਆ। ਅਤੇ ਦਾਸ ਨੈ ਸਰਬੱਤ ਗੱਲਾਂ, ਜੋ ਓਨ ਕੀਤੀਆਂ
 ਹੈਸਨ, ਇਸਹਾਕ ਪਾਹ ਆਖੀਆਂ। ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਉਹ
 ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਮਾਤਾ ਸਾਇਰਾਹ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਲਿਆਇ-
 ਆ, ਅਤੇ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਲਿਆ; ਸੋ ਉਹ ਤਿਸ
 ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ।
 ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਆਪਲੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਪਿੱਛੇ, ਉਸ
 ਥੀਂ ਸਾਂਤ ਹੋਇਆ॥

[੨੫] ਫੇਰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਹੋਰ ਤੀਮੋ ਕੀਤੀ, ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਕ-
 ੨ ਤੂਰਾ ਹੈਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੈ ਜਿਮਰਾਨ ਅਤੇ ਯਕਸਾਨ, ਅਤੇ
 ਮਿਦਾਨ ਅਤੇ ਮਿਦਯਾਨ, ਅਰ ਇਸਬਾਕ ਅਤੇ ਸੂਖ ਉਹ ਦੇ
 ੩ ਲਈ ਜਲੇ। ਅਤੇ ਯਕਸਾਨ ਤੇ ਸਬਾ ਅਤੇ ਦਦਾਨ ਜਨਮੇ;
 ਅਤੇ ਦਦਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਅਸੂਰੀ ਅਤੇ ਲਤੂਸੀ ਅਤੇ ਲੋਮੀ
 ੪ ਸਨ। ਅਤੇ ਮਿਦਯਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਐਫਾ ਅਤੇ ਅਫਰ, ਅਤੇ

ਹਨੂਕ ਅਤੇ ਅਬੀਦਾ ਅਤੇ ਇਲਵੁਆ ਸੇ; ਏਹ ਸਤ ਕਤੂ-
 ਗਾ ਦੇ ਪੁੱਤ ਪੋਤੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਆਪਲਾ ਸਤ ੫
 ਕੁਛ ਇਸਹਾਕ ਤਾਈਂ ਦਿੱਤਾ; ਪਰ ਆਪਲੀਆਂ ਧਰੇਲਾਂ ੬
 ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਅਬਿਰਹਾਮ ਨੈ ਅਨਾਮ ਦੇਕੇ, ਆਪਲੇ ਜੀ-
 ਉਂਦੇ ਜੀ, ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਾਹੋਂ, ਪੁ-
 ਰਬ ਵਲ ਦੇ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਘੱਲ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਅਬਿਰ- ੭
 ਹਾਮ ਦੇ ਜੀਉਲ ਦੇ ਦਿਨ, ਜਿਨਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਜੀਵਿਆ,
 ਇਕ ਸੈ ਪੰਜਹੱਤਰ ਵਰਿਹਾਂ ਸਨ। ਤਦ ਅਬਿਰਹਾਮ, ੮
 ਆਪਲੇ ਖਰੇ ਬੁਢੇਪੇ ਵਿਚ, ਬੁੱਢਾ ਅਤੇ ਸਮਾਪੂਰ ਹੋਕੇ, ਪ੍ਰਾਕ
 ਤਜ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਮਿ-
 ਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਸਹਾਕ ਅਰ ਇਸਮਾ- ੯
 ਈਲ ਨੈ ਮਕਫੀਲਾ ਦੀ ਗਾਰ ਵਿਚ, ਹਿੱਤੀ ਸੁਹਰ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਇਫਰੋਨ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ, ਜੋ ਮਮਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਹੈ, ਉਹ
 ਨੂੰ ਦੱਬਿਆ; ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਖੇਤ ਵਿਚ, ਜੋ ਅਬਿਰਹਾਮ ੧੦
 ਨੈ ਹਿੱਤ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਤੇ ਮੁੱਲ ਲੀਤਾ ਸੀ; ਉੱਥੇ ਅਬਿਰਹਾਮ
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਸਾਇਰਾਹ ਦੱਬੀ ਗਈ। ਅਤੇ ੧੧
 ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਮਰਨ ਥੀਂ ਪਿੱਛੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪਰ-
 ਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ
 ਇਸਹਾਕ ਬੀਰ-ਉਲਹਈ-ਉਲਗਈ ਦੇ ਪਾਹ ਜਾ ਰਿਹਾ ॥

ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਸਮਾਈਲ ਦੀ, ਜਿਹ ਨੂੰ ੧੨
 ਸਾਇਰਾਹ ਦੀ ਗੋਲੀ ਮਿਸਰੀ ਹਾਜਿਰਾਹ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ
 ਥੀਂ ਜਲਿਆ ਸਾ, ਇਹ ਕੁਲਪੜੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸਮਾ- ੧੩
 ਈਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਅਤੇ ਘਰਾਲੇ ਏਹ ਹਨ; ਇਸਮਾ-
 ਈਲ ਦਾ ਪਲੋਠੀ ਦਾ ਪੁੱਤ ਨਬੀਤ, ਅਤੇ ਕੀਦਾਰ, ਅਤੇ
 ਅਦਬਿਏਲ, ਅਤੇ ਮਿਬਸਾਮ; ਅਤੇ ਮਿਸਮਾ, ਅਤੇ ੧੪

੧੫ ਵੁਮਾ, ਅਤੇ ਮੱਸਾ; ਅਤੇ ਹਦਰ, ਅਰ ਤੀਮਾ, ਅਰ ਇਤੁਰ,
 ੧੬ ਅਤੇ ਨਫੀਸ ਅਤੇ ਕਿਦਮਾ। ਏਹ ਇਸਮਾਈਲ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਹਨ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਆਪਲੇ ਆਪਲੇ ਪਿੰਡਾਂ ਅਤੇ
 ਆਪੇ ਆਪਲੀਆਂ ਗੜੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਏਹ ਹਨ, ਸੇ
 ਆਪੇ ਆਪਲੀ ਕੋਮ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਰਾਂ ਸਰਦਾਰ ਹਨ।
 ੧੭ ਅਤੇ ਇਸਮਾਈਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਦਿਨ ਇਕ ਸੇ ਸੈਂਤੀਹਾਂ
 ਵਰਿਹਾਂ ਜੈਸਨ; ਜਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ
 ੧੮ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਮਿਲਿਆ। ਅਤੇ ਓਹ ਹਬੀਲਾ ਤੇ
 ਸੂਰ ਤੀਕੁਰ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ ਵਲ ਅਸੂਰ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ
 ਹੈ, ਬਸਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਲੇ ਸਰਬੱਤ ਭਗਵਾਂ ਦੇ
 ਅਗੇ ਮੋਇਆ ॥

੧੯ ਅਤੇ ਅਬਿਰਹਮ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਸਹਾਕ ਦੀ ਕੁਲਪੱਤੀ ਇਹ
 ੨੦ ਹੈ। ਅਬਿਰਹਮ ਤੇ ਇਸਹਾਕ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ
 ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਚਾਹਲੀਆਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਰਿਬਕਾ
 ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਇਆ। ਉਹ ਪੱਦਾਨ-ਅਰਮ ਦੇ
 ਵਸਕੀਲ, ਬੈਤੁਏਲ ਅਰਮੀ ਦੀ ਧੀ, ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ
 ੨੧ ਅਰਮੀ ਦੀ ਭੈਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਆਪਲੀ
 ਤੀਮਤ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ
 ਜੇ ਉਹ ਸੰਛ ਹੈਸੀ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਤਿਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ
 ਲਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਬਹੁਟੀ ਰਿਬਕਾ ਅਪਾਨ ਨਾਲ ਹੋਈ।
 ੨੨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਛਿੱਡ ਵਿਚ ਨੀਂਗਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਘੁਲਦੇ
 ਸਨ; ਤਾਂ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਐਉਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਕਿੰਉ
 ੨੩ ਹਾਂ? ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਪਾਹ ਪੁੱਛਲ ਗਈ। ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ
 ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੇਰੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਦੋ ਕੋਮਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ
 ਗਰਭ ਥੀਂ ਦੋ ਤਾਂਤ ਦੇ ਲੋਕ ਨਿਕਲਨਗੇ, ਅਤੇ ਇਕ ਵੁਜੇ

ਉਤੇ ਜੋਗਵਰ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਵਡਾ ਛੋਟੇ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੇਗਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਜਲਨੇ ਦੇ ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਤਾਂ ੨੪
 ਦੇਖ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿਚ ਜੋੜੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਜੇਠਾ ੨੫
 ਲਾਲ ਰੰਗ ਜਤਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਵਰਗਾ ਹੋ ਨਿੱਕਲਿਆ, ਅਤੇ
 ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਏਸੇ ਪਰਿਆ। ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਉਹ ੨੬
 ਦਾ ਭਰਾਉ ਨਿੱਕਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਨੈ ਏਸੇ ਦੀ
 ਅੱਡੀ ਪਕੜੀ ਹੋਈ ਸੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਾ-
 ਕੂਬ ਪਰਿਆ ਗਿਆ। ਜਦ ਉਹ ਜੰਮੇ, ਤਦ ਇਸਹਾਕ
 ਸੱਠਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸਾ। ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਬਾਲਕ ਵਡੇ ਹੋ- ੨੭
 ਏ; ਏਸੇ ਸਕਾਰ ਵਿਚ ਅੱਤ ਸਿਆਲਾ ਅਤੇ ਬਲਬਾਸੀ
 ਹੋਸੀ, ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਤਲਾਮਾਲਸ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਰਹਿਲਵਾ-
 ਲਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਏਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸਾ; ੨੮
 ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਤਿਸ ਦੇ ਸਕਾਰ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਇਆ ਕਰਦਾ
 ਸੀ; ਪਰ ਰਿਬਕਾ ਦਾ ਸੰਦੇਹ ਜਾਕੂਬ ਨਾਲ ਸਾ। ਉਪ- ੨੯
 ਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਉਲ ਰਿੰਨਿਆ, ਅਤੇ ਏਸੇ ਥੱਕਾ ਮਾਂ-
 ਦਾ ਬਾਹਰੋਂ ਆਇਆ। ਤਦ ਏਸੇ ਨੈ ਜਾਕੂਬ ਥੀਂ ੩੦
 ਮਿੰਨਤ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਲਾਲ ਲਾਉਲ ਵਿਚੋਂ ਮੈਂ ਨੂੰ
 ਖਵਾਉ, ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ਖਰਾ ਹੀ ਬਲਹੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ।
 ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਏਵੇਮ ਪੈ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਜਾ- ੩੧
 ਕੂਬ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਅੱਜ ਆਪਲੇ ਜੇਠੇ ਹੋਲ ਦਾ ਹੱਕ ਮੇਰੇ
 ਹੱਥ ਬੇਚ। ਅਤੇ ਏਸੇ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤਾ ਮਰਨ ਦੇ ੩੨
 ਕੰਢੇ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜੇਠਾ ਹੋਲਾ ਮੇਰੇ ਕਿਤ ਕੰਮ ਆਵੇ-
 ਗਾ? ਫੇਰ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹ। ੩੩
 ਉਨ ਉਸ ਪਾਹ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ; ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਜੇਠੇ ਹੋਲ
 ਦਾ ਹੱਕ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਹੱਥ ਬੇਚ ਸਿੱਟਿਆ। ਤਦ ਜਾਕੂਬ ੩੪

ਨੈ ਏਸੇ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਮਸਰਾਂ ਦੀ ਦਾਲ ਦਾ ਲਾਉਲ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਓਨ ਖਾਹਦਾ ਪੀਤਾ, ਅਤੇ ਉੱਠਕੇ ਆਪ-
ਲੇ ਗਯ ਪਿਆ। ਇਸ ਤਰਾਂ ਏਸੇ ਨੈ ਆਪਲੇ ਜੇਠੇ
ਹੋਲ ਦੇ ਹੱਕ ਨੂੰ ਡੁੱਛ ਜਾਤਾ ॥

[੨੬] ਉਪਰੰਦ ਉਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਮੰਦਵਾੜੇ ਤੇ ਬਿਨਾ,
ਜੋ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਿਆ ਸਾ, ਫੇਰ ਕਾਲ ਪਿਆ;
ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਅਬਿਮਲਿਕ ਦੇ ਪਾਹ, ਜੋ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ
੨ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਸਾ, ਜਗਰ ਨੂੰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ
ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਈਂ,
੩ ਬਲਕ ਜਿਥੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕਹਾਂ, ਉਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਹੁ। ਤੂੰ
ਇਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਹੁ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗਾ, ਅਤੇ
ਤੈ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿਆਂਗਾ; ਕਿ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ
ਨੂੰ, ਏਹ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਸੁਗੰਦ ਨੂੰ, ਜੋ
ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਸੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਕਰਾਂਗਾ।
੪ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਅੰਬਰ ਦੇ ਤਾਰਿਆਂ ਵਰਗੀ
ਬਹੁਤ ਵਧਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਏਹ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ
ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਕੋਮਾਂ ਤੇਰੀ ਉ-
੫ ਲਾਦ ਥੀਂ ਵਰ ਪਾਉਲਗੀਆਂ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਅਬਿਰ-
ਹਾਮ ਨੈ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਸੁਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਰੀਤਾਂ,
ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ, ਮੇਰੇ ਹੱਕਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ
੬ ਕੀਤੀ। ਉਪਰੰਦ ਇਸਹਾਕ ਜਗਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ॥

੭ ਅਤੇ ਉਥੇ ਦੇ ਵਸਕੀਲਾਂ ਨੈ ਤਿਸ ਦੀ ਤੀਮੀ ਦੀ ਬਾਬਤ
ਪੁਛਿਆ; ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਇਹ ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈ; ਕਿਉਂ-
ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਤੀਵੀਂ ਆਖਲ ਤੇ ਡਰਿਆ;
ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਉਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਰਿਬਕਾ ਲਈ ਉਹ ਨੂੰ

ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਸਿੱਟਲ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖਲ ਵਿਚ
 ਅਨੂਪ ਹੈਸੀ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਉਹ ਨੂੰ ਉਥੇ ੮
 ਰਹਿੰਦੇ ਨੂੰ ਚਿਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ
 ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੈ ਵਰੋਖੇ ਵਿਚਦੋਂ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਇਸਹਾਕ
 ਆਪਲੀ ਤੀਮੀਂ ਰਿਬਕਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਲੋਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
 ਤਦ ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੈ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਖੁਲਾਕੇ ਆਖਿਆ, ੯
 ਦੇਖ, ਉਹ ਸੱਚਮੁਚ ਤੇਰੀ ਇਸਤੀ ਹੈ; ਫੇਰ ਤੈਂ ਕਿੱਕਰ ਕਿ-
 ਗਾ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਭੈਲ ਹੈ? ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖਿਆ,
 ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ
 ਕਾਰਨ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵਾਂ। ਅਬਿਮਲਿਕ ਬੋਲਿਆ, ਇਹ ੧੦
 ਕੀ ਹੈ, ਜੋ ਤੈਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ? ਨੇੜੇ ਸਾ, ਜੋ ਕੋਈ
 ਨ ਕੋਈ, ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਤੇਰੀ ਤੀਮੀਂ ਦੇ ਸੰਗ ਸੋਂਦਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ
 ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਪਾਪ ਚਾੜਦਾ। ਤਦ ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੈ ੧੧
 ਆਪਲੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ
 ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਅਕੇ ਇਸ ਦੀ ਝੀਮਤ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਵੇਗਾ,
 ਸੇ ਠੀਕ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਖੇਤੀ ਬੀਜੀ, ੧੨
 ਅਤੇ ਉਤੀ ਸਾਲ ਸੋ ਗੁਲਾ ਪਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨੈ
 ਤਿਸ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਵਧ ਗਿਆ, ਅਤੇ ੧੩
 ਇਥੇ ਤੀਕ ਉਹ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਚਲਾ ਆਇਆ, ਜੋ
 ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਭੇਡਾਂ ਬਕ- ੧੪
 ਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਗਾਈਆਂ ਬਲਦਾਂ, ਅਤੇ ਬਹੁਤਸਾਰਿਆਂ
 ਚਾਕਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ
 ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਜਲੇ। ਅਤੇ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ ਨੈ ਸਾਰੇ ੧੫
 ਖੂਹੇ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ ਦਿਆਂ ਚਾਕਰਾਂ ਨੈ, ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਉ

- ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਪੱਟੇ ਸਨ, ਮੁੰਦ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ
- ੧੬ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਪੂਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਅਬਿਮਲਿਕ ਨੈ ਇਸਹਾਕ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਚਲਾ ਜਾਹ; ਕਿੰ-
- ੧੭ ਉਕਿ ਤੂੰ ਸਾ ਥੋਂ ਵਡਾ ਜੋਗਵਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਂ। ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਉਥੋਂ ਕੂਚ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਤੰਬੂ ਜ-
ਗਰ ਦੇ ਤੱਲੇ ਵਿਚ ਗੱਡਕੇ ਉਥੇ ਰਿਹਾ ॥
- ੧੮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਉਨਾਂ ਪਾਲੀ ਦੇ ਖੂਹਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਪੱਟੇ ਸਨ, ਫੇਰ ਪਟਿਆ; ਕਿੰਉਕਿ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ ਨੈ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਪਿਛੇ, ਉਨਾਂ ਤਾਈਂ ਮੁੰਦ ਦਿੱਤਾ ਹੈਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ-
ਹਾਕ ਨੈ ਤਿਨਾਂ, ਖੂਹਾਂ ਦੇ ਓਹੋ ਨਾਉਂ ਪਰੇ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ
- ੧੯ ਨੈ ਪਰੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੈ ਉਸ ਤੱਲੇ ਵਿਚ ਇਕ ਖੂਹ ਪੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਫੁਟਦੀਆਂ ਸੀਰਾਂ ਦਾ
- ੨੦ ਖੂਹ ਲੱਭਿਆ। ਅਤੇ ਜਗਰ ਦੇ ਚਰਵਾਲਿਆਂ ਨੈ ਇਸ-
ਹਾਕ ਦੇ ਚਰਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ, ਇਹ ਕਹਿਕੇ, ਝਗੜਾ ਚੱਕਿ-
ਆ, ਜੋ ਇਹ ਜਲ ਸਾਡਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਖੂਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਸਕ ਪਰਿਆ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ
- ੨੧ ਝਗੜਾ ਬੰਨਿਆ ਸਾ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਦੂਜਾ ਖੂਹ ਪੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਓਹ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਬੀ ਝਗੜੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੈ ਤਿਸ ਦਾ
- ੨੨ ਸਿਤਨਾਹ ਨਾਉਂ ਪਰਿਆ। ਤਦ ਉਹ ਉਥੋਂ ਅਗੇ ਨੂੰ ਵਧਿ-
ਆ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਖੂਹ ਪੱਟਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਉਨੀਂ ਝਗੜਾ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਰਹਾਬਾਤ ਪਰਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੁਲ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਸਾਡੇ ਲਈ ਥਾਉਂ
- ੨੩ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਫੈਲਾਂਗੇ। ਉਪਰੰਦ
- ੨੪ ਉਹ ਤਿਥੋਂ ਬੇਰਸਬਾ ਨੂੰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਤਿਸੀ ਰਾਤ

ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਅਥਿਰ-
ਹਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ; ਭਉ ਨਾ ਕਰ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹਾਂ,
ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਅਥਿਰ-
ਹਮ ਦੀ ਲਈ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਨੂੰ ਵਧਾਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਓਨ ੨੫
ਉਥੇ ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾਕੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ
ਆਪਣਾ ਤੰਬੂ ਉਥੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਦਾ-
ਸਾਂ ਨੈ ਉਸ ਜਾਗਾ ਇਕ ਖੂਹ ਪੱਟਿਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਜਗਰ ਤੇ ਅਥਿਮਲਿਕ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਮਿੰਤ ੨੬
ਅਖਾਜਤ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਫੌਜ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਫਿਕੋਲ,
ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਗਿਆ। ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿ- ੨੭
ਹਾ, ਕਿ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਵੈਰ ਰਖਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੈ ਨੂੰ
ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੁਲ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਕਾਸ
ਲਈ ਆਏ ਹੋ? ਓਹ ਬੋਲੇ, ਅਸੀਂ ਠੀਕ ਡਿੱਠਾ, ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ੨੮
ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੈ; ਸੇ ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪਸ
ਵਿਚ ਸੁਗੰਦ ਕਰਿਯੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਨੇਮ ਬੰਨਿਯੇ; ਕਿ ੨੯
ਜਿਹਾ ਅਸੀਂ ਤੈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੁਹਿਆ, ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ
ਬਿਨਾ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਿਆ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਚੈਰਸੱਲਾ
ਨਾਲ ਬਿਦਾ ਕੀਤਾ, ਤਿਵੇਂ ਤੂੰ ਭੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆ-
ਈ ਨਾ ਕਰੇਂ। ਤੂੰ ਹੁਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵਰੋਸਾਇਆ ਹੋਇਆ
ਹੈ। ਤਦ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰਸੋਈ ਕਰਾਈ, ਅਤੇ ੩੦
ਤਿਨੀਂ ਖਾਹਦੀ ਪੀਤੀ। ਅਤੇ ਓਹ ਝਲਾਂਘ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ੩੧
ਉੱਠਕੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਸਮੋਕਸਮੀ ਹੋਏ; ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ
ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿਦਿਆ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪਾਹੋਂ ਚੈਰ-
ਸੱਲਾ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਹਾੜੇ ਐਉਂ ਹੋਇ- ੩੨
ਆ, ਜੇ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਦਾਸ ਆਏ, ਅਤੇ ਖੂਹ ਦੀ ਬਾ-

ਬਤ, ਜੋ ਉਨੀਂ ਪੱਟਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ
 ੩੩ ਕਿਹਾ, ਅਸੀਂ ਜਲ ਲੱਭਾ। ਸੇ ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸਬਾ
 ਪਰਿਆ; ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨਗਰ ਅੱਜ ਤੀਕਰ ਬੇਰਸਬਾ
 ੩੪ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਸੇ ਜਾਂ ਚਾਹਲੀਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ
 ਜੋਇਆ, ਤਾਂ ਓਨ ਬੇਰੀ ਹਿੱਤੀ ਦੀ ਪੀ ਯਿਹੂਦੀਅਤ, ਅਤੇ
 ਅਲੂਨ ਹਿੱਤੀ ਦੀ ਪੀ ਬਸਾਮਾ ਨਾਲ਼ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ।
 ੩੫ ਸੇ ਓਹ ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਰਿਬਕਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵੁਖਦਾ-
 ਇਕ ਸਨ ॥

[੨੧] ਉਪਰੰਦ ਐਉਂ ਜੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਇਸਹਾਕ ਬੁੱਢਾ ਜੋਇ-
 ਆ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਨੇੜ ਪੁੰਦਲੇ ਜੋ ਗਏ, ਜੋ ਵੇਖ ਨਾ ਸਕ-
 ਦਾ ਸਾ, ਤਾਂ ਓਨ ਆਪਲੇ ਵਡੇ ਪੁੰਡ ਏਸੇ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ,
 ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੰਡ! ਉਹ ਕੁਇਆ, ਮੈਂ ਹਾਜਰ
 ੨ ਹਾਂ। ਤਦ ਓਨ ਆਖਿਆ, ਵੇਖ, ਮੈਂ ਬੁੱਢਾ ਜੋ ਗਿਆ ਹਾਂ,
 ੩ ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਮਰਨੇ ਦਾ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਜਾਲਦਾ। ਸੇ ਹੁਲ
 ਆਪਲੇ ਹਥਿਆਰ, ਅਰਥਾਤ ਤਰਕਸ ਅਰ ਕਮਾਲ, ਲੈਕੇ
 ੪ ਰੋਹੀ ਨੂੰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਸਕਾਰ ਮਾਰ। ਅਤੇ
 ਸੁਆਦਵਾਲਾ ਤੇਜਨ ਮੇਰੀ ਰੁਚਿ ਅਨੁਸਾਰ ਮੇਰੀ ਲਈ
 ਪਕਵਾਉ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਲਿਆਉ, ਜੋ ਮੈਂ ਖਾਵਾਂ, ਤਾਂ
 ਆਪਲੇ ਮਰਨ ਥੀਂ ਅਗੇ, ਮੇਰਾ ਜੀ ਤੈ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ।
 ੫ ਅਤੇ ਜਾਂ ਇਸਹਾਕ ਆਪਲੇ ਪੁੰਡ ਏਸੇ ਨਾਲ਼ ਗੱਲਾਂ ਕਰ-
 ਦਾ ਸਾ, ਤਾਂ ਰਿਬਕਾ ਨੈ ਸੁਲਿਆ; ਤਦ ਏਸੇ ਰੋਹੀ ਨੂੰ
 ੬ ਸਕਾਰ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਲਿਆਉਲ ਲਈ ਗਿਆ; ਪਰੰਤੁ
 ਰਿਬਕਾ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪੁੰਡ ਯਾਕੂਬ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਮੈਂ
 ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਤਰਾਉ ਏਸੇ ਨਾਲ਼ ਇਹ ਗੱਲ ਕਰਦੇ
 ੭ ਸੁਲਿਆ; ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਸਕਾਰ ਲਿਆਉ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ

ਵਾਸਤੇ ਸੁਆਦਵਾਲਾ ਭੋਜਨ ਪਕਵਾਉ, ਜੋ ਮੈਂ ਖਾਵਾਂ,
 ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਮਰਨ ਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਤੈ ਨੂੰ
 ਵਰ ਦਿਆਂ। ਸੇ ਹੁਲ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਲ, ੮
 ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਲੱਗ। ਹੁਲ ਅੱਯੜ ਵਿਚ ਜਾਕੇ, ਉਥੋਂ ੯
 ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਦੋ ਮੋਟੇ ਮੇਮਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲਿਆਉ, ਅਤੇ ਮੈਂ
 ਤੇਰੇ ਬਾਪ ਲਈ ਉਨਾਂ ਦਾ ਮਾਸ ਤਿਸ ਦੀ ਹੁਚਿ ਅਨੁਸਾਰ
 ਸੁਆਦਵਾਲਾ ਪਕਾਵਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਹ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ੧੦
 ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਈਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਕੇ ਆਪਲੇ ਮਰਨ ਤੇ
 ਅੱਗੇ ਤੈ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ। ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪ- ੧੧
 ਲੀ ਮਾਤਾ ਰਿਬਕਾ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੇਰਾ ਭਰਾਉ ਏਸੇ
 ਜਤਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਸਾਫ ਹੈ; ਕੀ ਜਾਲਿ- ੧੨
 ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮੈ ਨੂੰ ਟੋਹੇ; ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਫਰਫੰਦੀ
 ਠਹਿਰਾਂ, ਬਲਕ ਅਸੀਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸਗਪਿਆ ਜਾਵਾਂ।
 ਉਹ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ, ਤੇਰਾ ੧੩
 ਸਗਪ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਹੋਵੇ ! ਤੂੰ ਨਿਰਾ ਮੇਰੇ ਕਹੇ ਲੱਗ, ਅਤੇ
 ਜਾਕੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਓਹ ਲਿਆਉ। ਤਦ ਉਹ ਗਿਆ, ੧੪
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਤਾਈਂ ਆਪਲੀ ਮਾਉਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਂਦਾ।
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਮਾਉਂ ਨੈ ਉਸ ਦੇ ਪਿਉ ਦੀ ਹੁਚਿ ਅਨੁਸਾਰ
 ਸੁਆਦਵਾਲਾ ਭੋਜਨ ਰਿੱਧਾ। ਅਤੇ ਰਿਬਕਾ ਨੈ ਆਪ- ੧੫
 ਲੇ ਵਡੇ ਪੁੱਤ ਏਸੇ ਦੇ ਚੰਗੇ ਕੱਪੜੇ, ਜੋ ਘਰ ਵਿਚ ਉਹ ਦੇ
 ਪਾਹ ਸਨ, ਲੈਕੇ ਆਪਲੇ ਨਿੱਕੜੇ ਪੁੱਤ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਭਨਾ-
 ਏ; ਅਤੇ ਮੇਮਨਿਆਂ ਦੀ ਖੱਲ, ਉਹ ਦੇ ਹਥਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ੧੬
 ਦੀ ਧੌਲ ਉੱਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਬਾਲ ਨਸੇ, ਲਪੇਟੀ। ਅਤੇ ਆਪਲੇ ੧੭
 ਹੱਥ ਦਾ ਰਿੱਧਾ ਹੋਇਆ ਸੁਆਦਵਾਲਾ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਰੋਟੀ
 ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਹੱਥ ਦਿੱਤੀ ॥

- ੧੮ ਤਦ ਓਨ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ ਜਾਕੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿ-
ਤਾ ! ਉਹ ਕੁਇਆ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਇਥੇ ਹਾਂ; ਤੂੰ ਕੋਲ ਹੈਂ, ਮੇਰੇ
- ੧੯ ਪੁੱਤ੍ਰ ? ਯਾਕੂਬ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਥੀਂ ਬੋਲਿਆ, ਕਿ ਮੈਂ ਏਸੇ ਤੇ-
ਰਾ ਪਲੋਠੀ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਆਖਤ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ।
ਹੁਲ ਉੱਠ ਬੈਠ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਕਾਰ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਖਾਹ, ਤਾਂ ਤੇਰਾ
- ੨੦ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ । ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ
ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਇਹ ਕਿੱਕਰ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਜੇ ਤੈ ਨੂੰ ਐਸੀ
ਛੇਤੀ ਲੱਭ ਪਿਆ ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ
- ੨੧ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਲਿਆਇਆ । ਤਦ ਇਸ-
ਹਾਕ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਨੇੜੇ ਆਉ, ਤਾਂ
ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਟੋਹਾਂ, ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਉਹੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਏਸੇ ਹੈਂ, ਕੇ ਨਹੀਂ ।
- ੨੨ ਯਾਕੂਬ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਾਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ
ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਟੋਹਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਬੋਲ ਤਾ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਹੈ,
- ੨੩ ਪਰ ਹੱਥ ਏਸੇ ਦੇ ਹਨ । ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਤਾ,
ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਗਉ ਏਸੇ ਦੇ
ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਜੱਤ ਹੈਸੀ; ਸੋ ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਸ
- ੨੪ ਦਿੱਤੀ; ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਉਹੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਏਸੇ ਹੈਂ ?
- ੨੫ ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਹੋ ਹਾਂ । ਤਦ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੂੰ
ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਲਿਆਉ, ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ ਦੇ ਸਕਾਰ ਥੀਂ
ਕੁਛ ਖਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੈ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ । ਸੋ ਉਹ
ਉਸ ਪਾਸ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਖਾਹਦਾ; ਅਤੇ ਉਹ
ਉਹ ਦੀ ਲਈ ਦਾਖ ਦਾ ਰਸ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਓਨ
- ੨੬ ਪੀਤਾ । ਫੇਰ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
- ੨੭ ਹੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਹੁਲ ਨੇੜੇ ਆਉ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਚੰਮ । ਓਨ ਨੇੜੇ
ਜਾਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਚੰਮਿਆ । ਤਦ ਓਨ ਉਹ ਦੇ ਕਪੜਿਆਂ

ਦੀ ਮੁਸਕ ਪਾਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਕਿ-
 ਗਾ, ਦੇਖ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀ ਮੁਸਕ ਉਸ ਖੇਤ ਦੀ ਮੁਸਕ ਵਰ-
 ਗੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਵਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ੨੮
 ਅਕਾਸ ਦੀ ਓਸ ਥੀਂ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਦੀ ਚਿਕਲਾਈ ਥੀਂ,
 ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਅਰ ਦਾਖ ਦੇ ਰਸ ਦੀ ਬੁਤਾਇਤ, ਤੈ ਨੂੰ
 ਦੇਵੇ। ਕੋਮਾਂ ਤੇਰੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਤੁਧ ਅਗੇ ੨੯
 ਝੁਕਣ। ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਭਾਈਆਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੋ, ਅਤੇ
 ਤੇਰੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਤੁਧ ਅਗੇ ਝੁਕਣ; ਜੋ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ
 ਸਰਾਪੇ, ਉਹ ਆਪ ਸਰਾਪਤ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਜੋ ਤੁਧ ਨੂੰ
 ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ, ਸੋ ਅਸੀਸ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ॥

ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਿਹਾ ਹੀ ਇਸਹਾਕ ਜਾ- ੩੦
 ਕੂਬ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇ ਹਟਿਆ, ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ
 ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਤਿਸ ੩੧
 ਦਾ ਭਗਉ ਏਸੇ ਸਕਾਰੋਂ ਆਲ ਫਿਰਿਆ। ਉਹ ਬੀ ਸੁ-
 ਆਦਵਾਲਾ ਭੋਜਨ ਪਕਾਰੇ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਕੋਲ ਲਿਆ-
 ਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ
 ਉੱਠੇ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ ਦੇ ਸਕਾਰ ਵਿਚੋਂ ਖਾਵੇ, ਤਾਂ ਆਪ ੩੨
 ਦਾ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਸਹਾਕ ਨੇ
 ਉਸ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤੂੰ ਕੋਲ ਹੈਂ? ਉਹ ਕੁਇਆ, ਮੈਂ ਏਸੇ
 ਤੇਰਾ ਪਲੋਠੀ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹਾਂ। ਤਦ ਇਸਹਾਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ੩੩
 ਕੰਬਿਆ, ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ, ਫੇਰ ਉਹ ਕੋਲ ਹੈਸੀ, ਜੋ ਸਕਾਰ
 ਮਾਰਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਵਿਚੋਂ
 ਤੇਰੇ ਆਉਣ ਤੇ ਅਗੇ ਖਾਹਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਅਸੀਸ
 ਦਿੱਤੀ? ਅਰ ਉਹ ਠੀਕ ਅਸੀਸ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਏਸੇ ੩੪
 ਨੇ ਜਾਂ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਤਾਂ ਡਾਢੇ

- ਗਮ ਨਾਲ ਫਾਹਾਂ ਮਾਰਕੇ ਹੁੰਨਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਥੀਂ
 ੩੫ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਬੀ ਅਸੀਸ ਦਿਹ। ਓਨ ਆ-
 ਖਿਆ, ਤੇਗ ਭਗਉ ਛਲ ਨਾਲ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਤੇਗ
 ੩੬ ਵਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਪਰੰਦ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ਠੀਕ ਯਾਕੂਬ ਨਹੀਂ ਰਖਿਆ ਗਿਆ? ਜੇ ਓਨ ਹੁਲ ਦੇ
 ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਛਲ ਕੀਤਾ ਹੈ! ਓਨ ਮੇਰੇ ਪਲੇਠੀ ਦੇ
 ਹੋਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਲੈ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਹੁਲ ਮੇਰਾ ਵਰ
 ਲੈ ਲੀਤਾ। ਫੇਰ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਤੈਂ ਮੇਰੀ ਲਈ ਕੋਈ
 ੩੭ ਅਸੀਸ ਨਹੀਂ ਰਖ ਛੱਡੀ? ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਏਸੇ ਨੂੰ ਉੱਤਰ
 ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਤੇਗ ਨਾਥ ਬਲਾਇਆ, ਅਤੇ
 ਤਿਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਗਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ;
 ਅਤੇ ਅੰਨ ਅਰ ਦਾਖ ਦਾ ਰਸ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ; ਹੁਲ
 ੩੮ ਹੇ ਪੁੱਤ, ਤੇਰੀ ਲਈ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਤਦ ਏਸੇ ਨੈ ਆਪਲੇ
 ਪਿਉ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਇੱਕੋ ਅਸੀਸ ਹੈਗੀ, ਹੇ ਮੇਰੇ
 ਪਿਤਾ? ਮੈਂ ਨੂੰ ਬੀ ਅਸੀਸ ਦਿਹ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ! ਅਤੇ
 ੩੯ ਏਸੇ ਬੁੱਝਾਂ ਮਾਰਕੇ ਹੁੰਨਾ। ਤਦ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ ਇਸਹਾਕ
 ਨੈ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਧਰਤੀ ਦੀ ਚਿਕਲਾਈ
 ਥੀਂ, ਅਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਅਕਾਸ ਦੀ ਓਸ ਥੀਂ ਤੇਗ ਰਹਿਲਾ ਹੋਊ;
 ੪੦ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪਲੀ ਤਰਵਾਰ ਦੇ ਜੋਰ ਜੀਵੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪ-
 ਲੇ ਭਗਉ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰੇਂਗਾ; ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ਕਿ ਜਾਂ
 ਤੂੰ ਆਹਰ ਕਰੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਾ ਜੂਲਾ ਆਪਲੀ ਧੌਲ ਉੱਤੇ
 ਤੋੜ ਸਿੱਟੇਂਗਾ ॥
- ੪੧ ਉਪਰੰਦ ਏਸੇ ਨੈ ਉਸ ਅਸੀਸ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਨੈ
 ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਪਰਾਪਤ ਕਰੀ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ
 ਰੱਖਿਆ; ਅਤੇ ਏਸੇ ਨੈ ਆਪਲੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ,

ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੋਗ ਦੇ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਆਏ ਹਨ, ਅਤੇ
 ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਗਉ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਾਂਗਾ। ਉਪ- ੪੨
 ਰੰਦ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਏਸੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ
 ਆਖੀਆਂ ਗਈਆਂ; ਤਦ ਉਨ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਯਾ-
 ਕੂਬ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਭੇਜਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ; ਦੇਖ, ਤੇਰਾ ਵੀਰ
 ਏਸੇ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਤਾਈਂ ਤਸੱਲੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ
 ਤੈ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟੇ। ਸੇ ਹੁਲ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਲ; ੪੩
 ਉੱਠ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਗਉ ਲਾਬਾਨ ਕੋਲ, ਹਰਾਨ ਨੂੰ ਭੱਜ
 ਜਾਹ; ਅਤੇ ਥੁੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਰਹੁ, ਜਦ ਤੀਕਰ ੪੪
 ਤੇਰੇ ਭਗਉ ਦਾ ਰੋਹ ਨਾ ਉੱਤਰ ਜਾਵੇ; ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ੪੫
 ਕਰੋਧ ਤੁਪ ਥੀਂ ਨਾ ਟਲੇ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਕੀਤਾ
 ਹੈ, ਉਹ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਵੇ; ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਉਥੋਂ
 ਸੱਦ ਘੱਲਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਇਕਸੀ ਦਿਹਾੜੇ ਤੁਸਾਂ ਵੇਹਾਂ
 ਨੂੰ ਖੇਵਾਂ?

ਉਪਰੰਦ ਰਿਬਕਾ ਨੈ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ਹਿੱਤ ੪੬
 ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਥੀਂ ਅਬੇਜਾਰ
 ਹਾਂ; ਜੇ ਯਾਕੂਬ ਹਿੱਤ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ,
 ਜੇ ਇਸ ਵੇਸ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਰਗੀ ਹੋਵੇ, ਵਿਆਹ ਕਰ
 ਲਵੇ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਜੀਉਲ ਦਾ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਉ?

ਉਪਰੰਦ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ [੨੮]
 ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ,
 ਜੇ ਤੂੰ ਕਨਾਨ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਸੜੀ ਨਾ
 ਕਰੀਂ। ਉੱਠ, ਅਤੇ ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਨਾਨੇ ੨
 ਬੈਤੂਏਲ ਦੇ ਘਰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਲਾ-
 ਬਾਨ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਇਸੜੀ

- ੩ ਕਰ ਲੈ। ਅਤੇ ਸਰਬਸਕਤਮਾਨ ਈਸੁਰ ਤੈ ਨੂੰ ਵਰ ਦੇ-
 ਵੇ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਫਲਮਾਨ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਵਧਾਵੇ, ਜੋ ਤੈ
 ੪ ਥੋਂ ਬਹੁਤ ਕੋਮਾਂ ਉਪਜਲ। ਅਤੇ ਉਹ ਅਬਿਰਹਮ ਦੀ
 ਬਰਕਤ ਤੈ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸਲੇ ਤੇਰੀ ਨਸਲ ਨੂੰ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ
 ਤੂੰ ਆਪਲੀ ਮੁਸਾਫਰੀ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ
 ਅਬਿਰਹਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਚ ਪਗਪਤ ਕਰੇਂ।
 ੫ ਸੇ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੱਦਾਨ-
 ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਪਾਹ ਗਿਆ, ਜੋ ਅਰਾਮੀ ਬੈ-
 ਤੂਏਲ ਦਾ ਪੁੱਤ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਅਰ ਏਸੇ ਦੀ ਮਾਤਾ
 ੬ ਰਿਬਕਾ ਦਾ ਭਰਾਉ ਸਾ। ਪਰੰਤੂ ਜਾਂ ਏਸੇ ਨੈ ਡਿੱਠਾ,
 ਜੋ ਇਸਹਾਕ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ
 ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਘੱਲਿਆ, ਜੋ ਉਥੋਂ ਆਪਲੇ ਲਈ
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਰੇ; ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੰਦੇ ਆਖਿ-
 ਆ, ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾ ਕਰੀਂ;
 ੭ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਆਪਲੇ ਮਾ ਬਾਪ ਦਾ ਆਖਿਆ ਮੰਨਕੇ,
 ੮ ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਏਸੇ ਨੈ ਡਿੱਠਾ,
 ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਇਸਹਾਕ ਦੀ
 ੯ ਨਜਰ ਵਿਚ ਖੁਰੀਆਂ ਹਨਗੀਆਂ; ਤਦ ਏਸੇ ਇਸਮਾ-
 ਈਲ ਦੇ ਪਾਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੁਹਲਾਤ ਨੂੰ, ਜੋ ਅਬਿਰਹਮ
 ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਸਮਾਈਲ ਦੀ ਧੀ, ਅਤੇ ਨਬੀਤ ਦੀ ਭੈਲ ਸੀ,
 ਵਿਆਹਕੇ, ਆਪਲੀਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਆ ॥
- ੧੦ ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਬੇਰਸਬਾ ਤੇ ਨਿਕਲਕੇ ਹਰਾਨ ਦੀ
 ੧੧ ਵਲ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਇਕ ਜਾਗਾ ਉੱਤਰਿਆ, ਅਤੇ ਰਾਤ
 ਭਰ ਰਿਹਾ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਸੂਰਜ ਆਥਮ ਗਿਆ ਹੈਸੀ।
 ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਥੀਂ ਚੱਕਕੇ, ਆਪਲਾ

ਸਿਰਹਾਲਾ ਬਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਹੀ ਮੈਂ ਗਿਆ। ਅਤੇ ੧੨
 ਓਨ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਇਕ ਪੌੜੀ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖੀ ਹੋ-
 ਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਸਿਰਾ ਅਕਾਸ ਤੀਕਰ ਉੱਪੜਿਆ
 ਹੋਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵ੍ਰਤ
 ਉਸ ਪੁਰਦੇਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਉੱਤਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਵੇਖ, ਪ੍ਰਭ ਉਹ ੧੩
 ਦੇ ਉੱਪੁਰ ਖੜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ
 ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ
 ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਇਹ ਧਰਤੀ, ਕਿ ਜਿਸ ਪੁਰ ਤੂੰ
 ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤੈ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਦਿ-
 ਆਂਗਾ। ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਧਰਤੀ ਦੀ ਧੂੜ ਵਰਗੀ ੧੪
 ਅਲਗਿਲਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਪੱਛਮ, ਪੂਰਬ, ਉੱਤਰ, ਅਤੇ
 ਦੱਖਲ ਤੇ ਫੁੱਟ ਨਿੱਕਲੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਘਰਾਲੇ
 ਤੇ ਤੇ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਤੇ ਵਰੋਸਾਉਲਗੇ। ਅਤੇ ਵੇਖ, ੧੫
 ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਤੂੰ ਜਾਵੇਂ, ਤੇਰਾ ਰਾਖਾ
 ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਇਸ ਵੇਸ ਵਿਚ ਫੇਰ ਲਿਆਵਾਂਗਾ, ਕਿ
 ਜਦ ਤੀਕੁ ਆਪਲਾ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਤੁਧ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸਾ,
 ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਾਂ, ਤਿਤਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਨਾ ਤਜਾਂਗਾ।
 ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਨੀਂਦ ਤੇ ਜਾਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸੱਚ- ੧੬
 ਸੁੱਚ ਪ੍ਰਭ ਇਸ ਜਾਗਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਸਾ।
 ਅਤੇ ਓਨ ਭਉ ਖਾਹਦਾ, ਅਤੇ ਫੁਇਆ, ਜੋ ਇਹ ਕਿਹੀ ੧੭
 ਡਰਾਉਲੀ ਜਾਗਾ ਹੈ! ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਘਰ ਬਿਨਾ ਇਹ
 ਹੋਰ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਰਗ ਦਾ ਦਰਵਾਜਾ ਹੈ!
 ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਸਵੇਰੇ ਉਠਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ, ਕਿ ੧੮
 ਜਿਹ ਦਾ ਸਿਰਹਾਲਾ ਕੀਤਾ ਸਾ, ਲੈਕੇ ਥੱਮ ਖੜਾ ਕੀਤਾ,
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਤੇਲ ਚੋਇਆ। ਅਤੇ ਉਸ ੧੯

ਜਾਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਬੈਤੇਲ ਪਰਿਆ; ਪਰ ਇਸ ਤੇ ਪਹਿ-
 ੨੦ ਲਾਂ ਉਸ ਬਸਤੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੁਜ ਹੈਸੀ। ਉਪਰੰਦ ਜਾ-
 ਕੂਬ ਨੈ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਮੰਨਤ ਮੰਨੀ, ਕਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੇਰੇ
 ਸੰਗ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਿਸ
 ਵਿਚ ਮੈਂ ਨੂੰ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਖਾਲ ਲਈ ਰੋਟੀ, ਅਤੇ
 ੨੧ ਪਹਿਨਲ ਲਈ ਬਸਤਰ ਦਿੰਦਾ ਰਹੇ; ਅਤੇ ਕੁਸਲ ਨਾਲ
 ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਦੇ ਘਰ ਫੇਰ ਆਵਾਂ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਪਰ-
 ੨੨ ਮੇਸੁਰ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਇਹ ਪੱਥਰ, ਜੋ ਮੈਂ ਥੱਮ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ,
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਘਰ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਉਸ ਸਭ ਵਿਚੋਂ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੈਂ
 ਨੂੰ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਤਿਸ ਦਾ ਦਸਉੱਧ ਜਰੂਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ
 ਦਿਆਂਗਾ ॥

[੨੯] ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਕੂਚ ਕਰਕੇ, ਪੂਰਬ ਦੇਸੀਆਂ ਦੀ ਪਰ-
 ੨ ਤੀ ਵਿਚ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਓਨ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਮਦਾਨ ਵਿਚ
 ਇਕ ਖੂਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਜੋ ਖੂਹ ਦੇ ਮੁਛ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ੩
 ਅੱਯੜ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਉਸੇ ਖੂਹ ਤੇ ਅੱਯ-
 ੩ ਝਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਆਲਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਖੂਹ ਦੇ
 ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਵਡਾ ਪੱਥਰ ਪਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਾਂ
 ਸਾਰੇ ਅੱਯੜ ਉੱਥੇ ਕੱਠੇ ਹੋਇਆ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਓਹ ਉਸ
 ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਖੂਹੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉਪੁਰੋਂ ਖਿਸਕਾਉਂਦੇ ਸੇ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ
 ੪ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਆਲਕੇ, ਫੇਰ ਉਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਉਤੀ ਜਾਗਾ
 ਖੂਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਰੰਤੂ ਜਾਕੂਬ
 ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤਗਵੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਹੋ? ਓਹ
 ੫ ਬੋਲੇ, ਅਸੀਂ ਹਰਾਨ ਤੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਉਨਾਂ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ,
 ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਹੂਰ ਦੇ ਪੁੱਛ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਜਾਲਦੇ ਹੋ? ਓਹ
 ੬ ਬੋਲੇ, ਜਾਲਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਚੰਗਾ ਤਲਾ

ਹੈ? ਉਹ ਬੋਲੇ ਚੰਗਾ ਭਲਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਦੇਖ, ਉਹ ਦੀ ਧੀ
 ਰਾਹੇਲ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ੭
 ਦੇਖੋ, ਅਜੇ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਕੱਠੇ ਕਰਨ ਦਾ
 ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ; ਤੁਸੀਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਲਕੇ, ਚਾਰਨ ਲੈ ਜਾ-
 ਓ। ਉਹ ਬੋਲੇ, ਅਸੀਂ ਐਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਜਦ ੮
 ਤੀਕਰ ਸਾਰੇ ਅੱਯੜ ਕੱਠੇ ਨਾ ਹੋਣ; ਤਦ ਉਹ ਪੱਥਰ ਨੂੰ
 ਖੂਹੇ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਉਪਰੋਂ ਖਿਸਕਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਭੇਡਾਂ
 ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਆਲਕੇ ਹਾਂ। ਉਪਰੰਤ ਉਹ ਤਿੰਨਾਂ ਨਾਲ ੯
 ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸਾ, ਕਿ ਇਤਨੇ ਵਿਚ ਰਾਹੇਲ
 ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਦੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਸੰਗ ਆਈ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ
 ਉਹ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਹੈਸੀ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ੧੦
 ਕਿ ਜਾਂ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਲਾਬਾਨ ਦੀ ਧੀ ਰਾਹੇਲ
 ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਲਾਬਾਨ ਦੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ,
 ਤਾਂ ਯਾਕੂਬ ਨੇੜੇ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਜਾਕੇ ਪੱਥਰ ਖੂਹ
 ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਖਿਸਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਲਾਬਾਨ ਦੀ-
 ਆਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਆਲਕਿਆ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ੧੧
 ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ, ਅਤੇ ਬੁੱਭ ਮਾਰਕੇ ਹੁੰਨਾ। ਅਤੇ ੧੨
 ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਭਾਲ-
 ਜਾ ਰਿਬਕਾ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੇੜੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ
 ਪਿਉ ਨੂੰ ਜਾ ਦੱਸਿਆ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਲਾ- ੧੩
 ਬਾਨ ਆਪਣੇ ਭਾਲਜੇ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣਕੇ, ਉਹ ਦੇ
 ਮਿਲਣੇ ਨੂੰ ਵੇੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਗਲੇ ਨਾਲ ਲਾਇ-
 ਆ, ਅਤੇ ਚੁੰਮਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ
 ਲਿਆਇਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੀ ਵਿ-
 ਥਿਆ ਦੱਸੀ। ਤਦ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਠੀਕ ੧੪

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਹੱਡ ਅਰ ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਹੈਂ। ਸੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਹ
 ੧੫ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਭਰ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ
 ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਇਸ ਕਰਕੇ, ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਰਾਉ ਹੈਂ, ਸੀਂਦ-
 ਮੀਂਦ ਮੇਰੀ ਟਹਿਲ ਕਰੇਂਗਾ? ਸੇ ਮੈ ਨੂੰ ਦੱਸ, ਜੇ ਤੇਰੀ ਕੀ
 ੧੬ ਤਲਬ ਹੋਉ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਸਨ;
 ਵਡੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੀਆ, ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਰਾਹੇਲ
 ੧੭ ਸੀ। ਲੀਆ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੁੰਨੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਰਾਹੇਲ
 ੧੮ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਅਨੂਪ ਸੀ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਰਾਹੇਲ ਪੁਰ
 ਆਸਕ ਸਾ; ਸੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੇਰੀ ਨਿਕੜੀ ਧੀ ਰਾਹੇਲ
 ੧੯ ਦੇ ਲਈ, ਮੈਂ ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਲਾਬਾਨ
 ਕੁਇਆ, ਕਿ ਹੋਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਨਾਲੋਂ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ
 ੨੦ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਭਾਈਂ ਵੇਵਾਂ; ਸੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਰਿਹਾ ਕਰ। ਯਾ-
 ਕੂਬ ਸੱਤਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀਕੁ ਰਾਹੇਲ ਦੇ ਲਈ ਤਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ
 ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਦਿਨ, ਰਾਹੇਲ ਦੇ ਸੰਦੇਹ ਦੇ
 ਕਾਰਨ, ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਬੁਹੜੇ ਦਿਨ ਮਲੂਮ ਹੋਏ ॥
 ੨੧ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੀ ਬਹੁਟੀ ਮੈ
 ਨੂੰ ਦਿਹ; ਜੇ ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿਸ
 ੨੨ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵਾਂ। ਤਦ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਸਾ-
 ੨੩ ਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਠਾ ਕਰਕੇ, ਖਾਲਾ ਖਵਾਇਆ। ਅਤੇ
 ਸੰਝ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੇ ਉਹ ਆਪਲੀ ਧੀ ਲੀਆ
 ਨੂੰ ਉਸ ਪਾਸ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਤਿਸ ਕੋਲ ਗਿ-
 ੨੪ ਆ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਆਪਲੀ ਦਾਸੀ ਜਿਲਫਾ,
 ੨੫ ਆਪਲੀ ਧੀ ਲੀਆ ਦੇ ਸੰਗ ਗੋਲੀ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ
 ਜਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ ਤਾ ਲੀਆ
 ਹੈ। ਤਦ ਓਨ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ

ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਕੀ ਰਾਹੇਲ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ
 ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ? ਫੇਰ ਤੈਂ ਕਿਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਛਲ ਖੇ-
 ਲਿਆ? ਲਾਬਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਸਾਡੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਇਹ ੨੬
 ਰੋਸ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਨਿਕੜੀ ਨੂੰ ਵਡੀ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਆਹ ਦੇਯੇ।
 ਉਹ ਦਾ ਸਾਤਾ ਪੁਰਾ ਕਰ; ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਸੱਤ ਬਰਸ ਦੀ ੨੭
 ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕਰੇਂਗਾ, ਇਹ ਬੀ
 ਤੈ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗਾ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ੨੮
 ਉਹ ਦਾ ਸਾਤਾ ਪੁਰਾ ਕਰਿਆ; ਤਦ ਓਨ ਆਪਲੀ ਧੀ
 ਰਾਹੇਲ ਬੀ ਉਹ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੇ ੨੯
 ਆਪਲੀ ਵਾਸੀ ਬਿਲਹਾ, ਆਪਲੀ ਧੀ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਗੋਲੀ
 ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀ। ਤਦ ਉਹ ਰਾਹੇਲ ਦੇ ਪਾਸ ਬੀ ਗਿਆ, ੩੦
 ਅਤੇ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਲੀਆ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਚਾਹੰਦਾ ਸਾ, ਅਤੇ
 ਸੱਤ ਬਰਸਾਂ ਹੋਰ ਲਾਬਾਨ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ ॥

ਅਤੇ ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਲੀਆ ਇਹ ਨੂੰ ਵੁਪਿ- ੩੧
 ਆਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਓਨ ਉਹ ਦਾ ਗਰਭ ਖੁਹਲ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ
 ਰਾਹੇਲ ਸੰਢ ਰਹੀ। ਉਪਰੰਦ ਲੀਆ ਪੇਟ ਨਾਲ ਹੋਈ, ੩੨
 ਅਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਰੂਬਿਨ ਪਰਿ-
 ਆ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਨ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਵੁਖ
 ਡਿੱਠਾ; ਹੁਲ ਮੇਰਾ ਭਰਤਾ ਮੈ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ੩੩
 ਉਹ ਫੇਰ ਗਰਭਲੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮੁੰਡਾ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਬੇ-
 ਲੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੁਲਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਵੁਪਿਆਰੀ ਸੀ, ਇਸ ਕਰ-
 ਕੇ ਓਨ ਮੈ ਨੂੰ ਇਹ ਬੀ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ਸਿਮਓਨ ਪਰਿਆ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਟ ਹੋਇਆ, ੩੪
 ਅਤੇ ਮੁੰਡਾ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਬੇਲੀ, ਜੋ ਐਤਕੀ ਮੇਰਾ ਭਰ-
 ਤਾ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਮਿਲਿਆ ਰਹੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ

ਲਈ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲੇ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੇਵੀ
੩੫ ਪਰਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਫੇਰ ਅਧਾਨ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ
ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਬੋਲੀ, ਹੁਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਉਸਤੁਤ
ਕਰਾਂਗੀ; ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਯਿਹੂਦਾ ਰੱਖਿਆ।
ਫੇਰ ਜਲਨੇ ਤੇ ਰਹਿ ਗਈ ॥

[੩੦] ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਰਾਹੇਲ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਯਾਕੂਬ ਦੀ
ਉਲਾਦ ਨਾ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਰਾਹੇਲ ਆਪਲੀ ਭੈਲ ਨਾਲ ਖੁਲ-
ਸੀ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਦਿਹ, ਨਹੀਂ ਤਾ
੨ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਹੋਕੇ
ਬੋਲਿਆ, ਕੀ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਜਾਗਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ ਤੈ ਥੋਂ
੩ ਪੇਟ ਦਾ ਫਲ ਹਟਾ ਰਖਿਆ ਹੈ? ਉਹ ਬੋਲੀ, ਦੇਖ, ਮੇ-
ਰੀ ਦਾਸੀ ਬਿਲਹਾ ਇਥੇ ਹੈ; ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਹ, ਅਤੇ
ਉਹ ਮੇਰੀ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਜਲੇਗੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਮੈਂ ਭੀ
੪ ਸੁਪੁੱਤੀ ਹੋ ਜਾਵਾਂ। ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲੀ ਦਾਸੀ ਬਿਲ-
ਹਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਰਾ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਉਸ ਪਾਸ ਗਿਆ।
੫ ਅਤੇ ਬਿਲਹਾ ਨੂੰ ਅਧਾਨ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦਾ
੬ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲਿਆ। ਤਦ ਰਾਹੇਲ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ
ਮੇਰਾ ਨਿਆਉਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਬਦ ਸੁਲਕੇ ਮੈ ਨੂੰ
ਇਕ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦਿੱਤਾ; ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਦਾਨ ਪ-
੭ ਰਿਆ। ਅਤੇ ਰਾਹੇਲ ਦੀ ਦਾਸੀ ਬਿਲਹਾ ਫੇਰ ਪੇਟ
ਨਾਲ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲਿਆ।
੮ ਫੇਰ ਰਾਹੇਲ ਬੋਲੀ, ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਭੈਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਦੇ ਝਗੜਿਆਂ ਥੀਂ ਝਗੜੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੇਤ ਵਿਚ ਰਹੀ। ਸੋ
੯ ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਨਫਤਾਲੀ ਰੱਖਿਆ। ਜਾਂ ਲੀਆ
ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਕਿ ਉਹ ਜਲਨੇ ਤੇ ਰਹਿ ਗਈ, ਤਾਂ ਓਨ ਆਪ-

ਲੋ ਦਾਸੀ ਜਿਲਫਾ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਜਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ।
 ਅਤੇ ਲੀਆ ਦੀ ਦਾਸੀ ਜਿਲਫਾ ਨੈ ਬੀ ਜਾਕੂਬ ਦਾ ਇਕ ੧੦
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲਿਆ । ਤਦ ਲੀਆ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਫੋਜ ਆਉਂਦੀ ੧੧
 ਹੈ ! ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੱਦ ਪਰਿਆ । ਫੇਰ ੧੨
 ਲੀਆ ਦੀ ਦਾਸੀ ਜਿਲਫਾ ਨੈ ਜਾਕੂਬ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪੁੱਤ੍ਰ
 ਜਲਿਆ । ਤਦ ਲੀਆ ਬੋਲੀ, ਮੈਂ ਅਸੀਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ- ੧੩
 ਈ, ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਲਗੀਆਂ । ਅਤੇ
 ਓਨ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਯਸਰ ਪਰਿਆ ॥
 ਉਪਰੰਤ ਰੂਬਿਨ ਨੈ ਕਲਕ ਦੀ ਵਛਾਈ ਦੇ ਸਮੇ ਖੇਤ ੧੪
 ਵਿਚ ਜਾਕੇ ਦੂਦੀਆਂ ਪਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਲੀ
 ਮਾਤਾ ਲੀਆ ਦੇ ਪਾਹ ਲਿਆਇਆ; ਤਦ ਰਾਹੇਲ ਨੈ
 ਲੀਆ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਦੂਦੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ੧੫
 ਮੈਂ ਨੂੰ ਬੀ ਕੁਝ ਦਿਹ । ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਇਹ ਕੁਛ
 ਥੁਹੜੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜੋ ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਭਰਤਾ ਨੂੰ ਲੈ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ
 ਹੁਲ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਦੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਬੀ ਲਿਆ ਚਾਹੰਦੀ
 ਹੈਂ ? ਰਾਹੇਲ ਬੋਲੀ, ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੇਰੇ
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਦੂਦੀਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਸੋਵੇਗਾ ।
 ਉਪਰੰਤ ਜਾਕੂਬ ਸੰਝ ਨੂੰ ਖੇਤ ਤੇ ਆਇਆ; ਤਾਂ ਲੀਆ ੧੬
 ਉਹ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਨੂੰ ਨਿਕਲੀ, ਅਤੇ ਬੋਲੀ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ
 ਆਉ; ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਦੂਦੀਆਂ ਦੇਕੇ, ਠੀਕ
 ਤੈਂ ਨੂੰ ਭਾੜੇ ਪੁਰ ਲੀਤਾ ਹੈ । ਸੇ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਤਿਸ ਦੇ
 ਸੰਗ ਸੁੱਤਾ । ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਲੀਆ ਦੀ ਸੁਲੀ, ਅਤੇ ੧੭
 ਉਹ ਪੇਟ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪੰਜਵਾਂ
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲੀ । ਤਦ ਲੀਆ ਬੋਲੀ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੇਰਾ ੧੮
 ਭਾੜਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਭਰ-

ਤਾ ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਦਾਸੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ । ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ੧੯ ਇਸਾਕਾਰ ਰੱਖਿਆ । ਅਤੇ ਲੀਆ ਨੂੰ ਫੇਰ ਅਪਾਨ ਹੋ-
 ੨੦ ਇਆ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਲਈ ਛੇਵਾਂ ਪੁੱਤ ਜਲੀ । ਤਦ
 ਲੀਆ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਅੱਛਾ ਦਰੋਜ ਦਿ-
 ਤਾ, ਹੁਲ ਮੇਰਾ ਭਰਤਾ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਰਹੇਗਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਦੀ
 ਲਈ ਛੇ ਪੁੱਤ ਜਲੇ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਬ-
 ੨੧ ਲੂਨ ਪਰਿਆ । ਓੜਕ ਉਹ ਨੂੰ ਪੀ ਜੰਮੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ
 ਨਾਉਂ ਦੀਨਾ ਰੱਖਿਆ ॥

੨੨ ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਰਾਹੇਲ ਚਿਤਾਰੀ, ਅਤੇ ਉਹ
 ੨੩ ਦੀ ਸੁਲੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਗਰਭ ਖੁਲਿਆ । ਉਹ ਨੂੰ
 ਅਪਾਨ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲੀ, ਅਤੇ ਬੋਲੀ, ਜੋ
 ੨੪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਥੋਂ ਝਿੜਕ ਝੰਬ ਹਟਾਈ । ਅਤੇ ਓਨ
 ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਯੂਸੁਫ ਪਰਿਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ
 ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੇਵੇ ॥

੨੫ ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਰਾਹੇਲ ਤੇ ਯੂਸੁਫ ਜੰਮਿਆ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ
 ਹੋਇਆ, ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈ ਨੂੰ ਬਿਦਾ
 ਕਰ; ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਥਾਉਂ ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਦੇਸ ਨੂੰ ਜਾ-
 ੨੬ ਵਾਂ । ਮੇਰੀਆਂ ਤੀਮੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਜਿਨਾਂ
 ਲਈ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ, ਅਤੇ ਮੈ
 ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ ਜਾਲਦਾ ਹੈਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇ-
 ੨੭ ਰੀ ਕਿਹੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਕਿਆ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਦਯਾ ਲੱਭਾਂ ! ਕਿ-
 ਉਕਿ ਮੈਂ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਵਰ
 ੨੮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੁਲ ਤੂੰ ਆਪਲੀ ਮਜ੍ਹ-
 ੨੯ ਰੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪੱਕੀ ਕਰ ਲੈ; ਮੈ ਮੈਂ ਦਿਆ ਕਰਾਂਗਾ । ਓਨ

ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਿੱਕਰ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਟਹਿਲ ਕਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ
ਡੰਗਰ ਫੇਰ ਜਿੱਕਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਹਨ, ਸੇ ਤੂੰ ਆਪ ਜਾਲ-
ਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਆਉਲ ਤੇ ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਥੁਹੜਾ ੩੦
ਜਿਹਾ ਮਾਲ ਸਾ, ਹੁਲ ਬਹੁਤ ਵਧ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦ
ਤੇ ਮੈਂ ਆਇਆ, ਤਦ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਤੈ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ;
ਅਤੇ ਹੁਲ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਘਰ ਦੀ ਲਈ ਬੰਦਬਸਤ ਕਦ ਕਰਾਂ?
ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕੀ ਦਿਆਂ? ਯਾਕੂਬ ਬੋਲਿਆ, ੩੧
ਤੂੰ ਮੈ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਦਿਹ। ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਲਈ ਇਤਨਾ ਕਰੇਂ,
ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਅੱਯੜ ਫੇਰ ਚਰਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਰਾਖੀ
ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਅੱਯੜ ਦੇ ਵਿਚਦੋਂ ਲੰਘਾਂ- ੩੨
ਗਾ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿਤਲੀਆਂ ਅਤੇ ਡੱਬੀ-
ਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋਹੀਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ
ਡੱਬੀਆਂ ਅਤੇ ਚਿਤਲੀਆਂ ਨੂੰ ਅਡ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ
ਮੇਰੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਭਲਕ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਜਾਂ ੩੩
ਮੇਰੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ਵਿਖੇ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੀ
ਲਈ ਉੱਤਰ ਦੇਵੇਗਾ; ਜੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਵਿਚ ਚਿਤਲੀ ਅਰ
ਡੱਬੀ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਵਿਚ ਲੋਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਚੋਰੀ
ਦੀ ਹੋਊ। ਲਾਬਾਨ ਕੂਇਆ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਮਗਨ ਹਾਂ, ਕਿ ੩੪
ਜਿਹਾ ਤੈਂ ਕਿਹਾ, ਉਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਸੇ ਓਨ ਉਸ ਦਿਹਾੜੇ ੩੫
ਸਾਰੇ ਗਦਰੇ ਅਤੇ ਡੱਬੇ ਬੱਕਰੇ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿਤਲੀ-
ਆਂ ਅਤੇ ਡੱਬੀਆਂ ਬੱਕਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਵਿਚ
ਕੁਝ ਸੁਪੈਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਿਤਨੀਆਂ ਲੋਹੀਆਂ
ਹੈਸਨ, ਸਭਨਾਂ ਤਾਈਂ ਅੱਡ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ
ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ। ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲੇ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ੩੬
ਵਿਚ, ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਫਰ ਦਾ ਬੀਚ ਠਰਾਇਆ।

ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਬਾਕੀ ਅੱਯੜਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਦਾ ਰਿਹਾ ॥

- ੩੭ ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲੇ ਲਈ ਹਰੇ ਸੁਪੈਦੇ ਅਤੇ ਬਦਾਮ ਅਤੇ ਸਰੂ ਦੀਆਂ ਛਿਟੀਆਂ ਲੈਕੇ ਤਿਨਾਂ ਪੁਰ ਐਸੇ ਗੰਭੇ ਪਾਏ, ਜੋ ਛਿਟੀਆਂ ਦੀ ਬਗਿਆਈ ਪਰਗਟ ਹੋ-
੩੮ ਈ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਨਾਂ ਛਿਟੀਆਂ ਨੂੰ, ਕਿ ਜਿਨਾਂ ਪੁਰ ਗੰਭੇ ਪਾਏ ਸੇ, ਹੋਦਾਂ ਅਤੇ ਨਲਿਆਂ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਅੱਯੜ ਪਾਲੀ ਪੀਲ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਰਖਦਾ ਸਾ; ਕਿ ਜਦ ਪਾਲੀ ਪੀਲ ਆਉਲ, ਤਾਂ ਓਹ ਗੱਭਲ ਹੋਲ।
੩੯ ਅਤੇ ਅੱਯੜ ਛਿਟੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਗੱਭਲ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਗਦਰੇ ਅਰ ਚਿਤਲੇ ਅਤੇ ਡੱਬੇ ਬੱਚੇ ਸੁਏ ॥
- ੪੦ ਤਾਂ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਲੇਲੇ ਅੱਡ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਅੱਯੜ ਵਿਚ ਭੇਡਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁਥੀਆਂ, ਗਦਰਿਆਂ ਅਤੇ ਲੋਹਿਆਂ ਦੀ ਵਲ ਫੇਰ ਦਿੱਤੀਆਂ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲੇ ਅੱਯੜਾਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਅੱਯੜ ਵਿਚ
੪੧ ਰਲਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਸਰਬੱਤ ਮੋਟੇ ਪਸੂਆਂ ਦੇ ਗੱਭਲ ਹੋਲ ਦੇ ਸਮੇ, ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਛਿਟੀਆਂ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਹੋਦਾਂ ਵਿਚ ਪਰੀਆਂ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਓਹ ਉਨਾਂ ਛਿਟੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਗੱਭਲ
੪੨ ਹੋਲ। ਪਰ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਪਸੂ ਆਏ, ਤਦ ਓਨ ਉਨਾਂ ਤਾਈਂ ਉਥੇ ਨਾ ਰੱਖਿਆ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਪਸੂ
੪੩ ਲਿੱਸੇ, ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਪਸੂ ਮੋਟੇ ਸਨ। ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤਸਾਰਿਆਂ ਅੱਯੜਾਂ, ਦਾਸੀਆਂ, ਦਾਸਾਂ, ਅਤੇ ਉਠਾਂ ਅਰ ਗਧਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋ ਗਿਆ ॥

[੩੧] ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਗੱਲਾਂ

ਕਰਦੇ ਸੁਲਿਆ, ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਭ ਕੁਛ
 ਲੈ ਲੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦੀ ਵੋਲਤ ਥੀ ਓਨ ਇਹ
 ਸਾਰੀ ਵਡਿਆਈ ਪਾਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਬਾਨ ੨
 ਦਾ ਮੂੰਹ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਕੱਲ ਪਰਸੋਂ ਵਰਗਾ ਤਿਸ ਦੀ ਵਲ ਨਹੀਂ
 ਹੈ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ੩
 ਦਾਦੇ ਦੇ ਮੁਲਖ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਜੰਮਲਭੂਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਾਹ,
 ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਰਹਾਂਗਾ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਗਾਹੇਲ ੪
 ਅਤੇ ਲੀਆ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਅੱਯੜ ਕੋਲ ਖੇਤ ਵਿਚ ਸੱਦ
 ਘੱਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੁ- ੫
 ਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕੱਲ ਪਰਸੋਂ ਵਰਗਾ ਮੇਰੀ ਵਲ ਨਹੀਂ
 ਰਿਹਾ; ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਹੋਇਆ
 ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾ ਜਾਲਦੀਆਂ ਹੋ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਸਾਰੀ ੬
 ਸਰਧਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੀ ਹੈ।
 ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਠਗ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ ਦਸ ਫੇਰੀ ੭
 ਮੇਰੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ਬਦਲਸਦਲ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਸ
 ਤਾਈਂ ਮੇਰਾ ਜਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਓਨ ਐਉਂ ਆ- ੮
 ਖਿਆ, ਜੋ ਚਿਤਲੀਆਂ ਤੇਰੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਸੱਭੇ ਪਸੂ
 ਚਿਤਲੇ ਹੀ ਸੁਏ; ਅਤੇ ਜੇ ਐਉਂ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਗਦਰੇ ਤੇਰੀ
 ਮਜ਼ੂਰੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਸੂ ਗਦਰੇ ਹੀ ਸੁਏ। ਸੇ ਪਰਮੇ- ੯
 ਸੁਰ ਨੈ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦਾ ਧਨ ਖੁਹਕੇ ਮੈ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
 ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਦ ਪਸੂ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਆ- ੧੦
 ਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਆਪਲੀ ਅੱਖ ਉਘਾੜਕੇ ਕੀ ਦੇਖ-
 ਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਮੀਂਢੇ ਭੇਡਾਂ ਉੱਪਰ ਟਪਦੇ ਸਨ, ਸੇ
 ਗਦਰੇ ਅਰ ਚਿਤਲੇ ਅਤੇ ਚਿਤਕਬਰੇ ਹੋਸਨ। ਤਦ ਪਰ- ੧੧
 ਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵੂਤ ਨੈ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਮੈ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਹੇ ਯਾ-

- ੧੨ ਕੂਬ! ਮੈਂ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਇਥੇ ਹਾਂ। ਤਦ ਓਨ ਕਿਹਾ,
ਹੁਲ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਉਘਾੜ, ਅਤੇ ਦੇਖ, ਕਿ ਸਾਰੇ ਛੱਤ-
ਰੇ ਜੋ ਭੇਡਾਂ ਉਤੇ ਚੜਦੇ ਹਨ, ਗਦਰੇ ਅਤੇ ਚਿਤਲੇ ਅਤੇ
ਚਿਤਕਬਰੇ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਜੋ ਕੁਛ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਤੇਰੇ
੧੩ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਸੇ ਮੈਂ ਡਿੱਠਾ। ਮੈਂ ਬੈਤੇਲ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਹਾਂ, ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਤੈਂ ਥੱਮ ਪੁਰ ਤੇਲ ਚੋਇਆ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਤੈਂ
ਮੇਰੀ ਮੰਨਤ ਮੰਨੀ ਸੀ। ਹੁਲ ਉੱਠ, ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ
ਨਿੱਕਲ ਚੱਲ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜੰਮਲਭੂਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਾਹ ॥
- ੧੪ ਤਦ ਰਾਹੇਲ ਅਤੇ ਲੀਆ ਨੈ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿ-
ਹਾ, ਕਿਆ ਅਜਾਂ ਤੀਕੁਰ ਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਕੁਛ
੧੫ ਸਾਡਾ ਬਖਰਾ ਹੈ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਓਪਰੀਆਂ
ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੀਆਂ? ਕਿੰਉਕਿ ਓਨ ਤਾ ਸਾ ਨੂੰ ਬੇਚ ਸਿੱਟਿ-
੧੬ ਆ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਮੁੱਲ ਬੀ ਖਾ ਬੈਠਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਨੈ ਜੋ ਧਨ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਲੀਤਾ, ਸੇ ਸਾਡਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ
ਪੁੱਤਾਂ ਦਾ ਹੈ; ਪਰੰਤੂ, ਹੁਲ ਜੋ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤੈ ਨੂੰ
੧੭ ਆਖਿਆ, ਸੋਈ ਕਰ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਉੱਠਕੇ ਆਪਲੇ
੧੮ ਪੁੱਤਾਂ ਅਤੇ ਤੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਉੱਠਾਂ ਪੁਰ ਝੜਾਇਆ; ਅਤੇ
ਆਪਲਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਅਰ ਆਪਲਾ ਸਾਰਾ ਲਕਾਤੁਕਾ,
ਜੋ ਓਨ ਕਮਾਇਆ ਸਾ, ਅਰਥਾਤ ਆਪਲਾ ਖਾਸ ਮਾਲ,
ਜੋ ਓਨ ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਕਮਾਇਆ ਸਾ, ਲੈ ਨਿੱਕ-
ਲਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਆਪਲੇ
੧੯ ਪਿਉ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਆਪ-
ਣੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ਉੱਨ ਕਤਰਨੇ ਗਿਆ ਸਾ। ਅਤੇ ਰਾ-
ਹੇਲ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਰਾ ਲੈ ਗਈ।
੨੦ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਬਾਨ ਅਰਾਮੀ ਦਾ ਮਨ ਠਗਿਆ, ਜੋ

ਆਪਲੇ ਨਸਲ ਦੀ ਖਬਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੀ। ਸੇ ਉਹ ੨੧
ਆਪਲਾ ਸਤ ਕੁਛ ਲੈਕੇ ਨੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਠਕੇ ਨਦੀਓਂ
ਪਾਰ ਉੱਤਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਲਿਆਦ ਦੇ ਪਹਾੜ ਵਲ
ਆਪਲਾ ਰੁਕ ਕੀਤਾ ॥

ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ, ਜੋ ਯਾਕੂਬ ੨੨
ਨੱਸ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗ ਲੈਕੇ, ੨੩
ਸੱਤਾਂ ਦਿਹਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੀਕਰ ਤਿਸ ਦੇ ਮਗਰ ਦੌੜਿਆ,
ਅਤੇ ਜਿਲਿਆਦ ਦੇ ਪਹਾੜ ਪੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾ ਘੇਰਿਆ।
ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਲਾਬਾਨ ਅਰਾਮੀ ਦੇ ਕੋਲ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ੨੪
ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੀਂ, ਯਾਕੂਬ
ਨੂੰ ਕੁਛ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਨਾ ਆਖੀਂ। ਤਦ ਲਾਬਾਨ ਯਾਕੂਬ ੨੫
ਦੇ ਪਾਹ ਪਹੁਤਾ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲਾ ਤੰਬੂ ਪਹਾੜ
ਉੱਤੇ ਗੱਡਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਬੀ ਆਪਲੇ ਭਰਾ-
ਵਾਂ ਸਲੇ ਜਿਲਿਆਦ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਪਰ ਤੰਬੂ ਗੱਡਿਆ।
ਤਦ ਲਾਬਾਨ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕੁਇਆ, ਤੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ੨੬
ਮਨ ਠਗਕੇ ਮੇਰੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ, ਤਰਵਾਰ ਨਾਲ ਕੈਦ ਕੀ-
ਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵਾਂਙੂ, ਲੈ ਚੱਲਿਆ ਹੈਂ? ਤੂੰ ਕਿੰਉ ੨੭
ਲੁਕਕੇ ਨੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਮੈ ਨੂੰ ਠਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈ ਨੂੰ ਨਾ
ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਖੁਸੀ ਅਤੇ ਰਾਗ ਰੰਗ ਅਰ ਡੱਫਾਂ
ਅਰ ਤੰਬੂਰਿਆਂ ਨਾਲ ਬਿਦਾ ਕਰਦਾ; ਅਤੇ ਮੈ ਨੂੰ ਆਪ- ੨੮
ਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਮਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ? ਇਸ ਕੰਮ ਵਿਚ
ਤੂੰ ਉੱਕ ਗਿਆ ਹੈਂ। ਤੁਸਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੇਰੀ- ੨੯
ਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿਚ ਬਲ ਹੈ; ਪਰ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦੇ ਪਰਮੇ-
ਸੁਰ ਨੈ ਕੋਲ ਰਾਤੀਂ ਮੈ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੀਂ, ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ
ਕੁਛ ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ਨਾ ਕਹੀਂ। ਅਤੇ ਹੁਲ ਤਾ ਤੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ; ੩੦

- ਕਿੰਉਕਿ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਅੱਤ ਚਾਹੁੰ-
ਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਉ ਚੁਗ ਲਿਆ ਹੈ?
- ੩੧ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਡਰ
ਗਿਆ; ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ਆਖਿਆ, ਕੀ ਜਾਣਯੋ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ-
੩੨ ਲੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਖੁਹ ਲੈ ਜਾਵੇਂਗਾ। ਪਰ
ਜਿਹ ਦੇ ਪਾਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਲੱਭਣ, ਉਹ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਨਾ
ਛੱਡੀਂ। ਸਾਡੇ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਝਾੜਾ ਲੈ ਲੈ;
ਅਰ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਰਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਨਿੱਕਲੇ, ਸੇ ਲੈ ਲੈ। ਪਰ
ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਖਬਰ ਨਸੇ, ਜੋ ਰਾਹੇਲ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਚੁਗ ਲਿਆ-
੩੩ ਈ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਲਾਬਾਨ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਤੰਬੂ ਅਤੇ ਲੀਆ
ਅਰ ਦੁਹਾਂ ਦਾਸੀਆਂ ਦੇ ਤੰਬੂਆਂ ਵਿਚ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਹ
ਨਾ ਲੱਭੇ; ਤਦ ਉਹ ਲੀਆ ਦੇ ਤੰਬੂਓਂ ਨਿੱਕਲਕੇ ਰਾਹੇਲ
੩੪ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਵੜਿਆ। ਪਰ ਰਾਹੇਲ ਠਾਕੁਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ
ਉਠਾਂ ਦੇ ਪਲਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਰੱਖਕੇ, ਉਨਾਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ।
ਅਤੇ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਸਾਰਾ ਤੰਬੂ ਭਾਲਿਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਾ ਪਾ-
੩੫ ਇਆ। ਤਦ ਉਹ ਆਪਲੇ ਬਾਪ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, ਮੇਰੇ
ਪ੍ਰਭੂ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਕਰੋਧਮਾਨ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ
ਸਾਹਮਲੇ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ; ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤੀਮਤਾਂਵਾ-
ਲੀ ਰੀਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੇ ਉਹ ਉਨਾਂ ਠਾਕੁਰਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲ ਰਿ-
੩੬ ਹਾ, ਪਰ ਨਾ ਲੱਭੇ। ਤਾਂ ਯਾਕੂਬ ਗੁੱਸੇ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ
ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਸੰਗ ਝਗੜਨ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਲਾਬਾਨ
ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਕੀ ਦੋਸ, ਅਤੇ ਕੀ ਭੁੱਲ ਹੈ,
੩੭ ਜੋ ਤੈਂ ਅਜਿਹਾ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ? ਕਿੰਉਕਿ ਤੈਂ ਮੇਰਾ
ਸਾਰਾ ਨਿੱਕਸੁਕ ਫੇਲਿਆ, ਅਤੇ ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ
ਲਕੇਤੁਕੇ ਵਿਚੋਂ ਕੀ ਲੱਭਾ? ਸੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਆਪ-

ਲੇ ਭਗਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧਰ, ਕਿ ਉਹ ਸਾਡਾ ਦੁਹਾਂ ਦਾ ਨਿ-
 ਆਉਂ ਕਰਨ। ਮੈਂ ਪੂਰੀਆਂ ਬੀਹ ਬਰਸਾਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਰਿ- ੩੮
 ਹਾ, ਤਿਤਨਾ ਚਿਰ ਤੇਰੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੈ ਗਾਭ
 ਨਹੀਂ ਸਿੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਤੇਰੇ ਅੱਯੜਾਂ ਦੇ ਛੱਤੇ ਮੈਂ ਖਾਹਦੇ।
 ਉਹ ਜੋ ਫਾੜਿਆ ਗਿਆ, ਸੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਨਾ ਅਾਂਦਾ, ੩੯
 ਬਲਕ ਉਹ ਦਾ ਘਾਟਾ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਉੱਪੁਰ ਵੱਲਿਆ; ਉਹ
 ਜੋ ਦਿਨ ਅਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਗਿਆ, ਸੇ ਤੈਂ ਉਸ ਦੀ ਨਿਸਾ
 ਮੇਰੇ ਥੀਂ ਕਰ ਲਈ; ਇਸ ਤਰਾਂ ਮੈਂ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਦਿਨ ਨੂੰ ੪੦
 ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਾਲਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਖਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ-
 ਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਨੀਂਦ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਹੁਲ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਘਰ ੪੧
 ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਨੂੰ ਬੀਹ ਬਰਸਾਂ ਹੋਈਆਂ; ਚੋਦਾਂ
 ਵਰਿਹਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਦੁਹਾਂ ਧੀਆਂ ਦੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਛੇ ਵਰਿ-
 ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਅੱਯੜਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ; ਅਤੇ ਦਸ ਫੇਰੀਂ ਤੈਂ ਮੇਰੀ ਮ-
 ਜੂਰੀ ਵਟਾ ਸਿੱਟੀ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅ- ੪੨
 ਬਿਰਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਉਹ, ਕਿ ਜਿਸ ਤੇ ਇਸਹਾਕ
 ਬੀ ਭਉ ਰਖਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਵਲ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਤੈਂ ਅੱਜ ਮੈਂ
 ਨੂੰ ਸੱਖਲੇ ਹੱਥ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੇਰੀ
 ਵਿਪਤਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਉੱਪੁਰ ਨਜਰ ਕੀ-
 ਤੀ, ਅਤੇ ਕੱਲ ਰਾਤ ਨਿਆਉਂ ਕੀਤਾ। ਤਦ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ੪੩
 ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਧੀਆਂ ਤਾ ਮੇਰੀ-
 ਆਂ ਹੀ ਧੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੁੱਤ ਤਾ ਮੇਰੇ ਹੀ ਪੁੱਤ ਹਨ,
 ਅਤੇ ਅੱਯੜ ਮੇਰੇ ਅੱਯੜ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ, ਜੋ ਤੂੰ ਵੇਖ-
 ਦਾ ਹੈਂ, ਸੇ ਮੇਰਾ ਹੈ; ਹੁਲ ਮੈਂ ਆਪਲੀਆਂ ਇਨਾਂ ਧੀਆਂ
 ਦੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੀ ਲਈ, ਜੋ ਜੰਮੇ ਹਨ,
 ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੁਲ ਆਉ, ਮੈਂ ੪੪

ਤੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਇਕ ਨੇਮਧਰਮ ਬੰਨਯੋ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਉਹੋ ਸਾਖੀ ਰਹੇ ॥

- ੪੫ ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਇਕ ਪੱਥਰ ਲੈਕੇ, ਥੱਮ ਉਸਾਰਿ-
 ੪੬ ਆ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲੇ ਤਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ
 ਪੱਥਰ ਕੱਠੇ ਕਰੋ। ਉਨੀਂ ਪੱਥਰ ਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਇਕ ਢੇਰੀ
 ੪੭ ਲਾਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਢੇਰੀ ਉੱਤੇ ਪਰਸਾਦ ਛਕਿਆ। ਅਤੇ
 ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਯਗਰ-ਸਾਹਾਣੂਤਾ ਪਰਿਆ;
 ੪੮ ਪਰ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜਾਲੀਦ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ
 ਲਾਬਾਨ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਇਹ ਢੇਰੀ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਮੇਰੇ
 ਅਰ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਸਾਹਦ ਹੋਵੇ; ਇਸ ਕਾਰਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ੪੯ ਜਾਲੀਦ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਮਿਸਫਾ ਇਸ ਲਈ ਨਾਉਂ
 ਪਿਆ, ਜੋ ਉਨ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਅਡ ਹੋਯੋ,
 ੫੦ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਰਾਖੀ ਕਰੇ; ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਧੀ-
 ਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਨਾ ਦੇਵੇਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਬਾਝ ਹੋਰ ਤੀਮਤਾਂ ਨਾ
 ਕਰੇਂ। ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਦੇਖ, ਪਰਮੇਸੁਰ
 ੫੧ ਹੀ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਉਗਾਹ ਹੈ। ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਥੀਂ
 ਕਿਹਾ, ਦੇਖ ਇਸ ਢੇਰੀ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਦੇਖ ਇਸ ਥੱਮ ਨੂੰ, ਜੋ ਮੈਂ
 ੫੨ ਆਪਲੇ ਅਰ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਉਸਾਰਿਆ; ਇਹ ਢੇਰੀ ਅਤੇ
 ਇਹ ਥੱਮ ਉਗਾਹ ਰਹਿਲ, ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਢੇਰੀ ਤੇ ਉੱਪਰ ਤੇਰੇ
 ਬੁਰੇ ਲਈ ਨਾ ਲੰਘਾਂ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਇਸ ਢੇਰੀ ਅਰ ਇਸ
 ਥੱਮ ਤੇ ਉੱਪਰ ਮੇਰੀ ਵਲ ਮੇਰੇ ਬੁਰੇ ਲਈ ਨਾ ਲੰਘੇਂ।
 ੫੩ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਨਹੂਰ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ,
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਨਿ-
 ਆਉਂ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਉਹ ਦੀ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ,
 ਕਿ ਜਿਸ ਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪਿਉ ਇਸਹਾਕ ਭਉ ਰਖਦਾ ਸੀ।

ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਉਸ ਪਹਾੜ ਉੱਪਰ ਬਲਦਾਨ ਕੀਤਾ, ੫੪
ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਸਾਦ ਛਕਾਉਲ ਲਈ ਸੋਦਿ-
ਆ; ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਪਰਸਾਦ ਛਕਕੇ ਸਮੇਗ ਰਾਤ ਪਹਾੜ
ਪੁਰ ਕੱਟੀ ॥

ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਤੜਕੇ ਹੀ ਲਾਬਾਨ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ੫੫
ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅ-
ਸੀਸ ਦਿੱਤੀ। ਫੇਰ ਲਾਬਾਨ ਤੁਰਕੇ, ਆਪਲੇ ਠਿਕਾਲੇ
ਨੂੰ ਮੁੜਿਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਆਪਲੇ ਰਸਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ [੩੨]
ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵੂਤ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆ ਮਿਲੇ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ੨
ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਮਹਾਇਲ
ਹੈ; ਤਦ ਤੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮਹਾਨਾਯਿਮ ਰੱਖਿਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲੇ ਅੱਗੇ ਸਈਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ੩
ਅਦੂਮ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਆਪਲੇ ਭਗਉ ਏਸੇ ਦੇ ਕੋਲ
ਹਲਕਾਰੇ ਘੱਲੇ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ੪
ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਏਸੇ ਨੂੰ ਐਉਂ ਆਖਿਓ, ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਦਾਸ ਯਾ-
ਕੂਬ ਐਉਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਲਾਬਾਨ ਦੇ ਪਾਹ ਮੁਸਾਫਰੀ
ਕੱਟੀ, ਅਤੇ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਮੇਰੇ ਪਾਹ ੫
ਬਲਦ, ਭੇਡਾਂ, ਬੱਕਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਹਨ,
ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਕਹਾ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੀ
ਨਜਰ ਵਿਚ ਦਯਾ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵਾਂ। ਅਤੇ ਹਲਕਾਰਿਆਂ ੬
ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪਾਹ ਮੁੜਿਆਕੇ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ
ਭਗਉ ਏਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੀ ਚਾਰ ਸੈ ਮਨੁੱਖ
ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣੇ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ ੭
ਭੈਮਾਨ ਹੋਕੇ ਅੰਤ ਘਾਬਰਿਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲੇ ਨਾਲ

- ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਅੱਯੜਾਂ ਅਤੇ ਬਲਦਾਂ ਅਰ ਉਠਾਂ ਦੀਆਂ
 ੮ ਦੇ ਟੋਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ; ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਏਸੇ ਇਕ ਟੋਲੀ
 ਪੁਰ ਆ ਪਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਵੇ, ਤਾਂ ਵੁਜੀ ਟੋਲੀ,
 ੯ ਜੋ ਬਾਕੀ ਰਹੇ, ਆਪਲੀ ਜਿੰਦ ਤਾ ਬਚਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ
 ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਉਹ ਪ੍ਰਭ
 ਜਿਨ ਮੈ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਦੇਸ ਅਰ ਆਪ-
 ੧੦ ਲੇ ਕੁਟੁੰਬ ਵਿਚ ਫਿਰ ਜਾਹ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਕਰਾਂਗਾ ! ਮੈਂ
 ਤਾ ਉਨਾਂ ਦਯਾਲਗੀਆਂ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈਆਂ ਵਿਚੋਂ, ਜੋ
 ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਵਾਸ ਦੇ ਸੰਗ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਾ-
 ਇਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਲਾਠੀ ਸੰਗ ਇਸ
 ਯਰਦੇਨ ਦੇ ਪਾਰ ਗਿਆ, ਅਰ ਹੁਲ ਦੇ ਟੋਲੀਆਂ ਬਲਿ-
 ੧੧ ਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਮੇਰੇ
 ਭਰਾਉ ਦੇ ਹੱਥੋਂ, ਅਰਥਾਤ ਏਸੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬਚਾ ਲੈ; ਕਿਉਂ
 ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਥੀਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਉਹ
 ਆਕੇ ਮੈ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਨੀਂਗਰਾਂ ਸਲੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਨੂੰ
 ੧੨ ਮਾਰ ਸਿੱਟੇ। ਤੈਂ ਤਾ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅੱਛਾ
 ਵਰਤਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਰੇਤੇ ਦੀ ਨਿ-
 ਆਈਂ, ਜੋ ਬੁਤਾਇਤ ਕਰਕੇ ਗਿਲਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂ-
 ਦਾ, ਬਲਾਵਾਂਗਾ ॥
- ੧੩ ਉਪਰੰਦ ਉਸ ਰਾਤ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ
 ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਲੱਗਾ, ਸੋ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਆਪਲੇ ਭਰਾਉ ਏਸੇ
 ੧੪ ਦੇ ਨਜਰਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆ; ਦੇ ਸੈ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਰ ਬੀਹ
 ੧੫ ਬੱਕਰੇ, ਦੇ ਸੈ ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੀਹ ਛੱਡੇ; ਤੀਹ ਲਵੇਰੀਆਂ
 ਉਠਲੀਆਂ ਸਲੇ ਬੋਤਿਆਂ, ਚਾਲੀ ਗਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਦਸ

ਬਲਦ, ਬੀਹ ਗਧੀਆਂ ਅਤੇ ਦਸ ਗਧੇ। ਅਤੇ ਓਨ ੧੬
 ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਅੱਡ ਅੱਡ ਗੋਲ ਕਰਕੇ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਹੱਥ
 ਸੌਂਪੇ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ਪਾਰ
 ਉਤਰ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਗੋਲਾਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਰਕੇ ਰੱਖੋ। ਅਤੇ ੧੭
 ਮੁਹਰੇ ਜਾਲਵਾਲੇ ਨੂੰ ਓਨ ਇਹ ਆਖ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਜਾਂ ਮੇ-
 ਰਾ ਭਗਉ ਏਸੇ ਤੈ ਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਪੁੱਛੇ, ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਹ ਦਾ
 ਆਦਮੀ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਏਹ ਜੋ ਤੇਰੇ
 ਅਗੇ ਹਨ, ਸੇ ਕਿਹ ਦੇ ਹਨ? ਤਾਂ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ੧੮
 ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਹਨ; ਓਨ ਇਹ ਆਪਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਏਸੇ ਦੀ ਲਈ
 ਨਜਰਾਨਾ ਘੱਲਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਦੇਖ, ਉਹ ਬੀ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ
 ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਨ ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤਿ- ੧੯
 ਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਗੋਲਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਇਹ
 ਕਹਿਕੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਏਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੋ, ਤਾਂ
 ਉਹ ਨੂੰ ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਕਹਿਲਾ; ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਹ ਕਹਿਓ, ੨੦
 ਦੇਖ, ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਯਾਕੂਬ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਕਿੰਉ-
 ਕਿ ਓਨ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਨਜਰਾਨੇ ਪੁਰ, ਜੋ ਮੇ ਤੇ
 ਅਗੇ ਅਗੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਕਰਾਂਗਾ, ਤਦ
 ਮਗਰੋਂ ਉਹ ਦਾ ਮੁਖ ਦੇਖਾਂਗਾ, ਸਾਇਤ ਜੋ ਉਹ ਮੈ ਨੂੰ ਕਬੂ-
 ਲੇ। ਸੇ ਉਹ ਨਜਰਾਨਾ ਉਹ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਪਾਰ ਗਿਆ; ੨੧
 ਪਰ ਉਹ ਆਪ ਉਸ ਰਾਤੇ ਆਪਲੇ ਮਹਾਇਲ ਦੇ ਸੰਗ ਰਿ-
 ਹਾ। ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਉਸੇ ਰਾਤ ਉਠਿਆ, ਅਤੇ ਆਪ- ੨੨
 ਲੀਆਂ ਵਹਾਂ ਤੀਮਤਾਂ, ਅਤੇ ਵਹਾਂ ਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਗਿ-
 ਆਰਾਂ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਯਬਕ ਦੇ ਪੱਤਲ ਪਾਰ ਲੰਘ ਗਿਆ;
 ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਵਰਿਆਓਂ ਪਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ੨੩
 ਆਪਲਾ ਸਭ ਕੁਛ ਪਾਰ ਭੇਜਿਆ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਕੱਲਾ ੨੪

ਰਹਿ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਇਕ ਜਲਾ ਪਹਿ ਫੁਟਦੀ ਤੀਕ
 ੨੫ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਘੁਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਨ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ
 ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਢਾਹ ਨਾ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਪੱਟ ਦੇ ਨੀਚੇ
 ਛੁਹਿਆ, ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦੀ ਟੰਗ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਪਾਸਾ
 ੨੬ ਘੁਲਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਜੋੜ ਤੇ ਹਿੱਲ ਗਿਆ। ਤਦ ਉਹ
 ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਜੋ ਪਹਿ ਫੁਟਦੀ ਆਉਂਦੀ
 ਹੈ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਕਿ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ, ਜਦ ਤੀਕਰ ਮੈਂ ਨੂੰ
 ੨੭ ਅਸੀਸ ਨਾ ਦੇਵੇਂ, ਜਾਲ ਨਾ ਦਿਆਂਗਾ। ਤਦ ਓਨ ਉਸ
 ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਕੀ ਨਾਉਂ ਹੈ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ,
 ੨੮ ਜਾਕੂਬ ਹੈ। ਓਨ ਕਿਹਾ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਜਾਕੂਬ
 ਕਰਕੇ ਨਾ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਲਕ ਇਸਰਾਏਲ ਹੋ-
 ਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਜੋਰ
 ੨੯ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜੇਤ ਦਿਓ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਤਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਪੁ-
 ਛਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ
 ਆਪਲਾ ਨਾਉਂ ਦੱਸ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ
 ਕਿਉਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈਂ? ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਉਥੇ ਅਸੀਸ
 ੩੦ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ਫਨੀਏਲ ਪਰਿਆ, ਇਹ ਕਹਿਕੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ
 ੩੧ ਸਨਮੁਖ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਬਚ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ
 ਜਾਂ ਉਹ ਫਨੁਏਲ ਥੀਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਧੁੱਪ ਉਸ ਪੁਰ
 ੩੨ ਚੜ੍ਹਿਆਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਟੰਗੋਂ ਲੰਘਾ ਜੈਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਹੁਲ ਤੀਕ ਟੰਗ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਨਾੜ
 ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਜਾਕੂਬ ਦੀ ਟੰਗ ਦੀ ਹੇਠ-
 ਲੀ ਨਾੜ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ ਜੈਸੀ ॥

[੩੩] ਉਪਰੰਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਘਾੜਕੇ

ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਏਸੇ ਚਾਰ ਸੈ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਦ
 ਓਨ ਲੀਆ ਅਤੇ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਅਤੇ ਦੁਹੰ ਦਾਸੀਆਂ ਨੂੰ
 ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤ ਬੰਡ ਦਿੱਤੇ; ਅਤੇ ਦਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉ- ੨
 ਨਾਂ ਦਿਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੇ ਮੁਹੁਰੇ ਪਰਿਆ, ਅਤੇ ਲੀ-
 ਆ ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਤੇ ਪਿੱਛੇ, ਅਤੇ ਰਾ-
 ਹੇਲ ਅਰ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਪਿੱਛੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪ ੩
 ਉਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੁਰਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਭਰਾਉ ਕੋਲ
 ਅੱਪੁੜਦੇ ਅੱਪੁੜਦੇ ਸੱਤ ਬਾਰ ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਝੁਕਿਆ।
 ਅਤੇ ਏਸੇ ਉਹ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਲਈ ਵੇਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ੪
 ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਕੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਗਲੇ ਚਿੰਬੜਕੇ ਉਹ ਨੂੰ
 ਚੁੰਮਿਆ, ਅਤੇ ਵੇਵੇਂ ਰੋਏ। ਫੇਰ ਓਨ ਅੱਖਾਂ ਉਘਾੜੀ- ੫
 ਆਂ, ਅਤੇ ਤੀਮਤਾਂ ਅਤੇ ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਕਿ-
 ਹਾ, ਜੋ ਏਹ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਲ ਹਨ? ਉਹ ਕੂਇਆ, ਏਹ
 ਓਹ ਬਾਲਕ ਹਨ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸ
 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ। ਤਦ ਦਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੈ ਨੇੜੇ ੬
 ਆਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਫੇਰ ਲੀਆ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ੭
 ਸਲੇ ਕੋਲ ਆਕੇ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ; ਓੜਕ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ ਅਤੇ
 ਰਾਹੇਲ ਨੈ ਬੀ ਤਿਸ ਪਾਹ ਆਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਉਹ ੮
 ਕੂਇਆ, ਉਸ ਵਡੇ ਮਹਾਇਲ ਤੇ, ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ,
 ਤੇਰਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਨਜਰ
 ਵਿਚ ਕਬੂਲ ਪਵੇ। ਤਾਂ ਏਸੇ ਬੋਲਿਆ, ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਬਹੁਤ ੯
 ਕੁਛ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਭਾਈ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਹੈ, ਸੇ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਹੀ ਕੋਲ
 ਰੱਖ। ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ੧੦
 ਨਜਰ ਵਿਚ ਪਸੰਦ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਨਜਰਾਨਾ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ
 ਕਬੂਲ ਕਰ; ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ਤਾ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਡਿੱਠਾ, ਜਿਹਾ ਕਿ

- ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਮੁਖ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ; ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇ ਤੇ ਪਰ-
 ੧੧ ਸਿੰਨ ਹੋਇਆ। ਮੇਰੀ ਸੁਗਤ ਨੂੰ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਂ-
 ਦੀ ਹੈ, ਕਬੂਲ ਕਰ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ
 ਦਯਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਸਤ ਕੁਛ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ
 ੧੨ ਅਜਿਹਾ ਖਹਿਜ਼ੇ ਪਿਆ, ਜੋ ਉਨ ਲੈ ਲੀਤਾ। ਸੇ ਓਨ
 ਕਿਹਾ, ਆਓ ਕੂਚ ਕਰਯੋ, ਅਤੇ ਚਲਯੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ
 ੧੩ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਚੱਲਾਂਗਾ। ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੇਰਾ
 ਸਾਈਂ ਜਾਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨੀਂਗਰ ਕੂਲੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਲਵੇਰੀਆਂ
 ਤੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਰ ਗਾਈਆਂ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਹਨਗੀਆਂ;
 ਜੇ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਤੀਕੁਰ ਹੱਕੀ ਜਾਯੋ, ਤਾਂ ਸਾਰਾ
 ੧੪ ਅੱਯੜ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਆਪਲੇ ਦਾਸ
 ਥੀਂ ਅਗੇਤੇ ਤੁਰ ਪਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਪਸੂਆਂ ਦੀ ਸਕਤ
 ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਨੀਂਗਰਾਂ ਦੀ ਸਕਤ
 ਅਨੁਸਾਰ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਚੱਲਾਂਗਾ, ਇਥੇ ਤੀਕੁ ਜੋ ਸਈਰ
 ੧੫ ਵਿਚ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸੰਗ ਆ ਮਿਲਾਂਗਾ। ਉਪਰੰਦ
 ਏਸੇ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਸੰਗ ਦਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ
 ਤੇ ਕਿਤਨਿਆਂਕੁ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਲਈ ਛੱਡ ਜਾਵਾਂ-
 ਗਾ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਕਿਹੀ ਚੰਗੀ ਗੱਲ
 ਹੋਵੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਦਯਾ ਪਗ-
 ੧੬ ਪਤ ਹੋਵਾਂ। ਉਪਰੰਦ ਏਸੇ ਨੈ ਉਸੀ ਦਿਹਾੜੇ ਸਈਰ ਦਾ
 ਰਾਹ ਫੜਿਆ ॥
- ੧੭ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਸੁੱਕਾਤ ਨੂੰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਲਈ
 ਇਕ ਘਰ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਸੂਆਂ ਲਈ
 ਬਾੜੇ ਬਣਾਏ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਥਾਉਂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੁੱਕਾਤ
 ੧੮ ਪੈ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਸਲਾਮਤੀ ਨਾਲ ਕਨਾਨ ਦੇਸ

ਦੇ ਸਿਕਮ ਨਾਮੇ ਨਗਰ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਪਹੁਤਾ, ਜਦ ਓਨ
 ਪੰਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਤੇ ਸਫਰ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਨਗਰ ਦੇ ਸਾਹ-
 ਮਲੇ ਆਪਣਾ ਤੰਬੂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਓਨ ੧੯
 ਆਪਣਾ ਤੰਬੂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਖੇਤ ਨੂੰ ਓਨ ਸਿਕਮ
 ਦੇ ਪਿਉ ਹਮੂਰ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਉ ਰੁਪਏ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲੀ-
 ਤਾ। ਅਤੇ ਉਥੇ ਓਨ ਇਕ ਜਗਦੇਦੀ ਬਣਾਈ, ਅਤੇ
 ਏਲ-ਇਲੋਰੇ-ਇਸਰਾਏਲ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਧਰਿਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਲੀਆ ਦੀ ਧੀ ਦੀਨਾ, ਜੋ ਓਨ ਯਾਕੂਬ ਥੀਂ [੩੪]
 ਜਲੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੇਸ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਬਾਹਰ
 ਗਈ। ਤਦ ਉਸ ਦੇਸ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਹਵੀ ਹਮੂਰ ਦੇ ਪੁੱਤ ੨
 ਸਿਕਮ ਨੈ ਉਹ ਡਿੱਠੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ
 ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਤਿਸ ੩
 ਦਾ ਜੀ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਧੀ ਦੀਨਾ ਨਾਲ ਲੱਗ ਗਿਆ, ਅਤੇ
 ਓਨ ਉਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਖਾ-
 ਤਰਦਾਰੀ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਸਿਕਮ ਨੈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ੪
 ਹਮੂਰ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਾ
 ਦਿਹ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਸੁਣਿਆ, ਜੋ ਓਨ ਤਿਸ ਦੀ ਧੀ ੫
 ਦੀਨਾ ਨੂੰ ਅਪਵਿੱਤ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਉਸ ਦੇ
 ਪਸੂਆਂ ਸੰਗ ਖੇਤ ਨੂੰ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ; ਸੋ ਯਾਕੂਬ ਉਨਾਂ ਦੇ
 ਆਉਲ ਤੀਕਰ ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਤਦ ਸਿਕਮ ਦਾ ਪਿਉ ੬
 ਹਮੂਰ ਯਾਕੂਬ ਪਾਹ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ-
 ਬਾਤ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਖੇਤੋਂ ਆਏ, ੭
 ਅਤੇ ਓਹ ਜਲੇ ਅੱਤ ਸੇਗ ਅਰ ਰੋਹ ਵਿਚ ਆਏ; ਕਿਉਂ-
 ਕਿ ਓਨ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿਖੇ ਕੁਪੱਤ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਉਨ ਯਾਕੂਬ
 ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਨ ਤੇ ਅਜੇਗ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਤਦ ੮

੮ ਜਮ੍ਹਰ ਨੈ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਐਉਂ ਗੱਲਕਥ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ
 ਸਿਕਮ ਦਾ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪੁੱਤ੍ਰੀ ਸੰਗ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ; ਉਹ
 ੯ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿਆਹ ਦਿਓ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ
 ਸਾਕਨਾਤਾ ਕਰੋ; ਆਪਲੀਆਂ ਧੀਆਂ ਸਾ ਨੂੰ ਦਿਓ, ਅਤੇ
 ੧੦ ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਲੇ ਲਈ ਲਓ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਸੰਗ
 ਰਹੋ; ਅਤੇ ਇਹ ਧਰਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਬਸੇ,
 ਅਰ ਬਲਜ ਬੁਪਾਰ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਮਾਲ-
 ੧੧ ਕੀ ਵਿਚ ਰੱਖੋ। ਅਤੇ ਸਿਕਮ ਨੈ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦੇ ਬਾਪ ਅਰ
 ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਦਯਾ ਪਾ-
 ਵਾਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਮੇ ਤੇ ਮੰਗੋਗੇ, ਸੇ ਦਿਆਂਗਾ;
 ੧੨ ਜਿਤਨਾ ਮਹਿਰ ਅਤੇ ਦਾਜ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਲਾ ਦਿਓਗੇ,
 ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਆਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਤਨਾ ਹੀ ਦਿਆਂਗਾ; ਪਰ
 ੧੩ ਕੁੜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਿਓ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੈ
 ਸਿਕਮ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ ਜਮ੍ਹਰ ਨੂੰ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਨ
 ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਭੈਲ ਦੀਨਾ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ, ਪੋਹ ਨਾਲ ਉੱਤਰ
 ੧੪ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ
 ਕਰ ਸਕਦੇ, ਜੋ ਬੇਸੁੰਨਤੇ ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਭੈਲ ਦੇਯੋ; ਕਿਉਂਕਿ
 ੧੫ ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਨਮੋਸੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ
 ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਹੋ ਜਾਓ, ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਸ ਸੁੰਨ-
 ੧੬ ਤੀ ਹੋ ਜਾਲ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਵਾਂਗੇ; ਤਦ
 ਅਸੀਂ ਆਪਲੀਆਂ ਧੀਆਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗੇ, ਅਤੇ ਤੁ-
 ਸਾਡੀਆਂ ਧੀਆਂ ਆਪ ਲਵਾਂਗੇ; ਨਾਲੇ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚ ਰਹਾਂ-
 ੧੭ ਗੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭੇ ਇਕ ਜਾਤ ਬਲ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਜੇ
 ਤੁਸੀਂ ਸੁੰਨਤੀ ਹੋਲ ਵਿਖੇ ਸਾਡੀ ਨਾ ਸੁਲੋਗੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ
 ਆਪਲੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ॥

ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਮੂਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਸਿਕਮ ੧੮
ਨੂੰ ਪਸਿੰਦ ਆਈਆਂ। ਅਤੇ ਉਸ ਗੱਤਰੂ ਨੈ ਇਸ ਕੰਮ ੧੯
ਦੇ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬਿਲਮ ਨਾ ਲਾਈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯਾਕੂਬ
ਦੀ ਪੀ ਥੀਂ ਅੱਤ ਪਰਸਿੰਨ ਹੈਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਲੇ ਪਿ-
ਤਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਪਤਵੰਤਾ ਸਾ। ਫੇਰ ੨੦
ਹਮੂਰ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪੁੱਤ ਸਿਕਮ ਆਪਲੇ ਸਹਿਰ ਦੇ ਦਰ-
ਵੱਜੇ ਪੁਰ ਗਏ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਸਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਐਉਂ
ਗੱਲਕਥ ਕਰਨ ਲਗੇ, ਜੋ ਏਹ ਲੋਕ ਤਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿ- ੨੧
ਲਨਸਾਰ ਹਨ; ਸੇ ਓਹ ਇਸ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿਲ, ਅਤੇ
ਬੁਪਾਰ ਕਰਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਖੋ, ਜੋ ਏਹ ਪਰਤੀ ਉਨਾਂ ਜੋਗੀ
ਬਹੁਤ ਹੈ; ਸੇ ਅਸੀਂ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਆਪਲੀਆਂ
ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਲਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਆਪਲੀਆਂ
ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਵਾਂਗੇ। ਨਿਰੇ ਇਸ ਗੱਲ ਪੁਰ ਓਹ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ੨੨
ਨਾਲ ਰਹਿਲ, ਅਤੇ ਇਕ ਕੋਮ ਜੋਲ ਵਿਚ ਰਾਜੀ ਜੋਲਗੇ,
ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਪੁਰਸ ਦੀ ਤਿਨਾਂ ਵਾਂਙੂ ਸੁੰਨਤ ਕੀਤੀ
ਜਾਵੇ। ਕਿਆ ਉਨਾਂ ਦੇ ਡੰਗਰ ਵੇਰ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦਾ ਧਨ ੨੩
ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਪਸੂ ਸਾਡੇ ਨਾ ਜੋਲਗੇ? ਨਿਰਾ
ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਯੇ, ਤਾਂ ਓਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿਲਗੇ।
ਤਦ ਉਨੀਂ ਸਭਨੀਂ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਨੱਗਰ ਦੇ ਦਰਵੱਜੇ ਤੇ ਲੰਘਿ- ੨੪
ਆ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਹਮੂਰ ਦੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ ਸਿਕਮ ਦੀ
ਗੱਲ ਮੰਨੀ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਪੁਰਸਾਂ ਨੈ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ
ਨੱਗਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਥੀਂ ਆਇਆ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸੇ, ਸੁੰਨਤ
ਕਰਾਈ। ਅਤੇ ਐਸਾ ਜੋਇਆ, ਕਿ ਤੀਜੇ ਦਿਹਾੜੇ, ਜਾਂ ੨੫
ਓਹ ਵੁੱਖ ਵਿਚ ਸਨ, ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੀਨਾ ਦੇ
ਦੇ ਤਰਾਉ, ਸਿਮਓਨ ਅਤੇ ਲੇਵੀ, ਆਪਲੀਆਂ ਤਰਵਾਰਾਂ

ਲੈਕੇ, ਨਿੰਡਰ ਹੋਕੇ, ਸਹਿਰ ਉੱਤੇ ਆਲ ਪਏ, ਅਤੇ ਸਰ-
 ੨੬ ਬੱਤ ਪੁਰਸਾਂ ਨੂੰ ਵੱਢ ਸਿੱਟਿਆ। ਅਤੇ ਹਮੂਰ ਅਰ ਤਿਸ
 ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸਿਕਮ ਨੂੰ ਬੀ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਮਾਰ
 ਸੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਸਿਕਮ ਦੇ ਘਰੋਂ ਦੀਨਾ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਚਲੇ ਗਏ।
 ੨੭ ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤ ਲੇਥਾਂ ਪੁਰ ਆਏ, ਅਤੇ ਸਹਿਰ ਨੂੰ
 ਲੁੱਟ ਲੀਤਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਭੈਲ ਉਨੀਂ ਖੰਜਲ ਕੀ-
 ੨੮ ਤੀ ਸੀ। ਤਿਨਾਂ ਨੈ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ,
 ਗਾਈਆਂ ਬਲਦਾਂ ਅਤੇ ਖੋਤਿਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਸ-
 ਹਿਰ ਅਰ ਖੇਤ ਵਿਚ ਚੀਜ ਵਸਤੁ ਹੈਸੀ, ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਲੀ-
 ੨੯ ਤਾ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਸਭ ਮਾਯਾ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਸਭ
 ਬਾਲਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਤੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਖੰਨਕੇ ਲੈ ਗਏ, ਅਤੇ
 ੩੦ ਸਭ ਕੁਛ, ਜੋ ਘਰ ਵਿਚ ਥਾ, ਲੁੱਟ ਲੀਤਾ। ਤਦ ਜਾਕੂਬ
 ਨੈ ਸਿਮਓਨ ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਬੁਰਾ
 ਕਰਦੇ ਹੋ; ਜੋ ਇਸ ਦੇਸ ਦੇ ਵਸਕੀਲਾਂ ਵਿਚ, ਕਨਾਨੀਆਂ
 ਅਤੇ ਫਰਿੱਜੀਆਂ ਵਿਚ, ਮੈ ਨੂੰ ਘਿਲਾਹਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਗੇ।
 ਅਸੀਂ ਬਹੁੜੇ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਓਹ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ, ਮੈ ਨੂੰ
 ਕਤਲ ਕਰ ਦੇਲਗੇ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਅਰ ਮੇਰੇ ਕੋੜਮੇ ਦਾ ਨਾਸ
 ੩੧ ਹੋ ਜਾਊ! ਅਰ ਤਿਨਾਂ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਉਹ ਸਾਡੀ ਭੈਲ
 ਨਾਲ ਕੰਜਰੀ ਵਰਗਾ ਕਰੇਗਾ ?

[੩੫] ਉਪਰੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਜਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉੱਠ ਬੈਤੇਲ
 ਨੂੰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹੁ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ,
 ਜੋ ਤੈ ਨੂੰ, ਜਦ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਤਾਈ ਏਸੇ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਨੱਸਿ-
 ਆ ਸਾ, ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤਾ, ਉਥੇ ਇਕ ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾਉ।
 ੨ ਤਦ ਜਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲੇ ਘਰਾਲੇ ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਸਭਨਾਂ
 ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਪਗਾਇਆਂ ਠਾਕੁਰਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ

ਵਿਚ ਹਨ, ਕੱਢਕੇ ਸਿੱਟ ਪਾਓ, ਅਤੇ ਪਵਿੰਡੁ ਹੋਵੇ, ਅਰ
ਆਪਲੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲੋ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉੱਠਕੇ ਬੈਠੇਲ ਨੂੰ ੩
ਚਲਯੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ, ਜਿਨ ਮੇਰੇ ਐਖ
ਦੇ ਦਿਨ, ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕਬੂਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਰਸਤੇ
ਮੈਂ ਚੱਲਿਆ, ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਰਿਹਾ, ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾਵਾਂਗਾ।
ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਪਰਾਏ ਠਾਕੁਰ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ੪
ਅਤੇ ਗਹਿਲੇ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਕੰਨੀਂ ਸਨ, ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ,
ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਉਹ ਬਲੂਤ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹੇਠ, ਜੋ ਸਿਕਮ ਤੇ
ਨੇੜੇ ਸੀ, ਦਬਾ ਦਿੱਤੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੂਚ ਕੀਤਾ। ੫
ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਦਿਆਂ ਨਗਰਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇ-
ਸੁਰ ਦਾ ਡਰ ਪੈ ਗਿਆ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ
ਪੁੱਤਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਸੋ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾ- ੬
ਰੇ ਲੋਕ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਹੋਸਨ, ਕਨਾਨੀ ਲੁਜ ਵਿਚ ਜੋ
ਬੈਠੇਲ ਹੈ, ਉੱਪੜੇ। ਅਤੇ ਉਨ ਉਥੇ ਜਗਵੇਦੀ ਬਲਾ- ੭
ਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਏਲ-ਬੈਠੇਲ ਨਾਉਂ ਪਰਿਆ; ਇਸ
ਲਈ ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਆਪਲੇ ਭਰਾਉ ਦੇ ਪਾਹਿੰ
ਨੱਸਿਆ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਉਥੇ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਅਤੇ ਰਿਬਕਾ ਦੀ ਦਾਈ ਦਬੁਰਾ ਮਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ੮
ਬੈਠੇਲ ਹੇਠ ਬਲੂਤ ਦੇ ਬਿਰਛ ਨੀਚੇ ਦੱਬੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਤਿਸ
ਥਾਉਂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅੱਲਾਨ-ਬੁਕਾ ਪਰਸਿੱਧ ਹੋਇਆ ॥

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ, ਜਦ ਉਹ ਪੱਦਾਨ- ੯
ਅਰਾਮ ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਫੇਰ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ
ਉਹ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿ- ੧੦
ਹਾ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਯਾਕੂਬ ਹੈ; ਪਰ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਯਾ-
ਕੂਬ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਲਕ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਇਸਰਾਏਲ

੧੧ ਹੋਊ; ਸੋ ਉਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਸਰਾਏਲ ਰੱਖਿਆ।
 ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਸਰਬਸਕਤਮਾਨ
 ਈਸੁਰ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਫਲ, ਅਤੇ ਵਧ; ਤੇਰੇ ਥੀਂ ਕੋਮ ਅਤੇ ਕੇ-
 ੧੨ ਮਾਂ ਦਾ ਪੰਥ ਉਤਪੱਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਪਿੱਠ ਤੇ ਰਾਜੇ
 ਨਿੱਕਲਨਗੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਧਰਤੀ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ
 ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਸੋ ਤੈ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ
 ੧੩ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਇਹ ਧਰਤੀ ਦਿਆਂਗਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ, ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਉਸ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਸਾ, ਉਸ ਪਾਸੋਂ
 ੧੪ ਉਠ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਓਨ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ
 ਸੀ, ਤਿਥੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਪੱਥਰ ਦਾ ਇਕ ਥੱਮ ਖੜਾ ਕੀਤਾ,
 ਅਤੇ ਤਿਸ ਉੱਤੇ ਛਿੜਕਾਉ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਤੇਲ ਚੋਇਆ।
 ੧੫ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਉਸ ਥਾਉਂ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਜਿਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ੧੬ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਕੂਇਆ ਸੀ, ਬੈਤੇਲ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਉਨਾਂ
 ਨੈ ਬੈਤੇਲ ਤੇ ਕੂਚ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਅਜੇ ਇਫਰਾਤ ਦੇ
 ਪਹੁੰਚਣ ਵਿਚ ਬਹੁੜੀ ਬਿੱਥ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ
 ਪੀੜਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜਲਨੇ ਵਿਚ ਕਸਟਲੀ
 ੧੭ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਓਨ ਆਪਣੇ
 ਜਲਨੇ ਵਿਖੇ ਕਸਟਲੀ ਪਾਈ, ਤਾਂ ਦਾਈ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿ-
 ੧੮ ਹਾ, ਡਰ ਨਾ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੀ ਤੇਰੇ ਇਕ ਪੁੱਤ ਹੋਵੇ-
 ਗਾ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਹ ਦੀ ਜਿੰਦ
 ਨਿੱਕਲਨੇ ਪੁਰ ਸੀ, (ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਮਰ ਹੀ ਗਈ,) ਤਾਂ
 ੧੯ ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਬਿਨੋਨੀ ਧਰਿਆ; ਪਰ ਉਹ ਦੇ ਪਿ-
 ਤਾ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬਿਨਯਮੀਨ ਕਰਕੇ ਆਖਿਆ। ਸੋ ਰਾ-
 ਹੇਲ ਮਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਫਰਾਤ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ, ਜੋ ਬੈਤਲ-
 ੨੦ ਹਮ ਹੈ, ਦੱਬੀ ਗਈ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਤਿਸ ਦੀ ਕਬਰ

ਪੁਰ ਇਕ ਥੱਮ ਖੜਾ ਕੀਤਾ; ਸੇ ਰਾਹੇਲ ਦੀ ਕਬਰ ਦਾ ਥੱਮ
ਅੱਜ ਤੀਕੁਰ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਕੂਚ ਕੀਤਾ, ੨੧
ਅਤੇ ਏਦਰਗੜ ਦੇ ਪਰਲੇ ਪਾਸੇ ਆਪਲਾ ਤੰਬੂ ਖੜਾ
ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਜਾ ੨੨
ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਰੂਬਿਨ ਗਿਆ, ਅਤੇ
ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਰੰਨ ਬਿਲਹਾ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ; ਅਤੇ
ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਸੁਲਿਆ ॥

ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਪੁੱਤ ਸਨ; ਲੀਆ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ੨੩
ਸਨ; ਰੂਬਿਨ ਜਾਕੂਬ ਦਾ ਜੇਠਾ ਪੁੱਤ, ਅਤੇ ਸਿਮਓਨ,
ਲੇਵੀ, ਜ਼ੂਦਾ, ਇਸਹਕਾਰ, ਅਤੇ ਜਬਲੂਨ। ਅਤੇ ਰਾ- ੨੪
ਹੇਲ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਯੂਸੁਫ ਅਤੇ ਬਿਨਯਮੀਨ। ਅਤੇ ਰਾ- ੨੫
ਹੇਲ ਦੀ ਦਾਸੀ ਬਿਲਹਾ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਦਾਨ ਅਤੇ ਨਫਤਾਲੀ।
ਅਤੇ ਲੀਆ ਦੀ ਦਾਸੀ ਜਿਲਫਾ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਜੱਦ ਅਤੇ ੨੬
ਯਸਰ। ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਜੋ ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਉਹ
ਦੇ ਜੰਮੇ ਸੇ, ਸੇ ਏਹੋ ਹਨ ॥

ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ, ਕਿਰਯਤਾਰਬਾ, ਅਰਥਾਤ ਹਿਬਰੋਨ ਦੇ ੨੭
ਪਾਸਲੇ ਮਮਰੇ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਰ ਇਸਹਾਕ
ਨੈ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਸਾ, ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਾਹ
ਆਇਆ। ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦੀ ਉਮਰ ਇਕ ਸੌ ਅੱਸੀ ੨੮
ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ, ਬੁੱਢਾ ਅਰ ਸਮਾ ਪੁਰਲ ੨੯
ਹੋਕੇ, ਪੂਲ ਤਜ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ
ਜਾ ਮਿਲਿਆ। ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਸੋ ਅਤੇ ਜਾਕੂਬ
ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੱਬਿਆ ॥

ਅਤੇ ਏਸੋ, ਅਰਥਾਤ ਅਦੂਮ ਦੀ ਕੁਲਪੱਤ੍ਰੀ ਇਹ ਹੈ। [੩੬]
ਏਸੋ ਕਨਾਨ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹਿੱਤੀ ਐਲਾਨ ਦੀ ਧੀ ੨

ਅਦਾ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਅਨਾ ਦੀ ਧੀ ਅਹਲਿਬਾਮਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਹਵੀ
 ੩ ਸਬਉਨ ਦੀ ਪੋਤੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਬਸਾਮਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਇਸਮਾ-
 ਈਲ ਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਨਬੀਤ ਦੀ ਭੈਲ ਸੀ, ਵਿਆਹ ਲਿ-
 ੪ ਆਇਆ। ਉਪਰੰਦ ਅਦਾ ਨੈ ਏਸੇ ਦੀ ਲਈ ਇਲਿ-
 ੫ ਫਜ, ਅਤੇ ਬਸਾਮਾ ਨੈ ਰਿਗੁਏਲ ਜਲਿਆ। ਅਤੇ
 ਅਹਲਿਬਾਮਾ ਨੈ ਜਉਸ ਅਤੇ ਯਲਾਮ ਅਤੇ ਕੁਰਾ ਜਲਿ-
 ਆ। ਏਸੇ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਉਹ
 ੬ ਦੇ ਜੰਮੇ, ਸੇ ਏਹੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਏਸੇ ਆਪਲੀਆਂ ਤੀਮ-
 ਤਾਂ ਅਤੇ ਪੁੱਤਾਂ ਧੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਘਰ ਦੇ ਸਰਬੱਤ
 ਪ੍ਰਾਨੀਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਅੱਯੜ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ
 ਸਾਰੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਜੋ ਮਾਲ ਪਨ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ
 ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈਸੀ, ਲੈਕੇ, ਆਪਲੇ ਭਰਾਉ ਯਾ-
 ੭ ਕੂਬ ਦੇ ਪਾਸੇ ਇਕ ਹੋਰ ਦੇਸ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ
 ਉਨਾਂ ਪਾਹ ਐਡਾ ਪਨ ਅਤੇ ਮਾਲ ਸਾ, ਜੋ ਓਹ ਕਠੇ ਨਾ
 ਰਹਿ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਧਰਤੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਓਹ ਓਪਰੇ
 ਸਨ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਬੁਤਾਇਤ ਕਰਕੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
 ੮ ਝੱਲ ਨਾ ਸਕੀ। ਤਦ ਏਸੇ ਸੇਇਰ ਪਗੜ ਵਿਚ ਜਾ
 ੯ ਰਿਹਾ; ਏਸੇ ਹੀ ਅਦੂਮ ਹੈ। ਉਪਰੰਦ ਸੇਇਰ ਪਗੜ
 ਦੇ ਅਦੂਮੀਆਂ ਦੇ ਪਿਉ ਏਸੇ ਦੀ ਇਹ ਕੁਲਪੜੀ ਹੈ।
 ੧੦ ਅਤੇ ਏਸੇ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਏਹ ਨਾਉਂ ਹਨ; ਇਲਿਫਜ, ਏਸੇ
 ਦੀ ਤੀਮਤ ਅਦਾ ਦਾ ਪੁੱਤ, ਅਤੇ ਰਿਗੁਏਲ, ਏਸੇ ਦੀ
 ੧੧ ਤੀਮਤ ਬਸਾਮਾ ਦਾ ਪੁੱਤ। ਇਲਿਫਜ ਦੇ ਪੁੱਤ ਤੈਮਨ,
 ੧੨ ਅਤੇ ਆਮਿਰ, ਸਫਾ, ਅਤੇ ਜਾਤਮ ਅਤੇ ਕਨਜ। ਅਤੇ
 ਤਿਮਨਾ ਏਸੇ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਲਿਫਜ ਦੀ ਧਰੇਲ ਸੀ, ਅਤੇ
 ਓਨ ਇਲਿਫਜ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਅਮਾਲਿਕ ਜਲਿਆ। ਸੇ

ਏਸੇ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਦਾ ਦੀ ਉਲਾਦ ਏਹੋ ਹਨ। ਰਿਗੁ- ੧੩
 ਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਨਉਖਤ, ਸਾਰਿਕ, ਸਾਮੀ ਅਤੇ
 ਮਾਜੀ, ਜੋ ਏਸੇ ਦੀ ਤੀਮਤ ਬਸਾਮਾ ਦੀ ਉਲਾਦ ਸਨ।
 ਅਤੇ ਏਹ ਅਨਾ ਦੀ ਧੀ, ਸਬਊਨ ਦੀ ਵੇਹਤੀ, ਏਸੇ ਦੀ ੧੪
 ਤੀਮੀ ਅਹਲਿਬਾਮਾ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹਨ; ਉਹ ਨੈ ਏਸੇ ਦੀ ਲਈ
 ਯਊਸ ਅਤੇ ਯਾਲਾਮ ਅਤੇ ਕੁਰਾ ਨੂੰ ਜਲਿਆ ॥

ਏਸੇ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਏਹ ਮੁਹਰੈਲ ਸਨ; ਏਸੇ ਦੇ ਜੇਠੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ੧੫
 ਇਲਿਫਨ ਦੀ ਉਲਾਦ; ਤੈਮਨ ਮੁਹਰੈਲ, ਆਮਿਰ ਮੁਹ-
 ਰੈਲ, ਸਫਾ ਮੁਹਰੈਲ, ਅਤੇ ਕਨਜ ਮੁਹਰੈਲ; ਕੁਰਾ ਮੁਹਰੈਲ, ੧੬
 ਜਾਤਮ ਮੁਹਰੈਲ, ਅਮਾਲਿਕ ਮੁਹਰੈਲ; ਅਵੁਮ ਵੇਸ ਵਿਚ
 ਇਲਿਫਨ ਦੇ ਘਗਲੇ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ ਏਹੋ ਹਨ; ਸੋ ਅਦਾ ਦੀ
 ਉਲਾਦ ਹਨ। ਅਤੇ ਏਸੇ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਰਿਗੁਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤ ੧੭
 ਏਹ ਹਨ; ਨਉਖਤ ਮੁਹਰੈਲ, ਸਾਰਿਕ ਮੁਹਰੈਲ, ਸਾਮੀ ਮੁਹ-
 ਰੈਲ, ਅਤੇ ਮਾਜੀ ਮੁਹਰੈਲ। ਅਵੁਮ ਵੇਸ ਵਿਚ ਰਿਗੁਏਲ
 ਦੇ ਘਗਲੇ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ ਏਹ ਹਨ; ਸੋ ਏਸੇ ਦੀ ਤੀਮਤ ਬਸਾ- ੧੮
 ਮਾ ਦੀ ਉਲਾਦ ਹਨ। ਅਤੇ ਏਸੇ ਦੀ ਤੀਮੀ ਅਹਲਿਬਾਮਾ
 ਦੀ ਉਲਾਦ ਇਹ ਹੈ; ਯਊਸ ਮੁਹਰੈਲ, ਯਾਲਾਮ ਮੁਹਰੈਲ,
 ਅਤੇ ਕੁਰਾ ਮੁਹਰੈਲ। ਅਨਾ ਦੀ ਧੀ ਏਸੇ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ
 ਅਹਲਿਬਾਮਾ ਤੇ ਏਹੋ ਮੁਹਰੈਲ ਪੈਦਾ ਹੋਏ। ਏਸੇ, ਜੋ ੧੯
 ਅਵੁਮ ਹੈ, ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਏਹੋ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ
 ਏਹੋ ਹਨ। ਅਤੇ ਜੋ ਸੇਇਰ ਹੂਰੀ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਉਸ ਵੇਸ ਦੇ ੨੦
 ਵਸਕੀਲ ਸੇ, ਏਹ ਹਨ; ਲੋਤਾਨ, ਸਾਬਿਲ, ਸਬਊਨ, ਅਤੇ
 ਅਨਾ; ਵੈਸੂਨ, ਅਸਰ, ਅਤੇ ਵੈਸਾਨ; ਅਵੁਮ ਵੇਸ ਵਿਚ, ੨੧
 ਸੇਇਰ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਹੂਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ ਏਹੋ ਹਨ।
 ਅਤੇ ਲੋਤਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੂਰੀ ਅਤੇ ਹੈਮਾਨ; ਅਤੇ ਤਿੰਮਨਾ ੨੨

- ੨੩ ਲੋਤਾਨ ਦੀ ਭੈਲ ਹੈਸੀ। ਅਤੇ ਏਹ ਸਾਬਿਲ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ੨੪ ਅਤੇ ਓਨਾਮ। ਅਤੇ ਸਬਉਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਐਯਾ
 ੨੫ ਅਤੇ ਅਨਾ; ਸੇ ਉਹੋ ਅਨਾ ਹੈ, ਕਿ ਜਿਨ ਉਜਾੜ ਵਿਚ,
 ੨੬ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਸਬਉਨ ਦੇ ਖੇਤੇ ਚਾਰਦਿਆਂ, ਗਰਮ
 ੨੭ ਚੁਸਮੇ ਲੱਭੇ। ਅਤੇ ਅਨਾ ਦੀ ਉਲਾਦ ਇਹ ਹੈ, ਦੈਸੂਨ
 ੨੮ ਅਤੇ ਅਹਲਿਬਾਮਾ, ਅਨਾ ਦੀ ਧੀ। ਅਤੇ ਦੈਸੂਨ ਦੇ
 ੨੯ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਹਿਮਦਾਨ ਅਤੇ ਇਸਬਾਨ ਅਤੇ ਵਤਰਾਨ
 ੩੦ ਅਰ ਕਿਰਾਨ। ਅਤੇ ਅਸਰ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਬਿਲਹਾਨ, ਜਵਾਨ,
 ੩੧ ਅਤੇ ਅਕਾਨ ਹਨ। ਦੈਸਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਉਜ
 ੩੨ ਅਤੇ ਇਰਾਨ। ਅਤੇ ਹੂਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ ਏਹ ਹਨ; ਲੋ-
 ੩੩ ਤਾਨ ਮੁਹਰੈਲ, ਸਾਬਿਲ ਮੁਹਰੈਲ, ਸਬਉਨ ਮੁਹਰੈਲ, ਅਨਾ
 ੩੪ ਮੁਹਰੈਲ; ਦੈਸੂਨ ਮੁਹਰੈਲ, ਅਸਰ ਮੁਹਰੈਲ, ਦੈਸਾਨ ਮੁਹ-
 ੩੫ ਰੈਲ; ਸੇਇਰ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਹੂਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ, ਆਪਲੀ
 ੩੬ ਆਪਲੀ ਮੁਹਰੈਲਾਈ ਅਨੁਸਾਰ, ਏਹੋ ਹਨ ॥
- ੩੭ ਅਤੇ ਜਿਨੀਂ ਪਾਤਸਾਹੀਂ ਅਵੂਮ ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕੀ-
 ੩੮ ਤਾ, ਇਸ ਤੇ ਅੱਗੇ ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦਾ ਕੋਈ
 ੩੯ ਪਾਤਸਾਹ ਹੋਵੇ, ਸੇ ਏਹ ਹਨ; ਬੇਓਰ ਦੇ ਪੁੱਤ ਬਾਲਿਗ ਨੈ
 ੪੦ ਅਵੂਮ ਵਿਚ ਰਾਜ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਬਸਤੀ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ੪੧ ਦਿਨਹਬਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਬਾਲਿਗ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਕ
 ੪੨ ਦਾ ਪੁੱਤ ਯਬਾਬ, ਜੋ ਬਸਰੇ ਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਦੀ ਜਾਗਾ ਰਾਜਾ
 ੪੩ ਹੋਇਆ। ਫੇਰ ਯਬਾਬ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹਸੀਮ, ਜੋ
 ੪੪ ਤੈਮਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਦੀ ਜਾਗਾ ਰਾਜਾ ਹੋਇ-
 ੪੫ ਆ। ਅਤੇ ਹਸੀਮ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਰ ਬਦਾਦ ਦਾ ਪੁੱਤ
 ੪੬ ਹਦੀਦ, ਜਿਨ ਮੋਅਬ ਦੇ ਪਿੜ ਵਿਚ ਮਿਦਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ

ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ ਸਾ, ਤਿਸ ਦੇ ਥਾਉਂ ਰਾਜਾ ਹੋਇਆ;
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਗਵੀ ਹੈਸੀ। ਅਤੇ ਹਦੀਦ ੩੬
 ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਸਰਿਕਾਹ ਦੇ ਸਮਲਾ ਨੈ ਉਹ ਦੀ ਜਾ-
 ਗਾ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਉਪਰੰਦ ਸਮਲਾ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨਦੀ ੩੭
 ਦੇ ਰਹਬਾਤਵਾਲੇ ਸਾਊਲ ਨੈ ਤਿਸ ਦੀ ਜਾਗਾ ਰਾਜ ਕੀ-
 ਤਾ। ਉਪਰੰਦ ਸਾਊਲ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਕਬਰ ਦਾ ੩੮
 ਪੁੱਤ ਬਲਹਨਾਨ ਉਹ ਦੇ ਥਾਉਂ ਰਾਜਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ੩੯
 ਅਕਬਰ ਦਾ ਪੁੱਤ ਬਲਹਨਾਨ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹਦਾਰ
 ਉਹ ਦੀ ਗੱਦੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਹਿਰ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ਫਾਈ ਹੈਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮੁਤਬੇਲ
 ਸੀ, ਜੋ ਮੁੰਤਰਿਦ ਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਮੇਜਹਬ ਦੀ ਵੇਹਤੀ ਹੈ ॥

ਅਤੇ ਏਸੇ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਘਰਾਲਿਆਂ ੪੦
 ਅਤੇ ਥਾਵਾਂ ਅਰ ਨਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਏਹ ਹਨ; ਤਿਮਨਾ ਮੁਹ-
 ਰੈਲ, ਅਲਵਾ ਮੁਹਰੈਲ ਅਤੇ ਜਿਤੇਤ ਮੁਹਰੈਲ; ਅਹਲਿ- ੪੧
 ਬਾਮਾ ਮੁਹਰੈਲ, ਐਲਾ ਮੁਹਰੈਲ, ਫਿਨਾਨ ਮੁਹਰੈਲ; ਕਨਜ ੪੨
 ਮੁਹਰੈਲ, ਤੈਮਨ ਮੁਹਰੈਲ; ਮਿਬਸਾਰ ਮੁਹਰੈਲ; ਮਜਦਿਏਲ ੪੩
 ਮੁਹਰੈਲ, ਅਤੇ ਇਰਾਮ ਮੁਹਰੈਲ। ਅਦੂਮ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ,
 ਆਪਲੀ ਵਸੋਂ ਦੀਆਂ ਜਾਗਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪਲੀ ਮਿਲਖ
 ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਏਹੋ ਹਨ; ਸੋ ਅਦੂਮੀਆਂ ਦੇ ਪਿਤਾ
 ਏਸੇ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਇਹ ਹੈ ॥

ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੁਸਾਫਰੀ ਦੀ [੩੧]
 ਧਰਤੀ, ਅਰਥਾਤ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸਾ।
 ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਇਹ ਹੈ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ ਸਤਾਰਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ੨
 ਦਾ ਹੋਕੇ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਅੱਯੜ ਚਾਰਦਾ ਸਾ;
 ਅਤੇ ਉਹ ਗਤਰੁ ਆਪਲੀਆਂ ਮੜੇਈਆਂ, ਅਰਥਾਤ

- ਬਿਲਗ ਅਤੇ ਜਿਲਫਾ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਸੀ; ਅਤੇ ਯੂ-
 ਸੁਫ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਿਉ ਕੋਲ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਕੁਕਰਮਾਂ ਦੀ ਖਬਰ
 ੩ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਆਪਲੇ
 ਸਭਨਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਇਸ
 ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਤਿਸ ਦੇ ਖੁਫੇਪੇ ਦਾ ਪੁੱਤ ਸਾ; ਅਤੇ ਓਨ
 ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਰੰਗਬਰੰਗਾ ਕੁੜਤਾ ਬਲਾਇਆ।
 ੪ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਕੇ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਦਾ
 ਪਿਤਾ ਉਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉਹ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ
 ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੇ ਸੰਗ ਵੈਰ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ
 ਸੰਦੇਹ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ॥
- ੫ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਇਕ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ
 ਭਰਾਵਾਂ ਪਾਹ ਤਿਸ ਦਾ ਉਚਾਰ ਕੀਤਾ; ਤਦ ਤਾ ਹੋਰ ਬੀ
 ੬ ਉਸ ਥੀਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਬੇਜਾਰ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ
 ੭ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸੁਫਨਾ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਸੋ ਸੁਲੇ। ਵੇ-
 ਖੇ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਖੇਤ ਵਿਚ ਪੁੱਲੇ ਖੰਨਦੇ ਸੇ; ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖ-
 ਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਪੁੱਲਾ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਖੜਾ ਰਿ-
 ਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਲੇ ਆਸ ਪਾਸ ਖੜੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ
 ੮ ਪੁੱਲੇ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਤਦ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਹ
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰਾਜ ਕਰੇਂਗਾ?
 ਅਤੇ ਤੂੰ ਠੀਕ ਸਾਡਾ ਹਾਕਮ ਹੋਵੇਂਗਾ? ਅਤੇ ਓਹ ਤਿਸ ਦੇ
 ਸੁਫਨਿਆਂ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਗੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਬੀ ਉਹ ਦੇ
 ੯ ਵੈਰੀ ਬਲੇ। ਫੇਰ ਓਨ ਹੋਰ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਉਹ
 ਦਾ, ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਕੋਲ, ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ,
 ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਇਕ ਹੋਰ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ
 ਅਤੇ ਗਿਆਰਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਨੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ।

ਅਤੇ ਓਨ ਇਹ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਅਰ ਭਗਵਾਂ ਪਾਹ ਦੱਸਿ- ੧੦
ਆ; ਤਦ ਉਹ ਵੇ ਪਿਤਾ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਘੁਰਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ
ਤਾਈਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਸੁਫਨਾ ਜੋ ਤੈਂ ਡਿੱਠਾ, ਸੇ ਕੀ ਹੈ?
ਕੀ ਮੈਂ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਮਾਤਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਉ, ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਪਰ-
ਤੀ ਉੱਤੇ ਝੁਕਕੇ ਤੈ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਲ ਆਵਾਂਗੇ? ਅਤੇ ਉਹ ੧੧
ਵੇ ਭਗਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਲਸ ਆਈ, ਪਰ ਉਹ ਵੇ ਪਿਉ ਨੈ ਉਸ
ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਵੇ ਭਾਈ ਆਪ- ੧੨
ਲੇ ਪਿਉ ਵੇ ਅੱਯੜ ਚਾਰਨ ਸਿਕਮ ਨੂੰ ਗਏ। ਤਦ ਇਸ- ੧੩
ਰਾਏਲ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਸਿਕਮ ਵਿਚ
ਨਹੀਂ ਚਾਰਦੇ ਹਨ? ਆਉ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਵੇ ਪਾਹ
ਘੱਲਾਂ; ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਹਾਜਰ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਓਨ ੧੪
ਕਿਹਾ, ਜਾਹ, ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ ਅਤੇ ਅੱਯੜਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ,
ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਖੈਰਸੱਲਾ ਦੀ ਖਬਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਉ।
ਸੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਬਰੋਨ ਵੇ ਨਿਚਾਲ ਤੇ ਤੋਰਿਆ, ਅਤੇ
ਉਹ ਸਿਕਮ ਵਿਚ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਉਹ ੧੫
ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ਭਟਕਿ-
ਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਉਸ ਥੀਂ ਪੁਛਿਆ,
ਜੋ ਤੂੰ ਕੀ ਭਾਲਦਾ ਹੈਂ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਆਪਲੇ ੧੬
ਭਗਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲਦਾ ਹਾਂ; ਮੈ ਨੂੰ ਦੱਸ, ਜੋ ਓਹ ਕਿਥੇ ਚਾਰ-
ਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਲਾ ਬੋਲਿਆ, ਓਹ ਇਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ; ੧੭
ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖਦੇ ਸੁਲਿਆ, ਆਓ, ਵੇ-
ਤਾਨ ਨੂੰ ਜਾਯੇ। ਸੇ ਯੂਸੁਫ ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ ਵੇ ਮਗਰ
ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਤਾਨ ਵਿਚ ਲੱਭਿਆ ॥

ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਵੂਰੋਂ ਡਿੱਠਾ; ਅਰ ਉਹ ਵੇ ਨੇੜੇ ੧੮
ਪਹੁਤਲ ਤੇ ਅਗੇ ਹੀ ਉਹ ਵੇ ਮਾਰ ਸਿੱਟਲ ਦਾ ਮਨਸੁਬਾ

੧੯ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਇਕ ਨੈ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ, ਇਹ ਸੁਫ-
 ੨੦ ਨਾ ਦੇਖਲਵਾਲਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਆਓ, ਹੁਲ ਅਸੀਂ ਇਹ
 ਨੂੰ ਮਾਰ ਗਵਾਯੇ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਟੋਏ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਪਾਯੇ, ਅਤੇ
 ਕਹਿਯੇ, ਜੋ ਕੋਈ ਖੁਰਾ ਜਨਾਉਰ ਉਹ ਨੂੰ ਭੱਛ ਗਿਆ; ਤਦ
 ਦੇਖਯੋ ਉਸ ਦੇ ਸੁਫਨਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਊ ॥

੨੧ ਤਦ ਰੂਬਿਨ ਨੈ ਸੁਲਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬਚਾ-
 ਇਆ, ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਨਾ
 ੨੨ ਮਾਰਯੇ; ਅਤੇ ਰੂਬਿਨ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਰੱਤ ਨਾ ਵਹਾ-
 ਓ, ਬਲਕ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਟੋਏ ਵਿਚ, ਜੋ ਉਜਾੜ ਵਿਖੇ ਹੈ,
 ਸਿੱਟ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਉਸ ਪੁਰ ਹੱਥ ਨਾ ਪਾਓ; ਇਸ ਲਈ
 ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਬਚਾਕੇ ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ
 ੨੩ ਤੀਕੁਰ ਉਪਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਯੂਸੁਫ
 ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਨੀਂ ਯੂਸੁਫ ਉਤੇ
 ਤਿਸ ਦਾ ਕੁੜਤਾ, ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਰੰਗਬਰੰਗਾ ਕੁੜਤਾ ਜੋ ਉਸ
 ੨੪ ਉਤੇ ਸੀ, ਉਤਾਰ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜਕੇ ਟੋਏ ਵਿਚ
 ਸਿੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਟੋਆ ਸੱਖਲਾ ਸਾ, ਉਸ ਵਿਚ ਪਾ-
 ੨੫ ਲੀ ਨਸੇ। ਅਤੇ ਓਹ ਰੋਟੀ ਖਾਲ ਬੈਠੇ, ਅਤੇ ਅੱਖ ਪੱਟਕੇ
 ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਇਸਮਾਈਲੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਗਾਫਲਾ, ਗਰਮ
 ਮਸਾਲਾ ਅਤੇ ਗੁੱਗਲ ਅਤੇ ਸੁਰ ਉਠਾਂ ਉਤੇ ਲੱਦੀ, ਜਿ-
 ਲਿਆਦ ਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਜਾਲਵਾਲਾ ਆਇਆ ॥

੨੬ ਉਪਰੰਦ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ
 ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਭਰਾਉ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁੱਟਯੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ
 ੨੭ ਲਹੂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਯੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਲਾਭ ਹੋਊ? ਆਓ, ਉਹ ਨੂੰ
 ਇਸਮਾਈਲੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਬੇਚਯੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਪੁਰ ਅਸਾ-
 ਡਾ ਹੱਥ ਨਾ ਪਵੇ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਡਾ ਭਰਾਉ ਅਤੇ ਸਾਡਾ

ਮਾਸ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਪੁਰ ਤਿਸ ਦੇ ਭਾਈ ਰਾਜੀ ਜੋ-
 ਏ। ਤਾਂ ਓਹ ਮਿਦਿਆਨੀ ਸੁਦਾਗਰ ਉੱਪਰਦੇ ਲੰਘੇ। ੨੮
 ਸੇ ਉਨੀਂ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਟੋਇਓਂ ਖਿੱਚਕੇ ਕਢਿਆ; ਅਰ ਉਨਾਂ
 ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਤਾਈਂ ਇਸਮਾਈਲੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਬੀਹੀਂ ਰੁਪਈਂ
 ਬੇਚਿਆ। ਅਤੇ ਓਹ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਲਿਆ-
 ਏ। ਅਤੇ ਰੂਬਿਨ ਟੋਏ ਪੁਰ ਫੇਰ ਆਕੇ, ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ੨੯
 ਜੋ ਯੂਸੁਫ ਟੋਏ ਵਿਚ ਹੈ ਨਹੀਂ; ਤਾਂ ਆਪਲੇ ਕੱਪੜੇ ਫਾੜੇ;
 ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਪਾਹ ਫੇਰ ਆਕੇ ਕਿਹਾ, ਸੁੰਡਾ ਤਾ ੩੦
 ਹੈ ਨਹੀਂ, ਹੁਲ ਮੈਂ ਕਿਥੇ ਜਾਵਾਂ? ਉਪਰੰਦ ਉਨੀਂ ਯੂਸੁਫ ੩੧
 ਦਾ ਕੁੜਤਾ ਲੈਕੇ ਇਕ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਛੇਲਾ ਮਾਰਿਆ, ਅਤੇ
 ਕੁੜਤਾ ਉਸ ਦੇ ਹੱਤ ਵਿਚ ਡੋਬਿਆ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਉਹ ਰੰਗ- ੩੨
 ਬਰੰਗਾ ਕੁੜਤਾ ਅਗੇ ਘੱਲਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਕੋਲ
 ਆਂਦਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾ ਨੂੰ ਇਹ ਲੱਭਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ
 ਨੂੰ ਸਿਆਲੇ, ਜੋ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤ ਦਾ ਕੁੜਤਾ ਹੈ, ਕੇ
 ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਲਕੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਤਾ ਮੇ- ੩੩
 ਰੇ ਪੁੱਤ ਦਾ ਕੁੜਤਾ ਹੈ; ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਜਨਾਉਰ ਉਹ ਨੂੰ ਭੱਛ
 ਗਿਆ। ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲੇ ਬਸਤਰ ਫਾੜੇ, ਅਤੇ ੩੪
 ਤੱਪੜ ਆਪਲੇ ਕੁੱਲੇ ਪੁਰ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ
 ਤੀਕਰ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ ਦਾ ਸੋਗ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ੩੫
 ਪੁੱਤ ਧੀਆਂ ਉਹ ਦੇ ਸਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਠੇ, ਪਰ ਉਨ
 ਸਾਂਤ ਹੋਲਾ ਨਾ ਚਾਹਿਆ; ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪ-
 ਲੇ ਪੁੱਤ ਕੋਲ ਰੋਂਦਾ ਰੋਂਦਾ ਕਬਰ ਵਿਚ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਸੇ ਉਹ
 ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਦੀ ਲਈ ਰੋਂਦਾ ਰਿਹਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਮਿਦਿਆਨੀਆਂ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ, ਪੋ- ੩੬

ਤੀਫਾਰ ਦੇ ਹੱਥ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਇਕ ਕਾਮਦਾਰ ਅਤੇ ਜਲੋਦਾਰਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈਸੀ, ਬੇਚਿਆ ॥

[੩੮] ਤਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਯਹੂਦਾ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ
 ੧ ਤੇ ਅੱਡ ਹੋਕੇ ਕੀਰਾ ਨਾਮੇ ਇਕ ਅਵਲਾਮੀ ਮਨੁਖ ਦੇ
 ੨ ਪਾਹ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਉਥੇ ਸੂਆ ਨਾਮੇ ਇਕ
 ੩ ਕਨਾਨੀ ਮਨੁਖ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਉਸ
 ੪ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਗਰਭਵੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ
 ੫ ਪੁੱਤ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਈਰ ਪਰਿਆ।
 ੬ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਫੇਰ ਪੇਟ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਪੁੱਤ ਜਲਿਆ,
 ੭ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਓਨਾਨ ਰੱਖਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਨੈ
 ੮ ਫੇਰ ਹੋਰ ਇਕ ਪੁੱਤ ਜਲਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੇਲਾ
 ੯ ਪਰਿਆ; ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਜੰਮਿਆ, ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਕਜੀਬ
 ੧੦ ਵਿਖੇ ਸਾ। ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਆਪਲੇ ਜੇਠੇ ਪੁੱਤ ਈਰ ਦੇ
 ੧੧ ਲਈ ਇਕ ਤੀਵੀਂ, ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਤਮਰ ਸੀ, ਵਿਆਹ
 ੧੨ ਆਂਦੀ। ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਦਾ ਜੇਠਾ ਪੁੱਤ ਈਰ ਪ੍ਰਭ ਦੀ
 ੧੩ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਬੁਰਿਆਰ ਸੀ; ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ
 ੧੪ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ। ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਓਨਾਨ ਤਾਈਂ ਕਿਹਾ,
 ੧੫ ਜੋ ਆਪਲੇ ਭਰਾਉ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਹ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਆਪ-
 ੧੬ ਲੀ ਭਰਜਾਈ ਦਾ ਹੱਕ ਅਦਾ ਕਰ, ਅਤੇ ਭਰਾਉ ਦੀ
 ੧੭ ਲਈ ਨਸਲ ਚਲਾਉ। ਪਰ ਓਨਾਨ ਨੈ ਜਾਲਿਆ, ਜੋ
 ੧੮ ਇਹ ਨਸਲ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਅਖਾਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ,
 ੧੯ ਕਿ ਜਦ ਕਦੇ ਉਹ ਆਪਲੇ ਭਰਾਉ ਦੀ ਤੀਮਤ ਕੋਲ ਜਾਂ-
 ੨੦ ਦਾ ਸਾ, ਤਾਂ ਆਪਲੀ ਬਿੰਦ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਸਿੱਟ ਪਾਉਂਦਾ
 ਸਾ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਆਪਲੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਨਸਲ ਨਾ ਦੇਵੇ।
 ਉਹ ਦਾ ਇਹ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਅੱਤ ਬੁਰਾ ਹੈ-

ਸੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਬੀ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ। ਤਦ ੧੧
ਯਹੂਦਾ ਨੇ ਆਪਲੀ ਨੇਹੁੰ ਤਮਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਲੇ
ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰੰਡੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੀ ਰਹੁ, ਜਦ ਤੀਕਰ ਮੇ-
ਗ ਪੁੱਤ ਸੇਲਾ ਵਡਾ ਨਾ ਹੋ ਲਵੇ; ਕਿੰਉਕਿ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਅ-
ਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਉਹ ਬੀ ਆਪਲੇ ਤਗਵਾਂ ਵਾਂਙੂ ਮਰ
ਜਾਵੇ। ਸੇ ਤਮਰ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਰਹੀ।
ਅਤੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ, ਤਾਂ ਸੁਆ ਦੀ ਧੀ ਯਹੂਦਾ ੧੨
ਦੀ ਤੀਮਤ ਮਰ ਗਈ; ਅਤੇ ਜਦ ਯਹੂਦਾ ਦਾ ਮਨ ਸਾਂਤ
ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਲੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ਉੱਨ ਕਤਰਨ-
ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਲੇ ਮਿੱਤ੍ਰ ਅਵੁਲਾਮੀ ਕੀਰਾ ਸਲੇ
ਤਿਮਨਤ ਨੂੰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਤਮਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹੀ ਗਈ, ੧੩
ਦੇਖ, ਤੇਰਾ ਸੋਹਰਾ ਆਪਲੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ਜੱਤ ਕਤਰਨ
ਤਿਮਨਤ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਓਨ ਆਪਲੇ ਰੰਡੇਪੇ ਦੇ ੧੪
ਬਸਤਰ ਆਪਲੇ ਉੱਤੇ ਉਤਾਰ ਸਿੱਟੇ, ਅਤੇ ਬੁਰਕਾ ਪਹਿਨਕੇ
ਆਪਲਾ ਆਪ ਲਪੇਟਿਆ, ਅਤੇ ਐਨਮ ਦੇ ਦਰਵਜੇ
ਪੁਰ, ਜੋ ਤਿਮਨਤ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਜਾ ਬੈਠੀ; ਕਿੰਉਕਿ
ਉਨ ਡਿੱਠਾ ਸਾ, ਜੋ ਸੇਲਾ ਵਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜੇ
ਬੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੀ ਰੰਨ ਨਾ ਬਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ੧੫
ਉਹ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਸਮਝਿਆ, ਜੋ ਕੋਈ ਕੰਜਰੀ ਹੈ; ਇਸ
ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਮੂੰਹੁ ਲੁਕਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਹੋਂ ੧੬
ਉਹ ਦੀ ਵਲ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਚੱਲ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ
ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਨ ਦਿਹ; ਕਿੰਉਕਿ ਉਨ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਸਾ, ਜੋ
ਇਹ ਮੇਰੀ ਨੇਹੁੰ ਹੈ। ਉਹ ਕੂਈ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਨ
ਦੇ ਬਦਲੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਵੋਗਾ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਅੱਯੜ ੧੭
ਵਿਚੋਂ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਇਕ ਮੇਮਨਾ ਘੱਲਾਂਗਾ। ਓਨ ਕਿਹਾ,

- ਕਿ ਜਦ ਤੀਕਰ ਨਾ ਘੱਲੇਂ, ਤਦ ਤੀਕਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਛ
 ੧੮ ਗਹਿਲੇ ਪਰ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਕੀ ਗਹਿ-
 ਲੇ ਪਾਵਾਂ? ਉਹ ਬੋਲੀ, ਆਪਣੀ ਛਾਪ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ
 ਫੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੀ ਲਾਠੀ। ਸੋ ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ
 ੧੯ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਉਸ
 ਦਾ ਢਿੱਡ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਉਠਕੇ ਚਲੀ ਗਈ,
 ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਖੁਰਕਾ ਲਾਹਕੇ ਆਪਣੇ ਰੰਡੇਪੇ ਦਾ
 ੨੦ ਜੋੜਾ ਪਹਿਨ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਆਪਣੇ ਮਿਤ੍ਰ
 ਅਵੁਲਾਮੀ ਦੇ ਹੱਥ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਮੇਮਨਾ ਘੱਲਿਆ, ਜੋ ਉਸ
 ਤੀਮਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਗਹਿਲਾ ਫੁਡਾ ਲਿਆਵੇ; ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ
 ੨੧ ਨਾ ਲੱਭੀ। ਤਦ ਓਨ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ,
 ਕਿ ਉਹ ਕੰਜਰੀ ਜੋ ਐਨਮ ਦੇ ਪਾਹ ਰਸਤੇ ਪੁਰ ਸੀ, ਸੋ ਕਿਥੇ
 ਹੈ? ਓਹ ਬੋਲੇ, ਜੋ ਇਥੇ ਤਾ ਕੋਈ ਕੰਜਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
 ੨੨ ਤਦ ਉਹ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਪਾਹ ਫੇਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ,
 ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਬੀ ਕਹਿੰ-
 ੨੩ ਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਥੇ ਕੋਈ ਕੰਜਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਹੂਦਾ ਕੁਇ-
 ਆ, ਉਹ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦਿਹ; ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਅਸੀਂ
 ਖੰਜਲ ਹੋਯੇ। ਵੇਖ, ਮੈਂ ਤਾ ਇਹ ਮੇਮਨਾ ਘੱਲ ਚੁੱਕਾ, ਪਰ
 ਉਹ ਤੈ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲੀ ॥
- ੨੪ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਤਿੰਨਾਂਕੁ ਮਹੀਨਿਆਂ ਪਿਛੋਂ
 ਯਹੂਦਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਬਹੁ ਤਮਰ ਨੈ
 ਛਨਾਲਾ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਵੇਖ, ਉਹ ਨੂੰ ਹਰਾਮ ਦਾ ਗਰਭ ਬੀ
 ਹੈ। ਯਹੂਦਾ ਬੋਲਿਆ, ਉਹ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲਿਆਓ, ਤਾਂ
 ੨੫ ਉਹ ਫੁਕੀ ਜਾਵੇ। ਜਾਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਓਨ
 ਆਪਣੇ ਸੋਹਰੇ ਨੂੰ ਆਖ ਘੱਲਿਆ, ਕਿ ਜਿਹ ਦੀਆਂ ਏਹ

ਵਸਤੂੰ ਹਨ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਉਸ ਪੁਰਸ ਦਾ ਗਰਭ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿਹਾ,
 ਪਛਾਲ ਲੈ, ਜੋ ਇਹ ਛਾਪ, ਅਤੇ ਫੀਤਾ, ਅਤੇ ਲਾਠੀ
 ਕਿਸ ਦੀ ਹੈ। ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਪਛਾਲਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਹ ੨੬
 ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਸਚਯਾਰ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ
 ਸੇਲਾ ਤਾਈਂ ਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਓਨ ਅਗੇ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ
 ਨਾਲ ਸੰਗ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜਲਨੇ ਸਮੇਂ ਐਉਂ ੨੭
 ਹੋਇਆ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਛਿੱਡ ਵਿਚ ਜੋੜੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਜਦ ੨੮
 ਉਹ ਜਲਨੇ ਲੱਗੀ, ਤਾਂ ਇਕ ਦਾ ਹੱਥ ਨਿਕਲਿਆ, ਅਤੇ
 ਦਾਈ ਨੈ ਫੜਕੇ ਤਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਉਪੁਰ ਲਾਲ ਗਾਨਾ ਬੰਨਕੇ
 ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਐਉਂ ੨੯
 ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਓਨ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਮੁੜ ਖਿੱਚ ਲੀਤਾ,
 ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਸ ਦਾ ਤਗਉ ਨਿਕਲਿ ਆਇ-
 ਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਬੋਲੀ, ਤੂੰ ਕਿਠੂੰ ਨਿਕਲਿ ਆਇਆ?
 ਇਹ ਫਾੜ ਭੁਪ ਉੱਤੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਫਾ-
 ਝਸ ਪਰਿਆ। ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਉਹ ਦਾ ਤਗਉ, ਜਿਹ ਦੇ ੩੦
 ਹੱਥ ਲਾਲ ਗਾਨਾ ਬੱਧਾ ਸਾ, ਨਿਕਲਿ ਆਇਆ, ਅਤੇ
 ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸਾਰਿਕ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ॥

ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਆਂਦਾ; ਅਤੇ ਪੋਤੀਫਾਰ [੩੯]
 ਮਿਸਰੀ ਨੈ ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਕਾਮਦਾਰ, ਅਤੇ ਜਲੋਦਾਰਾਂ
 ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈਸੀ, ਉਹ ਨੂੰ ਇਸਮਾਈਲੀਆਂ ਦੇ ਹਥੋਂ, ਜੋ
 ਉਹ ਨੂੰ ਉਥੇ ਲਿਆਏ ਸਨ, ਮੁੱਲ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯੂ- ੨
 ਸੁਫ ਦੇ ਸੰਗ ਸਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਜਮਾਨ ਮਨੁੱਖ ਸੀ। ਸੇ ਉਹ
 ਆਪਣੇ ਮਿਸਰੀ ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ੩
 ਮਾਲਕ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ
 ਉਹ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿਖੇ ਤੇਜਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

੪ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਤਿਸ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਦਯਾ ਪਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਨ ਤਿਸ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਘਰ ਉੱਪਰ ਮੁਖਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪ-
 ੫ ਲਾ ਸਭ ਕੁਛ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪਿਆ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇ ਲਾਕੇ ਓਨ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਘਰ-
 ਬਾਰ ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਵਸਤੂ ਪੁਰ ਮੁਖਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਤਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇ ਉਸ ਮਿਸਰੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ, ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਬਰਕਤ ਬਖਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਸਭ ਵਸਤੂ, ਕੀ ਘਰ ਦੀਆਂ, ਕੀ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਵਿਖੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਲੋਂ ਬਰ-
 ੬ ਕਤ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲਾ ਸਭ ਕੁਛ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਹੱਥ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਓਨ, ਆਪਲੇ ਖਾਲ ਦੀ ਰੋਟੀ ਛੁੱਟ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਸਤੁ ਦੀ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਪਾਹ ਸੀ, ਖਬਰ ਨਾ ਰੱਖੀ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਸਕਲ ਦਾ ਅਨੂਪ ਅਤੇ ਮਲੂਕ ਹੋਸੀ ॥

੭ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਉਪਰੰਦ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਤੀਮਤ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਪੁਰ ਆਪਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ
 ੮ ਲਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਬੋਲੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲੇਟ। ਪਰ ਓਨ ਨਾ ਮੰਨਿਆ; ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਜਾਲਦਾ, ਜੋ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲਾ ਸਭ ਕੁਛ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪ
 ੯ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਕੋਈ ਵਡਾ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਓਨ ਤੇਰੇ ਛੁੱਟ ਕੋਈ ਵਸਤੁ ਮੈਂ ਥੋਂ ਹਟਾ ਨਾ ਰੱਖੀ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੂੰ ਉਹ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਹੈਂ; ਫੇਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਵਡੀ ਬੁਰਿਆਈ ਕਿਛੁੰ ਕਰਾਂ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪਾਪੀ
 ੧੦ ਠਹਿਰਾਂ? ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਉਹ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਦਿਨਬਰਦਿਨ ਆਖਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਓਨ ਉਹ

ਦੀ ਨਾ ਸੁਲੀ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਸੰਗ ਸੇਵੇਂ, ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਸੰਗ ਰਹੇ ।
 ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਇਕ ਦਿਹਾੜੇ ਉਹ ਆਪਲਾ ਕੰਮ ੧੧
 ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰਵਾਰ ਗਿਆ; ਉਸ ਸਮੇ ਘਰ
 ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਥੇ ਕੋਈ ਨਸੇ । ਤਦ ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ੧੨
 ਪੱਲਾ ਫੜਕੇ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰ । ਉਹ ਆਪਲਾ
 ਕੱਪੜਾ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਛੱਡਕੇ ਨੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ
 ਨਿਕਲ ਗਿਆ । ਅਤੇ ਜਾਂ ਓਨ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਆਪ- ੧੩
 ਲਾ ਕੱਪੜਾ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਛੱਡਕੇ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਨੱਸ ਗਿਆ,
 ਤਾਂ ਓਨ ਆਪਲੇ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ੧੪
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ, ਓਨ ਇਕ ਇਬਰਾਨੀ ਪੁਰਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ
 ਪਾਹ ਆਂਦਾ, ਜੋ ਅੰਸਾਡੇ ਸੰਗ ਠੱਠੇ ਮਾਰੇ; ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ
 ਆਲ ਵੜਿਆ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੇਵੇਂ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਡੀ ਅ-
 ਵਾਜ ਨਾਲ ਡੰਡ ਪਾਈ । ਅਰ ਜਾਂ ਓਨ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਮੈਂ ੧੫
 ਆਪਲੀ ਅਵਾਜ ਚੱਕਕੇ ਡੰਡ ਪਾਈ, ਤਾਂ ਆਪਲਾ ਕੱਪ-
 ਝਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਛੱਡਕੇ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਭੱਜ ਨਿਕਲਿਆ । ਸੋ ੧੬
 ਉਹ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਉਲ ਤੀਕਰ, ਓਨ ਤਿਸ
 ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਆਪਲੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ । ਤਦ ਓਨ ਅਜਿ- ੧੭
 ਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ, ਜੋ ਇਹ ਇਬਰੀ ਗੁ-
 ਲਾਮ, ਜੋ ਤੈਂ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਲਿਆ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ
 ਆਲ ਵੜਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਠੱਠਾ ਕਰੇ;
 ਅਤੇ ਜਾਂ ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਅਵਾਜ ਚੱਕਕੇ ਡੰਡ ਪਾਈ, ਤਾਂ ੧੮
 ਉਹ ਆਪਲਾ ਕੱਪੜਾ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਛੱਡਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ
 ਭੱਜਾ । ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਹ ਦੇ ਮਾ- ੧੯
 ਲਕ ਨੈ ਆਪਲੀ ਤੀਵੀਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਜੋ ਉਹ ਨੈ ਉਸ
 ਪਾਸ ਕਹੀਆਂ, ਸੁਲੀਆਂ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਗੁਲਾਮ ਨੈ ਮੇਰੇ ਸੰਗ

- ੨੦ ਇਸ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਰੋਹ ਚੜ੍ਹਿਆ। ਅਤੇ
 ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਫੜਕੇ, ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਪਾਤ-
 ਸਾਹ ਦੇ ਕੈਦੀ ਬੰਦ ਸਨ, ਉਸੀ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਸਿੱਟਿ-
 ੨੧ ਆ। ਸੋ ਉਹ ਉਥੇ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ
 ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਸੰਗ ਹੈਸੀ, ਓਨ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ
 ੨੨ ਕੈਦਖਾਨੇ ਦੇ ਦਰੋਗੇ ਨੂੰ ਤਿਸ ਪੁਰ ਦਯਾਲ ਕਰਿਆ, ਅਤੇ
 ਕੈਦਖਾਨੇ ਦੇ ਦਰੋਗੇ ਨੈ ਸਾਰੇ ਬੰਦੂਇਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਸ ਕੈਦ-
 ਖਾਨੇ ਵਿਚ ਸਨ, ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪਿਆ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੰਮ
 ਕਾਜ ਉਥੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸਾ, ਉਸ ਦਾ ਕਰੋੜਾ ਉਹੋ ਸਾ।
 ੨੩ ਕੈਦਖਾਨੇ ਦਾ ਦਰੋਗਾ ਕਿਸੀ ਵਸਤੁ ਦੀ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ
 ਵਿਚ ਸੀ, ਸੁਰਤ ਨਾ ਲੈਂਦਾ ਸਾ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸ
 ਦੇ ਨਾਲ ਸਾ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਉਹ ਕਰਦਾ ਸਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਉਹ
 ਨੂੰ ਤਿਸ ਵਿਚ ਤੇਜਮਾਨ ਕੀਤਾ ॥

[੪੦] ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਤੇ ਉਪਰੰਦ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੇ
 ਪਾਤਸਾਹ ਦਾ ਤੋਸੇਖਾਨੀਆ ਅਤੇ ਰਸੋਈਆ, ਆਪਲੇ
 ਮਾਲਕ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦਾ ਤਖਸੀਰੀ ਹੋਇਆ।
 ੨ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਆਪਲੇ ਦੇ ਕਾਮਦਾਰਾਂ ਅਰਥਾਤ ਤੋਸੇਖਾ-
 ਨੀਆਂ ਦੇ ਦਰੋਗੇ, ਅਤੇ ਰਸੋਈਆਂ ਦੇ ਦਰੋਗੇ ਉੱਤੇ, ਕਰੋ-
 ੩ ਧੀ ਹੋਇਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਖੀ ਲਈ ਜਲੋਦਾ-
 ਰਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰ, ਉਤੀ ਜਾਗਾ, ਜਿਥੇ ਯੂਸੁਫ ਬੰਦ
 ਸਾ, ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿਚ ਸਿੱਟਿਆ ॥

੪ ਤਾਂ ਜਲੋਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਨੈ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਹੱਥ
 ਸੌਂਪਿਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ; ਅਰ ਓਹ
 ੫ ਕਈ ਚਿਰ ਤੀਕ ਕੈਦ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਹਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਹਰੇਕ ਨੈ, ਅਰਥਾਤ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਤੋਸੇਖਾਨੀਏ

ਅਤੇ ਰਸੋਈਏ ਨੈ, ਜੋ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿਚ ਬੰਦ ਸਨ, ਇਕੋ
 ਰਾਤ ਇਕ ਇਕ ਸੁਫਨਾ, ਜੋ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਜੁਦਾ ਬਿ-
 ਆਨ ਪਰਦਾ ਸੀ, ਡਿੱਠਾ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ੬
 ਪਾਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਉਤੇ ਨਿਗਾ ਕਰਕੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ
 ਓਹ ਉਦਾਸ ਹਨ। ਤਾਂ ਓਨ ਫਿਰਉਨ ਦਿਆਂ ਕਾਮਦਾ- ੭
 ਰਾਂ ਥੀਂ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਸੰਗ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਾ-
 ਖੀ ਲਈ ਕੈਦ ਸਨ, ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਅੱਜ ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹ ਕਿਸ
 ਲਈ ਬੁਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਓਹ ਬੋਲੇ ਅਸੀਂ ਸੁਫ- ੮
 ਨਾ ਡਿੱਠਾ ਹੈ, ਜਿਹ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰਨਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ
 ਹੈ। ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਅਰਥ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ
 ਬੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਤਦ ਸਰਦਾਰ ਤੋ- ੯
 ਮੇਖਾਨੀਏ ਨੈ ਆਪਣੇ ਸੁਫਨੇ ਦਾ ਯੂਸੁਫ ਪਾਹ ਬਿਆਨ
 ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੇਰੇ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਇਕ
 ਦਾਖ ਦੀ ਬੇਲ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਬੇਲ ਦੀਆਂ ੧੦
 ਤਿੰਨ ਲਾਗਰਾਂ ਸਨ; ਉਹ ਨੂੰ ਕਲੀਆਂ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਅਤੇ
 ਫੁੱਲ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਗੁੱਛਿਆਂ ਨੈ ਪੱਕੀ ਦਾਖ ਦਿੱਤੀ।
 ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਸੀ; ਅਰ ੧੧
 ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਦਾਖਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਿਆਲੇ ਵਿਚ ਨਚੋ-
 ਝਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਿਆਲਾ ਮੈਂ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ
 ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਉਸ ਤੇ ਕੁਇਆ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ੧੨
 ਇਹ ਹੈ, ਜੋ ਏਹ ਤਿੰਨ ਡਾਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਹਨ। ਤਿੰ- ੧੩
 ਨਾਂ ਦਿਹਾਂ ਪਿਛੇ ਫਿਰਉਨ ਤੈ ਨੂੰ ਸਿਰਬਲੰਦ ਕਰੇਗਾ,
 ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਚਾਕਰੀ ਪੁਰ ਤੈ ਨੂੰ ਫੇਰ ਖੜਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ
 ਅਗੇ ਵਾਂਙੂ, ਕਿ ਜਦ ਤੂੰ ਤਿਸ ਦਾ ਤੋਮੇਖਾਨੀਆ ਸਾ, ਫੇਰ
 ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਉਹ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਦੇਵੇਂਗਾ।

- ੧੪ ਪਰ ਜਦ ਤੇਗ ਭਲਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰੀਂ, ਅਤੇ
 ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਫਿਰਉਨ ਪਾਹ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਤੇਰੀਂ;
- ੧੫ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਤੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਈਂ; ਕਿਉਂ ਜੋ
 ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ੋਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਚੁਗਾ ਲਿਆਏ; ਅਤੇ ਇਥੇ
 ਬੀ ਮੈਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਓਹ ਮੈਂ ਨੂੰ
- ੧੬ ਇਸ ਤੋਰੇ ਵਿਚ ਰੱਖਲ। ਜਾਂ ਸਰਦਾਰ ਰਸੋਈਏ ਨੈ ਡਿ-
 ਠਾ, ਜੋ ਅਰਥ ਹੱਛਾ ਆਇਆਂ, ਤਾਂ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ
 ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਸੀ; ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੇ-
- ੧੭ ਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਤਿੰਨ ਬੱਗੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ
 ਉਪਰਲੀ ਟੋਕਰੀ ਵਿਚ ਰਸੋਈਏ ਦਾ ਬਲਾਇਆ ਹੋਇ-
 ਆ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਖਾਲਾ ਹੈਸੀ; ਅਤੇ
- ੧੮ ਪੰਛੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਉਸ ਟੋਕਰੀ ਵਿਚੋਂ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਯੂ-
 ਸੁਫ ਨੈ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ
- ੧੯ ਹੈ, ਜੋ ਏਹ ਤਿੰਨ ਟੋਕਰੀਆਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਹਨ। ਅੰਜ ਤੇ
 ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਤੇਗ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਪੜ ਨਾਲੋਂ
 ਉਚਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਕ ਰੁੱਖ ਨਾਲ ਤੈਂ ਨੂੰ ਲਟਕਾਵੇਗਾ,
 ਅਤੇ ਪੰਖੇਰੂ ਤੇਗ ਮਾਸ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨੋਚ ਨੋਚ ਖਾਲਗੇ ॥
- ੨੦ ਉਪਰੰਦ ਤੀਜੇ ਦਿਹਾੜੇ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਬਰਸਗਾਂਠ
 ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਓਨ ਆਪਲੇ ਸਰ-
 ਬੱਤ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਨੇਉਤਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰਾਂ
 ਵਿਚੋਂ ਤੋਸੇਖਾਨੀਏ ਅਤੇ ਰਸੋਈਏ ਨੂੰ ਸਿਰਬਲੰਦ ਕੀਤਾ;
- ੨੧ ਅਤੇ ਓਨ ਤੋਸੇਖਾਨੀਏ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਕੰਮ ਉਪਰ ਫੇਰ ਖੜਾ
 ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਪਿਆਲਾ ਦਿ-
- ੨੨ ਤਾ। ਪਰ ਓਨ ਸਰਦਾਰ ਰਸੋਈਏ ਨੂੰ ਫਾਹੇ ਦਿੱਤਾ;
- ੨੩ ਜਿਹਾ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸਾ। ਪਰ ਸਰਦਾਰ

ਤੋਸੇਖਾਨੀਏ ਨੈ ਯਸੁਫ ਤਾਈਂ ਚੇਤੇ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਸਗਵਾਂ ਉਹ
ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਛੱਡਿਆ ॥

ਅਤੇ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇ ਵਰਿਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ [੪੧]
ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ; ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਜੋ ਉਹ ਵਰਿ-
ਆਉ ਦੇ ਕੰਢੇ ਖੜਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਨਦੀ ਵਿਚੋਂ ੨
ਸੱਤ ਸੰਦਰ ਅਤੇ ਮੋਟੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਅਤੇ
ਜੂਹ ਵਿਚ ਚਰਨ ਲੱਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ੩
ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਹੋਰ ਸੱਤ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾੜੀਆਂ
ਗਾਈਆਂ ਨਦੀਓਂ ਨਿਕਲਕੇ ਵਰਿਆਉ ਦੇ ਘਾਟ ਪੁਰ
ਉਨਾਂ ਗਾਈਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਖੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਅਤੇ ੪
ਉਨਾਂ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾੜੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਨੈ, ਉਨਾਂ
ਸੱਤਾਂ ਸੁਹੁਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮੋਟੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ।
ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਜਾਗਿਆ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਅਤੇ ੫
ਦੁਬਾਰੇ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅਨਾਜ ਦੇ ਮੋਟੇ ਅਤੇ ਚੰਗੇ
ਸੱਤ ਸਿੱਟੇ ਇਕ ਨਾਲੀ ਪੁਰ ਨਿਕਲੇ। ਅਤੇ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ੬
ਹੈ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਸੱਤ ਹੋਰ ਪਤਲੇ ਅਤੇ ਪੁਰੇ ਦੀ
ਵਾਉ ਦੇ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਸਿੱਟੇ ਨਿਕਸੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਪਤਲੇ ੭
ਸਿੱਟੇ ਉਨਾਂ ਸੱਤਾਂ ਮੋਟਿਆਂ ਅਤੇ ਭਰਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਸਿ-
ਟਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਜਾਗਿਆ, ਅਤੇ
ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਸੁਫਨਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ੮
ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦਾ ਜੀ ਘਾਬਰਿਆ; ਤਦ ਉਨ ਮਿਸਰ
ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਸਿਆਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦ
ਘੋਲਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਉਨਾਂ ਪਾਸ ਆਪਣਾ ਸੁਫ-
ਨਾ ਦੱਸਿਆ। ਪਰ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਫਿਰਉਨ ਕੋਲ
ਉਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਨਾ ਆਖ ਸਕਿਆ ॥

- ੮ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਰਦਾਰ ਤੋਸੇਖਾਨੀਏ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਅੱਜ ਆਪਲੀਆਂ ਤਖਸੀਰਾਂ ਚੇਤੇ ਆਈਆਂ;
- ੧੦ ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਉੱਤੇ ਕਰੋਪੀ ਹੋਈ ਸੀ,
ਅਤੇ ਮੈ ਨੂੰ ਅਰ ਸਰਦਾਰ ਰਸੋਈਏ ਨੂੰ ਜਲੋਦਾਰਾਂ ਦੇ
- ੧੧ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਰ
ਓਨ ਇਕ ਗਤ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ; ਹਰੇਕ ਨੈ ਆਪੋ ਆਪਲੇ
- ੧੨ ਸੁਫਨੇ ਦੇ ਅਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਡਿੱਠਾ। ਅਤੇ ਜਲੋਦਾਰਾਂ
ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਦਾ ਚਾਕਰ ਇਕ ਇਬਰਾਨੀ ਗਭਰੂ ਤਿਥੇ
- ਸਾਡੇ ਸੰਗ ਸਾ, ਅਰ ਅਸੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ; ਤਾਂ ਓਨ
ਸਾਡੇ ਸੁਫਨੇ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਦੇ ਸੁਫ-
- ੧੩ ਨੇ ਦਾ, ਤਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਰਥ ਦੱਸਿਆ। ਅਤੇ
ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਓਨ ਜਿਹਾ ਅਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਿਆਨ
- ਕੀਤਾ ਸਾ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਅਰਥਾਤ ਮੈ ਨੂੰ ਮੇਰੇ
- ੧੪ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਫਾਹੇ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ
ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਸੱਦ ਘੱਲਿਆ; ਓਹ ਵਗਦੇ ਤਿਸ
- ਨੂੰ ਭੇਰੇ ਥੀਂ ਕੱਢ ਲਿਆਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਜਾਮਤ ਬਲਵਾਕੇ
ਅਤੇ ਬਸਤਰ ਬਦਲਕੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹ ਆਇਆ।
- ੧੫ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਸੁਫਨਾ ਡਿੱਠਾ; ਅਤੇ
ਉਹ ਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ
- ਬਾਬਤ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਲਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਤੂੰ ਸੁਫਨੇ ਦਾ ਅਰਥ
- ੧੬ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਤਾਈਂ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਕਿ-
ਹਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕੀ ਸਕਤ ਹੈ? ਪਰਮੇਸਰ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਇਕ
- ੧੭ ਸਲਾਮਤੀਵਾਲਾ ਉੱਤਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ
ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਨਦੀ
- ੧੮ ਦੇ ਕੰਢੇ ਖੜਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੋਟੀਆਂ

ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸੱਤ ਗਾਈਆਂ ਨਦੀਓਂ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਅਤੇ
 ਇਕ ਜੂਹ ਵਿਚ ਚਰਨ ਲੱਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ੧੯
 ਜੋ ਮਾੜੀਆਂ ਅਰ ਅੱਤ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਹੋਰ ਸੱਤ ਗਾਈਆਂ,
 ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ
 ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਠੀਆਂ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ।
 ਅਤੇ ਓਹ ਮਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਤਿਨਾਂ ੨੦
 ਪਹਿਲੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਸੱਤਾਂ ਗਾਈਆਂ ਨੂੰ ਖਾ ਗਈਆਂ।
 ਜਦ ਓਹ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ, ਜੋ ੨੧
 ਓਹ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਓਹ ਪਹਿਲਾਂ
 ਵਰਗੀਆਂ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਸਨ; ਤਦੋਂ ਮੈਂ ਜਾਗ ਉੱਠਿਆ।
 ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਫੇਰ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਭਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ੨੨
 ਚੰਗੇ ਸੱਤ ਸਿੱਟੇ ਇਕ ਨਾਲੀ ਪੁਰ ਨਿਕਲੇ। ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖ- ੨੩
 ਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਸੱਤ ਸਿੱਟੇ ਸੁੱਕੇ ਅਤੇ ਪਤਲੇ, ਪੁਰੇ ਦੀ ਵਾਉ
 ਨਾਲ ਮੁੰਝਲਾਏ ਹੋਏ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਉੱਗੇ। ਅਤੇ ੨੪
 ਉਨਾਂ ਪਤਲਿਆਂ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੈ ਉਨਾਂ ਹੱਛਿਆਂ ਸੱਤਾਂ
 ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦੂਗਰਾਂ ਨੂੰ
 ਬੀ ਕਿਹਾ; ਪਰ ਕੋਈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ॥

ਤਦ ਯਸੁਫ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ੨੫
 ਸੁਫਨਾ ਇਕ ਹੀ ਹੈ; ਪਰ ਮੇਸੁਰ ਨੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਿ ਉਹ ਕੀਤਾ
 ਚਾਹੰਦਾ ਹੈ, ਸੋ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲਿਆ। ਓਹ ਸੱਤ ੨੬
 ਹੱਛੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਹੱਛੇ ਸੱਤ
 ਸਿੱਟੇ ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਹਨ; ਸੁਫਨਾ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਹ ੨੭
 ਮਾੜੀਆਂ ਅਰ ਕੁਸੁਹੁਲੀਆਂ ਸੱਤ ਗਾਈਆਂ ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦੇ
 ਪਿਛੇ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਓਹ ਸੱਤ
 ਸੱਖਲੇ ਸਿੱਟੇ ਜੋ ਪੁਰੇ ਦੀ ਵਾਉ ਨਾਲ ਮੁੰਝਲਾਏ ਹੋਏ ਹਨ,

- ੨੮ ਸੇ ਕਾਲ਼ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਬਰਸਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਹੋ ਗੱਲ ਹੈ,
ਜੋ ਮੈਂ ਫਿਰਊਨ ਨੂੰ ਆਖੀ, ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ, ਜੋ ਕੁਛ ਉਹ
- ੨੯ ਕੀਤਾ ਚਾਹੰਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਫਿਰਊਨ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲਿਆ। ਵੇਖ,
ਵਡੇ ਸੁਕਾਲ਼ ਦੇ ਸੱਤ ਬਰਸ ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ
- ੩੦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਉਪਰੰਦ ਕਾਲ਼ ਦੀਆਂ
ਸੱਤ ਵਰਿਹਾਂ ਹੋਲਗੀਆਂ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਦਾ ਸਾਰਾ
- ੩੧ ਸੁਕਾਲ਼ ਵਿਸਰ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਲ਼ ਧਰਤੀ ਦਾ
ਨਾਸ ਕਰੂ; ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਕਾਲ਼, ਉਸ ਕਾਲ਼ ਦੇ ਮਾਰੇ, ਜੋ
- ੩੨ ਪਿਛੇ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਦਾਚਿਤ ਜਾਲਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਇਸ
ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਵਡਾ ਭਾਰੀ ਹੋਊ। ਅਤੇ ਫਿਰਊਨ ਨੂੰ ਵਹ-
ਰਾਕੇ ਇਸ ਲਈ ਸੁਫਨਾ ਆਇਆ, ਜੋ ਇਹ ਵਸਤੁ
- ੩੩ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਲੋਂ ਠਰਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤਿਸ
ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਕਰੇਗਾ। ਹੁਲ ਫਿਰਊਨ, ਇਕ ਬੁਧਮਾਨ ਅਤੇ
- ੩੪ ਸਿਆਲਾ ਮਨੁਖ ਭਾਲਕੇ, ਉਹ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਪੁਰ ਛੱਡੇ।
ਫਿਰਊਨ ਐਉਂ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਕਾਰਦਾਰਾਂ
- ੩੫ ਨੂੰ ਠਰਾਵੇ, ਅਤੇ ਸੁਕਾਲ਼ ਦੀਆਂ ਸੱਤਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀਕ ਮਿਸਰ
ਦੀ ਧਰਤੀ ਥੀ ਪੰਜਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਲਵੇ। ਅਤੇ ਓਹ ਉਨ੍ਹਾਂ
- ਹੱਛੀਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀਆਂ, ਜੋ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਰਬੱਤ
ਖਾਲ਼ ਵਸਤੁ ਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਫਿਰਊਨ ਦੇ
- ਹੱਥ ਹੇਠ ਖਾਲ ਲਈ, ਸਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਕੱਠਾ ਕਰਨ; ਜਿਸ
- ੩੬ ਕਰਕੇ ਰਾਖੀ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਉਹੋ ਖਾਲ਼ ਕਾਲ਼ ਦੀਆਂ ਸੱਤਾਂ
ਬਰਸਾਂ ਲਈ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਪਵੇਗਾ, ਜਖੀਰਾ
- ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇਸ ਦਾ, ਕਾਲ਼ ਦੇ ਵੇਖੇ, ਨਾਸ ਨਾ
- ੩੭ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਗੱਲ ਫਿਰਊਨ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਸਾਰਿਆਂ ਚਾ-
ਕਰਾਂ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਹੱਛੀ ਲੱਗੀ ॥

ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਅਸੀਂ ੩੮
ਅਜਿਹਾ ਮਨੁਖ, ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ
ਹੋਵੇ, ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ੩੯
ਕਿਹਾ, ਅੱਤ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ
ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸੇ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਬੁਧ-
ਮਾਨ ਅਤੇ ਸਿਆਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਦਾ ਮੁਖ- ੪੦
ਤਿਆਰ ਬਲ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਪਰਜਾ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ
ਚਲੇਗੀ; ਨਿਗ ਤਖਤ ਪੁਰ ਬੈਠਲ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਤੇ ਤੇ ਵਡਾ ਰ-
ਹਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤੈ ੪੧
ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਠਰਾਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ੪੨
ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਆਪਲੀ ਅੰਗੂਠੀ ਆਪਲੇ ਹੱਥੋਂ ਲਾਹਕੇ ਯੂ-
ਸੁਫ ਦੇ ਹੱਥ ਪਾ ਦਿੱਤੀ; ਅਤੇ ਸੁਪੈਦ ਲੀਜ਼ੇ ਭਨਾਏ, ਅਤੇ
ਸੋਇਨੇ ਦੀ ਜੰਜੀਰੀ ਤਿਸ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਈ; ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਸ ੪੩
ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਦੂਜੀ ਗੱਡੀ ਪੁਰ ਅਸਵਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਉਪ-
ਰੰਦ ਤਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਫੰਡੇਰਾ ਫੇਰਿਆ, ਜੋ ਗੋਡੇ ਝੁਕਾਓ।
ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਹਾਕਮ
ਬਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ੪੪
ਫਿਰਉਨ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੇ ਤੇ ਛੁੱਟ ਹੋਰ ਕੋਈ, ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ
ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਪੈਰ ਨਾ ਚੱਕੁ। ਅਤੇ ਫਿਰ- ੪੫
ਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਹਾਂਪਨਾਹ ਧਰਿਆ, ਅਤੇ
ਉਸ ਨੈ ਓਨ ਦੇ ਜਾਜਕ ਪੋਤੀਫਾਰ ਦੀ ਧੀ ਅਸਨਾਥ
ਨਾਲ ਤਿਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਮਿਸਰ
ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਫਿਰਿਆ। ਜਦ ਯੂਸੁਫ ਮਿਸਰ ਦੇ ੪੬
ਪਾਤਸਾਹ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ, ਤੀਹਾਂ ਵਰਿ-
ਹਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਫੇਰ ਯੂਸੁਫ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰੋਂ ਨਿਕਲਕੇ

- ੪੭ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਫਿਰਿਆ। ਅਤੇ ਸੁਕਾਲ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸੱਤਾਂ ਬਰਸਾਂ ਵਿਚ ਪਰਤੀ ਨੈ ਬੁਝਾਇਤ ਪੈ-
- ੪੮ ਵਾ ਕੀਤੀ। ਤਦ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਸੱਤਾਂ ਬਰਸਾਂ ਵਿਖੇ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਸਨ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਜਾ ਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਬਸਤੀਆਂ ਵਿਖੇ ਜਖੀਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਨਗਰ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਵਿਆਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ, ਜੋ ਖਾਜਾ ਹੋਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ
- ੪੯ ਹੀ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ ਰਖਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਅੱਤ ਬਹੁਤ ਅਨਾਜ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਰੇਤ ਜਿਤਨਾ, ਜੋ ਗਿਲਨੋਂ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਲਤੀਓਂ ਬਾਹਰ ਸਾ।
- ੫੦ ਅਤੇ ਕਾਲ ਸਮੇਂ ਤੇ ਅਗੇ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜੰਮੇ, ਜੋ ਓਨ ਦੇ ਜਾਜਕ ਪੋਤੀਫਰਾ ਦੀ ਪੀ ਅਸਨਾਥ ਨੈ ਉਹ ਦੇ ਜਲੇ;
- ੫੧ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਜੇਠੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮਨਸ਼ਾ ਰੱਖਿਆ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੇਰਾ ਸਭ ਦੁਖ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ
- ੫੨ ਪਿਉ ਦਾ ਸਾਰਾ ਘਰਾਲਾ ਮੇ ਤੇ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਹ ਆਖਕੇ ਇਫਰਾਈਮ ਰੱਖਿਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਫਲਵੰਤ ਕੀਤਾ ॥
- ੫੩ ਉਪਰੰਦ ਜੋ ਸੁਕਾਲ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਸਾ, ਉਹ
- ੫੪ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਬਰਸਾਂ ਓੜੁਕ ਹੋਈਆਂ; ਅਤੇ ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਬਰਸਾਂ, ਜਿਹਾ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਖਿਆ ਸੀ, ਆਉਲ ਲੱਗੀਆਂ; ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਕਾਲ ਹੋਇਆ; ਪਰ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਅੱਨ ਹੈ-
- ੫੫ ਸੀ। ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਸਾਰਾ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਭੁੱਖ ਦੇ ਦੇਖੇ ਐਖਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਪਰਜਾ ਰੋਟੀ ਲਈ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹ ਡੰਡ ਪਾ ਉੱਠੀ। ਅਰ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਸਾਰਿਆਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ ਪਾਹ ਜਾਓ; ਉਹ ਜਿਹਾ ਤੁਹਾਂ

ਨੂੰ ਆਖੇ, ਤਿਹਾ ਕਰੇ। ਸੇ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਕਾਲ ੫੬
 ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈਸੀ, ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਅੰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ
 ਕੋਠੇ ਖੁਲਕੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਬੇਚਿਆ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ
 ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਕਾਲ ਕਰੜਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ੫੭
 ਦੇਸ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਪਾਹ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜਲ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਗਏ;
 ਕਿਉ ਜੋ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਵਡਾ ਕਰੜਾ ਕਾਲ ਹੈਸੀ ॥

ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਅਨਾਜ ਹੈ; [੪੨]
 ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉ
 ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ? ਅਰ ਉਹ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ੨
 ਸੁਲਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਅਨਾਜ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਥੇ ਜਾ-
 ਓ, ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵਿਹਾਜੋ; ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜੀਵਯੇ,
 ਅਤੇ ਮਰ ਨਾ ਜਾਯੇ। ਸੇ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਦਸੇ ਭਗਉ ਮਿਸਰ ੩
 ਵਿਚ ਅਨਾਜ ਵਿਹਾਜਲ ਆਏ। ਪਰ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ੪
 ਦੇ ਭਾਈ ਬਿਨਯਮੀਨ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਭਗਵਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾ
 ਘੱਲਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਨ ਆਖਿਆ, ਕਿਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ
 ਕੁਛ ਬਲਾ ਨਾ ਆਲ ਪਵੇ। ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ੫
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੋਰਨਾਂ ਆਉਲਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਜੁਲੇ ਵਿਹਾ-
 ਜਲ ਆਏ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੇ ਮੁਲਖ ਵਿਚ
 ਕਾਲ ਸਾ ॥

ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਉਸ ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਹਾਕਮ ਹੈਸੀ; ਦੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ੬
 ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਉਹੋ ਅਨਾਜ ਬੇਚਦਾ ਸਾ। ਸੇ ਯੂਸੁਫ ਦੇ
 ਭਗਉ ਆਏ, ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਦੀ ਵਲ ਸਿਰ ਨਿਵਾਕੇ ਉਹ
 ਦੇ ਅਗੇ ਝੁਕੇ। ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ੭
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਲ ਲਿਆ; ਪਰ ਓਨ ਆਪਲੇ ਆਪ
 ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਅਲਜਾਲ ਬਲਾ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਸੰਗ

ਕਰੜਾਈ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ
 ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਹੋ? ਉਹ ਬੋਲੇ, ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਅ-
 ੮ ਨਾਜ ਵਿਹਾਜਲ ਲਈ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ-
 ਵਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ, ਪਰ ਉਨੀਂ ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਤਾ।
 ੯ ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਤਾਈਂ ਉਹ ਸੁਫਨੇ, ਜੋ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਬਾਬਤ
 ਡਿਠੇ ਸਨ, ਚੇਤੇ ਆਏ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ
 ਤੁਸੀਂ ਸੇਲੂ ਹੋਕੇ, ਇਸ ਦੇਸ ਦੀ ਵਰਬਲਤਾਈ ਸਿੱਲਲ
 ੧੦ ਆਏ ਹੋ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਨਹੀਂ ਅਸਾਡੇ
 ਮਾਲਕ, ਤੇਰੇ ਵਾਸ ਅਨਾਜ ਵਿਹਾਜਲ ਆਏ ਹਨ।
 ੧੧ ਅਸੀਂ ਸਭੇ ਇਕੋ ਜਲੇ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹਾਂਗੇ; ਅਸੀਂ ਸਚੇ ਹਾਂਗੇ,
 ੧੨ ਤੇਰੇ ਵਾਸ ਸੇਲੂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਿਆ, ਕਿ
 ਨਹੀਂ; ਬਲਕ ਤੁਸੀਂ ਮੁਲਖ ਦੀ ਵਰਬਲਤਾਈ ਵੇਖਲ ਆ-
 ੧੩ ਏ ਹੋ। ਤਦ ਉਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਵਾਸ ਬਾਰਾਂ ਭਰਾਉ
 ਹਨ; ਅਸੀਂ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਇਕੋ ਜਲੇ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਹਾਂਗੇ; ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਨਿੱਕਾ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ
 ੧੪ ਪਾਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ
 ਕਿਹਾ, ਉਹੋ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਆਖੀ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੇਲੂ
 ੧੫ ਹੋ। ਇਸੀ ਤੇ ਪਰਖੇ ਜਾਓਗੇ; ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਜਿੰਦ ਦੀ ਸੁਗੰਦ,
 ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਦ ਤੀਕਰ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿੱਕੜਾ ਭਰਾਉ ਐਥੇ ਨਾ
 ੧੬ ਆਉ, ਤਦ ਤੀਕਰ ਐਥੋਂ ਜਾਲਾ ਨਾ ਪਾਵੋਗੇ। ਆਪਣੇ
 ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੂੰ ਘਲੇ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾਉ ਨੂੰ ਲਿਆਵੇ, ਅਤੇ
 ਤੁਸੀਂ ਕੈਦ ਵਿਚ ਰਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਚੀਆਂ
 ਜਾਲ, ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚ ਸਚਿਆਈ ਹੈ, ਕੇ ਨਹੀਂ; ਨਹੀਂ ਤਾ
 ੧੭ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਜਿੰਦ ਦੀ ਸੁਗੰਦ, ਤੁਸੀਂ ਸੇਲੂ ਹੋਗੇ। ਸੇ ਓਨ
 ਤਿਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਕਠੇ ਨਜਰਬੰਦ ਰੱਖਿਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਐਉਂ ੧੮
 ਕਰੋ, ਤਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਭਉ
 ਰਖਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਚੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਕ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ੧੯
 ਭਗਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਿਓ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ
 ਕਾਲ ਦੀ ਲਈ ਆਪਲੇ ਘਰ ਵਿਚ ਅਨਾਜ ਲੈ ਜਾਓ।
 ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਨਿਕੜੇ ਭਗਉ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਲੈ ਆਓ; ੨੦
 ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਇਕੁਰ ਸਾਬਤ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ
 ਨਾ ਮਰੋਗੇ। ਸੇ ਉਨੀਂ ਇਵੇਂ ਕੀਤਾ ॥

ਤਦ ਉਨੀਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਠੀਕ ਆਪ- ੨੧
 ਲੇ ਭਗਉ ਦੀ ਬਾਬਤ ਪਾਪੀ ਹਾਂਗੇ, ਕਿ ਜਦ ਓਨ ਸਾਡੀ
 ਮਿੰਨਤ ਕੀਤੀ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਵਿਰਲਾਪ ਦੇਖਕੇ ਤਿਸ ਦੀ
 ਨਾ ਸੁਲੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਕਸਟਲੀ ਸਾਡੇ ਉਪੁਰ ਪਈ।
 ਤਦ ਰੂਬਿਨ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਮੈਂ ੨੨
 ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਖਦਾ ਸੀ, ਜੇ ਇਸ ਬਾਲਕ ਦਾ ਨੁਖਸਾਨ
 ਨਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਸੁਲਿਆ? ਦੇਖੋ, ਹੁਣ ਤਿਸ ਦੇ
 ਖੂਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ਮੰਗੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਹ ਨਹੀਂ ਜਾਲਦੇ ੨੩
 ਸੇ, ਜੇ ਯੂਸੁਫ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ; ਇਸ
 ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਇਕ ਦੁਭਾਸੀਆ ਹੈਸੀ। ਤਦ ੨੪
 ਉਹ ਉਨਾਂ ਪਾਸੋਂ ਬਗਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਰੁੰਨਾ, ਅਤੇ ਫੇਰ
 ਤਿਨਾਂ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਸੰਗ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀ-
 ਆਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਿਮਓਨ ਤਾਈਂ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ
 ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਜਕੜਿਆ ॥

ਉਪਰੰਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਜੇ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ੨੫
 ਅਨਾਜ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਣ, ਅਤੇ ਹਰ ਜਲੇ ਦੀ ਰੋਕੜ
 ਮੋੜਕੇ ਤਿਸ ਦੀ ਗੁਲ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦੇਣ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ

- ਰਸਤੇ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਬੀ ਵੇਲ; ਸੋ ਤਿਨਾਂ ਨਾਲ ਤਿਸ ਨੈ
 ੨੬ ਐਉਂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਆਪਲੇ ਗਪਿਆਂ ਉਤੇ ਅ-
 ੨੭ ਨਾਜ ਲੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਤੁਰ ਪਏ। ਜਦ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਇਕ ਨੈ ਮਜਲ ਸਿਰ ਆਪਲੀ ਗੂਲ ਖੁਹੁਲੀ, ਜੋ ਆਪਲੇ
 ਗਧੇ ਨੂੰ ਵਾਲਾ ਘਾਹ ਚਾਰੇ, ਤਾਂ ਓਨ ਆਪਲੀ ਰੋਕੜ
 ੨੮ ਆਪਲੀ ਗੂਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਜੀ ਧਰੀ ਡਿੱਠੀ। ਤਦ ਓਨ
 ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਰੋਕੜ ਫੇਰ ਦਿੱਤੀ
 ਗਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਗੂਲ ਵਿਚ ਹੈ। ਤਦ
 ਉਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਓਦਰਿਆ, ਅਤੇ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ ਆਪਸ ਵਿਚ
 ਆਖਲ ਲਗੇ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ ?
 ੨੯ ਅਤੇ ਓਹ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ
 ਜਾਕੂਬ ਦੇ ਪਾਸ ਪਹੁਤੇ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਸਾਰੀ ਵਿ-
 ੩੦ ਥਿਆ ਉਸ ਥੀਂ ਕਹੀ, ਅਤੇ ਬੋਲੇ; ਉਹ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਉਸ
 ਦੇਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਸਾ ਨੂੰ ਕਰੜਾਈ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ,
 ੩੧ ਅਤੇ ਸਾ ਨੂੰ ਮੁਲਖ ਦੇ ਸੇਲੂ ਠਰਾਇਆ। ਅਸੀਂ ਉਸ
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਤਾ ਸਚੇ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਸੇਲੂ ਨਹੀਂ ਹਾਂਗੇ।
 ੩੨ ਅਸੀਂ ਬਾਰਾਂ ਭਾਈ ਇਕ ਪਿਉ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹਾਂਗੇ; ਇਕ ਨਹੀਂ
 ਲਭਦਾ, ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਸਭ ਤੇ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਸੋ ਕਨਾਨ ਦੇਸ
 ੩੩ ਵਿਚ ਅੱਜ ਤੀਕ ਅਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਤਦ ਉਸ
 ਮਨੁੱਖ ਨੈ, ਜੋ ਮੁਲਖ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਇਸ
 ਗੱਲ ਤੇ ਮਲੂਮ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਚੇ ਹੋ, ਕੇ ਨਹੀਂ; ਆਪ-
 ਲਾ ਇਕ ਭਰਾਉ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਛੱਡ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ
 ਟੰਬਰ ਲਈ ਕਾਲ ਵਾਸਤੇ ਅਨਾਜ ਲੈਕੇ ਚਲੇ ਜਾਓ।
 ੩੪ ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਨਿੱਕੜੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਓ;
 ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੇਲੂ ਨਹੀਂ, ਬਲਕ ਸਚੇ ਹੋ;

ਫੇਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਭਗਉ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਸੁਦਾਗਰੀ ਕਰਦੇ ਫਿਰਿਓ। ਅਤੇ ੩੫
 ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਨੀਂ ਆਪਲੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਸੱਖਲੀ-
 ਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਡਿੱਠਾ, ਜੇ ਹਰੇਕ ਦੀ ਰੋਕੁੜ ਦੀ ਥੈਲੀ
 ਆਪੋ ਆਪਲੀ ਗੁਲ ਵਿਚ ਹੈ; ਅਤੇ ਓਹ ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ
 ਦਾ ਬਾਪ, ਰੋਕੁੜ ਦੀਆਂ ਥੈਲੀਆਂ ਦੇਖਕੇ ਡਰ ਗਏ ॥

ਤਦ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪਿਉ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ੩੬
 ਮੈਂ ਨੂੰ ਐਤ ਕੀਤਾ; ਯੂਸੁਫ ਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਸਿਮਓਨ
 ਬੀ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਯਮੀਨ ਨੂੰ ਬੀ ਲੈ ਜਾਓਗੇ।
 ਏਹ ਸਭੇ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਦ ਰੂਬਿਨ ੩੭
 ਨੈ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਨਾ
 ਲਿਆਵਾਂ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵਹਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਢ ਸਿੱਟੀਂ। ਉਹ
 ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪ ਦਿਹ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਕੋਲ
 ਉਪਜ਼ਾਵਾਂਗਾ। ਓਨ ਕਿਹਾ, ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ੩੮
 ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਦਾ ਭਾਈ ਮੋਇਆ ਹੈ,
 ਅਤੇ ਉਹ ਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ; ਜੇ ਉਸ ਉੱਪਰ, ਉਸ ਰਸਤੇ
 ਵਿਚ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਕੁਛ ਉਪਦਰ ਆ ਪਵੇ, ਤਾਂ
 ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬੁਢੇਪੇ ਦੇ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੋਗ ਨਾਲ ਕਬਰ ਵਿਚ
 ਉਤਾਰੋਗੇ ॥

ਉਪਰੰਤ ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਉਹ ਕਾਲ ਵਡਾ ਕਰੜਾ ਸਾ। [੪੩]
 ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਉਨੀਂ ਉਹ ਅੱਨ, ਜੋ ੨
 ਮਿਸਰ ਥੀਂ ਆਂਦਾ ਸਾ, ਖਾ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ
 ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਫੇਰ ਜਾਕੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੁਹੂੰ ਖਾ-
 ਜਾ ਵਿਹਾਜ ਲਿਆਓ। ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ੩
 ਜੇ ਉਸ ਪੁਰਸ ਨੈ ਸਾ ਨੂੰ ਅੱਤ ਤਗੀਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੇ

ਤੁਸੀਂ ਆਪਲੇ ਭਾਈ ਦੇ ਆਪਲੇ ਸੰਗ ਆਂਦੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ
 ੪ ਮੂੰਹ ਨਾ ਦੇਖੋਗੇ। ਸੇ ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ
 ਘੱਲੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਖਾਜਾ ਮੁੱਲ
 ੫ ਲਿਆਵਾਂਗੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ ਘੱਲਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਾ ਜਾ-
 ਵਾਂਗੇ; ਕਿੰਉ ਜੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ
 ਆਪਲੇ ਭਾਈ ਦੇ ਆਪਲੇ ਸੰਗ ਆਂਦੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ
 ੬ ਨਾ ਦੇਖੋਗੇ। ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ
 ਨਾਲ ਕਿੰਉ ਇਹ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ, ਜੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ
 ੭ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਸਾਡਾ ਇਕ ਭਾਈ ਹੋਰ ਬੀ ਹੈ? ਓਹ
 ਬੋਲੇ, ਜੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੈ ਤੰਗ ਕਰਕੇ, ਸਾਡੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ
 ਕੋੜਮੇ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਪੁੱਛੀ, ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਹੁਲ ਤੀਕਰ
 ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹੋਰ ਬੀ ਕੋਈ ਭਾਈ ਹੈ?
 ਤਦ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ;
 ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਲਦੇ ਸੇ, ਜੇ ਉਹ ਸਾ ਨੂੰ ਆਖੇਗਾ, ਜੇ ਆਪ-
 ੮ ਲੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਲਿਆਓ? ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪਿ-
 ਤਾ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਇਸ ਛੋਕਰੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ
 ਕਰ ਦਿਹ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਉੱਠਕੇ ਤੁਰਿਯੋ; ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਅਸੀਂ
 ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਜੀਉਲ, ਅਤੇ ਮਰ ਨਾ ਜਾਲ।
 ੯ ਮੈਂ ਉਹ ਦਾ ਜਾਮਨ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ; ਤੂੰ ਮੇ ਤੇ ਉਹ ਦੀ ਨਿਸਾ
 ਕਰ ਲਵੀਂ; ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਨਾ ਆਂਦਾ, ਅਤੇ ਤੇ-
 ਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ਨਾ ਬਹਾਲ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਸਦੀਪਕਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰਾ
 ੧੦ ਤਖਸੀਰੀ ਰਹਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਤਨੀ ਫਿੱਲ ਨਾ
 ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਦੁਈ ਬਾਰ ਮੁੜਿ ਆਏ ਹੁੰਦੇ।
 ੧੧ ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਜਰੂਰ ਜੇ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਕਰੋ, ਜੇ ਇਸ ਦੇਸ ਦਾ

ਕੁਹੰ ਚੰਗਾ ਮੇਵਾ ਆਪਲੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿਚ ਰੱਖਕੇ, ਉਸ
 ਮਨੁਖ ਲਈ ਸੁਗਾਤ ਲੈ ਜਾਓ; ਬੁਹੜਾ ਗੁੱਗਲ, ਬੁਹੜਾ
 ਸਹਿਤ, ਬੁਹੜਾ ਗਰਮ ਮਸਾਲਾ, ਕੁਛ ਮੁਰ, ਅਤੇ ਪਿਸਤਾ
 ਅਰ ਬਦਾਮ। ਅਤੇ ਵੁਗੁਲਾ ਮੁੱਲ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਓ; ੧੨
 ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਕੜ, ਜੋ ਤੁਸਾਡੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉਤੇ ਮੁੜਿ
 ਆਈ ਹੈ, ਆਪਲੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਫੇਰ ਲੈ ਜਾਵੋ; ਕੀ ਜਾਲਯੇ
 ਇਹ ਭੁੱਲਕੇ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਆਪਲੇ ਭਗਉ ਨੂੰ ਬੀ ਲਵੋ; ੧੩
 ਅਤੇ ਉੱਠਕੇ ਉਸ ਪੁਰਸ ਪਾਹ ਫੇਰ ਜਾਓ। ਅਤੇ ਸਰਬ- ੧੪
 ਸਕਤਮਾਨ ਈਸਰ ਉਸ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਉਤੇ ਵਯਾਲ
 ਕਰੇ, ਜੋ ਉਹ ਤੁਸਾਡੇ ਵੂਜੇ ਭਾਈ ਅਤੇ ਬਿਨਯਮੀਨ ਤਾਈਂ
 ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਫੇਰ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਜੋ ਐਤ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਹੋਇਆ।
 ਤਦ ਉਨਾਂ ਮਨੁਖਾਂ ਨੈ ਉਹ ਸੁਗਾਤ, ਅਤੇ ਵੁਗੁਲੀ ਰੋਕੜ, ੧੫
 ਬਿਨਯਮੀਨ ਸਲੇ ਆਪਲੇ ਨਾਲ ਲੈ ਲੀਤੀ, ਅਤੇ ਉੱਠਕੇ
 ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ, ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਖੜੋਤੇ।
 ਜਾਂ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਬਿਨਯਮੀਨ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਡਿੱਠਾ, ਤਾਂ ੧੬
 ਓਨ ਆਪਲੇ ਘਰ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਨਾਂ ਆਦ-
 ਮੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਕੁਹੰ ਹਲਾਲ ਕਰਕੇ ਖਾਲਾ
 ਤਿਆਰ ਕਰ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਏਹ ਮਨੁਖ ਵੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ
 ਖਾਲਗੇ। ਉਸ ਮਨੁਖ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਕਹੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ, ੧੭
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਘਰ ਆਂਦਾ। ਅਤੇ ਓਹ ਮਨੁਖ, ੧੮
 ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਓਹ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਘਰ ਪੁਚਾਏ ਗਏ, ਡਰ ਗਏ।
 ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਸ ਰੋਕੜ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ
 ਬਾਰ ਸਾਡੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਵਿਚ ਮੁੜੀ ਗਈ, ਸਾ ਨੂੰ ਇਥੇ ਆਂ-
 ਦਾ ਹੈ; ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨੁਕਾ ਧਰਕੇ ਸਾ ਨੂੰ ਫੜ ਲਵੋ;
 ਅਤੇ ਸਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਗਪਿਆਂ ਸਲੇ ਆਪਲੇ ਗੁਲਮਪੁਲੇ

- ੧੯ ਵਿਚ ਰੱਖੇ। ਤਦ ਉਨੀਂ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਕੋਲ
 ੨੦ ਜਾਕੇ, ਘਰ ਦੇ ਖੂਹੇ ਪੁਰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਥਾ ਕਰੀ; ਅਤੇ
 ਕਿਹਾ, ਜੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਅਸੀਂ ਤਾ ਪਹਿਲੀ ਬਾਰ ਠੀਕ
 ੨੧ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜਲ ਆਏ ਸੇ; ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਿ
 ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਮਜਲ ਸਿਰ ਉੱਪੜਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਖੁਹ-
 ਲੀਆਂ, ਤਾਂ ਡਿੱਠਾ, ਜੇ ਹਰ ਜਲੇ ਦੀ ਰੋਕੜ ਆਪੇ ਆਪ-
 ਣੀ ਗੁਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਹੀ ਹੈ; ਸਾਡੀ ਰੋਕੜ ਸਤ ਪੂਰੀ
 ਹੈਸੀ; ਸੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੇਰ ਲਿਆਏ
 ੨੨ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਰੁਪਯੇ ਅਨਾਜ ਵਿਹਾਜਲ ਲਈ
 ਆਪਲੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਅਾਂਦੇ ਹਨ; ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਲਦੇ,
 ਜੇ ਉਹ ਰੋਕੜ ਕਿਨ ਸਾਡੀਆਂ ਗੁਲਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ।
 ੨੩ ਉਨ ਕਿਹਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਸਲ ਹੋਵੇ; ਡਰ ਨਾ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਡੇ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤੁਹਾਡੀ-
 ਆਂ ਗੁਲਾਂ ਵਿਚ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਧਨ ਦਿੱਤਾ; ਤੁਹਾਡੀ ਰੋਕੜ ਮੈਂ
 ਤਰ ਪਾਈ। ਫੇਰ ਉਹ ਸਿਮਓਨ ਤਾਈਂ ਤਿਨਾਂ ਪਾਹ
 ੨੪ ਕੱਢ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਮਨੁਖ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ
 ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਘਰ ਲਿਆਕੇ ਚਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਲ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ
 ਉਨੀਂ ਆਪਲੇ ਚਰਨ ਧੋਤੇ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਗਧਿਆਂ ਨੂੰ
 ੨੫ ਦਾਲਾ ਘਾਹ ਦਿੱਤਾ। ਫੇਰ ਉਨੀਂ ਯੂਸੁਫ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ,
 ਜੇ ਉਹ ਵੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਆਵੇਗਾ, ਸੁਗਾਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ;
 ਕਿਉਂਕਿ ਉਨੀਂ ਸੁਲਿਆ ਸਾ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਥੇ ਹੀ ਰੋਟੀ ਖਾ-
 ੨੬ ਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਯੂਸੁਫ ਘਰ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ
 ਉਨੀਂ ਉਹ ਸੁਗਾਤ, ਜੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਾਹ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਅੰ-
 ੨੭ ਦਰ ਅਾਂਦੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧਰਤੀ ਵਲ ਝੁਕੇ। ਓਨ
 ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਸੁਖਸਾਂਤ ਪੁੱਛੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਤੁਸਾਡਾ

ਪਿਤਾ, ਉਹ ਬੁੱਢਾ, ਕਿ ਜਿਹ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਜਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸਾ,
 ਅਨੰਦ ਹੈ? ਕਿਆ ਉਹ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ?
 ਉਨੀਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਚਾਕਰ ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਜੱਛਾ ੨੮
 ਹੈ; ਉਹ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਨੀਂ ਸਿਰ ਝੁ-
 ਕਾਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ। ਫੇਰ ਉਨ ਅੱਖ ਚੱਕਕੇ ਆਪਲੇ ੨੯
 ਮਾਉਂਜਾਏ ਭਰਾਉ ਬਿਨਯਮੀਨ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ,
 ਤੁਹਾਡਾ ਨਿੱਕਾ ਭਰਾਉ, ਜਿਹ ਦੋ ਗੱਲ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਕੀ-
 ਤੀ ਹੈਸੀ, ਸੇ ਇਹੋ ਹੈ? ਫੇਰ ਆਖਿਆ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ,
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਦਯਾਲ ਰਹੇ। ਫੇਰ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਕਾਹ- ੩੦
 ਲੀ ਕੀਤੀ; ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਦਾ ਮਨ ਆਪਲੇ ਭਰਾਉ ਦੀ
 ਲਈ ਭਰਿ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਰੋਲ ਹਾਕਾ ਹੋਇਆ; ਅਰ
 ਇੱਕਲਵੀਂਜੇ ਹੋਕੇ, ਤਿਥੇ ਰੁੰਨਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਓਨ ਆਪਲਾ ਮੂਹੁੰ ਪੋਤਾ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕ- ੩੧
 ਲਕੇ, ਆਪਲਾ ਆਪ ਸੰਭਾਲਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਖਾ-
 ਲਾ ਲਿਆਵੇ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਉਹ ਦੀ ਲਈ ਅੱਡ, ਅਤੇ ੩੨
 ਉਨਾਂ ਲਈ ਅੱਡ, ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਲਈ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ
 ਸੰਗ ਖਾਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅੱਡ ਖਾਲਾ ਰੱਖਿਆ; ਕਿੰਉਕਿ ਮਿਸ-
 ਰੀ ਲੋਕ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਲਾ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ,
 ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਨਜੀਕ ਸੁਕਵਾਲੀ ਹੈ। ਅਤੇ ੩੩
 ਓਹ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ, ਆਪੋ ਆਪਲੇ ਠਿਕਾਲੇ ਸਿਰ,
 ਵਡਾ ਆਪਲੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇ, ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਆਪਲੀ ਛੁ-
 ਟਿਆਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੈਠ ਗਏ; ਅਤੇ ਓਹ ਮਨੁਖ ਇਕ
 ਵ੍ਰਜੇ ਦੀ ਵਲ ਡੈਬਰੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਓਨ ੩੪
 ਆਪਲੇ ਅੱਗਿਓਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਥਾਲੀਆਂ ਚੱਕ ਦਿੱਤੀਆਂ;
 ਪਰ ਬਿਨਯਮੀਨ ਦੀ ਥਾਲੀ ਹੋਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਲੀਆਂ

ਨਾਲੋਂ ਪੰਜਗੁਲੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹੀਂ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ
ਖਾਹਦਾ ਪੀਤਾ, ਅਤੇ ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਏ ॥

- [੪੪] ਉਪਰੰਦ ਓਨ ਆਪਲੇ ਘਰ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ;
ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁਖਾਂ ਦੀਆਂ ਗੂਲਾਂ ਅਨਾਜ ਨਾਲ ਜਿਤਨਾਕੁ
ਓਹ ਚੱਕ ਸੱਕਲ, ਭਰ ਦਿਹ, ਅਤੇ ਹਰ ਜਲੇ ਦੀ ਰੋਕੁੜ
੨ ਉਹ ਦੀ ਗੂਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿਹ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਚਾਂ-
ਦੀ ਦਾ ਕਟੋਰਾ ਛੋਟੇ ਦੀ ਗੂਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ, ਉਹ ਦੇ ਅ-
ਨਾਜ ਦੇ ਮੁੱਲ ਸਲੇ, ਪਰ ਦਿਹ; ਸੇ ਤਿਸ ਨੈ ਯੁਸੁਫ ਦੀ
੩ ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ। ਜਿਹੀ ਸਵੇਰ ਦੀ ਲੋ ਹੋਈ,
ਤਿਹੇ ਹੀ ਓਹ ਮਨੁਖ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਗਪਿਆਂ ਸਲੇ ਬਿਦਾ ਕੀਤੇ
੪ ਗਏ। ਅਤੇ ਓਹ ਬਸਤੀਓਂ ਨਿੱਕਲਕੇ ਅਜੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ
ਗਏ ਸੇ, ਕਿ ਯੁਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਘਰ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
ਉੱਠ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਨੂੰ ਜਾ ਘੇਰੋਂ, ਤਾਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਭਲਿਆਈ
੫ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਿੰਉ ਕੀਤੀ? ਕੀ ਇਹ ਉਹੋ ਚੀਜ
ਨਹੀਂ, ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਪੀਂਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ
ਜਿਸ ਤੇ ਉਹ ਠੀਕ ਅਗੋਮ ਵਾਚਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕੀਤਾ,
੬ ਸੇ ਮੰਦਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ। ਉਪਰੰਦ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾ
੭ ਫੜਿਆ, ਅਤੇ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ। ਤਦ
ਉਨ੍ਹੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾਡਾ ਮਾਲਕ ਅਜਿਹੀਆਂ
ਗੱਲਾਂ ਕਿੰਉ ਆਖਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਤੇਰੇ
੮ ਚਾਕਰਾਂ ਨੈ ਐਸਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਦੇਖ, ਇਹ ਰੋਕੁੜ,
ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਲੀਆਂ ਗੂਲਾਂ ਵਿਚ ਉਪਰਵਾਰ ਪਰੀ ਲਭੀ
ਸੀ, ਸੇ ਅਸੀਂ ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਥੀਂ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਮੋੜ ਆਂ-
ਦੀ ਸੀ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿਕੂੰ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਅਸੀਂ

ਤੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰੋਂ ਚਾਂਦੀ ਅਕੇ ਸੋਇਨਾ ਚੁਰਾ ਲਿਆਏ
 ਹੋਯੇ? ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਿਹ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਉਹ ਵਸਤੁ ੮
 ਨਿਕਲੇ, ਉਹ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੀ ਆਪਲੇ
 ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਾਸ ਬਲ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਓਨ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਜਿਹਾ ੧੦
 ਤੁਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹੋ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਹੋਊ; ਜਿਹ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਉਹ
 ਨਿਕਲੇਗਾ, ਸੇ ਮੇਰਾ ਗੁਲਾਮ ਬਲ ਜਾਊ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਵੇਸ
 ਠਹਿਰੋਗੇ। ਤਦ ਹਰੇਕ ਨੈ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਆਪੋ ਆਪਲੀ ੧੧
 ਗੁਲ ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਜਲੇ ਨੈ ਆਪੋ
 ਆਪਲੀ ਗੁਲ ਖੁਲੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਝਾੜਾ ਲੈਲ ਲੰਗਾ; ੧੨
 ਅਤੇ ਵਡੇ ਤੇ ਲੈਕੇ ਛੋਟੇ ਉਪੁਰ ਮੁਕਾਇਆ; ਅਤੇ ਕਟੋਰਾ
 ਬਿਨਯਮੀਨ ਦੀ ਗੁਲ ਵਿਚੋਂ ਲੱਭਾ। ਤਦ ਉਨੀਂ ਆਪਲੇ ੧੩
 ਕੱਪੜੇ ਫਾੜੇ, ਅਤੇ ਹਰ ਜਲੇ ਨੈ ਆਪਲਾ ਗਧਾ ਲੱਦਿ-
 ਆ, ਅਤੇ ਸਹਿਰ ਨੂੰ ਫੇਰ ਮੁੜੇ ॥

ਉਪਰੰਦ ਯਹੂਦਾ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਭਰਾਉ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਘਰ ੧੪
 ਆਏ; ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਉਥੇ ਹੀ ਸਾ; ਅਤੇ ਓਹ ਤਿਸ ਦੇ
 ਅਗੇ ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਗਿੜੇ। ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿ- ੧੫
 ਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ? ਤੁਸੀਂ ਜਾਲਦੇ ਨਸੇ, ਜੋ
 ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਮਨੁਖ ਠੀਕ ਅਗੰਮ ਵਾਚ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਯਹੂ- ੧੬
 ਦਾ ਬੋਲਿਆ, ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਯੇ?
 ਅਤੇ ਕੀ ਬੋਲਯੇ? ਅਤੇ ਕਿਤ ਬਿਧ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ ਬੇ-
 ਵੇਸ ਠਰਾਈਯੇ? ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦਾ
 ਅਪਰਾਧ ਜਾਲ ਲੀਤਾ। ਦੇਖ, ਅਸੀਂ ਅਤੇ ਉਹ, ਕਿ
 ਜਿਹ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਕਟੋਰਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਦੇਵੇਂ ਆਪਲੇ
 ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਾਸ ਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ੧੭
 ਨਾ ਹੋਊ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਾਂ; ਜਿਸ ਮਨੁਖ ਪਾਸੋਂ ਕਟੋਰਾ

ਨਿਕਲਿਆ, ਉਹੋ ਮੇਰਾ ਗੁਲਾਮ ਬਲੇਗਾ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ
ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ ਖੈਰਸੋਲਾ ਨਾਲ ਜਾਵੋ ॥

- ੧੮ ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਉਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਕੇ ਬੋਲਿਆ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ,
ਆਪਲੇ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਹ, ਜੋ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ
ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਇਕ ਗੱਲ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰ ਪੁਰ
ਆਪਲੇ ਰੋਹ ਦੀ ਅਗਨ ਨੂੰ ਭੜਕਲ ਨਾ ਦਿਹ; ਕਿੰਉ ਜੇ
੧੯ ਤੂੰ ਫਿਰ ਉਨ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹੈਂ। ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੈ ਆਪ-
ਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਥੀਂ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਤੁਸਾਡਾ
੨੦ ਪਿਉ ਕੇ ਭਰਾਉ ਹੈ? ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ
ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਇਕ ਬੁੱਢਾ ਮਨੁਖ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ
ਦੇ ਬੁਢੇਪੇ ਦਾ ਇਕ ਛੋਟਾ ਛੋਕਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਭ-
ਰਾਉ ਦਾ ਕਾਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਲੀ ਮਾਤਾ ਦਾ
ਇਕੋ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਪੁਰ ਆ-
੨੧ ਸਕ ਹੈ। ਤਦ ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ
੨੨ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਲਿਆਓ, ਜੋ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਜਰ ਕਰਾਂ। ਅਸੀਂ
ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਹ ਛੋਕਰਾ ਆਪਲੇ ਪਿ-
ਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ; ਕਿੰਉ ਜੇ ਉਹ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ
੨੩ ਨੂੰ ਛੱਡੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਰ ਜਾਉ। ਫੇਰ ਤੈਂ ਆਪ-
ਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਦ ਤੀਕ ਤੁਹਾਡਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾਉ
ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਨਾ ਆਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਫੇਰ ਨਾ ਦੇਖੋਗੇ।
੨੪ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਦ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਆਪ-
ਲੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ ਗਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ
੨੫ ਗੱਲਾਂ ਉਸ ਪਾਹ ਆਖੀਆਂ। ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਬੋਲਿਆ,
ਫੇਰ ਜਾਵੋ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਬੁਹੜਾ ਖਾਜਾ ਮੁੱਲ ਲਿ-
੨੬ ਆਵੋ। ਅਸੀਂ ਬੋਲੇ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ; ਜੇ ਸਾ-

ਡਾ ਛੋਟਾ ਭਗਉ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ; ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਸ ਮਨੁਖ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਲਾ ਨਾ ਪਾਵਾਂਗੇ, ਜਦ ਤੀਕ ਸਾਡਾ ਨਿਕੜਾ ਭਗਉ ਸਾਡੇ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਊ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਸਾਡੇ ਪਿਉ ਨੈ ਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ੨੭
 ਜਾਲਦੇ ਹੋ, ਜੇ ਮੇਰੀ ਤੀਮਤ ਨੈ ਮੇਰੇ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲੇ; ਸੇ ੨੮
 ਇਕ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਠੀਕ ਫਾੜਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਨਹੀਂ ਡਿ-
 ਠਾ। ਹੁਲ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨੂੰ ਬੀ ਮੇ ਤੇ ਵੱਖ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕੀ ੨੯
 ਜਾਲਯੇ, ਇਸ ਪੁਰ ਕੁਹੁੰ ਵਿਪਤਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬੁ-
 ਢੇਪੇ ਦੇ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੋਗ ਨਾਲ ਕਬਰ ਵਿਚ ਉਤਾਰੋਗੇ। ਅਤੇ ਹੁਲ ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ ਜਾਵਾਂ, ੩੦
 ਅਤੇ ਇਹ ਛੋਕਰਾ ਸਾਡੇ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, (ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਦੀ ਜਿੰਦ ਇਸ ਛੋਕਰੇ ਦੀ ਜਿੰਦ ਨਾਲ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ਹੈ;) ਤਾਂ ੩੧
 ਅਜਿਹਾ ਹੋਊ, ਜੇ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖਕੇ, ਜੇ ਛੋਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮਰ ਜਾਊ; ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਤੇਰੇ ਨੌਕਰ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬੁਢੇਪੇ ਦੇ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੋਗ ਨਾਲ ਕਬਰ ਵਿਚ ਉਤਾਰਨ-
 ਗੇ। ਕਿੰਉਕਿ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ, ਇਸ ੩੨
 ਛੋਕਰੇ ਦਾ ਜਾਮਨ ਹੋਕੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾ ਉਪੜਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਦੀਪਕਾਲ ਵੇਸੀ ਹੋਵਾਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੁਲ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨਗੀ ਹੋ- ੩੩
 ਵੇ, ਜੇ ਇਸ ਛੋਕਰੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਆਪਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਚਾਕਰ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਛੋਕਰੇ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਭਗਵਾਂ ਸੰਗ ਜਾਲ ਦਿਹ। ਕਿੰਉਕਿ ਛੋਕਰੇ ਨੂੰ ਸੰਗ ਲੀਤੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ੩੪
 ਪਾਸ ਕਿਕੂੰ ਜਾਵਾਂ? ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਕਸ-
 ਟਲੀ ਨੂੰ ਦੇਖਾਂ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਉੱਤੇ ਆਵੇਗੀ ॥

[੪੫] ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ, ਉਨਾਂ ਸਤਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ,
 ਜੋ ਉਸ ਪਾਹ ਖਲੋਤੇ ਸਨ, ਥੰਮ ਨਾ ਸੋਕਿਆ; ਅਤੇ ਉਚੇ
 ਤੇ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਹੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿ-
 ਓ। ਸੋ ਜਾਂ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ
 ਉੱਤੇ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਹ ਨਸੇ।
 ੨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਚੇ ਤੇ ਹੁੰਨਾ; ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ
 ੩ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਨੈ ਸੁਲਿਆ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਭਗ-
 ਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਯੂਸੁਫ ਹਾਂ; ਸੱਚੀਂ, ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਅਜਾਂ
 ਤੀਕਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ? ਤਦ ਉਹ ਦੇ ਭਰਾਉ ਤਿਸ ਨੂੰ
 ਉੱਤਰ ਨਾ ਦੇ ਸਕੇ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਓਹ ਤਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ
 ੪ ਘਾਬਰ ਗਏ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿ-
 ਹਾ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਓ। ਤਦ ਓਹ ਨੇੜੇ ਆਏ। ਅਤੇ
 ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾਉ ਯੂਸੁਫ ਹਾਂ, ਜਿਹ
 ੫ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਬੇਚਿਆ ਸੀ। ਹੁਲ ਇਸ ਕਰਕੇ,
 ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈ ਨੂੰ ਇਥੇ ਬੇਚਿਆ, ਦਿਲਗੀਰ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ
 ਮਨਾਂ ਵਿਖੇ ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋਵੋ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤੁਸਾਂ
 ੬ ਥੀਂ ਅਗੇ, ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਉਲ ਵਾਸਤੇ, ਮੈ ਨੂੰ ਇਥੇ ਘੋਲਿਆ
 ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਵਹੁੰ ਵਰਿਹਾਂ ਤੇ ਪਰਤੀ ਉਪੁਰ ਕਾਲ
 ਹੈ; ਅਤੇ ਅਜਾਂ ਹੋਰ ਪੰਜਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀਕ ਨਾ ਪਰਤੀ ਬਾ-
 ੭ ਹੀ ਜਾਊ, ਅਤੇ ਨਾ ਖੇਤੀ ਵੱਢੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਅਗੇ ਭੇਜਿਆ, ਜੋ ਤੁਸਾਡਾ ਖੋਜ
 ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਬਾਕੀ ਰਖੇ, ਅਤੇ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਇਕ ਵਡੀ ਮੁਕਤ
 ੮ ਵੇਕੇ ਜੀਉਲ ਬਖਸੇ। ਸੋ ਹੁਲ, ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ, ਬਲਕ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਇਥੇ ਭੇਜਿਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਮੈ
 ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਿਉ ਦੀ ਜਾਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਾਰੇ

ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਦਾ ਹਾਕਮ
ਬਣਾਇਆ ॥

ਤੁਸੀਂ ਛੇਤੀ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ ਜਾਓ, ਅਤੇ ੯
ਉਹ ਨੂੰ ਆਖੋ, ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ ਯੂਸੁਫ ਐਉਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਰ-
ਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕੀਤਾ; ਮੇਰੇ ਕੋਲ
ਚਲਾ ਆਉ, ਢਿੱਲ ਨਾ ਕਰ; ਤੂੰ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ੧੦
ਰਹੀਂ; ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਰ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕਾਂ, ਅਰ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕਾਂ ਦੇ
ਬਾਲਕ, ਅਤੇ ਤੇਰੇਆਂ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਾਇਆਂ
ਬਲਦ, ਸਕੇ ਉਸ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਰਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਰਹਿਲਗੇ ।
ਅਤੇ ਉਥੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਜੇ ਕਾਲ ੧੧
ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਬਰਸਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ,
ਜੋ ਤੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਘਰਾਣਾ, ਅਤੇ ਸਭ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਨ, ਕੰਗਾਲ
ਹੋ ਜਾਣ। ਅਤੇ ਦੇਖੋ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ੧੨
ਭਰਾਉ ਬਿਨਯਮੀਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿ
ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ । ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇ- ੧੩
ਰੇ ਪਿਤਾ ਪਾਹ, ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਭੜਕ ਦੀ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਵਿਚ
ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਡਿੱਠਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਭ ਦੀ ਗੱਲ ਕ-
ਰਿਓ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਛੇਤੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਥੇ ਲਿ-
ਆਓ । ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾਉ ਬਿਨਯਮੀਨ ਦੇ ਗਲ ੧੪
ਲੱਗਕੇ ਹੁੰਨਾ; ਅਤੇ ਬਿਨਯਮੀਨ ਬੀ ਉਹ ਦੇ ਗਲ ਲੱਗਕੇ
ਹੁੰਨਾ । ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ, ੧੫
ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਹੁੰਨਾ; ਅਤੇ ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਉਹ
ਦੇ ਭਰਾਉ ਤਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ॥

ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਵਿਚ ਸੁਣੀ ਗਈ, ਜੋ ੧੬
ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਭਰਾਉ ਆਏ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਫਿਰਉਨ

- ੧੭ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰ ਬਹੁਤ ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਏ । ਅਤੇ ਫਿਰ-
ਉਨ ਨੈ ਯਸੂਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਖ, ਜੋ
ਓਹ ਆਪਲੇ ਬਹਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਲੱਦਲ, ਅਤੇ ਜਾਲ, ਅਤੇ ਕ-
- ੧੮ ਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਜਾ ਪਹੁੰਚਲ । ਅਤੇ ਆਪਲੇ
ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਟੱਬਰ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਓ; ਅਤੇ ਮੈਂ
ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਦੀਆਂ ਅੱਛੀਆਂ ਵਸਤੂੰ ਦਿ-
- ੧੯ ਗੇ । ਹੁਲ ਤੈ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ; ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਮ ਕਰੋ;
ਆਪਲੇ ਬਾਲਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਲੀਆਂ ਝੀਮਤਾਂ ਦੀ
ਲਈ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਤੇ ਗੱਡੀਆਂ ਲੈ ਲਵੋ, ਅਤੇ
- ੨੦ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲਿਆਓ । ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਨਿਕਸੁਕ
ਦਾ ਕੁਹੁੰ ਹਮਸੇਸ ਨਾ ਕਰੋ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ
ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਦੀ ਚੰਗੀ ਵਸਤੂੰ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਲਈ ਹਨ ॥
- ੨੧ ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੈ ਇਵੇਂ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ
ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਕਹੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਗੱਡੀਆਂ
- ੨੨ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਦਾ ਖਰਚ ਦਿੱਤਾ । ਅਤੇ ਓਨ
ਤਿਨਾਂ ਸਤਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਇਕ ਇਕ ਜੋੜਾ ਦਿੱਤਾ;
ਪਰ ਓਨ ਬਿਨਯਮੀਨ ਤਾਈਂ ਤਿੰਨ ਸੈ ਰੁਪਏ, ਅਤੇ ਪੰਜ
- ੨੩ ਜੋੜੇ ਕੱਪੜੇ ਦਿੱਤੇ । ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਲਈ
ਇਸ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ; ਜੋ ਦਸ ਗਧੇ ਮਿਸਰ ਦੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ
ਵਸਤੂੰ ਨਾਲ ਲੱਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਦਸ ਗਧੀਆਂ ਅੰਨ ਅਤੇ
ਰੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਖਾਲ ਵਸਤੂੰ ਨਾਲ ਲੱਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ
- ੨੪ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਫਰ ਲਈ ਘੱਲੀਆਂ । ਸੋ ਓਨ
ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਤੁਰ ਪਏ;

ਤਦ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ, ਕਿਪਰੇ ਤੁਸੀਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ
ਝਗੜਾ ਨਾ ਕਰਿਓ ॥

ਅਤੇ ਓਹ ਮਿਸਰ ਤੇ ਤੁਰੇ, ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ੨੫
ਵਿਚ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪਾਸ ਪਹੁਤੇ; ਅਤੇ ਉਸ ੨੬
ਤੇ ਕਿਹਾ, ਯੂਸੁਫ ਅਜੇ ਤੀਕਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ
ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਦਾ ਹਾਕਮ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਦਾ
ਮਨ ਸਨਾਟੇ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਦਾ
ਸੱਚ ਨਾ ਮੰਨਿਆ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਪਾਹ ਯੂਸੁਫ ਦੀ- ੨੭
ਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਜੋ ਉਹ ਨੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ ਸਨ,
ਆਖੀਆਂ। ਅਤੇ ਜਦ ਉਨ ਓਹ ਗੱਡੀਆਂ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ
ਨੈ ਉਹ ਦੇ ਬੁਲਾ ਭੇਜਲ ਲਈ ਘੱਲੀਆਂ ਸਨ, ਡਿੱਠੀਆਂ,
ਤਾਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਦੁਈ ਬਾਰ ਜਿੰਦ ਪਾਈ।
ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਬੋਲਿਆ, ਇਹੋ ਬਹੁਤ ਹੈ; ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ੨੮
ਯੂਸੁਫ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ
ਮਰਨੇ ਥੀਂ ਅਗੇ ਉਹ ਨੂੰ ਦੇਖਾਂਗਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਆਪਲੇ ਸਾਰੇ ਕੋੜਮੇ ਸਲੇ [੪੬]
ਕੂਚ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਬੇਰਸਬਾ ਵਿਚ ਆਲਕੇ ਆਪਲੇ ਪਿ-
ਤਾ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਲਈ ਬਲ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ੨
ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ
ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਯਾਕੂਬ, ਹੇ ਯਾਕੂਬ! ਉਹ
ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਹਾਜਰ ਹਾਂ। ਓਨ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਈਸੁਰ, ਤੇਰੇ ੩
ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ; ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਜਾਲ ਥੋਂ ਡਰ ਨਾ
ਕਰ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਥੇ ਤੈ ਨੂੰ ਵਡੀ ਕੌਮ ਬਲਾਵਾਂਗਾ; ਮੈਂ ਤੇਰੇ ੪
ਸੰਗ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਚਲਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਫੇਰ ਮੋੜ ਲਿਆ-

ਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਪਰ
ਪਰੇਗਾ ॥

੫ ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਬੇਰਸਬਾ ਤੇ ਉੱਠਿਆ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ
ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ
ਅਤੇ ਤੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਗੱਡੀਆਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਨੇ
੬ ਉਹ ਦੇ ਲਜਾਲ ਲਈ ਘੱਲੀਆਂ ਸਨ, ਲੈ ਚਲੇ। ਅਤੇ
ਉਨਾਂ ਆਪਲਾ ਡੰਗਰ ਬੱਛਾ, ਅਤੇ ਆਪਲਾ ਲਕਾਤੁਕਾ,
ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਪਗਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਲੈ ਲੀ-
੭ ਤਾ; ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਆਪਲੀ ਸਾਰੀ ਉਲਾਦ ਸਲੇ ਮਿਸਰ
ਵਿਚ ਆਇਆ। ਉਹ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਪੋਤਿਆਂ, ਅਤੇ
ਧੀਆਂ ਅਰ ਪੋਤੀਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਸਾਰੀ ਉਲਾਦ
ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਸੰਗ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਲਿਆਇਆ ॥

੮ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦੇ ਨਾਉਂ, ਜੋ ਮਿਸਰ
ਵਿਚ ਆਈ ਸੀ, ਏਹ ਹਨ; ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤ;
੯ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਜੇਠਾ ਰੂਬਿਨ। ਰੂਬਿਨ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ; ਹਨੂਕ ਅਤੇ
੧੦ ਫਲੂ ਅਤੇ ਹਸਰੋਨ ਅਤੇ ਕਰਮੀ। ਅਤੇ ਸਿਮਓਨ ਦੀ
ਉਲਾਦ; ਯਮੂਏਲ ਅਤੇ ਯਮੀਨ ਅਤੇ ਅਹਦ ਅਤੇ ਯ-
ਕੀਨ ਅਤੇ ਜੁਹਰ ਅਤੇ ਕਨਾਨੀ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਪੁੱਤ ਸਾਊਲ।
੧੧ ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਦੇ ਵੰਸ; ਗਰਸੂਨ ਅਤੇ ਕਹਾਤ ਅਤੇ ਮਿਰਾ-
੧੨ ਰੀ। ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਪੁੱਤ; ਈਰ ਅਤੇ ਓਨਾਨ ਅਤੇ
ਸੇਲਾ ਅਤੇ ਫਾਰਸ ਅਤੇ ਸਾਰਿਕ। ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਈਰ
ਅਤੇ ਓਨਾਨ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਕਾਲ ਬਸ ਹੋ ਗਏ।
੧੩ ਅਤੇ ਫਾਰਸ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹਸਰੋਨ ਅਤੇ ਹਮੂਲ ਸਨ। ਅਤੇ
ਇਸਹਕਾਰ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਤੇਲਾ ਅਤੇ ਫੂਆ ਅਤੇ
੧੪ ਯੂਬ ਅਤੇ ਸਿਮਰੋਨ। ਅਤੇ ਜਬਲੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ,

ਸਰਦ ਅਤੇ ਅਲੂਨ ਅਰ ਯਹਿਲੇਲ। ਲੀਆ ਦੇ ਪੁੱਤ ੧੫
 ਏਹ ਹਨ, ਜੋ ਪੱਦਾਨ-ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਯਾਕੂਬ ਤੇ, ਦੀਨਾ ਸ-
 ਮੇਤ, ਜੋ ਉਹ ਦੀ ਪੀ ਸੀ, ਪੈਦਾ ਹੋਏ। ਸੇ ਉਹ ਦੇ ਪੀਆਂ
 ਪੁੱਤ, ਸਰਬੱਤ ਤੇਤੀਹ ਜਲੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਜੱਦ ਦੇ ਪੁੱਤ ੧੬
 ਏਹ; ਸਫਯਾਨ ਅਤੇ ਹਾਜੀ ਅਤੇ ਸੂਨੀ ਅਤੇ ਇਸਬਾਨ
 ਅਤੇ ਈਰੀ ਅਤੇ ਅਰੋਦੀ ਅਤੇ ਅਰੇਲੀ। ਅਤੇ ਯਸਰ ੧੭
 ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਯਮਨਾ ਅਤੇ ਇਸਵਾ ਅਤੇ ਇਸਵੀ
 ਅਤੇ ਬਰੀਆ, ਅਤੇ ਸਰੀਹ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਭੈਲ। ਅਤੇ ਬ-
 ਰੀਆ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਹਿਬਰ ਅਤੇ ਮਲਕਿਏਲ। ਜਿਲਫਾ, ੧੮
 ਜੋ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ਆਪਲੀ ਪੀ ਲੀਆ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਤਿਸ ਦੇ
 ਪੁੱਤ ਏਹੋ ਹਨ, ਅਤੇ ਓਨ ਯਾਕੂਬ ਲਈ ਏਹ ਸੋਲਾਂ ਜਲੇ।
 ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਤੀਮਤ ਰਾਹੇਲ ਦੇ ਪੁੱਤ ਯੂਸੁਫ ਅਤੇ ੧੯
 ਬਿਨਯਮੀਨ ਹਨ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਤੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਮਨੱਸੀ ੨੦
 ਅਤੇ ਇਫਰਾਈਮ ਪੈਦਾ ਹੋਏ; ਏਹ ਓਨ ਦੇ ਜਾਜਕ ਪੋ-
 ਤੀਫਰਾ ਦੀ ਪੀ ਅਸਨਾਥ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਜੰਮੇ। ਅਤੇ ਬਿਨਯ- ੨੧
 ਮੀਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਏਹ ਹਨ; ਬੇਲਾ ਅਤੇ ਬਕਰ ਅਤੇ ਅਸ-
 ਬੇਲ ਅਤੇ ਜਿਰਾ ਅਤੇ ਨਾਮਾਨ, ਅਖੀ ਅਤੇ ਰੋਸ, ਮੁਪਿਮ
 ਅਤੇ ਹੁਪਿਮ ਅਤੇ ਅਰਦ। ਏਹ ਰਾਹੇਲ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹਨ, ੨੨
 ਜੋ ਉਸ ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਲਈ ਜਲੇ; ਸੇ ਏਹ ਸਭੋ ਚੋਦਾਂ ਜਲਾਂ
 ਹਨ। ਅਤੇ ਦਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹੁਸਿਮ। ਅਤੇ ਨਫਤਾਲੀ ੨੪
 ਦੇ ਪੁੱਤ ਯਹਸਿਏਲ ਅਤੇ ਜੂਨੀ ਅਤੇ ਯਿਸਰ ਅਤੇ ਸ-
 ਲੀਮ। ਏਹ ਬਿਲਗਾ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹਨ, ਜੋ ਲਾਬਾਨ ਨੈ ੨੫
 ਆਪਲੀ ਪੀ ਰਾਹੇਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ; ਸੇ ਏਹ ਸਭੋ ਸੱਤ ਪ-
 ਗਲੀ ਹਨ, ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਓਨ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਲਈ ਜਲਿਆ ॥

ਏਹ ਸਭ ਦੇ ਸਭ, ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਸੰਗ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਆਏ, ੨੬

ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਪਿਠੋਂ ਜਨਮੇ ਸਨ, ਨੇਹਾਂ ਤੇ ਛੁੱਟ ਸਰਬੱਤ
੨੭ ਛਿਆਹਟ ਜੀ ਸੀਗੇ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਜੋ ਮਿਸਰ
ਵਿਚ ਉਹ ਦੇ ਜੰਮੇ ਸੇ, ਵੇ ਜਲੇ ਹਨ। ਸੇ ਓਹ ਸਭੇ, ਜੋ
ਯਾਰੂਬ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਵੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਆਏ ਜੈ-
ਸਨ, ਸੱਤਰ ਪਗਲੀ ਸੇ ॥

੨੮ ਅਤੇ ਓਨ ਯਹੂਦਾ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਪਾਹ ਅਗੇਤਾ ਘੱਲਿਆ,
ਜੋ ਗੋਸਨ ਤੀਕਰ ਤਿਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇ; ਅਤੇ ਓਹ ਗੋ-
੨੯ ਸਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਆਏ। ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਆਪਲੀ
ਰਥ ਤਿਆਰ ਕਰਾਕੇ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ
ਮਿਲਲੇ ਲਈ ਗੋਸਨ ਨੂੰ ਤੁਰਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ
ਉਹ ਦੇ ਪਾਹ ਹਾਜਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਗਲੇ ਲੱਗਕੇ
੩੦ ਚਿਰ ਤੀਕ ਹੁੰਨਾ। ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਥੀਂ ਕਿ-
ਹਾ, ਹੁਲ ਮੈ ਨੂੰ ਮਰਨ ਵਿਹ, ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਵੇਖ ਲੀਤਾ,
ਜੋ ਤੂੰ ਅਜੇ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈਂ ॥

੩੧ ਉਪਰੰਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਆਪਲੇ
ਪਿਤਾ ਦੇ ਟੱਬਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਫਿਰਊਨ ਪਾਹ ਖਬਰ ਵੇਲ
ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਭਰਾਉ ਅਤੇ
ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦਾ ਟੱਬਰ, ਜੋ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਸੀ, ਸੇ
੩੨ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਆਇਆ; ਅਤੇ ਓਹ ਮਨੁਖ ਚਰਵਾਲੇ ਹਨ;
ਕਿਉਂਕਿ ਪਸੂ ਹੀ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਮਾਲ ਹਨ; ਅਤੇ ਓਹ ਆਪ-
ਲੇ ਅੱਯੜ ਅਤੇ ਚੋਲੇ, ਅਤੇ ਸਭ ਰੁਛ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਸਾ,
੩੩ ਨਾਲ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ਕਿ ਜਾਂ
ਫਿਰਊਨ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਪੁੱਛ, ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਰੁਜਗਾਰ ਕੀ
੩੪ ਹੈ? ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਆਖਿਓ, ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਯਾਲਪੁਲ ਤੇ
ਲਾਕੇ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਚਰਵਾਲਗੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੀ ਅਸੀਂ,

ਤੇ ਕੀ ਸਾਡਾ ਪਿਉ ਦਾਦਾ। ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ
ਵਿਚ ਰਹੋਗੇ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮਿਸਰੀ ਲੋਕ ਹਰ ਚਰਵਾਲੇ
ਤੇ ਵਡੀ ਕਿਰਕ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਜਾਕੇ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿਉ [੪੭]
ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਉ, ਆਪਲੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਬਕਰੀਆਂ ਅਤੇ
ਗਾਈਆਂ ਬਲਦ, ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਲੈਕੇ
ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਤੇ ਚਲੇ ਆਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਜੋ
ਓਹ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਹਨ। ਉਪਰੰਦ ਓਨ ਆਪਲੇ ੨
ਸਭਨਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪੰਜ ਜਲੇ ਲੈਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਦੇ
ਸਾਹਮਲੇ ਹਾਜਰ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਤਿਸ ਦੇ ਭਰਾ- ੩
ਵਾਂ ਤੇ ਪੁਛਿਆ, ਤੁਹਾਡਾ ਰੁਜਗਾਰ ਕੀ ਹੈ? ਉਨੀਂ ਫਿਰਉਨ
ਤਾਈਂ ਆਖਿਆ, ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਤੇ ਲਾਕੇ ਚਰ-
ਵਾਲੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਨੀਂ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ੪
ਇਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਹਿਲ ਨੂੰ ਆਏ ਹਾਂ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੇਰੇ
ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਪਸੂਆਂ ਵਾਸਤੇ ਜੂਹ ਨਹੀਂ; ਕਿਸ ਕਰਕੇ, ਜੋ
ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਵਡਾ ਕਾਲ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ;
ਸੋ ਇਸ ਕਾਰਨ ਆਪਲੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ
ਵਿਚ ਰਹਿਲ ਦਿਹ। ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ੫
ਜੋ ਤੇਰਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਭਰਾਉ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਆਏ ਹਨ।
ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਹੈ; ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ੬
ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਇਸ ਪਰਤੀ ਦੀ ਅੱਛੀ ਅੱਛੀ ਜਾ-
ਗਾ ਵਿਚ, ਬਸਾਉ; ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ
ਬਸਲ ਦਿਹ। ਅਤੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਜਾਲ ਵਿਚ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ
ਫੁਰਤੀਲੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਸੂਆਂ ਉਪਰ ਮੁਖਤਿ-
ਆਰ ਬਲਾ ਲੈ ॥

- ੭ ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਂ-
ਦਾ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਹਾਜਰ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ
- ੮ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ
ਨੈ ਯਾਕੂਬ ਤੇ ਪੁਛਿਆ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਕਿਤਨੀਆਂ ਵਰਿ-
੯ ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ? ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰੀ
ਮੁਸਾਫਰੀ ਦੇ ਦਿਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਰਸਾਂ ਇਕ ਸਉ ਤੀਹ ਬਰਸ
ਹਨ; ਮੇਰੇ ਜੀਉਲ ਦੀਆਂ ਬਰਸਾਂ ਦੇ ਦਿਹਾਂ ਥੁਹੜੇ ਅਤੇ
ਬੁਰੇ ਹੋਏ; ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦੇ ਜੀਉਲ ਦੀਆਂ ਬਰ-
ਸਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਤੀਕੁਰ, ਕਿ ਜਦ ਓਹ ਮੁਸਾਫਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ,
੧੦ ਨਹੀਂ ਪਹੁਤੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਯਾਕੂਬ ਫਿਰਉਨ ਲਈ ਅਸੀਸ
ਕਰਕੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਸਾਹਮਲਿਓਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ॥
- ੧੧ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ
ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਚੰਗੇ ਲਤੇ ਵਿਖੇ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਰਾਮਸੇਸ
ਆਖਦੇ ਹਨ, ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਕਹਿਲ ਅਨੁਸਾਰ ਬਹਾਲਿਆ,
੧੨ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਬਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ
ਪਿਤਾ ਅਰ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਪਿਉ ਦੇ ਸਾਰੇ ਟੱਬਰ
ਦੀ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਬਾਲਬੱਚਿਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ॥
- ੧੩ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਕਿਸ ਕਰਕੇ,
ਜੋ ਕਾਲ ਅੱਤ ਕਰੜਾ ਸਾ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਦੀ
੧੪ ਧਰਤੀ ਕਾਲ ਦੇ ਮਾਰੇ ਭੁਲਸ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ
ਨੈ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰੋਕੜ, ਉਸ ਅ-
ਨਾਜ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੈ ਮੁੱਲ ਲੀਤਾ, ਕੱਠੀ ਕਰ
ਲਈ; ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਉਹ ਰੋਕੜ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਘਰ ਆਂ-
੧੫ ਦੀ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ
ਪੈਸਾ ਨਾ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਪਾਹ

ਆਕੇ ਕਿਹਾ, ਸਾ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਦਿਹ; ਤੇਰੇ ਜੁੰਦੇ ਅਸੀਂ ਕਿੰਉ
 ਮਰਯੇ? ਕਿੰਉਕਿ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਲਭਦਾ। ਯੁਸੁਫ ਨੈ ਕਿ- ੧੬
 ਹਾ, ਜੇ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਲਭਦਾ, ਤਾਂ ਆਪਲੇ ਡੰਗਰ ਪਸੂ ਦੇਵੇ;
 ਉਨਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਅੰਨ ਦਿਆਂਗਾ। ਤਦ ਓਹ ੧੭
 ਆਪਲੇ ਪਸੂ ਯੁਸੁਫ ਕੋਲ ਲਿਆਏ; ਅਤੇ ਯੁਸੁਫ ਨੈ ਘੋ-
 ਤਿਆਂ, ਭੇਡਾਂ, ਬਕਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਗਾਈਆਂ ਬਲਦਾਂ ਦੇ
 ਚੋਲਿਆਂ, ਅਤੇ ਖੋਤਿਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ ਦਿ-
 ਤਾ; ਅਤੇ ਉਸ ਸਾਲ ਉਨਾਂ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਪਸੂਆਂ ਪਿਛੇ
 ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਇਆ ॥

ਜਦ ਉਹ ਸਾਲ ਬਤੀਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਸਾਲ ਫੇਰ ੧੮
 ਉਸ ਪਾਹ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ
 ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਕਾਉਂਦੇ, ਜੇ ਸਾਡਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਹੋ ਚੁੱਕਾ;
 ਸਾਡੇ ਮਾਲਕ ਨੈ ਸਾਡੇ ਪਸੂਆਂ ਨੂੰ ਬੀ ਲੈ ਲੀਤਾ ਹੈ;
 ਸੇ ਹੁਲ ਸਾਡੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ, ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ
 ਅਤੇ ਖੇਤਾਂ ਛੁੱਟ ਹੋਰ ਕੁਹੂੰ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਸੇ ਅਸੀਂ ੧੯
 ਆਪਲੀ ਤੋਂ ਸਲੇ ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਕਿੰਉ ਮਰ-
 ਯੇ? ਸਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਤੋਂ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਪੁਰ ਮੁੱਲ ਲੈ ਲੈ;
 ਅਸੀਂ ਆਪਲੀ ਤੋਂ ਸਮੇਤ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿਚ
 ਰਹਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਦਾਲਾ ਦਿਹ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਜੀਵਯੇ, ਅਤੇ
 ਨਾ ਮਰਯੇ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉਜੜ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਯੁ- ੨੦
 ਸੁਫ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਫਿਰਉਨ ਲਈ ਮੁੱਲ
 ਲੀਤੀ; ਕਿੰਉਕਿ ਮਿਸਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਜਲੇ ਨੈ ਆਪੋ
 ਆਪਲੀ ਤੋਂ ਬੇਚ ਸਿੱਟੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਕਾਲ ਨੈ ਤਿਨਾਂ
 ਨੂੰ ਅੱਤ ਵੁਖਾਇਆ ਸਾ; ਸੇ ਉਹ ਧਰਤੀ ਫਿਰਉਨ ਦੀ
 ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਓਨ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ, ਮਿਸਰ ੨੧

੨੨ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੀਕ, ਬਸਾਇਆ। ਇਕ ਓਨ ਜਾਨਕਾਂ ਦੀ ਤੋਂ ਮੁੱਲ ਨਾ ਲੀਤੀ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਉਨਾਂ ਜਾਨਕਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਵਲੋਂ ਤਨਖਾਹ ਲਭਦੀ ਸੀ; ਅਰ ਉਨੀਂ ਆਪਲੀ ਤਨਖਾਹ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਨੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਖਾਹਦੀ; ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਨੀਂ ਆਪਲੀਆਂ ਤੋਆਂ ਨਾ ਬੇਚੀਆਂ ॥

੨੩ ਤਦ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਤੋਂ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਲਈ ਮੁੱਲ ਲੀਤਾ; ਦੇਖੋ, ਇਹ ਬੀਉ ਤੁਸਾਡੀ ਲਈ ਹੈ; ਸੋ ਖੇਤ ਵਿਚ ਬੀ-

੨੪ ਜੋ। ਜਦ ਇਹ ਵਧੇ, ਤਾਂ ਐਉਂ ਕਰਿਓ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪੰਜਵਾਂ ਬਖਰਾ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਦੇਵਾ; ਅਤੇ ਚਾਰ ਬਖਰੇ ਬੀਜਲੇ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਘਰਾਲੇ, ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਬਾਲ-

੨੫ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਖਾਲ ਲਈ ਹੋਲਗੇ। ਓਹ ਬੋਲੇ, ਤੈਂ ਸਾਡੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਈਆਂ; ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਨਿੰਗਾ ਵਿਚ ਦਯਾ ਪਰਾਪਤ ਹੋਯੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਫਿਰਉਨ ਦੇ

੨੬ ਦਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਲਈ ਇਹ ਖੰਦਬਸਤ, ਜੋ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤੀਕਰ ਹੈ, ਠਰਾਇਆ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਪੰਜਵਾਂ ਬਖਰਾ ਲਵੇ; ਪਰ ਇਕ ਜਾਨਕਾਂ ਦੀ ਤੋਂ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਨਾ ਹੋਈ ॥

੨੭ ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਮਿਸਰ ਵਿਖੇ ਗੋਸਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਓਹ ਉਥੇ ਮਿਲਖ ਰਖਦੇ ਸੇ, ਅਤੇ ਤਿਥੇ ਵਧੇ ਫੁੱਲੇ ॥

੨੮ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਸਤਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਜੀਵਿਆ। ਸੋ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਇਕ ਸੋ ਸੈਂਤਾਲੀਆਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਮਰਨ

ਦਾ ਸਮਾ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਾ; ਤਦ ਓਨ ਆਪਲੇ ਪੁੱਛ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ
 ਸੱਦਕੇ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਵਯਾ ਪਰਾਪਤ
 ਹਾਂ, ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਪੱਟ ਹੇਠ ਰੱਖ, ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਅਰ
 ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਬਰਤੀਂ, ਇਹ ਜੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ
 ਵਿਚ ਨਾ ਦੱਬੀਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਪਾਹ ੩੦
 ਲੇਟਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਵੀਂ,
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਕਬਰਸਥਾਨ ਵਿਚ ਦੱਬੀਂ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ,
 ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਆਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ੩੧
 ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹ। ਓਨ ਤਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਸੁਗੰਦ
 ਖਾਹਦੀ; ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਆਪਲੀ ਛੇਜ ਦੇ ਸਿਰਹਾਲੇ
 ਉੱਤੇ ਝੁਕ ਗਿਆ ॥

ਅਤੇ ਇਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਪਰੰਤੂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਿਨੇ [੪੮]
 ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਰੋਗੀ ਹੈ; ਜੋ ਓਨ
 ਆਪਲੇ ਵਹੁੰ ਪੁੱਤਾਂ ਮਨੋਸੀ ਅਤੇ ਇਫਰਾਈਮ ਨੂੰ ਸੰਗ ਲੀ-
 ਤਾ। ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਦੇਖ, ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ ੨
 ਯੂਸੁਫ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਸੰ-
 ਭਲਕੇ ਪਲੰਘ ਉੱਤੇ ਉੱਠ ਬੈਠਾ ॥

ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਰਬਸਕਤਮਾਨ ੩
 ਈਸੁਰ ਨੈ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਲੋਜ ਵਿਚ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿ-
 ਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਿ- ੪
 ਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਫੁਲਾਵਾਂ ਵਧਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਧ ਥੀਂ
 ਬਹੁਤਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਇਹ
 ਧਰਤੀ ਤੇਰੀ ਉਲਾਦ ਦੀ ਸਦੀਪਕ ਮਿਲਖ ਕਰਾਂਗਾ।
 ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਦੋ ਪੁੱਛ ਇਫਰਾਈਮ ਅਤੇ ਮਨੋਸੀ, ਜੋ ਤੁਧ ਥੀਂ ੫
 ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਜੰਮੇ, ਉਸ ਤੇ ਅਗੇ ਜੋ ਮੈਂ ਮਿਸਰ

- ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ, ਸੇ ਮੇਰੇ ਹਨ; ਓਹ, ਰੂ-
 ੬ ਬਿਨ ਅਤੇ ਸਿਮਓਨ ਦੀ ਨਿਆਈਂ, ਮੇਰੇ ਹੋਲਗੇ। ਅਤੇ
 ਇਨਾਂ ਤੇ ਪਿਛੇ ਤੇਰੇ ਜੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜੰਮਲ, ਸੇ ਤੇਰੇ ਹੋਲਗੇ; ਅਤੇ
 ੭ ਓਹ ਆਪਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਚ ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ
 ਤੇ ਬੁਲਾਏ ਜਾਲਗੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਹਾਂ, ਜਦ ਮੈਂ ਪੰਦਾਨ
 ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਸਾ, ਤਾਂ ਰਾਹੇਲ ਰਸਤੇ ਵਿਚ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਫ-
 ਰਾਤ ਥੁਹੜੀ ਬਾਟ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸਾ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਨਾਨ ਦੀ
 ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਮਰ ਗਈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਉਥੇ ਹੀ ਇਫ-
 ਰਾਤ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਦੱਬਿਆ; ਸੇ ਉਹੋ ਬੈਤਲਹਮ ਹੈ ॥
- ੮ ਫੇਰ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਕਿਹਾ,
 ੯ ਏਹ ਕੋਲ ਹਨ? ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਏਹ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹਨ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਇਸ ਜਾਗਾ
 ਦਿੱਤੇ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਲਿਆਉ,
 ੧੦ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦਿਆਂਗਾ। ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ-
 ਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੁਢੇਪੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈ-
 ਆਂ ਸੀਆਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦੇਖ ਨਾ ਸਕਿਆ। ਅਤੇ
 ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਹ ਆਂਦਾ; ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ
 ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਗਲੇ ਨਾਲ ਲਾ ਲਿਆ।
- ੧੧ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈ ਨੂੰ ਤਾ ਤੇਰੇ ਹੀ
 ਮੁਹੁੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਆਸ ਨਸੇ; ਪਰ ਦੇਖ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤੇ-
 ੧੨ ਰੀ ਉਲਾਟ ਬੀ ਮੈ ਨੂੰ ਵਿਖਾਲੀ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਉਨਾਂ
 ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਗੋਡਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਾਲਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ
 ੧੩ ਤਾਈਂ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਝੁਕਾਇਆ। ਉਪਰੰਤ ਯੂਸੁਫ ਨੈ
 ਉਨਾਂ ਵੁਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜਿਆ; ਇਫਰਾਈਮ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਸਜੇ
 ਹੱਥ ਨਾਲ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਖੱਬੇ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ, ਅਤੇ

ਮਨੁੱਸੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸੱਜੇ
 ਹੱਥ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਂਦਾ।
 ਤਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਕੇ ਇਫ- ੧੪
 ਰਾਈਮ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ, ਜੋ ਛੋਟਾ ਸਾ, ਪਰਿਆ, ਅਤੇ ਖੱਬਾ
 ਹੱਥ ਮਨੁੱਸੀ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ; ਜਾਲ ਬੁਝਕੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਐਉਂ
 ਪਰੇ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਨੁੱਸੀ ਪਲੋਠੀ ਦਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਓਨ ਯੂਸੁਫ ੧੫
 ਦੀ ਲਈ ਅਸੀਸ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ, ਜਿਹ
 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਰਾ ਪਿਉ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਤੁ-
 ਰਿਆ, ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਜਿਨ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ
 ਤੀਕ ਮੇਰੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ; — ਉਹ ਦੂਤ, ਜਿਨ ਮੈਂ ਨੂੰ ੧੬
 ਸਾਰੀ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਤੇ ਬਚਾਇਆ, ਸੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੀਂਗਰਾਂ
 ਨੂੰ ਵਰ ਦੇਵੇ; ਅਤੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਰਾਂ
 ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ, ਸੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ
 ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਪਿਰਥੀ ਪੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥੀਂ ਵੇਰ ਲੋਕ
 ਉਤਪੱਨ ਹੋਵਲ ॥

ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਇਹ ਦੇਖਕੇ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪ- ੧੭
 ਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਇਫਰਾਈਮ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਪਰਿਆ, ਪਰ-
 ਸਿੰਨ ਨਾ ਹੋਇਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਹੱਥ
 ਫੜ ਲੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਫਰਾਈਮ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰੋਂ ਹਟਾਕੇ ਮਨੁੱਸੀ
 ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਪਰ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਆਪਣੇ ੧੮
 ਪਿਉ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ, ਐਉਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ; ਇਸ
 ਕਰਕੇ ਜੋ ਇਹ ਪਲੋਠੀ ਦਾ ਹੈ; ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਇਹ
 ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਰੱਖ। ਪਰ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ੧੯
 ਨਾ ਮੰਨੀ, ਸਗਵਾਂ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਹੇ ਪੁੱਤ,
 ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਥੋਂ ਬੀ ਲੋਕ ਹੋਲਗੇ, ਅਤੇ

ਇਹ ਬੀ ਵਡਾ ਹੋਊ; ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਨਿੱਕੜਾ ਭਗਉ ਇਸ
 ਤੇ ਵਡਾ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਉਲਾਟ ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੋਮ ਹੋਲ-
 ੨੦ ਗੇ। ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਦਿਨ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ
 ਕਿਹਾ, ਜੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਤੇਗਾ ਨਾਉਂ ਲੈਕੇ ਆ-
 ਪਸ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਅਸੀਸ ਕਰੇਗੀ, ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈ
 ਨੂੰ ਇਫਰਾਈਮ ਅਤੇ ਮਨਸੀ ਵਰਗਾ ਕਰੇ। ਸੇ ਓਨ ਇਫ-
 ੨੧ ਰਾਈਮ ਨੂੰ ਮਨਸੀ ਨਾਲੋਂ ਵਡਿਆਈ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ
 ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ;
 ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਤੁ-
 ਸਾਡੇ ਪਿਉ ਦਾਟੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਮੁੜ ਲਜਾਵੇਗਾ।
 ੨੨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇਕ ਛਾਂਦਾ ਵਧੀਕ
 ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਖੰਡੇ ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਕਮਾਲ ਦੇ
 ਜੋਰ, ਅਮੂਰੀਆਂ ਦੇ ਹਥੋਂ ਖੱਸਕੇ ਲੀਤਾ ਸਾ ॥

[੪੯] ਉਪਰੰਦ ਯਾਕੂਬ ਨੈ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਆਖਿ-
 ਆ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ ਕਠੇ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਅੰਤ ਸਮੇ
 ੨ ਤੁਸਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਲਾ ਹੈ, ਤਿਸ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਦਿਆਂ। ਹੇ
 ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤ ਕਠੇ ਹੋਕੇ ਆਓ, ਅਤੇ ਸੁਲੋ, ਆਪਲੇ ਪਿ-
 ਤਾ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸੁਲੋ ॥

੩ ਰੂਬਿਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਜੇਠਾ ਪੁੱਤ ਹੈਂ, ਮੇਰਾ ਬਲ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ
 ਸਕਤ ਦਾ ਮੂੰਢ; ਤੂੰ ਕਦਰ ਵਿਚ ਵਡਾ, ਅਤੇ ਪਤ ਵਿਖੇ
 ੪ ਪਹਿਲਾ ਹੈਂ। ਪਰ ਤੂੰ ਜਲ ਵਰਗਾ ਉਬਾਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈਂ;
 ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਵਡਿਆਈ ਨਾ ਲਹੇਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ
 ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਿਛਾਉਲੇ ਉੱਤੇ ਚੜਿਆ, ਤਦ ਤੈਂ
 ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਤਾ; ਇਹ ਮੇਰੀ ਛੇਜੇ ਚੜ ਗਿਆ ॥

੫ ਸਿਮਓਨ ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਤਾ ਸਕੇ ਭਗਉ ਹਨ; ਉਨਾਂ ਦੀ

ਤਦਬੀਰ ਅੰਨਿਆਉ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਹਨ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ, ੬
 ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿਚ ਨਾ ਆਉ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਨ,
 ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਗੋਸਟ ਵਿਚ ਨਿੱਜ ਮਿਲ; ਕਿੰਉ ਜੇ ਉਹ
 ਆਪਲੇ ਕਰੋਧ ਵਿਚ ਆਕੇ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ ਹੈ,
 ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਮਸਤੀ ਨਾਲ ਕੰਧ ਛਾਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਨਾਂ ੭
 ਦਾ ਕਰੋਧ ਸਗਾਪਿਆ ਜਾਵੇ, ਜੇ ਪੀੜਦਾਇਕ ਹੈ, ਅਤੇ
 ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਕਹਿਰ ਬੀ, ਕਿੰਉ ਜੇ ਕਠਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ
 ਯਾਕੂਬ ਵਿਚ ਨਿਆਰਾ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸਰਾ-
 ਏਲ ਵਿਚ ਤਿਤਰਬਿਤਰ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ ॥

ਜੇ ਯਹੂਦਾ ਤੂੰ ਉਹ ਹੈਂ, ਕਿ ਜਿਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤੇਰੇ ਭ- ੯
 ਗਉ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿਚ
 ਹੋਵੇਗਾ, ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤ ਤੈ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਗੇ। ਯਹੂ- ੯
 ਦਾ ਸੀਂਹ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ; ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ, ਤੂੰ ਸਕਾਰ ਤੇ ਉਠ
 ਤੁਰਿਆ ਹੈਂ; ਉਹ ਸੀਂਹ, ਅਰਥਾਤ ਵਡੇ ਸੀਂਹ ਵਰਗਾ ਝੁਕ-
 ਦਾ ਅਤੇ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਕੌਲ ਉਹ ਨੂੰ ਉਠਾਵੇਗਾ? ਜਦ ੧੦
 ਤੀਕ ਸਿਲਾ ਨਾ ਆਵੇ, ਤਦ ਤੀਕ ਰਾਜ ਡਡਾ ਯਹੂਦਾ ਤੇ,
 ਅਤੇ ਸਗਾ ਦਾ ਬੰਧਲ ਬਲਾਉਲਗਗ ਉਹ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਨਿਆਰਾ ਨਾ ਹੋਗਾ; ਅਤੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਪਾਹ ਕਠੇ ਹੋਣਗੇ।
 ਉਹ ਆਪਲਾ ਗਧਾ ਦਾਖ ਦੀ ਬੇਲ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ੧੧
 ਗਧੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ਚੰਗੇ ਦਾਖ ਦੇ ਖੁਟੇ ਨਾਲ ਬੰਨੇਗਾ; ਉਹ
 ਆਪਲਾ ਬਸਤਰ ਮਧ ਵਿਖੇ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾਖ
 ਦੇ ਰੱਤ ਵਿਚ ਪੋਵੇਗਾ; ਉਹ ਦੇ ਨੇੜ ਮਧ ਨਾਲ ਲਾਲ ੧੨
 ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਦੰਦ ਵੁਧ ਨਾਲ ਬੰਨੇ ਹੋਣਗੇ ॥

• ਜਬੁਲੂਨ ਸਮੁਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਰਹੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ੧੩
 ਬੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਬੰਨਾ ਸੈਦਾ ਤੀਕ ਉਪੜੇਗਾ ॥

- ੧੪ ਇਸਹਕਾਰ ਡਾਢਾ ਗਧਾ ਹੈ, ਜੋ ਦੁਹੂੰ ਭਾਰਾਂ ਵਿਚ ਲੇਟੇਗਾ;
- ੧੫ ਅਤੇ ਜਦ ਓਨ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਵਿਸਰਾਮਸਥਾਨ ਚੰਗਾ, ਅਤੇ
ਪਰਤੀ ਸੁਹਾਉਲੀ ਹੈ, ਤਦ ਆਪਲਾ ਕੰਨਾ ਭਾਰ ਚੱਕਲ
ਲਈ ਝੁਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਹਾਂਸਲਭਰਨਹਾਰ ਬਲਿਆ ॥
- ੧੬ ਦਾਨ, ਇਸਰਾਏਲ ਦਿਆਂ ਘਰਾਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਵਰ-
- ੧੭ ਗਾ, ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰੇਗਾ। ਦਾਨ ਰਸਤੇ
ਦਾ ਸਰਪ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਹੇ ਦਾ ਕਾਲਾ ਨਾਗ, ਜੋ ਘੋੜੇ ਦੇ
ਸੰਬ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਡੰਗੇਗਾ, ਜੋ ਤਿਸ ਦਾ ਅਸਵਾਰ ਪਿਛੇ
- ੧੮ ਨੂੰ ਡਿੰਗ ਪਵੇਗਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮੁਕਤ ਦੀ ਉਡੀਕ
ਕਰੀ ਹੈ !
- ੧੯ ਜੱਦ ਵਿਖੇ; ਇਕ ਫੌਜ ਉਹ ਨੂੰ ਜਿੱਤੇਗੀ, ਪਰ ਅੰਤ ਸਮੇ
ਉਹ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤੇਗਾ ॥
- ੨੦ ਯਸਰ ਤੇ ਤਿਸ ਦੀ ਚਿਕਲੀ ਰੋਟੀ ਆਉ, ਅਤੇ ਉਹ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਭੋਜਨ ਦੇਵੇਗਾ ॥
- ੨੧ ਨਫਤਾਲੀ ਛੁਟੈਲ ਹਰਨੋਟਾ ਹੈ, ਜੋ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ
ਆਖੇਗਾ ॥
- ੨੨ ਯੂਸੁਫ ਫਲਦਾਈ ਬੂਟਾ ਹੈ; ਉਹ ਚੁਸਮੇ ਉੱਤੇ ਲੱਗਾ ਹੋ-
ਇਆ ਇਕ ਫਲਦਾਈ ਬੂਟਾ ਹੈ, ਜਿਹ ਦੀਆਂ ਡਾਲੀ-
- ੨੩ ਆਂ ਕੰਧ ਉੱਤੇਦੀਂ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੀਰੰਦਾਜਾਂ ਨੈ
ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆ, ਅਤੇ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਸ
- ੨੪ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਉਹ ਦੀ ਕਮਾਲ ਬਲਮਾਨ ਰਹੀ,
ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ, ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਸਰਬਸਕਤ-
ਮਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ, ਤਕੜੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਹੋ-
ਈਆਂ ਹਨ; ਉਸੀ ਤੇ ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਚਰਵਾਲਾ ਅਤੇ
- ੨੫ ਪੱਥਰ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ, ਜਿਨ ਤੇਰੀ ਉਪ-

ਕਾਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਰਬਸਕਤਮਾਨ ਤੇ, ਜਿਨ ਤੈ ਨੂੰ
ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ, ਤੇਰੀ ਲਈ ਉਪਰੋਂ ਅਕਾਸ ਦੀਆਂ ਬਰ-
ਕਤਾਂ, ਅਤੇ ਨੀਚਿਓਂ ਭੂੰਘ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ, ਅਤੇ ਮੰਮਿ-
ਆਂ ਅਰ ਗਰਭ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਜੋਲਗੀਆਂ। ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ੨੬
ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਵਾਦੇ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਤੇ,
ਸਗਵਾਂ ਸਦੀਪਕ ਪਰਬਤਾਂ ਦੇ ਸੁਲੱਪ ਤੀਕ, ਵਧ ਜਾਂਦੀਆਂ
ਹਨ; ਓਹ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਓਹ ਦੀ ਖੋਪਰੀ ਉੱਤੇ,
ਜੋ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਤੇ ਅੰਡ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਆਉਲਗੀਆਂ ॥

ਬਿਨਯਮੀਨ ਫਾੜਨਗਾਰਾ ਬਘਿਆੜ ਹੈ; ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਸ- ੨੭
ਕਾਰ ਖਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸੰਝ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਖੰਡੇਗਾ ॥

ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਭ ਏਹ ਬਾਰਾਂ ਘਰਾਲੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹ ੨੮
ਹੈ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ; ਹਰੇਕ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਬਰਕਤ ਠਹਿਰੀ, ਸੋ ਹੀ
ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਫੇਰ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆਗਯਾ ਦਿੱਤੀ ੨੯
ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕੱਠਾ ਹੋਲ ਪੁਰ
ਹਾਂ; ਮੈਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਵਾਦੇ ਕੋਲ, ਉਸ ਗਾਰ ਵਿਚ, ਜੋ
ਹਿੱਤੀ ਇਫਰੂਨ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਹੈ, ਦਬਾਇਓ; ਅਰਥਾਤ ੩੦
ਉਸ ਗਾਰ ਵਿਖੇ, ਜੋ ਮਕਫੀਲਾ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ, ਮਮਰੇ ਤੇ
ਅਗੇ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਅਬਿਰਹਾਮ
ਨੈ ਖੇਤ ਸਲੇ ਇਫਰੂਨ ਹਿੱਤੀ ਤੇ, ਕਬਰਸਥਾਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ
ਲਈ, ਮੁੱਲ ਲੀਤੀ ਹੈਸੀ। ਤਿਥੇ ਉਨੀਂ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ੩੧
ਤਿਸ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਸਾਇਰਾਹ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ; ਤਿਥੇ ਤਿਨੀਂ
ਇਸਹਾਕ ਅਰ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਦੱਬਿਆ,
ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਲੀਆ ਤਾਈਂ ਦੱਬਿਆ; ਉਹ ਖੇਤ, ਅਤੇ ੩੨
ਗਾਰ, ਜੋ ਉਸ ਵਿਚ ਹੈ, ਹਿੱਤ ਦੀ ਉਲਾਦ ਤੇ ਵਿਹਾਜਿਆ

੩੩ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਯਾਕੂਬ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇ ਚੁੱਕਾ, ਤਾਂ ਓਨ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਫੇਰ ਬਿਛਾਉਣੇ ਪੁਰ ਚੱਕ ਧਰੇ, ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਾਂ ਮਿਲਿਆ ॥

[੫੦] ਉਪਰੰਤ ਯੂਸੁਫ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮੁਖ ਉਪੁਰ ਡਿਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹੁੰਨਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਚੰਮਿਆ।

੨ ਫੇਰ ਉਨ ਆਪਣੇ ਬੈਦ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵਿਚ ਸੁਗੰਧ ਭਰਨ; ਸੋ ਬੈਦਾਂ ਨੇ ਇਸਗਾਏਲ

੩ ਵਿਚ ਸੁਗੰਧ ਭਰੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਪੁਰ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਬਤੀਤੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸੁਗੰਧ ਭਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰ ਇਤਨੇ ਦਿਨ ਬੀਤਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀ ਲਈ ਸੱਤਰ ਦਿਹਾੜੇ ਰੋਂਦੇ ਰਹੇ ॥

੪ ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਪੁਰ ਸੇਗ ਦੇ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ ਸੇ, ਤਾਂ ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਹੁਲ ਤੁਹਾਡੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਦਯਾ ਪਾਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਕੰਨਾਂ

੫ ਵਿਚੀਂ ਕੱਢ ਦਿਓ; ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੇ ਤੇ ਸੁਗੰਦ ਲੈਕੇ ਇਹ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ; ਤੂੰ ਮੈ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਕਬਰ ਵਿਚ, ਜੋ ਮੈਂ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਖੁਦਾਈ ਹੈ, ਦੱਬੀਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇਵੋ, ਜੋ ਜਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਬਾਕੇ ਫੇਰ

੬ ਮੁੜਿਆਵਾਂ। ਫਿਰਉਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਾਹ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਉਸ ਸੁਗੰਦ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਉਹ ਨੇ ਤੇ ਤੇ ਲੀਤਾ, ਦਬਾਉ ॥

੭ ਸੋ ਯੂਸੁਫ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਦੱਬਲ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚਾਕਰ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਪੁਰਾਤਮ,

ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਪੁਰਾਤਮ; ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਦਾ ੮
 ਸਾਰਾ ਘਰ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਭਰਾਉ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪਿਉ ਦੇ
 ਘਰ ਵਿਚਲੇ ਸਭ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਗਏ। ਉਨ੍ਹੀਂ ਨਿਰੇ ਆਪ-
 ਲੇ ਨੀਂਗਰ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਬਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਾਈਆਂ ਬਲਦ
 ਗੋਸਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਛੱਡੀਆਂ। ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ੯
 ਰਥ ਅਤੇ ਅਸਵਾਰ ਗਏ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਵਡੀ ਭੀੜ ਹੋ ਗਈ
 ਸੀ। ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਯਰਦੇਨ ਦੇ ਪਾਰਲੇ ਅਤਦ ਦੇ ਖਲ- ੧੦
 ਵਾੜੇ ਪੁਰ ਅਪੁੜੇ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਅੱਤ ਡਾਢੇ ਸੋਗ ਨਾਲ ਵਡੇ
 ਰੁੰਨੇ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਸੱਤਾਂ ਦਿਹਾਂ ਤੀਕ
 ਸੋਗ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇਸ ਦੇ ਵਸਕੀਲਾਂ, ਅਰ- ੧੧
 ਥਾਤ ਕਨਾਨੀਆਂ ਨੈ ਅਤਦ ਵਿਚ ਖਲਵਾੜੇ ਉਤੇ ਇਹ
 ਸੋਗ ਕਰਦੇ ਡਿਠੇ, ਤਾਂ ਕੂਏ, ਮਿਸਰੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਵਡਾ
 ਸੋਗ ਹੈ। ਸੋ ਉਹ ਜਾਗਾ ਅਬੀਲ-ਮਿਸਰ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ;
 ਅਤੇ ਉਹ ਯਰਦਨ ਦੇ ਪਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੈ ੧੨
 ਉਹ ਦੇ ਕਹਿਲ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਕੀਤਾ। ਕਿ ਉਸ ੧੩
 ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਉਹ ਨੂੰ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ, ਅਤੇ
 ਉਸ ਨੂੰ ਮਕਫੀਲਾ ਦੇ ਖੇਤ ਦੀ ਗਾਰ ਵਿਚ, ਜੋ ਅਬਿਰ-
 ਹਾਮ ਨੈ ਕਬਰਸਥਾਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਲਈ, ਇਫਰੂਨ ਹਿੱਤੀ
 ਥੀਂ ਮਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਮੁੱਲ ਲੀਤੀ ਸੀ, ਦਬਾਇਆ।
 ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ, ਅਰ ਤਿਸ ਦੇ ਭਾਈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਰਬੱਤ, ਜੋ ੧੪
 ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਬਲ ਗਏ ਸਨ, ਤਿਸ ਦੇ
 ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਬਕੇ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਮੁੜੇ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ੧੫
 ਭਰਾਵਾਂ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਸਾਡਾ ਪਿਉ ਮਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹੀਂ
 ਕਿਹਾ, ਕੀ ਜਾਲਯੇ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕਰੇ, ਅਤੇ
 ਉਸ ਸਭ ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਕਰੀ ਹੈ,

- ੧੬ ਠੀਕ ਵੱਟਾ ਲਵੇਗਾ। ਤਦ ਉਨੀਂ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਹਾ
 ਘੱਲਿਆ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਨੈ, ਆਪਲੇ ਮਰਨੇ ਥੀਂ ਅਗੇ
- ੧੭ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਹਿਲਾ, ਜੋ
 ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ
 ਐਗੁਲਾਂ ਤੇ ਹੁਲ ਖਿਮਾ ਕਰੀਂ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਨੀਂ ਤੇਰੇ
 ਸੰਗ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਹੁਲ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਤੇ ਖਿਮਾ ਕਰੀਂ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ, ਜਾਂ
- ੧੮ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਹੁੰਨਾ। ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ
 ਭਰਾਉ ਬੀ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਡਿਗ ਪਏ, ਅਤੇ
- ੧੯ ਉਨੀਂ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਹਾਂ। ਯੂਸੁਫ ਨੈ
 ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਡਰੋ; ਕੀ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਜਾ-
- ੨੦ ਗਾ ਵਿਚ ਹਾਂ? ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਹੋ, ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿ-
 ਆਈ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਯਾ ਕੀਤਾ; ਅਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਸ
 ਤੇ ਭਲਿਆਈ ਦਾ ਦਾਯਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਬਾਹਲਿਆਂ ਲੋਕਾਂ
- ੨੧ ਦੀ ਜਿੰਦ ਬਚ ਜਾਵੇ, ਜਿਹਾਕੁ ਅੱਜ ਹੋਇਆ; ਇਸ
 ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮਤ ਡਰੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨੀਂਗਰਾਂ
 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਸੋ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ
 ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਠਰਾਇਆ ॥
- ੨੨ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਨੈ ਮਿਸਰ
 ਵਿਖੇ ਰਹਾਇਸ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਇਕ ਸਉ ਦਸ ਵਰਿ-
- ੨੩ ਹਾਂ ਜੀਵਿਆ। ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਇਫਰਾਈਮ ਦੇ ਪੁੱਤ,
 ਜੋ ਤੀਜੀ ਪੀਹੜੀ ਸੇ, ਡਿਠੇ। ਅਤੇ ਮਨਸੀ ਦੇ ਪੁੱਤ ਮ-
 ਕੀਰ ਦੇ ਨੀਂਗਰ ਬੀ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜਲਾਏ ਗਏ।
- ੨੪ ਫੇਰ ਯੂਸੁਫ ਨੈ ਆਪਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ;
 ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਚੇਤੇ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸਾ ਨੂੰ

ਇਸ ਵੇਸ ਤੇ ਬਾਹਰ ਉਸ ਪਰਤੀ ਵਿਚ, ਜਿਹ ਵੇ ਵਿਖੇ
 ਓਨ ਅਬਿਰਹਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨਾਲ
 ਸੁਗੰਦ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਯੁਸੁਫ ਨੈ ਇਸਰਾ- ੨੫
 ਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਥੀਂ ਇਹ ਸੋਹੰ ਲੈਕੇ ਕਿਹਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਸਾ
 ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਚੇਤੇ ਕਰੂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਇਥੋਂ
 ਲੈ ਜਾਇਓ। ਸੇ ਯੁਸੁਫ, ਇਕ ਸਉ ਵਸਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ੨੬
 ਉਮਰ ਦਾ ਹੋਕੇ, ਮਰ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਵਿਚ
 ਸੁਗੰਧ ਭਰੀ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਖੇ ਸੰਢਕ ਵਿਚ
 ਰਖਿਆ ॥

ਜਾੜੇ ਦਾ, ਜੋ ਮੂਸਾ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪੋਥੀ ਹੈ,

ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ।

[੧ ਪਰਬ] ਉਪਰੰਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ, ਜੋ
ਹਰੇਕ ਜਲਾ ਆਪਲੇ ਕੋੜਮੇ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਸੰਗ ਮਿ-
੨ ਸਰ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈਸੀ, ਏਹ ਹਨ । ਰੂਬਿਨ, ਸਿਮ-
੩ ਓਨ, ਲੇਵੀ, ਯਹੂਦਾ; ਇਸਹਕਾਰ, ਜਬੁਲੂਨ, ਬਿਨਯਮੀਨ;
੪ ਦਾਨ, ਨਫਤਾਲੀ, ਜੱਦ, ਯਸਰ । ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਰਾਲੀ, ਜੋ
ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਪਿਠ ਤੇ ਉਤਪੱਤ ਹੋਏ, ਸੱਤਰ ਪਰਾਲੀ ਸਨ;
੬ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸਾ । ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ
ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਭਰਾਉ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇ ਦੇ ਸਭ ਮਨੁਖ ਮਰ
੭ ਗਏ । ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਫਲੀ, ਫੁਲੀ, ਅਤੇ
ਬਾਹਲੀ ਵਧੀ, ਅਤੇ ਅੱਤ ਜੋਰ ਫੜਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਧਰ-
ਤੀ ਉਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ ॥

੮ ਤਦ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਇਕ ਨਵਾਂ ਪਾਤਸਾਹ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ
੯ ਜਾਲਦਾ ਨਸੇ, ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ । ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲੇ ਲੇ-
ਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਸਾ ਥੋਂ ਬਹੁਤ,
੧੦ ਅਤੇ ਬਲਵੰਤ ਹਨ । ਆਵੇ, ਅਸੀਂ ਤਿਨਾਂ ਸੰਗ ਬੁੱਧ

ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਿਯੇ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕਿ ਜਦ ਓਹ ਹੋਰ
 ਵਧ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਤਦ ਲੜਾਈ ਆ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਓਹ ਸਾਡੇ
 ਵੈਰੀਆਂ ਨਾਲ ਰਲ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮੁੜ ਲੜਾ- ੧੧
 ਈ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਵੇਸੇਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਜਾਣ। ਇਸ ਕਰਕੇ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿਨਾਂ ਪੁਰ ਟਹਿਲ ਦੇ ਕਰੋੜੇ ਬਹਾਲੇ, ਜੋ ਓਹ ਤਿ-
 ਨਾਂ ਨੂੰ ਕਰੋੜੇ ਭਾਰਾਂ ਨਾਲ ਅਕਾਉਲ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਿਰ-
 ਉਨ ਲਈ ਭੰਡਾਰ ਦੇ ਨਗਰ, ਪਿਤੋਮ ਅਤੇ ਰਾਮਸੇਸ ਬਲਾ- ੧੨
 ਏ। ਪਰ ਜਿਤਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆ, ਓਹ
 ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਫਲਦੇ ਫੁਲਦੇ ਅਤੇ ਵਧਦੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਓਹ
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਉ ਵਿਚ ਪਏ।
 ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੇ ਟਹਿਲ ਕਰਾਉਲ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲ ੧੩
 ਦੇ ਵੰਸ ਪੁਰ ਕਰੜਾਈ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰੜੀ ਟ- ੧੪
 ਹਿਲ, ਜਿਹਾ ਮਿੱਟੀ ਗਾਰੇ ਅਤੇ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਅਤੇ ਖੇਤ
 ਵਿਖੇ ਸਭ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਾਕੇ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦ
 ਕੋੜੀ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਟਹਿਲਾਂ, ਜੋ ਓਹ
 ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਠਨ ਸੀਆਂ ॥

ਤਦ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇਬਰਾਨੀ ਦਾਈਆਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ੧੫
 ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸਿਫਰਾ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਪੁਆ
 ਸਾ, ਐਉਂ ਆਖਿਆ; ਕਿ ਜਦ ਇਬਰਾਨੀ ਤੀਮਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ੧੬
 ਤੇ ਦਾਈਪੁਲਾ ਕਰਾਉਲ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰਾਂ ਪੁਰ ਦੇ-
 ਖੇ, ਜੇ ਪੁੱਝ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿਟੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੁੜੀ ਹੋਵੇ,
 ਤਾਂ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹਿਲ ਦਿਓ। ਪਰ ਦਾਈਆਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ੧੭
 ਦਾ ਭਉ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਹਾਕੁ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ
 ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤਿਹਾ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦੇ
 ਰਹਿਲ ਦਿੱਤਾ। ਫੇਰ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਦਾਈਆਂ ਸਦਾ- ੧੮

ਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੰਮ ਕਿੰਉ ਕੀਤਾ,
 ੧੮ ਜੇ ਮੂੰਡੇ ਜੀਉਂਦੇ ਛੋਡੋ? ਦਾਈਆਂ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਤੀਮਤਾਂ ਮਿਸਰ ਦੀਆਂ ਤੀਮਤਾਂ
 ਵਰਗੀਆਂ ਨਹੀਂ; ਕਿੰਉਕਿ ਓਹ ਡਾਢੀਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਦਾ-
 ਈਆਂ ਦੇ ਆਪਲੇ ਤੀਕੁ ਪਹੁੰਚਲ ਤੇ ਅਗੇ ਹੀ ਜਲ ਪੈਂਦੀ-
 ੨੦ ਆਂ ਹਨ। ਪਰੰਤੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਦਾਈਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਮੰਗਲ
 ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਵਧੇ, ਅਤੇ ਵਡੇ ਬਲਵੰਤ
 ੨੧ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਦਾਈਆਂ ਨੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ
 ਭੈ ਕੀਤਾ, ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਉਨ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਬਸਾਏ।
 ੨੨ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਆਪਲੇ ਸਤ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ,
 ਕਿ ਉਨਾਂ ਦੇ ਜੋ ਮੂੰਡਾ ਜੰਮੇ, ਤੁਸੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਰਿਆਉ ਵਿਚ
 ਸੁੱਟ ਪਾਓ, ਅਤੇ ਹਰ ਏਕ ਪੁੱਤ੍ਰੀ ਜੀਉਂਦੀ ਰੱਖ ਲਵੋ ॥

[੨] ਉਪਰੰਦ ਲੇਵੀ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਦੇ ਇਕ ਮਨੁਖ ਨੈ ਜਾਕੇ, ਲੇ-
 ੨ ਵੀ ਦੀ ਇਕ ਧੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸ ਤੀ-
 ਵੀਂ ਨੂੰ ਪੇਟ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲਿਆ; ਅਤੇ
 ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸੁਹਲਾ ਦੇਖਕੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਲੁਕਾ ਛੱਡਿ-
 ੩ ਆ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਅਗੇ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਨਾ ਸੱਕੀ, ਤਾਂ ਓਨ ਕਾ-
 ਨਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਟੋਕਰਾ ਲੈਕੇ ਉਸ ਪੁਰ ਚੀਕੁਲੀ ਮਿੱਟੀ
 ਅਰ ਗਲ ਮਲੀ, ਅਤੇ ਨੀਂਗਰ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਚ ਪਾਕੇ, ਦਰਿ-
 ੪ ਆਉ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪਿਲਛੀ ਵਿਚ ਧਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਤਿਸ
 ਦੀ ਭੈਲ ਦੂਰ ਖੜੀ ਰਹੀ, ਇਸ ਉਡੀਕ ਵਿਚ, ਜੋ ਉਹ ਦੇ
 ੫ ਨਾਲ ਕੀ ਬਲੇ। ਤਿਸ ਸਮੇ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਧੀ ਅਸਨਾਨ
 ਕਰਨ ਨਦੀ ਕਨਾਰੇ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਸਹੇਲੀ-
 ਆਂ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਕੰਢੇ ਫਿਰਦੀਆਂ ਸੀਆਂ; ਤਾਂ ਉਨ
 ਪਿਲਛੀ ਵਿਚ ਟੋਕਰਾ ਪਿਆ ਦੇਖਕੇ ਆਪਲੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ

ਘੱਲਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ ਚਕ ਲਿਆਵੇ। ਜਾਂ ਓਨ ਉਸ ੬
 ਤਾਈਂ ਖੁਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੀਂਗਰ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਕੀ
 ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਹੁੰਨਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਸ ਉੱਤੇ
 ਤਰਸ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਇਹ ਕਿਸੇ ਇਬਰਾਨੀ
 ਦਾ ਨੀਂਗਰ ਹੈ। ਤਦ ਉਹ ਦੀ ਭੈਲ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ੭
 ਧੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਆਖੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਕੇ ਇਬਰਾਨੀ ਤੀਮਤਾਂ
 ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾਈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਲਿਆਵਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੇਰੀ
 ਲਈ ਇਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਵੱਧ ਪਿਆਲੇ। ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਧੀ ੮
 ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਾਹ। ਉਹ ਕੁੜੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਨੀਂਗਰ
 ਦੀ ਮਾਉਂ ਨੂੰ ਸੱਦ ਲਿਆਈ। ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਧੀ ਨੈ ਉਸ ੯
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸ ਨੀਂਗਰ ਨੂੰ ਚੱਕ ਲੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ
 ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਧ ਚੰਘਾਉ; ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਮਜੀਨਾ ਦਿਆਂਗੀ।
 ਉਸ ਤੀਮਤ ਨੈ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਵੱਧ ਪਿਆਇਆ। ਜਦ ੧੦
 ਮੁੰਡਾ ਵਡਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਧੀ
 ਪਾਹ ਲਿਆਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਤਿਸ ਦਾ ਪੁੱਤ ਠਹਿਰਿਆ,
 ਅਤੇ ਓਨ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮੂਸਾ ਪਰਿਆ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨ
 ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਇਹ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ॥

ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਖੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਮੂਸਾ ਵਡਾ ੧੧
 ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਲੇ ਤਰਾਵਾਂ ਪਾਹ ਬਾਹਰ ਗਿ-
 ਆ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਡਿੱਠੀਆਂ; ਅਤੇ ਕੀ
 ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਕ ਮਿਸਰੀ ਇਕ ਇਬਰਾਨੀ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਹ
 ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸਾ, ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਓਨ ਐ- ੧੨
 ਪਰ ਓਧਰ ਨਿਗਾ ਕਰਕੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ; ਤਦ
 ਓਨ ਉਸ ਮਿਸਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਰੇਤ ਵਿਚ
 ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦ ਉਹ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ੧੩

ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਦੁਹੂੰ ਇਬਰਾਨੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਝਗੜ
 ਰਹੇ ਹਨ; ਤਾਂ ਉਨ ਉਸ ਨੂੰ, ਜੋ ਝੂਠ ਪੁਰ ਸੀ, ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ
 ੧੪ ਆਪਲੇ ਮਿੱਝ ਨੂੰ ਕਿੰਉ ਮਾਰਦਾ ਹੈਂ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ
 ਤੈ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪੁਰ ਕਿਨ ਹਾਕਮ ਅਕੇ ਨਿਆਈ ਠਹਿਰਾ-
 ਇਆ ਹੈ? ਕੀ ਤੂੰ ਚਾਹੰਦਾ ਹੈਂ, ਕਿ ਜਿੱਕੁਰ ਤੈਂ ਉਸ ਮਿਸ-
 ਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਘਤਿਆ, ਤਿਵੇਂ ਮੈ ਨੂੰ ਬੀ ਮਾਰ ਸਿਟੇਂ? ਤਦ
 ਮੂਸਾ ਡਰਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਠੀਕ ਇਹ ਗੱਲ ਉੱਘੀ ਹੋ
 ੧੫ ਗਈ ਹੈ। ਜਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਇਹ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਚਾਹਿਆ,
 ਜੋ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿਟੇ; ਪਰ ਮੂਸਾ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹੋਂ ਭ-
 ਜਿਆ, ਅਤੇ ਮਿਦਯਾਨ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ
 ੧੬ ਇਕ ਖੂਹੇ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮਿਦਯਾਨ
 ਦੇ ਜਾਜਕ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਧੀਆਂ ਸਨ; ਓਹ ਆਕੇ ਪਾਲੀ
 ਕੱਢਲ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਿਉ ਦੇ ਅੱਯੜਾਂ ਦੇ ਪਿਆਉਲ
 ੧੭ ਲਈ, ਹੋਦਾਂ ਵਿਚ ਭਰਨ ਲੱਗੀਆਂ। ਤਦ ਅਯਾਲੀਆਂ
 ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਹੱਕਿਆ; ਪਰ ਮੂਸਾ ਨੈ ਖੜੇ ਹੋਕੇ,
 ਉਨਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਅ-
 ੧੮ ਯੜ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਪਿਵਾਇਆ। ਅਤੇ ਜਦ ਓਹ ਆਪਲੇ
 ਪਿਤਾ ਰਿਗੁਏਲ ਪਾਹ ਆਈਆਂ, ਤਾਂ ਉਨ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ
 ੧੯ ਅਜ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਕੁਰ ਝਬਦੇ ਮੁੜਿ ਆਈਆਂ? ਓਹ ਕੁਈ-
 ਆਂ, ਇਕ ਮਿਸਰੀ ਨੈ ਸਾ ਨੂੰ ਅਯਾਲੀਆਂ ਦੇ ਹਥੋਂ ਬਚਾ-
 ਇਆ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਪਾਲੀ ਭਰਿਆ, ਅਤੇ
 ੨੦ ਅੱਯੜ ਨੂੰ ਪਿਆਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਨ ਆਪਲੀਆਂ ਧੀ-
 ਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਹ ਮਨੁਖ ਕਿਥੇ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਨੂੰ
 ਕਿੰਉ ਛੱਡ ਆਈਆਂ? ਉਹ ਨੂੰ ਸਦੇ, ਜੋ ਉਹ ਰੋਟੀ ਖਾ-
 ੨੧ ਵੇ। ਤਦ ਮੂਸਾ ਉਸ ਮਨੁਖ ਦੇ ਪਾਹ ਰਹਿਲ ਪੁਰ ਪਰ-

ਸਿੰਨ ਹੋਇਆ; ਅਤੇ ਓਨ ਆਪਲੀ ਧੀ ਜਿਪੋਰਾ ਮੂਸਾ
ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਲੀ; ਅਰ ਓਨ ਤਿਸ ਦਾ ੨੨
ਨਾਉਂ ਗੋਰਸੇਮ ਪਰਿਆ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਉਨ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਪਰ-
ਦੇਸ ਵਿਚ ਮੁਸਾਫਰ ਹਾਂ ॥

ਅਤੇ ਕੁਛ ਚਿਰ ਪਿਛੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦਾ ੨੩
ਰਾਜਾ ਮਰ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਬਾਂਦ ਦੇ
ਕਾਰਨ ਉਭੇਸਾਹ ਲੈ ਲੈ ਰੁੰਨੇ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ
ਦਾ ਸਬਦ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਬਾਂਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਈਆਂ,
ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੀਕੁ ਪਹੁਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ੨੪
ਫਰਿਆਦ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਆਪਲੇ ਐਧ ਨੂੰ,
ਜੋ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਸੰਗ ਹੈ-
ਸੀ, ਚੇਤੇ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ੨੫
ਉਲਾਦ ਪੁਰ ਨਿਗਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਵਿਥਿਆ
ਮਲੂਮ ਕੀਤੀ ॥

ਉਪਰੰਦ ਮੂਸਾ ਆਪਲੇ ਜੈਹੁਰੇ ਯਿਤਰੋ ਦੇ ਅੱਯੜ ਦੀ, [੩]
ਜੋ ਮਿਦਯਾਨੀ ਜਾਜਕ ਸੀ, ਚਰਵਾਹੀ ਕਰਦਾ ਸਾ। ਤਦ
ਓਨ ਅੱਯੜ ਨੂੰ ਰੋਹੀ ਦੇ ਪਿਛਾੜੇ ਵਲ ਹੱਕ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਹਾੜ ਖਾਰਿਬ ਦੇ ਪਾਹ ਆਇਆ। ਤਦ ੨
ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਵੁਤ ਇਕ ਝਾੜੀ ਵਿਚੋਂ, ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ ਵਿਚ,
ਉਸ ਉਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ; ਓਨ ਜਾਂ ਨਿਗਾ ਕਰਕੇ ਡਿ-
ਠਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਝਾੜੀ ਵਿਚ ਅੱਗ ਬਲ-
ਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਝਾੜੀ ਜਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੈ ੩
ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਮੈਂ ਇਕ ਪਾਸੇਦਿਓਂ ਹੋਕੇ ਜਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ
ਵਡੇ ਅਚੰਭੇ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂ, ਜੋ ਇਹ ਝਾੜੀ ਕਿੰਉ ਨਹੀਂ ਜਲ
ਜਾਂਦੀ। ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਦੇਖਲ ਲਈ ਇਕ ੪

ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਮੁੜਿਆ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਸੇ ਝਾੜੀ ਦੇ ਵਿਚੋਂ
 ਹਾਕ ਮਾਰਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮੂਸਾ, ਹੇ ਮੂਸਾ। ਉਹ ਬੇ-
 ੫ ਲਿਆ, ਮੈਂ ਇਥੇ ਹਾਂ। ਤਦ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਇਥੇ ਨੇੜੇ ਨਾ
 ਫੁਕ; ਆਪਲੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਜੁੱਤੀ ਉਤਾਰ; ਕਿੰਉਕਿ ਇਹ ਜਾ-
 ੬ ਗਾ, ਜਿਥੇ ਤੂੰ ਖੜਾ ਹੈਂ, ਪਵਿੜ ਜਿਮੀਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਨ
 ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਬਿਰਹਾਮ ਦਾ
 ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ
 ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮੂਸਾ ਨੈ ਆਪਲਾ ਮੁਖ ਫਕਿ-
 ਆ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾ ਕਰਨ ਤੇ
 ੭ ਡਰਦਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ
 ਦਾ ਵੁਖ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਹਨ, ਸਚਮੁੱਚ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਤਿ-
 ਨਾਂ ਦੀ ਫਰਿਆਦ, ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਾਉਣਹਾਰਾਂ
 ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਸੁਣੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਦੇ ਵੁਖਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲਦਾ
 ੮ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਤਰਿਆ ਹਾਂ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ
 ਦੇ ਹੱਥ ਤੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ
 ਕੱਢਕੇ ਅੱਛੀ ਅਤੇ ਵਡੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਵੁਖ ਅਰ
 ਸਹਿਤ ਵਹੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਕਨਾਨੀਆਂ, ਅਤੇ ਹਿੱਤੀ-
 ਆਂ, ਅਰ ਅਮੂਰੀਆਂ, ਫਰਿੱਜੀਆਂ, ਹਾਵੀਆਂ ਅਤੇ ਯ-
 ੯ ਬੂਸੀਆਂ ਦੀ ਜਾਗਾ ਵਿਚ ਲਿਆਵਾਂ। ਸੋ ਹੁਲ ਵੇਖ,
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਦੀ ਫਰਿਆਦ ਮੇਰੇ ਤੀਕਰ ਉਪ-
 ਝੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਜੁਲਮ ਨੂੰ, ਜੋ ਮਿਸਰੀ ਉਨਾਂ ਪੁਰ ਕਰਦੇ
 ੧੦ ਹਨ, ਡਿੱਠਾ ਹੈ; ਪਰੰਤੁ ਹੁਲ ਤੂੰ ਜਾਹ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ
 ਕੋਲ ਘੱਲਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ
 ੧੧ ਹਨ, ਮਿਸਰੋਂ ਕੱਢ। ਮੂਸਾ ਨੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ
 ਕੋਲ ਹਾਂ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹ ਜਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ

ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੇ ਕੱਢ ਲਿਆਵਾਂ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ੧੨
 ਠੀਕ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ
 ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਇਹ ਪਤਾ ਰਹੇ, ਕਿ ਜਦ ਤੂੰ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੇ ਕੱਢੇਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪਰਬਤ
 ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਖੰਦਗੀ ਕਰੋਗੇ। ਫੇਰ ਮੂਸਾ ਨੇ ਪਰ- ੧੩
 ਮੇਸੁਰ ਥੀਂ ਆਖਿਆ, ਦੇਖ, ਜਦ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ
 ਪਾਹ ਉਪੜਾਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੜਾਂ ਦੇ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਕੋਲ ਘੱਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਓਹ
 ਮੈ ਥੋਂ ਪੁੱਛਣ, ਜੋ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਕੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ
 ਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਾਂ? ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਂ, ੧੪
 ਜੋ ਮੈਂ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ
 ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਹੀਂ, ਕਿ ਜਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਓਨ ਮੈ ਨੂੰ
 ਤੁਸਾਂ ਪਾਹ ਘੱਲਿਆ ਹੈ ॥

ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ੧੫
 ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਯਹੋਵਾ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੜਾਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ,
 ਅਬਿਰਹਾਮ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ
 ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਹ ਘੱਲਿਆ ਹੈ;
 ਸਦੀਪਕਾਲ ਮੇਰਾ ਇਹੋ ਨਾਉਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਪੀਹੜੀ-
 ਆਂ ਤੀਕੁਰ ਮੇਰੀ ਇਹੋ ਯਾਦਗਾਰੀ ਹੈ। ਜਾਹ, ਅਤੇ ੧੬
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕਠੇ ਕਰ, ਅਤੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
 ਕਹੁ, ਜੋ ਯਹੋਵਾ, ਤੁਸਾਡੇ ਪਿੜਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਬਿਰ-
 ਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਐਉਂ ਆਖ-
 ਦਾ ਹੋਇਆ, ਮੈ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਠੀਕ ਤੁਸਾਡੀ
 ਖਬਰ ਲੀਤੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸਾਂ ਉੱਤੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਬੀ-
 ਤਿਆ, ਡਿੱਠਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ੧੭

ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਤੇ, ਕਨਾਨੀਆਂ, ਹਿੰਤੀਆਂ, ਅਮੂ-
 ਰੀਆਂ, ਫਰਿੱਜੀਆਂ, ਹਵੀਆਂ, ਅਤੇ ਜਬੁਸੀਆਂ ਦੀ ਪਰ-
 ਤੀ ਵਿਖੇ, ਅਜਿਹੀ ਪਰਤੀ ਵਿਖੇ, ਕਿ ਜਿਥੇ ਦੁਪ ਅਤੇ
 ੧੮ ਸਹਿਤ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕੱਢ ਲਿਆਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਓਹ ਤੇਰਾ
 ਸਬਦ ਸੁਲਨਗੇ; ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁਰਾਤਮਾਂ
 ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਪਾਹ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਜੋ ਜਹੋ-
 ਵਾ, ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ
 ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਲ ਤੂੰ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਸਾ ਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ
 ਰਸਤੇ, ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ, ਆਪ-
 ੧੯ ਠੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਲਈ ਬਲਦਾਨ ਕਰਯੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੱਚ
 ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਲ
 ੨੦ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਪਰ ਜਬਰਦਸਤੀ ਨਾਲ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪ-
 ਨਾ ਹਥ ਪਸਾਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਨੂੰ, ਆਪਲੀਆਂ ਸਰ-
 ਬੋਤ ਅਚਰਜ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਥੀਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਤਿਸ ਵਿਚ ਦਿ-
 ਖਾਲਾਂਗਾ, ਮਾਰਪਾੜ ਕਰਾਂਗਾ; ਉਸ ਪਿਛੋਂ ਉਹ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ
 ੨੧ ਕੱਢ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ
 ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਦਯਾ ਦਾਨ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ਕਿ ਜਦ
 ੨੨ ਤੁਸੀਂ ਜਾਓਗੇ, ਤਾਂ ਸੱਖਲੇ ਹੱਥੀਂ ਨਾ ਜਾਓਗੇ। ਸਗਵਾਂ
 ਹਰੇਕ ਤੀਮਤ ਆਪੇ ਆਪਲੀ ਗੁਆਂਢਲ ਤੇ, ਅਤੇ ਉਸ
 ਤੇ, ਜੋ ਤਿਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਰੁਪੇ ਅਤੇ ਸੋਇਨੇ
 ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਅਤੇ ਬਸਤਰ, ਉਪਾਰੇ ਲਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ
 ਆਪਲੇ ਪੁੰਡਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੀਆਂ ਪੁੰਡੀਆਂ ਨੂੰ ਭਨਾਓ-
 ਗੇ, ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਪਨ ਕਰੋਗੇ ॥

[8] ਉਪਰੰਦ ਮੂਸਾ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਓਹ
 ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨਾ ਪਤੀਜਲਗੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਲਨਗੇ;

ਸਗੋਂ ਓਹ ਕਹਿਲਗੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤੈ ਨੂੰ ਵਿਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ।
 ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕੀ ੨
 ਹੈ? ਉਹ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਲਾਠੀ ਹੈ । ਫੇਰ ਓਨ ਕਿਹਾ, ੩
 ਇਹ ਨੂੰ ਪਰਤੀ ਪੁਰ ਸਿੱਟ ਦਿਹ । ਓਨ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਿੱਟ
 ਪਾਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਰਪ ਬਣ ਗਈ; ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਉਹ ਦੇ ੪
 ਅਗਿਓਂ ਭੱਜਿਆ । ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਲੰਬਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦੀ ਵੰਬ ਫੜ ਲੈ; ਤਾਂ ੫
 ਓਨ ਹੱਥ ਲੰਬਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਫੜ ਲੀਤਾ; ਤਦ ਉਹ
 ਤਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਮੁੜ ਲਾਠੀ ਹੋ ਗਈ । ਤਾਂ ਓਹ ਪਤੀ- ੫
 ਜਲ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਿੜਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਬਿਰ-
 ਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਇਸਹਾਕ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਤੇ ਯਾ-
 ਕੂਬ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਤੁਧ ਤਾਈਂ ਵਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤਾ । ਫੇਰ ੬
 ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਤੂੰ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਆਪਲੀ
 ਹਿੱਕ ਪੁਰ ਰਖ; ਸੋ ਓਨ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਆਪਲੀ ਹਿੱਕ ਉੱਤੇ ੭
 ਧਰਿਆ, ਅਤੇ ਜਦ ਓਨ ਉਹ ਕੱਢਿਆ, ਤਾਂ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ
 ਉਹ ਦਾ ਹੱਥ ਬਰਫ ਵਰਗਾ ਕੁਹੜੀ ਸਾ । ਮੁੜ ਓਨ ਆ- ੭
 ਖਿਆ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਫੇਰ ਆਪਲੀ ਹਿੱਕ ਉੱਤੇ
 ਧਰ । ਓਨ ਫੇਰ ਧਰਿਆ; ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਤਾਂ ੮
 ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਉਹ ਮੁੜ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ।
 ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ਕਿ ਜੇ ਓਹ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਨਾ ਪਤੀਜਲ, ਅਤੇ ੮
 ਨਾ ਪਹਿਲੇ ਪਤੇ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਣਨ, ਤਾਂ ਓਹ ਵੁੱਜੇ ਪਤੇ ਦੇ
 ਸਬਦ ਪੁਰ ਪਤੀਜਲਗੇ । ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ਕਿ ਜੇ ਓਹ ੯
 ਉਨਾਂ ਵੁੱਜਾਂ ਪਤਿਆਂ ਪੁਰ ਬੀ ਨਾ ਪਤੀਜਲ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ
 ਸਬਦ ਨੂੰ ਨਾ ਸੁਣਨ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਦਰਿਆਓਂ ਪਾਲੀ ਲੈਕੇ ਸੁੱਕੀ
 ਤੋਂ ਵਿਚ ਛਿੜਕਲਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਾਲੀ, ਜੋ ਤੂੰ ਦਰਿਆਉਂ ਥੋਂ

- ੧੦ ਲਵੇਂਗਾ, ਸੁੱਕੀ ਭੋਂ ਉੱਤੇ ਰੱਤ ਜੋ ਜਾਉ। ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੈ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ, ਦਯਾ ਕਰ; ਮੈਂ ਤਾ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਵਾਲਾ ਮਨੁਖ ਨਹੀਂ ਹਾਂ; ਨਾ ਤਾ ਅਗੇ ਥੀਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਜਦ ਥੀਂ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਦਾਸ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਮੇ-
- ੧੧ ਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜੀਤ ਥਥਲੀ ਹੈ। ਤਦ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਮੁਖ ਕਿਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਕੋਲ ਗੁੰਗਾ ਅਤੇ ਬੋਲਾ, ਅਕੇ ਸੁਜਾਖਾ ਅਤੇ ਮਨਾ-
- ੧੨ ਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕਿਆ ਮੈਂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਹਾਂ? ਸੇ ਹੁਲ ਤੂੰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਦੇ ਸੰਗ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਤੈ ਨੂੰ ਆਖਲਾ ਪਵੇਗਾ, ਸੇ ਤੈ ਨੂੰ ਸਿਖਾਲ ਦਿਆਂਗਾ।
- ੧੩ ਤਦ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ,
- ੧੪ ਜਿਹ ਦੇ ਹੱਥ ਘੱਲਲੇ ਨੂੰ ਚਾਹੇਂ, ਤੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਘੱਲ। ਤਦ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਰੋਹ ਮੂਸਾ ਪੁਰ ਭੜਕਿਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਹਾਰੂਨ ਲੇਵੀ ਤੇਰਾ ਭਰਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਮੈਂ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਉਹ ਤੁਰਤੁਰਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੇਖ, ਉਹ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਨੂੰ ਬੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਪਰਸਿੰਨ
- ੧੫ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਖ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਰਖੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਮੁਖ ਦੇ ਸੰਗ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰੇਂਗੇ, ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ-
- ੧੬ ਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੇ ਬਦਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੇ ਮੁਹੁੰ ਦੀ ਜਾਗਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸ ਦੇ
- ੧੭ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਜਾਗਾ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਇਹ ਲਾ-ਠੀ ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਰੱਖੀਂ, ਜੋ ਇਸ ਥੀਂ ਤੂੰ ਉਨਾਂ ਪਤਿ-ਆਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲੇਂਗਾ ॥
- ੧੮ ਤਦ ਮੂਸਾ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਸੋਹਰੇ ਯਿਤਰੇ

ਪਾਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਮੈ
 ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦਿਹ, ਜੇ ਆਪਲੇ ਭਗਵਾਂ ਪਾਹ, ਜਿਹੜੇ ਮਿਸਰ
 ਵਿਚ ਹਨ, ਮੁੜ ਜਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਵੇਖਾਂ, ਜੇ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਜੀਉਂ-
 ਦੇ ਹਨ, ਕੇ ਨਹੀਂ। ਜਿਤਰੇ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਸੁਖ
 ਨਾਲ ਜਾਹ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮਿਦਯਾਨ ਵਿਚ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿ- ੧੯
 ਹਾ, ਜੇ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਫੇਰ ਜਾਹ; ਕਿਸ ਲਈ, ਕਿ ਜੇ ਤੇਰੇ ਜਾਨੋਂ
 ਮਾਰਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਸਨ, ਓਹ ਸਭ ਮਨੁਖ ਮਰ ਗਏ ਹਨ।
 ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੈ ਆਪਲੀ ਤੀਮਤ ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ੨੦
 ਲੈਕੇ ਖੇਤੇ ਉੱਤੇ ਬਹਾਲਿਆ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਪਰਤੀ ਵਿਚ
 ਫੇਰ ਆਂਦਾ; ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਹ ਲਾਠੀ
 ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਆਂਦੀ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿ- ੨੧
 ਹਾ, ਕਿ ਜਦ ਤੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਫੇਰ ਵੜੇ, ਤਾਂ ਹੁਸਿਆਰੀ
 ਕਰ, ਅਤੇ ਓਹ ਸਾਰੇ ਅਚੰਤਕ ਕੰਮ, ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ
 ਰਖੇ ਹਨ, ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਅਗੇ ਪਰਗਟ ਕਰੀਂ; ਪਰ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ
 ਮਨ ਨੂੰ ਕਠਲ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੇ ਉਹ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ
 ਦੇਉ। ਤਦ ਤੂੰ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਹੀਂ, ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਐਉਂ ੨੨
 ਆਖਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਇਸਰਾਏਲ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ, ਬਲਕ ਮੇਰਾ
 ਪਲੋਠੀ ਦਾ ਹੈ। ਸੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ੨੩
 ਤਾਈਂ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਜੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਜੇ
 ਤੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਵੇਖ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਜੇਠੇ
 ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਾਂਗਾ ॥

ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਮਜਲ ਸਿਰ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ੨੪
 ਉਹ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਮਾਰ ਸੁੱਟਲ ਚਿਤਮਿ-
 ਆ। ਤਦ ਜਿਪੋਰਾ ਨੈ ਇਕ ਤੇਜ ਪੱਥਰ ਲੈਕੇ ਆਪਲੇ ੨੫
 ਪੁੱਤ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਚਮੜੇ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇ

ਚਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੂਨ-
੨੬ ਵਾਲਾ ਖਸਮ ਹੋਇਆ। ਸੇ ਓਨ ਉਹ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ;
ਤਦ ਉਹ ਬੋਲੀ, ਜੋ ਸੁੰਨਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇਹ ਖੂਨਵਾਲਾ
ਖਸਮ ਹੋਇਆ ॥

੨੭ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈਂ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਜਾਕੇ ਮੁੱ-
ਸਾ ਸੰਗ ਮਿਲ। ਉਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਹਾੜ
ਪੁਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ।

੨੮ ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ, ਕਿ ਜਿਨ ਉਹ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆਂ
ਸੀ, ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਅਤੇ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦਾ, ਜੋ ਉਨ ਤਿਸ
ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸੀਆਂ, ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪਾਹ ਬਖਾਨ ਕੀਤਾ।

੨੯ ਤਦ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਗਏ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉ-
੩੦ ਲਾਦ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਕਠੇ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ

ਨੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈਂ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ ਸਨ,
ਆਖੀਆਂ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਕਰਾ-

੩੧ ਮਾਤਾਂ ਦਿਖਾਲੀਆਂ। ਤਦ ਲੋਕ ਪਤੀਜੇ; ਅਤੇ ਓਹ
ਇਹ ਸੁਣਕੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੀ ਖਬਰ
ਲੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ
ਝੁਕੇ, ਅਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ॥

[੫] ਉਪਰੰਦ, ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈਂ ਆਕੇ, ਫਿਰਉਨ ਤਾ-
ਈਂ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਯਹੋਵਾ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਐਉਂ ਆਹੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਤਾਂ ਓਹ
੨ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਪਰਥ ਕਰਨ। ਫਿਰਉਨ ਨੈਂ
ਕਿਹਾ, ਯਹੋਵਾ ਕੌਲ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਦਾ ਆਖਿਆ ਸੁਣਕੇ
ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦੇਵਾਂ? ਮੈਂ ਯਹੋਵਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ
ਜਾਲਦਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਆਂਗਾ।

ਤਦ ਉਨੀਂ ਕਿਹਾ, ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾ ਨੂੰ ੩
 ਮਿਲਿਆ ਹੈ; ਸਾ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦਿਓ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਹਾਂ
 ਰਸਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਜਾਯੇ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਯਹੋ-
 ਵਾ ਦੇ ਲਈ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਯੇ; ਕਿਧਰੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ,
 ਜੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਮਰੀ ਘਲੇ, ਅਕੇ ਸਾ ਨੂੰ ਤਰਵਾਰ ਦੇ
 ਮੂੰਹ ਮਾਰੇ। ਤਦ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ੪
 ਮੂਸਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਹਾਰੂਨ, ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦਿਆਂ ਕੰਮਾਂ
 ਤੇ ਕਿਉਂ ਹਟਕਏ ਜੇ? ਤੁਸੀਂ ਆਪਲੇ ਭਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਵੋ।
 ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਦੇਖੋ, ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਨੁਖ ੫
 ਹੁਲ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਭਾਰਾਂ ਤੇ ਛੁਟੀ
 ਦਿੰਦੇ ਜੇ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਉਤੀ ਦਿਹਾੜੇ ਕਰੋੜਿਆਂ ਨੂੰ, ੬
 ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਪੁਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਐਉਂ ਆਖ-
 ਦੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ; ਹੁਲ ਤੁਸੀਂ ਅਗੇ ਵਾਂਝੂ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਇੰਟਾਂ ੭
 ਬਲਾਉਲ ਲਈ ਪਰਾਲੀ ਨਾ ਦੇਵੋ; ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਓ,
 ਜੇ ਆਪਲੇ ਵਾਸਤੇ ਪਰਾਲੀ ਕੱਠੀ ਕਰਨ। ਅਤੇ ਜੇ ਇੰਟਾਂ ੮
 ਉਨੀਂ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਪੱਥੀਆਂ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਤੁਸੀਂ
 ਤਿਨਾਂ ਉਤੇ ਭਾਉ ਠਰਾਵੋ; ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਕੁਹੂੰ ਕਾਟ
 ਕਸੂਰ ਨਾ ਕਰੋ; ਕਿ ਓਹ ਜਿਲ੍ਹੇ ਹਨ; ਇਸੇ ਲਈ ਓਹ ਕੁਕ
 ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਓ, ਜੇ
 ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਿਮਿੱਤ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਯੇ।
 ਉਨਾਂ ਮਨੁਖਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਵਧਾ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ, ਜੇ ਉਸ ਵਿਚ ੯
 ਰੁੱਧੇ ਰਹਿਲ, ਅਤੇ ਅਕਾਰਥ ਗੱਲਾਂ ਵਲ ਨਾ ਸ਼ੁਕਲ। ਤਦ ੧੦
 ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਰੋੜੇ ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਨਿਕਲੇ, ਅਤੇ
 ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਫਿਰਉਨ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾ
 ਨੂੰ ਪਰਾਲੀ ਨਹੀਂ ਦਿਆਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਜਿਥੋਂ ੧੧

ਲਭੇ, ਉਥੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪਗਲੀ ਲਵੋ; ਪਰ ਤੁਸਾਡੇ ਕੰਮ ਥੀਂ ਕੁਹੂੰ ਘਾਟਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

- ੧੨ ਸੇ ਓਹ ਲੋਕ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਖਿੰਡ ਗਏ, ਜੋ
- ੧੩ ਪਗਲੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਨਾਲੀ ਕੱਠੀ ਕਰਨ। ਅਤੇ ਕਰੋੜਿਆਂ ਨੈ ਤਹੀਦ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਿਕਰ ਪਗਲੀ ਹੁੰਦੇ ਕੀਤਾ ਕਰਦੇ ਸੇ, ਉਵੇਂ ਹਰ ਦਿਹਾੜੀ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸੇ
- ੧੪ ਦਿਹਾੜੇ ਵਿਚ ਪੁਰਾ ਕਰੋ। ਅਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦਿਆਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਫਿਰਊਨ ਦੇ ਕਰੋੜਿਆਂ ਨੈ ਉਨਾਂ ਪੁਰ ਰਖੇ ਸੇ, ਮਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਇਟਾਂ ਪੱਥਲ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਭਾਉ ਅੱਜ ਬੀ ਅਗੇ ਵਾਂਡੁ
- ੧੫ ਕਿੰਉ ਨਹੀਂ ਪੁਰਾ ਕਰਦੇ? ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੈ ਫਿਰਊਨ ਦੇ ਪਾਹ ਆਕੇ ਫਰਿਆਦ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਸਲੂਕ
- ੧੬ ਕਿੰਉ ਕਰਦਾ ਹੈਂ? ਤੇਰੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਪਗਲੀ ਨਹੀਂ ਦਿਤੀ ਗਈ, ਅਰ ਤਾਂ ਭੀ ਸਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਇਟਾਂ ਪੱਥੇ; ਅਤੇ ਦੇਖ, ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੈ ਮਾਰ ਖਾਹਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਤੇਰੇ ਲੇ-
- ੧੭ ਕਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ਹੈ। ਓਨ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਲਹੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਲਹੇ ਹੋ; ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਸਾ ਨੂੰ ਜਾਲ
- ੧੮ ਦਿਹ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਿਮਿੱਤ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਯੇ। ਸੇ ਹੁਲ ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਕੰਮ ਕਰੋ; ਅਤੇ ਪਗਲੀ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਨਾ ਦਿੱਤੀ
- ੧੯ ਜਾਵੇਗੀ; ਪਰ ਇਟਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸੀ ਲੇਖੇ ਦਿਓਗੇ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਬੁਰੇ ਹਾਲ ਵਿਚ ਹਾਂਗੇ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਇਟਾਂ ਵਿਚ ਘੱਟ ਨਾ ਪਾਓ; ਸਗੋਂ
- ੨੦ ਹਰ ਦਿਨ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸੇ ਦਿਨ ਪੁਰਾ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਓਹ

ਫਿਰਉਨ ਪਾਰੋਂ ਨਿਕਲੇ, ਤਾਂ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ, ਜੋ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸਲ ਲਈ ਖੜੇ ਸਨ, ਪਾਇਆ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ੨੧ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਦੇਖੇ, ਅਤੇ ਨਿਆਉਂ ਕਰੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਅਜਿਹੇ ਗੰਦੇ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਤਰਵਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾ ਨੂੰ ਵੱਢ ਸਿੱਟਲ ॥

ਉਪਰੰਦ ਮੂਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਪਾਹ ਫੇਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ੨੨ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ, ਤੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦੁਖ ਵਿਚ ਸੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਾਸ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ? ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਜਦ ਤੇ ੨੩ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਲੈਕੇ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਹਿਲ ਆਇਆ, ਤਦੋਂ ਓਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤੈਂ ਆਪ-ਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਮੁਕਤ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ ਤੂੰ ਦੇਖੇਂਗਾ, ਜੋ ਮੈਂ [੩] ਫਿਰਉਨ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ; ਜੋ ਉਹ ਡਾਢੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਡਾਢੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਦੇਸੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ੨ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਯਹੋਵਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ੩ ਮੈਂ ਅਬਿਰਹਾਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਉਤੇ ਸਰਬ ਸਮਰਥੀ ਈਸੁਰ ਦੇ ਨਾਉਂ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਪਰ ਆਪਲੇ ਨਾਉਂ ਯਹੋਵਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਲਿਆ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਆਪਲਾ ਨੇਮ ਬੀ ੪ ਬੰਨਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੂਸਾਫਰੀ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਅਰਥਾਤ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਓਹ ਓਪਰੇ ਸਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੀ ਫਰਿ- ੫ ਆਦ ਬੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੈ ਆਪਲੇ ਟਹਿਲ

- ਵਿਖੇ ਪਾ ਛੱਡਿਆ ਹੈ, ਸੁਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਨੇਮ ਨੂੰ
 ੬ ਚੇਤੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਤੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਕਹੁ, ਜੋ
 ਮੈਂ ਯਹੋਵਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਭਾਰ
 ਹੇਠੋਂ ਨਿਕਾਲ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਗੁ-
 ਲੰਮਪੁਲੇ ਤੇ ਛੁਡਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਲਾ ਹੋਥ ਪਸਾਰਕੇ,
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਵਡੀਆਂ ਕਸਟਲੀਆਂ ਦਿਖਾਲਕੇ, ਤੁਸਾਂ
 ੭ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਆਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਕੋਮ
 ਬਲਾ ਰੱਖਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂਡਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ।
 ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਜਾਲੋਗੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਯਹੋਵਾ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ,
 ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦਿਆਂ ਭਾਰਾਂ ਹੇਠੋਂ ਕਢਦਾ ਹਾਂ।
 ੮ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਉਸ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਲਿਆਵਾਂਗਾ, ਜਿਹ
 ਦੀ ਬਾਬਤ ਮੈਂ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ ਅਬਿਰਹਾਮ
 ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਤਾਈਂ ਦਿਆਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ
 ਉਹ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿਲਖ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ; ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਂ।
 ੯ ਅਰ ਮੂਸਾ ਨੈ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਕਿਹਾ:
 ਪਰ ਓਹ ਮਨ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਕਰਜ਼ਾਈ
 ਕਰਕੇ, ਮੂਸਾ ਦੇ ਬਚਨ ਵਲ ਕੰਨ ਨਾ ਧਰਿਆ ॥
 ੧੦ ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ; ਤੂੰ
 ਜਾਹ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਫਿਰਊਨ ਤਾਈਂ ਆਖ, ਜੋ
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਦੇਸ ਵਿਚੋਂ ਤੋਰ ਦੇਵੇ।
 ੧੨ ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਅਗੇ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਇਸਰਾ-
 ਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੈ ਤਾ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਲੀ; ਤਾਂ ਮੈਂ ਜੋ
 ਬੇਸੁੰਨਤੇ ਹੋਠ ਪਰਦਾ ਹਾਂ, ਫਿਰਊਨ ਮੇਰੀ ਕਿਛੁੰ ਸੁਲੇਗਾ?
 ੧੩ ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਫਿਰਊਨ

ਵਿਖੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਣ ॥

ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਿੜਾਂ ਦੇ ਘਰਾਲਿਆਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਏਹ ਹੈਸਨ । ੧੪
 ਰੂਬਿਨ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਜੇਠਾ ਪੁੱਤ ਸਾ; ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤ
 ਹਨੂਕ ਅਤੇ ਫਲੂ ਅਤੇ ਹਸਰੋਨ ਅਤੇ ਕਰਮੀ ਸਨ; ਅਤੇ
 ਏਹ ਰੂਬਿਨ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਸਨ । ਸਿਮਓਨ ਦੇ ਪੁੱਤ; ਯਮੂ- ੧੫
 ਏਲ, ਅਤੇ ਯਮੀਨ, ਅਤੇ ਅਹਦ, ਅਤੇ ਯਕੀਨ, ਅਤੇ
 ਜੁਹਰ, ਅਤੇ ਸਾਊਲ ਕਨਾਨੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਪੁੱਤ; ਏਹ
 ਸਿਮਓਨ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਸਨ । ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ, ੧੬
 ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਲਪੜੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਏਹ ਹਨ; ਗਿਰ-
 ਸੂਨ, ਅਤੇ ਕਹਾਤ, ਅਤੇ ਮਿਰਾਰੀ; ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਦੀ ਉਮਰ
 ਇਕ ਸੌ ਸੈਂਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਹੈਸੀ । ਗਿਰਸੂਨ ਦੇ ਵੰਸ ੧੭
 ਲਿਬਨੀ ਅਤੇ ਸਮਈ ਸਨ, ਆਪਲੇ ਘਰਾਲਿਆਂ ਸਲੇ ।
 ਕਹਾਤ ਦੇ ਵੰਸ ਆਮਿਰਾਮ ਅਤੇ ਇਜਹਾਰ ਅਤੇ ਹਿਬ- ੧੮
 ਰੋਨ ਅਤੇ ਉਜਿਏਲ ਸਨ । ਅਤੇ ਕਹਾਤ ਇਕ ਸਉ ਤੇ-
 ਤੀ ਵਰਿਹਾਂ ਜੀਵਿਆ । ਮਿਰਾਰੀ ਦੇ ਵੰਸ ਮੁਹਲੀ ਅਤੇ ੧੯
 ਮੂਸੀ ਸਨ; ਲੇਵੀ ਦੇ ਘਰਾਲੇ, ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਲਪੜੀਆਂ
 ਅਨੁਸਾਰ, ਏਹ ਸਨ । ਅਤੇ ਆਮਿਰਾਮ ਨੈ ਆਪਲੀ ੨੦
 ਫੁੱਫੀ ਯੁਕਬਿਦ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਓਨ ਉਸ ਥੀਂ
 ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਜਲਿਆ । ਅਰ ਆਮਿਰਾਮ ਦੀ ਉ-
 ਮਰ ਇਕ ਸੌ ਸੈਂਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦੀ ਸੀ । ਇਜਹਾਰ ਦੇ ੨੧
 ਵੰਸ ਕੋਰਾ ਅਤੇ ਨਫਾਜ ਅਤੇ ਜਿਕਰੀ ਸਨ । ਉਜਿਏਲ ੨੨
 ਦੇ ਵੰਸ ਮੀਸਾਏਲ ਅਤੇ ਇਲਸਫਨ ਅਤੇ ਸਿਤਰੀ ਸੇ ।
 ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈ ਨਹਸੂਨ ਦੀ ਭੈਲ, ਅੰਮਿਨਦਾਬ ਦੀ ਪੁੱਤੀ, ੨੩
 ਇਲਿਸਬਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਇਆ । ਉਸ ਥੀਂ ਨਦਬ,

- ਅਤੇ ਅਬਿਹੂ, ਅਤੇ ਇਲਿਅਜਰ, ਅਤੇ ਇਤਮਰ ਉਤ-
 ੨੪ ਪਨ ਹੋਏ। ਕੋਗ ਦੇ ਵੰਸ, ਅਸੀਰ ਅਤੇ ਇਲਕਨਾ, ਅਤੇ
 ਅਬਿਸਫ ਸਨ; ਏਹ ਕੋਰਾਹੀਆਂ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਸਨ।
 ੨੫ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤ ਇਲਿਅਜਰ ਨੈ, ਫੂਤੀਏਲ ਦੀਆਂ
 ਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ; ਅਰ ਉਸ ਤੇ
 ਫੀਨਿਹਾਸ ਜਨਮਿਆ। ਕੇਵੀਆਂ ਦੇ ਵਡਿਆਂ ਵਿਚ,
 ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਘਰਾਲਿਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਏਹ ਸਰਦਾਰ ਸਨ।
 ੨੬ ਏਹ ਓਹ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਹਨ, ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ
 ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ
 ੨੭ ਸੈਨਾ ਸਲੇ, ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਥੀ ਕੱਢ ਲਿਆਵੇ ਏਹ
 ਓਹ ਹਨ ਜਿਨੀਂ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਫਿਰਊਨ ਨੂੰ, ਇਸਰਾ-
 ਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਥੀ ਕੱਢ ਲੈ ਜਾਲ ਵਿਖੇ, ਕਿਹਾ;
 ੨੮ ਏਹ ਉਹੋ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਹਨ। ਅਤੇ ਜਿੰਦਨ ਪ੍ਰਭੂ
 ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ;
 ੨੯ ਤਿੰਦਿਨ ਐਉਂ ਹੋਇਆ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ
 ਯਹੋਵਾ ਹਾਂ; ਤੂੰ ਸਤ ਕੁਛ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮਿ-
 ੩੦ ਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਫਿਰਊਨ ਥੀ ਕਹੁ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ
 ਅਗੇ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੇਰੇ ਤਾ ਹੇਠਾਂ ਦੀ ਸੁਨਤ ਨਾ ਹੋਈ;
 ਅਤੇ ਫਿਰਊਨ ਕਿਕੂੰ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇਗਾ ?

- [੧] ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਫਿਰਊਨ
 ਉਤੇ ਇਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਬਲਾਇਆ; ਅਤੇ
 ੨ ਤੇਗਾ ਭਰਾਉ ਫਿਰਊਨ ਤੇਗਾ ਪਿਕੰਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਤ
 ਕੁਛ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰਾਂ, ਤੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹੇਂਗਾ ਅਤੇ ਤੇ-
 ੩ ਰਾ ਭਰਾਉ ਹਾਰੂਨ ਫਿਰਊਨ ਥੀ ਆਖੇਗਾ; ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ
 ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਦੇਸ ਤੇ ਤੋਰ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰ-

ਉਨ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਠਲ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪਤਿਆਂ
 ਅਤੇ ਅਚੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਵਧਾਵਾਂਗਾ। ਪਰ ੪
 ਫਿਰਉਨ ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨ ਨਾ ਸੁਲੇਗਾ; ਤਦ ਮੈਂ ਆਪਲਾ
 ਹੱਥ ਮਿਸਰ ਉੱਤੇ ਪਸਾਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ, ਜੋ
 ਮੇਰੀ ਕੋਮ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਵੰਸ ਹੈ, ਵਡੇ ਅਚੰਭੇ ਦੇ ਕੰਮ
 ਪਰਗਟ ਕਰਕੇ, ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਤੇ ਕੱਢ ਲਿਆਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ੫
 ਮੈਂ ਜਦ ਮਿਸਰ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਚਲਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ
 ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਾਂਗਾ, ਤਦ ਮਿਸਰੀ ਜਾਨਲ-
 ਗੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈ, ਜਿਹਾ ੬
 ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਜਿਸ ੭
 ਵੇਲੇ ਉਨੀਂ ਵੇਹੀਂ ਫਿਰਉਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਥਾ ਕੀਤੀ, ਮੂਸਾ
 ਅਸੀਆਂ, ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਤਿਰਾਸੀਆਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੈਸੀ ॥

ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜਦ ੮
 ਫਿਰਉਨ ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੇ, ਜੋ ਆਪਲੀ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਾਲੋ;
 ਤਦ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਆਖੀਂ, ਜੋ ਆਪਲਾ ਆਸਾ ਲੈ, ਅਤੇ
 ਫਿਰਉਨ ਅਗੇ ਸਿੱਟ ਦਿਹ; ਉਹ ਇਕ ਸਰਪ ਬਲ ਜਾਵੇ-
 ਗਾ। ਤਦ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਫਿਰਉਨ ਪਾਹ ਗਏ, ਅਤੇ ੧੦
 ਉਨੀਂ, ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ;
 ਹਾਰੂਨ ਨੈ ਆਪਲਾ ਆਸਾ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕ-
 ਰਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਸੁਟਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਰਪ ਬਲ ਗਿਆ।
 ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਬੀ ਸਿਆਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮਨੜੀਆਂ ਨੂੰ ੧੧
 ਸੁੱਟਿਆ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਉਨਾਂ ਜਾਦੂਗਰੀਂ ਬੀ ਆਪਲੇ
 ਜੁਗਤਾਂ ਦੇ ਜੋਰ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਕਿ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰ ੧੨
 ਕਿਸੇ ਨੈ ਆਪੇ ਆਪਲਾ ਆਸਾ ਸੁਟਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ
 ਸਰਪ ਹੋ ਗਿਆ; ਪਰ ਹਾਰੂਨ ਦਾ ਆਸਾ ਤਿਨਾਂ ਦੇ

- ੧੩ ਆਸਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਛ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ
ਕਠਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕਹਿਲੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉ-
ਨਾਂ ਦੀ ਨਾ ਸੁਣੀ ॥
- ੧੪ ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ
੧੫ ਕਠਨ ਹੈ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਜਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਤੂੰ ਤੜ-
ਕੇ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਪਾਹ ਜਾਹ; ਦੇਖ ਜੋ ਉਹ ਦਰਿਆਉ ਉਤੇ
ਜਾਵੇਗਾ; ਤੂੰ ਦਰਿਆਉ ਦੇ ਕੰਢੇ, ਉਸ ਦੇ ਮਿਲਲੇ ਨੂੰ ਖੜਾ
ਹੋਵੀਂ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਸਾ ਜੋ ਸਰਪ ਹੋ ਗਿਆ ਸਾ, ਆਪ-
੧੬ ਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲਵੀਂ। ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ, ਇਬ-
ਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ
ਘੱਲਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਤਾਂ ਜੰਗਲ
ਵਿਚ ਓਹ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਨ; ਅਤੇ ਦੇਖ, ਤੈਂ ਹੁਲ ਤੀਕਰ
੧੭ ਮੇਰੀ ਨਾ ਸੁਣੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਐਉਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਇਸੇ ਤੇ
ਜਾਲੇਂਗਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਾਂ; ਦੇਖ, ਮੈਂ ਇਹ ਆਸਾ ਜੋ ਮੇ-
ਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੈ, ਦਰਿਆਉ ਦੇ ਜਲ ਵਿਚ ਮਾਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ
੧੮ ਉਹ ਰੱਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮਛੀਆਂ ਜੋ ਦਰਿਆਉ
ਵਿਚ ਹਨ, ਮਰ ਜਾਲਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ ਸੜ ਜਾ-
ਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਲੋਕ ਦਰਿਆਉ ਦਾ ਜਲ ਪੀਲ
੧੯ ਵਿਚ ਐਖੇ ਹੋਲਗੇ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹਾ-
ਰੂਨ ਨੂੰ ਆਖ, ਜੋ ਆਪਲਾ ਆਸਾ ਲੈ, ਅਤੇ ਆਪਲਾ
ਹੱਥ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਾਲੀਆਂ ਉਤੇ, ਅਰਥਾਤ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ
ਨਹਿਰਾਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ
ਤਲਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦਿਆਂ ਸਰਬੱਤ ਪਾਲੀਆਂ ਉਤੇ ਲੰਬਾ
ਕਰ, ਤਾਂ ਓਹ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਬਲਕ ਪੱਥਰ
ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਦੇ ਬਾਸਲਾਂ ਵਿਚ ਬੀ, ਰੱਤ ਬਲ ਜਾਲ।

ਤਦ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿ- ੨੦
 ਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ; ਓਨ ਆਸਾ ਚੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ ਦੇ
 ਪਾਲੀ ਪੁਰ, ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਰੂਬਰੂ ਮਾ-
 ਰਿਆ; ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ ਦਾ ਜਲ ਸਭ ਲੋਹੂ ਹੋ ਗਿਆ।
 ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ ਦੀਆਂ ਮਛੀਆਂ ਮਰ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ੨੧
 ਦਰਿਆਉ ਸੁੱਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਲੋਕ ਦਰਿਆਉ
 ਦਾ ਪਾਲੀ ਪੀ ਨਾ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ
 ਵਿਚ ਰੋਤੋਰੋਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਦ ਮਿਸਰ ਦੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਨੈ ੨੨
 ਬੀ ਆਪਲੇ ਜੁਗਤਾਂ ਨਾਲ ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਫਿਰ-
 ਉਨ ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਕਿ-
 ਹਾ, ਸੇ ਉਨਾਂ ਦਾ ਨਾ ਸੁਲਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਮੁੜਕੇ ੨੩
 ਆਪਲੇ ਘਰ ਨੂੰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਮਨ ਇਨਾਂ ਗੱਲਾਂ
 ਪੁਰ ਬੀ ਨਾ ਝੁਕਿਆ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੈ ਦਰਿ- ੨੪
 ਆਉ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਖੇਦਲ ਲੱਗੇ, ਜੋ ਉਥੋਂ ਪਾਲੀ ਪੀਲ;
 ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਓਹ ਦਰਿਆਉ ਦਾ ਪਾਲੀ ਪੀ ਨਾ ਸਕੇ।
 ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇ ਤੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਦਰਿਆਉ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ, ੨੫
 ਸੱਤ ਦਿਹਾੜੇ ਬਤੀਤ ਹੋ ਗਏ ॥

ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਕੋਲ ਜਾਹ, [੮]
 ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖ, ਪ੍ਰਭੂ ਐਉਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ
 ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਤਾਂ ਓਹ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਨ। ਅਤੇ ੨
 ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਦੇਖ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦੇਸ ਦੇ ਸਰ-
 ਬੱਤ ਹੱਦਾਂ ਨੂੰ ਡੱਡੂਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ ੩
 ਅਲਗਿਲਤ ਡੱਡੂ ਉਪਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਚੜਨਗੇ, ਅਤੇ
 ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸੋਲ ਦੇ ਥਾਉਂ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ
 ਛੇਜ ਉਤੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ

ਪਰਜਾ ਉਤੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਤੰਦੂਰਾਂ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਆਟਾ ਗੰਨਲ
 ੪ ਦੇ ਕੁਨਾਲੀਆਂ ਵਿਚ ਆਉਲਗੇ। ਅਤੇ ਡੱਡੂ ਤੇਰੇ, ਅਤੇ
 ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸਭਨਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਉਤੇ ਚੜਨਗੇ।
 ੫ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਆਖ, ਜੋ
 ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਆਸੇ ਸਲੇ, ਨਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਦਰਿਆਵਾਂ
 ਅਤੇ ਤਲਾਵਾਂ ਉਤੇ ਪਸਾਰ, ਅਤੇ ਡੱਡੂਆਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇਸ
 ੬ ਵਿਚ ਕੱਢ। ਸੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਾਲੀਆਂ ਉਤੇ ਹੱਥ
 ਪਸਾਰਿਆ; ਅਤੇ ਡੱਡੂਆਂ ਨੈ ਨਿੱਕਲਕੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰ-
 ੭ ਤੀ ਫੱਕ ਲਈ। ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਨੈ ਬੀ ਆਪਲੇ ਜੁਗਤਾਂ
 ਤੇ ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉਪੁਰ ਡੱਡੂ
 ੮ ਝੜਾਏ। ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਤਾਈਂ
 ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ, ਜੋ ਉਹ
 ਡੱਡੂਆਂ ਨੂੰ ਮੇ ਤੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਰਜਾ ਥੀਂ ਹਟਾਵੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ
 ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਅਗੇ ਬਲ
 ੯ ਦਾਨ ਕਰਨ। ਮੂਸਾ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ
 ਵਡਿਆਈ ਕਰੀਂ; ਤੇਰੇ ਲਈ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ, ਅਤੇ
 ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂ, ਜੋ ਡੱਡੂ
 ਤੇ ਤੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਘਰਾਂ ਤੇ ਹਟਾਏ ਜਾਲ, ਅਤੇ ਦਰਿਆਉ
 ੧੦ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿਲ। ਉਹ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਕੱਲ। ਤਦ ਓਨ
 ਕਿਹਾ, ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਲੇਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ, ਸਾਡੇ
 ੧੧ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਾਂਝੂ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਡੱਡੂ ਤੈ ਨੂੰ, ਅਤੇ
 ਤੇਰੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਨੂੰ
 ਛੱਡ ਦੇਲਗੇ; ਨਿਰੇ ਦਰਿਆਉ ਹੀ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਕਰਨਗੇ।
 ੧੨ ਫੇਰ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹੋਂ ਨਿੱਕਲ ਗਏ;
 ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਅਗੇ ਉਨਾਂ ਡੱਡੂਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ

ਉਹ ਫਿਰਉਨ ਉਤੇ ਲੇਆਇਆ ਸਾ, ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ੧੩
ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਦੇ ਕਹਿਲ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਡੱਡੂ ਘਰਾਂ
ਅਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਅਤੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਰ ਗਏ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਿ- ੧੪
ਥੇ ਕਿਥੇ ਕਠੇ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਲਾ ਦਿੱਤੇ, ਜੋ ਪਰਤੀ ਸੜ ਉੱਠੀ।
ਪਰ ਜਾਂ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਸਬੇਹਤਾ ਹੋਇਆ, ੧੫
ਤਾਂ ਓਨ ਫੇਰ ਆਪਲਾ ਮਨ ਕਠਲ ਕਰ ਲੀਤਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ
ਦੇ ਆਖੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਨਾ ਸੁਲੀ। ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ੧੬
ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਹੁ, ਆਪਲਾ ਆਸਾ ਪਸਾਰ,
ਅਤੇ ਪਰਤੀ ਦੀ ਪੁੱਛ ਨੂੰ ਕੁੱਟ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ
ਜੂਆਂ ਪੈ ਜਾਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਹਾ- ੧੭
ਰੂਨ ਨੈ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਆਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪਸਾਰਿਆ, ਅਤੇ
ਉਸ ਪਰਤੀ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਕੁੱਟੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੂਆਂ ਬਲਕੇ ਮ-
ਨੁਖਾਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਚਿੰਬੜ ਗਈਆਂ; ਮਿਸਰ ਦੀ ਸਾ-
ਰੀ ਪਰਤੀ ਦੀ ਪੁੱਛ ਜੂਆਂ ਬਲ ਗਈ। ਅਤੇ ਜਾਟੂਗਰਾਂ ੧੮
ਨੈ ਬੀ ਆਪਲੇ ਜੁਗਤਾਂ ਦੇ ਤਾਲ ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਜੂ-
ਆਂ ਕੱਢਲ, ਪਰ ਕੱਢ ਨਾ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਮਨੁਖਾਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ-
ਆਂ ਉਤੇ ਜੂਆਂ ਹੋਏ। ਤਦ ਜਾਟੂਗਰਾਂ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਨੂੰ ੧੯
ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਕਤ ਹੈ; ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ
ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ, ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਕਿਹਾ
ਸਾ, ਤਿਹਾ ਉਨਾਂ ਦਾ ਕਹਿਲਾ ਨਾ ਮੰਨਿਆ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ੨੦
ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੜਕੇ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਉਠਕੇ ਫਿਰਉਨ
ਦੇ ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋ; ਦੇਖ, ਜੋ ਉਹ ਦਰਿਆਉ ਪੁਰ ਆਵੇਗਾ;
ਤੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਐਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ
ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਕਿ ਓਹ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਨ। ਨਹੀਂ ਤਾ, ੨੧
ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ

- ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾਂ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਉਤੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਘਰਾਂ
 ਵਿਚ ਮੱਛਰਾਂ ਦਾ ਟਾਂਡੇ ਦਾ ਟਾਂਡਾ ਹੀ ਘੱਲਾਂਗਾ; ਜੇ ਮਿ-
 ਸਰ ਦੇ ਘਰ, ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਪਰਤੀ, ਜਿਥੇ ਓਹ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ
 ੨੨ ਗੋਲ੍ਹਾਂ ਸੰਗ ਭਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਂਦਿਨ ਗੋਸ਼ਨ ਦੀ
 ਪਰਤੀ ਨੂੰ, ਜਿਥੇ ਮੇਰੀ ਕੋਮ ਵਸਦੀ ਹੈ, ਅੱਡ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੇ
 ਮੱਛਰਾਂ ਦੇ ਗੋਲ੍ਹ ਉਥੇ ਨਾ ਹੋਵਣਗੇ; ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਵੇਂ, ਜੇ ਪਿਰ-
 ੨੩ ਥੀ ਦੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਅਤੇ
 ਆਪਣੀ ਪਰਜਾ ਵਿਚ ਫਾਟਕ ਪਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕ-
 ੨੪ ਰਾਮਾਤ ਕੱਲ ਨੂੰ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕੀਤੀ;
 ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਘਰ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ,
 ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਮੱਛਰਾਂ ਦਾ ਦਲ ਆਇ-
 ਆ, ਜੇ ਪਰਤੀ, ਮੱਛਰਾਂ ਦੇ ਦਲ ਦੇ ਮਾਰੇ ਬਿਗੜ ਗਈ।
 ੨੫ ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਸਦਿਆ, ਅਤੇ
 ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ
 ੨੬ ਇਸ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰੋ। ਮੂਸਾ ਨੈ ਕਿਹਾ,
 ਐਉਂ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ; ਕਿੰਉ ਜੇ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੁ, ਆਪਣੇ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਨਗੇ, ਕਿ
 ਜਿਸ ਤੇ ਮਿਸਰੀ ਕਿਰਕ ਰਖਦੇ ਹਨ; ਫੇਰ ਦੇਖੋ, ਜੇ ਅਸੀਂ
 ਮਿਸਰੀਆਂ ਦਿਅਾਂ ਨੇੜਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਉਹ ਬਲ ਦਾਨ ਕਿ
 ਜਿਸ ਤੇ ਓਹ ਕਿਰਕ ਰਖਦੇ ਹਨ, ਕਰਯੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਓਹ ਸਾ
 ੨੭ ਨੂੰ ਪਥਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨਗੇ? ਅਸੀਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਰਸ-
 ਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਜਾਵਾਂਗੇ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ, ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਦੇ ਲਈ, ਜਿਹਾ ਉਹ ਸਾ ਨੂੰ ਕਰੇਗਾ, ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਾਂਗੇ।
 ੨੮ ਫਿਰਉਨ ਬੋਲਿਆ, ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਆਂਗਾ, ਜੇ
 ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੁ, ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ ਜੰਗਲ ਵਿਚ

ਬਲ ਦਾਨ ਕਰੇ; ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਇਓ; ਮੇਰੇ
 ਲਈ ਸਪਾਰਸ ਕਰਿਓ। ਮੂਸਾ ਬੋਲਿਆ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ੨੯
 ਪਾਹੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਅਗੇ ਸਪਾਰਸ
 ਕਰਾਂਗਾ, ਜੋ ਮੰਛਰਾਂ ਦੇ ਗੋਲ, ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕ-
 ਰਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਪਰਜਾ ਉਪੁਰੋਂ ਕੱਲ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣ; ਪਰ
 ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਫੇਰ ਛਲ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ
 ਨੂੰ, ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਲਈ ਬਲ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਨੂੰ, ਜਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇ।
 ਤਦ ਮੂਸਾ ਫਿਰਉਨ ਪਾਹੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ੩੦
 ਅਗੇ ਸਪਾਰਸ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਮੂਸਾ ਦੇ ਕਹਿਲ ੩੧
 ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ ਮੰਛਰਾਂ ਦੇ ਗੋਲਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਪਰਜਾ ਉਤੋਂ ਹਟਾ
 ਦਿੱਤਾ; ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਬੀ ਨਾ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਫਿਰਉਨ ੩੨
 ਨੈ ਐਤਕੀ ਬੀ ਆਪਲਾ ਮਨ ਕਠਲ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ
 ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਫਿਰਉਨ ਕੋਲ ਜਾਹ, [੯]
 ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੁ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ, ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਐਉਂ ਆਹੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਤਾਂ ਓਹ
 ਮੇਰੀ ਖੰਦਗੀ ਕਰਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਜਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਅਤੇ ੨
 ਐਤਕੀ ਬੀ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕੇਂਗਾ; ਤਾਂ ਦੇਖ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਹੱਥ ੩
 ਤੇਰੇ ਪਸੂਆਂ ਉਤੇ ਜੋ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਘੋੜਿਆਂ,
 ਗਧਿਆਂ, ਉਠਾਂ, ਬਲਦਾਂ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਉਤੇ ਹੋਵੇਗਾ; ਸੋ
 ਉਨਾਂ ਉਪੁਰ ਵਡੀ ਕਸਟਲੀ ਪਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਇਸ- ੪
 ਰਾਏਲ ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਪਸੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਥੀਂ ਅੱਡ
 ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ
 ਹਨ, ਕੋਈ ਨਾ ਮਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਇਕ ਵੇਲਾ ਠਰਾ- ੫

੬ ਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਕੱਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਇਹ ਕੰਮ ਇਸ
 ੭ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਦੂਜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਉਹ
 ੮ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਸਭ ਪਸੂ ਮਰ ਗਏ; ਪਰ
 ੯ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਪਸੂਆਂ ਥੀਂ ਇਕ ਬੀ ਨਾ ਮੋਇ-
 ੧੦ ਆ। ਸੋ ਜਾਂ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮਨੁਖ ਘੱਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ
 ੧੧ ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਪਸੂਆਂ ਥੀਂ ਕੋਈ
 ੧੨ ਬੀ ਨਾ ਮੋਇਆ ਸਾ। ਹੋਰ ਬੀ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ
 ੧੩ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ॥

੧੪ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਭੱਠ ਦੀ
 ੧੫ ਸੁਆਹ ਦੀਆਂ ਦੋਨੋ ਸੁਠੀਆਂ ਭਰਕੇ, ਮੂਸਾ ਫਿਰਉਨ ਦੇ
 ੧੬ ਸਾਹਮਲੇ ਅਕਾਸ ਵਲ ਕਰਕੇ ਉਡਾਵੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਮਿ-
 ੧੭ ਸਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਪੁੰਦੂਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ
 ੧੮ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਮਨੁਖਾਂ ਅਤੇ ਪਸੂਆਂ ਦੇ ਪਿੰਡੇ
 ੧੯ ਪੁਰ ਫੋੜੇ ਅਤੇ ਛਾਲੇ ਪੈ ਜਾਲਗੇ। ਸੋ ਉਨੀਂ ਭੱਠੀ ਦੀ
 ੨੦ ਸੁਆਹ ਲਈ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਅਗੇ ਖੜੋਤੇ; ਅਤੇ ਮੂਸਾ
 ੨੧ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਅਕਾਸ ਦੀ ਵਲ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਮਨੁਖਾਂ
 ੨੨ ਅਰ ਪਸੂਆਂ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉਪੁਰ ਫੋੜੇ ਅਤੇ ਛਾਲੇ ਨਿਕਲਿ
 ੨੩ ਆਏ। ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰ ਫੋੜਿਆਂ ਦੇ ਹਥੋਂ ਮੂਸਾ ਦੇ ਅਗੇ
 ੨੪ ਖੜੇ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕੇ; ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ
 ੨੫ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਦੇਹ ਪੁਰ ਫੋੜੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਫਿਰ-
 ੨੬ ਉਨ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਠਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ, ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭੁ
 ੨੭ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਨਾ ਸੁਲੀ ॥

੨੮ ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੜਕੇ ਉਠਕੇ ਫਿਰਉਨ
 ੨੯ ਦੇ ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹੁ, ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ, ਇਬਰਾਨੀ-
 ੩੦ ਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਐਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ

ਜਾਲ ਵਿਚ, ਤਾਂ ਓਹ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ੧੪
 ਐਤਕੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭੇ ਬਲਾਇਆਂ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ,
 ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਉਤੇ ਘੱਲਾਂਗਾ; ਤਾਂ
 ਤੂੰ ਜਾਲੋਂ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਪਿਰਥੀ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।
 ਕਿ ਹੁਲ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਅਰ ੧੫
 ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਮਰੀ ਨਾਲ ਮਾਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਤੇਰਾ, ਪਰਤੀ
 ਤੇ, ਨਿਸਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਠੀਕ ਇਸੇ ਕਾ- ੧੬
 ਰਨ ਉਪਜਾਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਤਾਪ
 ਵਿਖਾਲਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ-ਪਰ-
 ਗਟ ਕਰਾਂ। ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਪੁਰ ਆਪ ਨੂੰ ੧੭
 ਉੱਚਾ ਖਿਚਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।
 ਵੇਖ, ਕੱਲ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇਸੇ ਵੇਲੇ ਅਹਿਲ ਦੇ ਗੋਲੇ, ਜੋ ਮਿਸਰ ੧੮
 ਵਿਚ ਉਹ ਦੇ ਅਰੰਭ ਤੇ ਲੈਕੇ ਹੁਲ ਤੀਕਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਏ,
 ਵਰਗਵਾਂਗਾ। ਪਰੰਤੂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਲੇ ਘੱਲ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ੧੯
 ਪਸੂ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਰਾ ਮਾਲ ਰੜੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਬਚਾ ਲੈ;
 ਹਰੇਕ ਮਨੁਖ ਅਤੇ ਪਸੂ ਉਤੇ, ਜੋ ਰੜੇ ਵਿਚ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਘਰ
 ਨਾ ਆਂਦਾ ਜਾਊ, ਗੜੇ ਪੈਲਗੇ, ਅਤੇ ਓਹ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਲ-
 ਗੇ। ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਬਚਨ ੨੦
 ਤੇ ਡਰਦਾ ਸਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਸੂ-
 ਆਂ ਨੂੰ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ੨੧
 ਦੇ ਬਚਨ ਪੁਰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਾ ਲਾਇਆ, ਉਨ ਆਪ-
 ਣੇ ਚਾਕਰ ਅਤੇ ਪਸੂ ਰੜੇ ਵਿਚ ਰਹਿਲ ਦਿਤੇ। ਅਤੇ ੨੨
 ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅਕਾਸ ਦੀ ਵਲ
 ਪਸਾਰ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਵੇਸ ਵਿਚ, ਮਨੁਖਾਂ, ਅਤੇ ਪਸੂ-
 ਆਂ, ਅਤੇ ਖੇਤ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਬੂਟੀਆਂ ਉੱਪੁਰ, ਜੋ

- ੨੩ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਹਨ, ਗੜੇ ਪੈਲ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਆਪਲਾ ਆਸਾ ਅਕਾਸ ਦੀ ਵਲ ਉਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੇਘ ਦਾ ਗਰਜਲਾ ਅਤੇ ਗੜੇ ਘਲੇ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਚਲਦੀ ਤੁਰਦੀ ਸੀ; ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੀ
- ੨੪ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਗੜੇ ਬਰਸਾਏ। ਉਪਰੰਟ ਗੜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਗੜਿਆਂ ਵਿਚ ਅੱਗ ਮਿਲਾਈ ਹੋਈ; ਉਹ ਅੱਤ ਤੇਜ਼ ਹੈ-ਸੀ, ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਜੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਜਦ ਤੇ ਉਹ ਬਸਿਆ ਸਾ, ਅਗੇ ਕਦੇ ਅਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ।
- ੨੫ ਅਤੇ ਗੜਿਆਂ ਨੈ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਜਿਹੜੇ ਰੜੇ ਵਿਚ ਸਨ, ਕੀ ਮਨੁਖ, ਤੇ ਕੀ ਪਸ਼ੂਆਂ ਆਦਕ, ਸਰਬੱਤ ਮਾਰੇ; ਅਤੇ ਗੜਿਆਂ ਨਾਲ ਜੂਹ ਦਾ ਘਾਹ ਬੀ ਸਭ ਮਾ-
- ੨੬ ਰਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਲ ਦੇ ਸਭ ਰੁੱਖ ਟੁੱਟ ਗਏ। ਪਰ ਨਿਰੀ ਗੋਸਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਪਰਵਾਰ ਸਾ, ਗੜੇ ਨਾ ਪਏ ॥
- ੨੭ ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਸੱਦ ਘਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਐਤਕੀ ਪਾਪ ਕੀਤਾ; ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਆਈ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕੋਮ ਅਪਰਾਧੀ
- ੨੮ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਪਾਰਸ ਕਰੋ, (ਜੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੈ,) ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਗੜਕ ਅਤੇ ਗੜੇ ਨਾ ਹੋਲ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਥੋਂ ਅੱਗੇ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ
- ੨੯ ਨਹੀਂ ਰਹੋਗੇ। ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਸਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਾ ਹੋਇਆ, ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਉਠਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਗੜਕਲਾ ਖੰਦ ਹੋ ਜਾਊ, ਅਤੇ ਗੜੇ ਬੀ ਹੋਰ ਨਾ ਹੋ-
- ੩੦ ਵਲਗੇ, ਜਿਸ ਤੇ ਤੂੰ ਜਾਲੇਂ ਜੇ ਧਰਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹੀ ਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਤੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ. ਹੁਲ ਬੀ ਪਰਮੇਸੁਰ

ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਨਾ ਡਰਨਗੇ । ਸੇ ਗੜਿਆਂ ਨਾਲ ਅਲਸੀ ਅਤੇ ੩੧
 ਜੋ ਮਾਰੇ ਗਏ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਜੰਮਾਂ ਦੇ ਸਿਟੇ ਨਿਕਲਿ
 ਆਏ, ਅਤੇ ਅਲਸੀ ਫਲੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਪਰ ਕਲਕ ਅਤੇ ੩੨
 ਜੁਆਰ ਮਾਰੀ ਨਾ ਗਈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵਧੀ ਨਸੇ ।
 ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੇ ਫਿਰਉਨ ਕੋਲੋਂ ਨਗਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਕੇ, ਪ੍ਰਭੁ ੩੩
 ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਪਸਾਰੇ; ਸੇ ਗੜਕਲਾ ਅਤੇ ਗੜੇ ਹਟ ਗਏ,
 ਅਤੇ ਬਰਖਾ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਆਉਲ ਤੇ ਠਹਿਰ ਗਈ । ਅਰ ੩੪
 ਜਦ ਫਿਰਉਨ ਨੇ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਬਰਖਾ ਅਤੇ ਗੜੇ ਅਤੇ ਗੜਕ-
 ਲਾ ਬੰਦ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਨ
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੇ ਆਪਲਾ ਮਨ ਕਠਲ ਕਰ ਲਿਆ ।
 ਸੇ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ ਹੋ ਰਿਹਾ; ਅਤੇ ਓਨ ਇਸਰਾ- ੩੫
 ਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ, ਜਿਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਮੁਸਾ ਦੀ ਜਬਾਨੀ
 ਕਿਹਾ ਸਾ, ਜਾਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ॥

ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹ ਜਾਹ; [੧੦]
 ਜੋ ਮੈਂ ਤਿਸ ਦੇ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ
 ਪੱਥਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਏਹ ਪਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ
 ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਲੇ ੨
 ਪੁੱਤ੍ਰ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੰਮ, ਜੋ ਮੈਂ ਮਿਸਰੀ-
 ਆਂ ਵਿਚ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਚੰਭੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਨਾਂ
 ਵਿਚ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਸੁਲਾਵੇਂ; ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਲੋ ਜੋ ਮੈਂ
 ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਂ । ਤਾਂ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ੩
 ਪਾਹ ਆਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਐਉਂ ਆਹੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੂੰ ਕਦ ਤੀਕਰ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ
 ਅਧੀਨੀ ਕਰਨ ਤੇ ਮੁਕਰਦਾ ਰਹੇਂਗਾ? ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੋਰ
 ਦਿਹ, ਤਾਂ ਓਹ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ । ਨਹੀਂ ਤਾ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ੪

ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਦੇਖ, ਜੋ ਕੱਲ ਨੂੰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ
 ੫ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਟਿੱਡੀ ਘੋਲਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨਾਲ
 ਪਰਤੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਫੁਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਪਰਤੀ
 ਨੂੰ ਦੇਖਲੇ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਲਈ
 ਗੜਿਆਂ ਤੇ ਰਿਹਾ ਖੁਹਿਆ ਹੈ, ਖਾ ਲਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ
 ਹਰੇਕ ਰੁਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਰੜੇ ਵਿਚ ਉਗਿਆ ਹੈ, ਚੱਟ ਜਾਵੇਗੀ।
 ੬ ਅਤੇ ਓਹ ਤੇਰੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰੀਆਂ
 ਦੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰਾਂ ਭਰ ਦਿਉਲਗੀ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਿਉ
 ਦਾਦੇ ਨੈ ਆਪਲੇ ਜਰਮ ਦਿਹਾੜੇ ਤੇ ਲੈਕੇ ਅੱਜ ਤੋਕਰ
 ਨਹੀਂ ਡਿੱਠਾ। ਤਦ ਉਹ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ
 ਪਾਸੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ॥

- ੭ ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕਦ ਤੀਕ
 ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਨੁਖ ਦੇ ਫੰਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿਯੇ? ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ
 ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਹ, ਜੋ ਓਹ ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਖੰਦਗੀ
 ਕਰਨ; ਅਜੇ ਤੈ ਨੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਉੱਜੜ ਗਿਆ?
 ੮ ਤਦ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਫਿਰਉਨ ਪਾਹ ਫੇਰ ਸਦੇ ਗਏ, ਅਤੇ
 ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਾਓ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ, ਆਪਲੇ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ ਦੀ ਖੰਦਗੀ ਕਰੋ, ਪਰ ਜਾਲਵਾਲੇ ਕਿਹੜੇ ਕਿਹੜੇ ਹਨ?
 ੯ ਮੂਸਾ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਗਤਰੂਆਂ ਅਤੇ ਬੁਢਿ-
 ਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਧੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਅੱਯੜਾਂ
 ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਚਉਲਿਆਂ ਸਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਾ ਨੂੰ
 ੧੦ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਈਦ ਕਰਨੀ ਹੈਗੀ। ਤਦ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
 ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਰਹੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ
 ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਬਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿਆਂ। ਤੁਸੀਂ
 ੧੧ ਦੇਖੋ, ਜੋ ਬੁਰਿਆਈ ਤੁਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਾ

ਹੋਵੇਗਾ; ਹੁਲ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ ਪੁਰਸ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ
 ਭਜਨ ਕਰੋ; ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਇਛਿਆ ਇਹੋ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਓਹ
 ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਅੰਗਿਓਂ ਧੋਕੇ ਖਾਕੇ ਗਏ ॥

ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਟਿੱਡੀ ੧੨
 ਲਈ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਸਾਰ; ਅਤੇ ਉਹ ਮਿਸਰ ਦੇਸ
 ਪੁਰ ਚੜ੍ਹ ਆਵੇ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਜੋ ਹਰਿਆਈ ਗੜ੍ਹਿਆਂ
 ਤੇ ਬਚ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਭੁ ਨੂੰ ਖਾ ਲਵੇ। ਸੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ੧੩
 ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਉਪੁਰ ਆਪਲਾ ਆਸਾ ਚੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ
 ਨੈ ਉਸ ਦਿਨ ਗਤ ਭਰ ਪੁਰੇ ਦੀ ਬਾਉ ਉਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ
 ਵਗਾ ਦਿੱਤੀ; ਜਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਪੁਰੇ ਦੀ ਬਾਉ ਟਿੱਡੀ
 ਲਿਆਈ। ਅਤੇ ਟਿੱਡੀ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਪੁਰ ਚੜ੍ਹ ੧੪
 ਆਈ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਨਿਆਂ ਪੁਰ ਬਹਿ ਗਈ;
 ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਲਗਿਲਤ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਤੇ ਅੱਗੇ ਕਦੇ
 ਅਜਿਹੀ ਟਿੱਡੀ ਨਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਤਿਸ ਤੇ ਪਿਛੇ ਫੇਰ
 ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਉਨ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮੁਖ ਢਕ ਲਿਆ, ੧੫
 ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਨੇਰ ਹੋਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਨ ਧਰਤੀ ਦੀ
 ਸਰਬੱਤ ਹਰਿਆਈ ਅਰ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਰਬੱਤ ਫਲਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ
 ਗੜ੍ਹਿਆਂ ਤੇ ਬਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਚੱਟ ਲੀਤਾ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ
 ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਜੂਹ ਦੇ ਘਾਹ ਵਿਖੇ,
 ਕੁਹੂੰ ਬੀ ਹਰਿਆਈ ਨਾ ਛੁੱਟੀ ॥

ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਤਾਈਂ ਛੇਤੀ ਸਦਿ- ੧੬
 ਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਸਾਡੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ, ਅਤੇ
 ਤੁਸਾਡਾ ਦੇਸੀ ਹਾਂ। ਸੇ ਹੁਲ ਮੈਂ ਤੁਸਾਡੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ੧੭
 ਹਾਂ, ਜੋ ਨਿਰਾ ਐਤਕੀ ਮੇਰਾ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸੇ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ-
 ਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੱਗੇ ਮੇਰੀ ਸਪਾਰਸ ਕਰੇ, ਜੋ ਖਾਲੀ ਇਸੇ

- ੧੮ ਮਉਤ ਨੂੰ ਮੇ ਤੇ ਦੂਰ ਕਰੇ। ਸੇ ਉਹ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਾਹੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਸ ਸਪਾਰਸ ਕੀਤੀ।
- ੧੯ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੋੜਕੇ ਪੱਛਮ ਦੀ ਅੱਤ ਤੇਜ ਬਾਲ ਘੱਲੀ, ਜੋ ਟਿੱਡੀ ਨੂੰ ਉਡਾ ਲੈਗਈ, ਅਤੇ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਸਿੱਟ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਨਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਬੀ
- ੨੦ ਟਿੱਡੀ ਨਾ ਰਿਹੀ। ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਓਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ॥
- ੨੧ ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਅਕਾਸ ਦੀ ਵਲ ਪਸਾਰ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਅਨੇਰ ਹੋਜਾਵੇ;
- ੨੨ ਅਜਿਹਾ ਅਨੇਰ ਜੋ ਟੁਹਿਆ ਜਾਵੇ। ਸੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਅਕਾਸ ਦੀ ਵਲ ਚੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਹਾਂ ਤੀਕ ਡਾਢਾ ਅਨੇਰ ਰਿਹਾ।
- ੨੩ ਉਨੀਂ ਆਪਸ ਵਿਚ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੀਕਰ ਆਪਲੀ ਜਾਗਾ ਤੇ ਉਠਿਆ; ਅਪਰ; ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ
- ੨੪ ਚਾਨਲ ਹੋਸੀ। ਤਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਸੰਦਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰੋ; ਨਿਰੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਾਈਆਂ ਬਲਦ ਇਥੇ
- ੨੫ ਰਹਿਲ, ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਜਾਲ। ਮੂਸਾ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਚਾਹਯੇ, ਜੋ ਸਾ ਨੂੰ ਬਲਦ ਦਾਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕੁਹੂੰ ਦੇਵੇਂ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਗੇ
- ੨੬ ਝੜਾਯੇ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਪਸੂ ਬੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਲਗੇ; ਇਕ ਖੁਰ ਬੀ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨਾਂ ਹੀ ਵਿਚੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ

ਲਈ ਲਵਾਂਗੇ; ਅਤੇ ਜਦ ਤੀਕਰ ਉਥੇ ਨਾ ਜਾਯੇ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਜੋ ਕਿਹੜੀਆਂ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਯੇ। ਪਰ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਠਲ ੨੧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਜਾਲਾ ਨਾ ਚਾਹਿਆ। ਅਤੇ ੨੨ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਲਿਓਂ ਚਲਾ ਜਾਹ; ਆਪਲੇ ਲਈ ਚਉਕਸ ਰਹੁ, ਫੇਰ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਨਾ ਦੇਖੀਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੰਦਨ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਦੇਖੇਂਗਾ, ਮਰ ਜਾਵੇਂਗਾ। ਮੂਸਾ ਨੈ ਆਖਿਆ, ਤੈਂ ਚੰਗਾ ਕਿਹਾ; ਮੈਂ ਮੁੜ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ੨੩ ਨਾ ਦੇਖਾਂਗਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ [੧੧] ਮਿਸਰੀਆਂ ਪੁਰ ਇਕ ਹੋਰ ਉਪਦਰ ਲਿਆਵਾਂਗਾ; ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਉਹ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਇਥੋਂ ਤੋਰ ਦੇਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦੇਉ, ਤਾਂ ਠੀਕ, ਉਹ ਤੁਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਧੋਕੇ ਦੇ ਦੇਕੇ ਇਥੋਂ ਕਢੂ। ਸੇ ਹੁਲ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਨੀਂ ਵਿਚ ਆਖੋ, ੨ ਜੋ ਹਰੇਕ ਪੁਰਸ ਆਪਲੇ ਗੁਆਂਢੀ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਤੀਮਤ ਆਪਲੀ ਗੁਆਂਢਲ ਤੇ ਰੁਪੇ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਤਾਂਡੇ ਉਪਾਰੇ ਲਵੇ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ੩ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਆਦਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਮੂਸਾ ਬੀ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਡਿਸਟ ਵਿਖੇ, ਅੱਤ ਵਡਾ ਹੋਸੀ ॥

ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਐਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ੪ ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤੇ ਨਿਕਲਕੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਵਿਚਦੀਂ ਲੰਘਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਸਾਰੇ ਪਲੇਠੀ ਦੇ, ਫਿਰਉਨ ੫ ਦੇ ਪਲੇਠੀ ਦੇ ਥੀਂ, ਜੋ ਸਿੰਘਾਸਲ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਲੈਕੇ ਉਸ ਚੇਰੀ ਦੇ ਜੇਠੇ ਤੀਕਰ ਜੋ ਚੱਕੀ ਦੇ ਅੜਤਲੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ

- ੬ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਪਲੋਠੀ ਦੇ, ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਵਡਾ ਸੋਗ ਹੋਊ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਕਦੇ
- ੭ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਫੇਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਪੁਰ, ਮਨੁਖਾਂ ਤੇ ਲੈਕੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਤੀਕ, ਇਕ ਕੁੱਤਾ ਬੀ ਆਪਲੀ ਜੀਭ ਨਾ ਹਿਲਾਊ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵਿਚ ਕਿਕੂੰ ਭਿੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਹ ਤੇਰੇ ਸਭ ਦਾਸ ਮੇਰੀ ਵਲ ਝੁਕਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਖਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਨਿਵਾਉਣਗੇ, ਜੋ ਤੂੰ ਨਿਕਲ ਜਾਹ, ਉਨਾਂ ਸਰਬੱਤ ਲੋਕਾਂ ਸਣੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਛੇਕੜਲੇ ਹਨ; ਤਿਸ ਤੇ ਮਗਰੋਂ ਫੇਰ ਮੈਂ ਨਿਕਲ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਉਹ
- ੮ ਫਿਰਊਨ ਕੋਲੋਂ ਅੱਤ ਰੋਹ ਵਿਚ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਫਿਰਊਨ ਤੁਸਾਡੀ ਨਾ ਸੁਣ; ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਅਚੰਭੇ ਬਹੁਤ ਹੋਣ।
- ੧੦ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਅਰ ਹਾਰੂਨ ਨੈ ਏਹ ਸਾਰੇ ਅਚੰਭੇ ਫਿਰਊਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੀਤੇ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਫਿਰਊਨ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਕਠਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਓਨ ਆਪਲੇ ਦੇਸੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ॥

[੧੨] ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਮੂਸਾ ਅਤੇ

੨ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਜੋ ਇਹ ਮਹੀਨਾ ਤੁਸਾਡਿਆਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਅਰੰਭ ਹੋਊ; ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਸਾਲ ਦਾ ਇਹ

੩ ਪਹਿਲਾ ਮਹੀਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਜੋ ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ, ਹਰੇਕ ਜਲਾ ਆਪੋ ਆਪਲੇ ਘਰਾਲੇ ਲਈ, ਘਰ ਪਿਛੇ ਇਕ ਇਕ

੪ ਲੇਲਾ ਲਵੇ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਘਰਾਲਾ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ

ਲੇਲੇ ਦੇ ਖਾਲ ਜੋਗਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪੜ੍ਹੇਸੀ,
 ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਲਾਗ ਹੋਵੇ, ਜਲਿਆਂ ਦੀ ਗਿਲਤੀ
 ਅਨੁਸਾਰ ਲਵੇ; ਤੁਸੀਂ ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਉੱਤੇ, ਤਿਸ ਦੇ ਖਾਲੇ
 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਲੇਲੇ ਦਾ ਲੇਖਾ ਠਰਾਓ। ਤੁਹਾਡਾ ਲੇਲਾ ੫
 ਨਿਰਮੈਬ ਲੋੜਯੋ, ਜੋ ਨਰ ਅਤੇ ਇਕ ਬਰਸ ਦਾ ਹੋਵੇ;
 ਤੁਸੀਂ ਭੇਡਾਂ ਥੀਂ ਅਕੇ ਬਕਰੀਆਂ ਥੀਂ ਲਵੋ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ੬
 ਉਹ ਨੂੰ ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਤੀਕਰ ਰਖ ਛੱਡਣਾ; ਅਤੇ
 ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਪੰਥ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਆਬਲ
 ਵੇਲੇ ਉਹ ਜਬਹਿ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਓਹ ਰਤ ਵਿਚੋਂ ਲੈਕੇ ਉਨਾਂ ੭
 ਘਰਾਂ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਓਹ ਤਿਸ ਨੂੰ ਖਾਲਗੇ, ਉਹ ਦੇ ਬੂਹੇ ਦੇ
 ਸੱਜੇ ਖਬੇ ਅਤੇ ਉਪੁਰਲੀ ਦੁਕਾਠ ਉੱਤੇ ਛਾਪਾ ਲਾਉਣ।
 ਅਤੇ ਓਹ ਉਤੀ ਗਤ ਨੂੰ ਉਹ ਮਾਸ, ਅੱਗ ਨਾਲ ਭੁੰਨਿਆ ੮
 ਹੋਇਆ, ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਕੋੜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਦੇ ਸੰਗ,
 ਖਾਲ। ਉਹ ਨੂੰ ਕੱਚਾ, ਅਕੇ ਪਾਲੀ ਵਿਚ ਉਬਾਲਿਆ, ੯
 ਕਦਾਚਿੱਤ ਨਾ ਖਾਲ; ਸਗਵਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆਂ
 ਸਮੇਤ, ਅਤੇ ਜੋ ਮਾਸ ਉਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਭੁੰਨਕੇ
 ਖਾਲ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਵੇਰ ਤੀਕਰ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵਸਤੁ ੧੦
 ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੱਡਿਓ; ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਛ ਤਿਸ ਵਿਚੋਂ ਸਵੇਰ ਤੀਕਰ
 ਰਹਿ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਜਾਲ ਵੇਣਾ ॥

ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਨੂੰ ਐਉਂ ਖਾ ਲਵੋ; ਲੋਕ ਬੰਨੀ, ਆਪਲੀ- ੧੧
 ਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪੈਰੀਂ ਪਾਈ, ਆਪਲੀਆਂ ਲਾਠੀਆਂ
 ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਲਈ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਛੇਤੀ ਉਹ ਨੂੰ ਖਾ ਲਾਇ-
 ਓ; ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਪਸਾ ਦੀ ਟੀਵ ਹੈ। ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ੧੨
 ਅੱਜ ਗਤ ਮਿਸਰ ਵੇਸ ਵਿਚਦੀਂ ਲੰਘਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਸਰਬਤ
 ਪਲੇਠੀ ਦੇ, ਕੀ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਕੀ ਪਸ਼ੂ ਦੇ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਪਰਤੀ

ਵਿਚ ਹਨ, ਤਿਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮਿ-
 ਸਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਆਉ ਕਰਾਂਗਾ; ਮੈਂ ਹੀ
 ੧੩ ਪ੍ਰਭੂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਹ ਲੋਹੂ, ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋਵੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ
 ਘਰਾਂ ਉੱਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਲਈ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ
 ਲੋਹੂ ਦੇਖਕੇ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਟਲ ਜਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਮਿ-
 ਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਮਰੀ ਤੁਸਾਂ ਉੱਤੇ ਨਾ
 ੧੪ ਆਵੇਗੀ, ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਹਾੜਾ
 ਤੁਸਾਂ ਲਈ ਇਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਹੋਊ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ
 ਲਈ ਇਸ ਦਿਹਾੜੇ ਈਦ ਕਰਿਆ ਕਰਨੀ; ਆਪਲੀ ਪੀ-
 ਝੀਓਪੀਝੀ ਇਸ ਪਰਬ ਨੂੰ ਇਕ ਸਦੀਪਕ ਨੇਮ ਠਰਾ ਰਖੋ ॥
 ੧੫ ਸੱਤਾਂ ਦਿਹਾਂ ਤੀਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਖਾਇਓ; ਤੁਸੀਂ
 ਜਰੂਰ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਦਿਹਾੜੇ ਖਮੀਰ ਆਪਲੇ ਘਰਾਂ ਤੇ ਹਟਾ
 ਦਿਓ; ਇਸ ਲਈ, ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੇ ਲਾਕੇ
 ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਤਲਕ, ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਖਮੀਰੀ ਰੋਟੀ ਖਾਵੇਗਾ,
 ੧੬ ਉਹ ਜਲਾ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ
 ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਬਗ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਬੀ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਬਗ ਹੋਵੇਗੀ; ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਪਰਕਾਰ ਦਾ
 ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਨਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਨਿਰਾ ਇਹ, ਕਿ ਹਰ ਜਲਾ ਜੋ
 ੧੭ ਕੁਛ ਖਾਵੇ, ਇਤਨਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ
 ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਦਾ ਪਰਬ ਚੇਤੇ ਰਖਿਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਸੇ
 ਦਿਹਾੜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੈਨਾ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਤੇ ਬਾਹਰ ਕਢੀ ਹੈ।
 ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਲੀ ਪੀਝੀਓਪੀਝੀ, ਇਸ ਦਿਨ
 ੧੮ ਦੀ, ਸਦੀਪਕ ਨੇਮ ਠਰਾਕੇ, ਪਾਲਣਾ ਕਰਿਓ। ਪਹਿਲੇ
 ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਤੇ ਸੰਝ ਨੂੰ ਇੱਕੀਹਵੀਂ ਤਰੀਕ ਲਗ
 ੧੯ ਸੰਝ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਖਾਇਓ। ਸੱਤਾਂ ਦਿਹਾਂ ਤੀਕ

ਤੁਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਖਮੀਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ਪਾਵੇ; ਕਿੰਉਂਕਿ ਜੇ
ਕੋਈ ਖਮੀਰ ਖਾਵੇਗਾ, ਸੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਥੀਂ
ਉਹ ਜਲਾ ਛੇਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਰਦੇਸੀ ਹੋਵੇ,
ਭਾਵੇਂ ਉਸੀ ਦੇਸ ਦਾ ਜੰਮਿਆ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਖਮੀ- ੨੦
ਰੀ ਵਸਤੁ ਨਿੱਜ ਖਾਇਓ; ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਰਹਿਣੇ ਦੇ
ਮਕਾਮਾਂ ਵਿਖੇ ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਖਾਲੀ ॥

ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਪੁਰਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ੨੧
ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰ-
ਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਕਾਲ ਰਖੋ, ਅਤੇ ਪਸਾ ਦੇ
ਪਰਬ ਲਈ ਜਬਿਹ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜੂਠੇ ਦੀ ਇਕ ੨੨
ਕੁਚੀ ਲਵੋ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਰੱਤ ਵਿਚ, ਜੋ ਬਾਸਲ ਵਿਖੇ ਹੈ,
ਡੋਬ ਦੇਕੇ, ਉਪੁਰਲੀ ਚਉਖਟ ਅਤੇ ਦਰਵਜੇ ਦੇ ਦੁਹਾਂ ਬਾ-
ਜੂਆਂ ਉੱਤੇ ਛਿੜਕੋ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਥੀਂ ਸਵੇਰ ਤੀਕਰ ਕੋਈ
ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ ੨੩
ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਰਨ ਲਈ ਫਿਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦ
ਉਹ ਉਪੁਰਲੀ ਸਰਦਲ ਅਤੇ ਦੁਹਾਂ ਬਾਜੂਆਂ ਉੱਤੇ ਰੱਤ
ਦੇਖੂ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰ ਉੱਤੇ ਦੀ ਲੰਘੇਗਾ, ਅਤੇ ਮਾਰਨਵਾਲੇ
ਨੂੰ ਬਰਜੇਗਾ, ਜੇ ਤੁਸਾਡੇ ਘਰੀਂ ਆਕੇ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰੇ।
ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ, ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਨੇਮ ਲਈ, ੨੪
ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਸਦਾ ਪਾਲਣਾ ਕਰਿਓ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ੨੫
ਕਿ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਬਚਨ
ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਦੇਊ, ਵਜੋ, ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਖੰਦਗੀ
ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋਗੇ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਊ, ਕਿ ਜਦ ਤੁ- ੨੬
ਸਾਡੀ ਉਲਾਦ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਕਰੇ, ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਇਸ ਖੰਦਗੀ ਦਾ
ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋਗੇ, ਜੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ੨੭

ਪਸਾ ਦੀ ਬਲਿ ਹੈ; ਕਿ ਉਹ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਦੇ ਘਰਾਂ ਪਾਹਵੇਂ ਲੰਘਿਆ, ਅਤੇ ਜਦ ਓਨ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ।

੨੮ ਤਦ ਲੋਕੀਂ ਸਿਰ ਝੁਕਾਏ, ਅਤੇ ਮੱਥੇ ਟੇਕੇ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਵੰਸ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਜਿਹਾਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕੀਤਾ; ਉਨੀਂ ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ॥

੨੯ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਅੱਧੀ ਗਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਪਲੋਠੀ ਦੇ, ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਪਲੋਠੀ ਦੇ ਤੇ ਲੈਕੇ, ਜੋ ਆਪਲੇ ਸਿੰਘਾਸਲ ਪੁਰ ਬੈਠਾ ਹੈਸੀ, ਉਸ ਖੰਧੁਏ ਦੇ ਪਲੋਠੀ ਦੇ ਤੀਕਰ, ਜੋ ਖੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਸਾ, ਪਸੁ-

੩੦ ਆਂ ਦੇ ਪਲੋਠੀ ਦਿਆਂ ਸਲੇ, ਮਾਰ ਸੁੱਟੇ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਰਾਤ ਹੀ ਨੂੰ ਉੱਠਿਆ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਭ ਚਾਕਰ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰੀ ਉੱਠੇ; ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਵਡਾ ਸਿਆਪਾ ਹੈਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸਾ, ਕਿ ਜਿਹ ਦਾ

੩੧ ਕੋਈ ਨਾ ਮਰਿਆ। ਤਦ ਓਨ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਰਾਤ ਹੀ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਉਠੋ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਵੋ; ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਬੀ ਜਾਵੋ; ਅਤੇ ਜਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਭੁ

੩੨ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰੋ। ਆਪਲੇ ਅਯੜ ਅਤੇ ਚੋਲੇ ਦੇ ਪਸੂ ਬੀ ਲਵੋ, ਜਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਰ ਜਾਵੋ; ਅਤੇ ਮੇਰੇ

੩੩ ਲਈ ਬੀ ਅਸੀਸ ਮੰਗੋ। ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ ਹੋਰ ਬੀ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪੁਰ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਛੇਤੀ ਕੱਢਲ ਲਈ, ਤਗੀਦ ਕਰਦੇ ਸੇ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਓਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੇ, ਅਸੀਂ ਸਭੋ

੩੪ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਲੋਕੀਂ ਗੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ

ਆਟਾ ਖਮੀਰ ਹੋਲ ਤੇ ਅੱਗੇ ਹੀ ਆਪਲੀਆਂ ਕੁਨਾਲੀਆਂ ਸਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿਚ ਬੰਨਕੇ ਆਪਲਿਆਂ ਮੋਢਿਆਂ ਪੁਰ ਚੱਕ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨੈ ਮੂਸਾ ਦੇ ੩੫ ਕਹੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਤੇ ਰੁੱਪੇ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਤਾਂਡੇ ਅਤੇ ਬਸਤਰ ਉਪਾਰੇ ਲੀਤੇ। ਅਤੇ ੩੬ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਪਤ ਦਿੱਤੀ, ਸੇ ਉਨੀਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਉਪਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਲੀਤਾ।

ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੈ ਰਾਮਸੇਸ ਤੇ ਸੁਕੋਤ ਤੀਕਰ ੩੭ ਸਫਰ ਕੀਤਾ; ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪੁਰਸ ਛੇਕੁ ਲਾਖ ਪਿਆਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਕ ਵਡੀ ੩੮ ਮੰਡਲੀ ਰਲਕੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਗਈ; ਅਤੇ ਅਯੱੜ ਅਰ ਬਲਦ ਅਤੇ ਬਾਹਲੇ ਪਸੂ ਗਏ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਉਸ ਗੁੰਨੇ ੩੯ ਆਟੇ ਦੀਆਂ, ਜੋ ਮਿਸਰੋਂ ਲੈ ਨਿਕਲੇ ਸੇ, ਪਤੀਰੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਪਕਾਈਆਂ; ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਖਮੀਰ ਨਾ ਹੋਇਆ ਸਾ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਓਹ ਮਿਸਰੋਂ ਪਗਾਲੇ ਕਢੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਥੇ ਅਟਕ ਨਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਕੁਝ ਪਰਸਾਦ ਆਪਲੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨੇ ਪਾਏ ॥

ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦਾ ਬਸੇਬਾ, ੪੦ ਜੋ ਉਥੇ ਵਸਦੇ ਸੇ, ਸੇ ਚਾਰ ਸਉ ਤੀਹ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਚਾਰ ਸੈ ਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਤੇ ਉਪਰੰਦ ਐਉਂ ੪੧ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਠੀਕ ਉਸੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਫੈਜਾਂ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀਓਂ ਨਿਕਲ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਉਹ ੪੨ ਰਾਤ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਲਈ ਅਛੀ ਤਰਾਂ ਚੇਤੇ ਰੱਖੀ ਚਾਹਯੇ, ਜੋ ਉਹ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆ-

ਇਆ। ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਇਹ ਉਹੋ ਗਤ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੀੜੀਓਪੀੜੀ ਤੀਕ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣੀ ਜੋਗ ਹੈ ॥

- ੪੩ ਫੇਰ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਪਸਾ ਦੀ ਗੀਤ ਇਹ ਹੈ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੋਮ ਦਾ ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਖਾਵੇ।
- ੪੪ ਪਰ ਹਰੇਕ ਜਲੇ ਦਾ ਦਾਸ, ਜੋ ਜਰ ਖਰੀਦ ਹੋਵੇ, ਜਦ ਤੂੰ
- ੪੫ ਉਹ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰੇਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਹ ਨੂੰ ਖਾਵੇ। ਓਪਰਾ ਅਤੇ
- ੪੬ ਮਜ਼ੂਰ ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਖਾਵੇ। ਇਹ ਇਕੋ ਘਰ ਵਿਚ ਖਾਹਦਾ ਜਾਵੇ; ਤੂੰ ਉਹ ਦਾ ਮਾਸ ਰਤਾਕੁ ਬੀ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ
- ੪੭ ਲਜਾਈਂ; ਅਤੇ ਨਾ ਉਹ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਡੀ ਡੋੜੀਂ। ਇਸ-
- ੪੮ ਰਾਏਲ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਪਰਦੇਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਸੰਗ ਆ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਪਸਾ ਕਰਨੀ ਲੋੜੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਸਰਬਤ ਪੁਰਸ ਸੁੰਨਤ ਕਰਾ-ਉਲ, ਤਦ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਉਲਾ ਪਾਵੇ, ਅਤੇ ਪਸਾ ਕਰੇ; ਅਤੇ ਉਹ ਇਕ ਦੇਸਕਸਲੀ ਵਰਗਾ ਹੋਜਾਊ; ਅਰ ਬੇਸੁੰਨ-
- ੪੯ ਤਾ ਮਨੁਖ ਉਹ ਨੂੰ ਕਦਾਚਿਤ ਨਾ ਖਾਵੇ। ਦੇਸੀ ਅਤੇ ਪਰ-ਦੇਸੀ ਦੀ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਸਰਾ ਹੋਵੇਗੀ।
- ੫੦ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੈ, ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਮੂਸਾ
- ੫੧ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸਾ, ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਠੀਕ ਉਸੇ ਦਿਹਾੜੇ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਫਉਜਾਂ ਸਲੇ, ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਕਢਿਆ ॥

[੧੩] ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਰਬਤ ਜੇਠੇ ਮੇਰੀ ਲਈ ਪਵਿਤ ਕਰ; ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਵਿਚ, ਜੋ ਕੋਈ

ਆਉਲ ਖੁਲ੍ਹਲਹਾਰਾ ਕੀ ਮਨੁਖ ਕੀ ਪਸੁ ਆਦਿਕ ਹੈ, ਸੇ ਸਤ ਮੇਰਾ ਹੈ ॥

ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦਿਹਾੜਾ ੩
 ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਖੰਦੀਖਾਨੇ ਮਿਸਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ,
 ਚੇਤੇ ਰੱਖਿਓ; ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਬਾਂਹ ਬਲ ਨਾਲ ਤਿਥੇ ਤੇ
 ਕਢ ਲਿਆਇਆ; ਇਸ ਤੇ ਖਮੀਰੀ ਰੋਟੀ ਨਾ ਖਾਹਦੀ
 ਜਾਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਬਿਬ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਹਰ ੪
 ਨਿੱਕਲੋ। ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਊ, ਕਿ ਜਦ ਪ੍ਰਭੁ ਤੈ ਨੂੰ ਕਨਾਨੀ- ੫
 ਆਂ, ਹਿੱਤੀਆਂ, ਅਮੂਰੀਆਂ, ਹਵੀਆਂ ਅਤੇ ਯਬੂਸੀਆਂ
 ਦੀ ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਲਿਆਵੇ, ਜੋ ਉਨ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿੰਡਾਂ ਸੰਗ
 ਸੁਗੰਦ ਖਾਕੇ ਕਿਹਾ ਸਾ, ਜੋ ਇਹ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਉਸ
 ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਦੁੱਧ ਅਰ ਸਹਿਤ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੂੰ
 ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਇਹ ਖੰਦਗੀ ਚੇਤੇ ਰੱਖੀਂ। ਸਾਡੇ ਤੀ- ੬
 ਕਰ ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਖਾਈਂ, ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਹਾੜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ
 ਈਦ ਹੋਊ। ਪਤੀਰੀ ਰੋਟੀ ਸੱਤ ਦਿਨ ਖਾਧੀ ਜਾਵੇ; ੭
 ਅਤੇ ਕੋਈ ਖਮੀਰੀ ਵਸਤੁ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਨਜਰੀ ਨਾ ਆਵੇ,
 ਅਤੇ ਨਾ ਖਮੀਰ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਸਉਹੇਂ ਦਿਖਾਲੀ
 ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਦੱਸੀਂ, ਕਿ ੮
 ਜਦ ਅਸੀਂ ਮਿਸਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲੇ, ਤਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਸਾਡੇ
 ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ੯
 ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦੇ ਪਤੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵੁਹਾਂ ਨੇੜਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਯਾਦ-
 ਗਾਰੀ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਸਰਾ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਵਿਚ ਹੋਵੇ;
 ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਤੈ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੇ ਜੋਗਵਰ ਹੱਥ ਨਾਲ
 ਕਢਿਆ। ਸੇ ਤੂੰ ਇਹ ਨੇਮ, ਉਹ ਦੇ ਠਗਾਏ ਸਮੇ ਵਿਚ, ੧੦
 ਹਰ ਬਰਸ ਚੇਤੇ ਰੱਖੀਂ ॥

- ੧੧ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਜਦ ਪ੍ਰਭੁ ਤੈ ਨੂੰ ਕਨਾਨੀਆਂ ਦੀ
 ਪਰਤੀ ਵਿਚ, ਜਿਕੂੰ ਉਨ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਿੰਡਾਂ ਨਾਲ ਸੁਗੰਦ
 ਖਾਹਦੀ ਹੈ, ਲਿਆਵੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦੇਵੇ;
- ੧੨ ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ, ਜੋ ਆਉਲ ਖੁਲੁਲਵਾਲਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਲਈ
 ਅਡ ਕਰੀਂ; ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਸੂਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਸਾਰੇ
 ਨਰ, ਜੋ ਆਉਲ ਖੁਲੁਲਹਾਰੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਹੋਲਗੇ ।
- ੧੩ ਅਤੇ ਖੋਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਲੇਲਾ ਬਲ ਦੇਈਂ;
 ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਉਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੀ ਬਲ ਨਾ ਦੇਵੇਂ, ਤਾਂ ਉਸ
 ਦਾ ਗਲਾ ਫਾੜ ਸਿੱਟੀਂ । ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਵਿਚ ਮਨੁਖ
- ੧੪ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੇਠਿਆਂ ਦੀ ਬਲ ਦੇਵੀਂ । ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ਕਿ
 ਜਦ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਤੇ ਤੇ ਪੁੱਛੇ, ਜੋ ਇਹ ਕੀ ਹੈ ? ਤਾਂ
 ਤੂੰ ਉਹ ਨੂੰ ਕਹੀਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਸਾ ਨੂੰ ਹੱਥ ਦੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਮਿ-
- ੧੫ ਸਰ ਅਤੇ ਖੰਦੀਖਾਨੇ ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਆਂਦਾ । ਅਤੇ ਜਾਂ ਫਿਰ-
 ਉਨ ਨੈ ਆਪਲਾ ਮਨ ਕਠਲ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਸਾ ਨੂੰ ਜਾਲ ਨਾ
 ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮਿਸਰ ਪਰਤੀ ਵਿਚ
 ਸਭ ਪਲੇਠੀ ਦੇ, ਮਨੁਖ ਦੇ ਪਲੇਠੀ ਦਿਆਂ ਤੇ ਲਾਕੇ ਪਸੂ-
 ਆਂ ਦੇ ਪਲੇਠੀ ਦਿਆਂ ਤੀਕ, ਸਭ ਮਾਰ ਸਿੱਟੇ; ਇਸ ਕਰਕੇ
 ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨਰਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਕੁੱਖ ਖੁਲੁਲਹਾਰੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਭੁ
 ਦੇ ਲਈ ਬਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਆਪਲੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਸਰਬੱਤ
- ੧੬ ਜੇਠਿਆਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਦੇਕੇ ਬਚਾਉ ਕਰਦਾ ਹਾਂ । ਅਤੇ
 ਇਹ ਤੇਰੇ ਹਥ ਵਿਚ ਇਕ ਪਤਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨੇੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚ
 ਇਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਹੋਊ; ਕਿੰਉਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋਗਵਰ ਹੱਥ ਨਾਲ
 ਸਾ ਨੂੰ ਮਿਸਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲਿਆਇਆ ॥
- ੧੭ ਅਤੇ ਜਦ ਫਿਰਉਨ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਿੱਤਾ,
 ਤਾਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਉਨਾਂ ਤਾਈਂ ਫਿਲਿਸ-

ਤੀਆਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਨਾ ਲੈਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਦਾ ਰਾਹ
 ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਏਹ ਲੋਕ
 ਕਿਧਰੇ ਲੜਾਈ ਦੇਖਕੇ ਪਛਤਾਉਲ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਮੁੜ
 ਜਾਣ। ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਘੁਮਾਕੇ ਲਾਲ ੧੮
 ਸਮੁੰਦ ਦੀ ਉਜਾੜ ਦੇ ਰਸਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਇਸਰਾ-
 ਏਲ ਦਾ ਵੰਸ ਪਰਾ ਖੰਨੀਂ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਨਿਕਲਕੇ
 ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੈ ਯੂਸੁਫ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ੧੯
 ਸੰਗ ਲੈ ਲੀਤੀਆਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ
 ਕਰੜੀ ਸੁਗੰਦ ਦੇਕੇ ਆਖ ਛੱਡਿਆ ਸਾ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜ-
 ਰੂਰ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਥੋਂ ਮੇਰੀਆਂ
 ਹੱਡੀਆਂ ਆਪਲੇ ਸੰਗ ਲੈ ਜਾਇਓ। ਫੇਰ ਓਹ ਸੁਕੋਤ ੨੦
 ਥੀਂ ਤੁਰ ਪਏ, ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਦੇ ਕੰਢੇ ਏਤਮ ਵਿਚ ਉੱਤਰ
 ਪਏ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਨ ਨੂੰ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਦੱਸਲ ਲਈ ੨੧
 ਬੱਦਲ ਦੇ ਥੰਮ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਤਾਈਂ ਲੈ ਦੇਲ
 ਲਈ, ਅੱਗ ਦੇ ਥੰਮ ਵਿਖੇ, ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਚਲਾ
 ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਦਿਨ ਰਾਤ ਚਲੇ ਜਾਣ। ਬੱਦਲ ਦਾ ਥੰਮ ੨੨
 ਦਿਨ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਦਾ ਥੰਮ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ
 ਅੱਗਿਓਂ ਕਦੇ ਛਪਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸਾ ॥

ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ [੧੪]
 ਵੰਸ ਨੂੰ ਆਖ, ਜੋ ਮੁੜ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਫੀਖੈਰੋਤ ਦੇ ਸਾਹ-
 ਮਲੇ, ਮਿਗਦੋਲ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਗੱਤੇ, ਬਾਲਤਿਫੋਨ ਦੇ
 ਸਾਹਮਲੇ ਉੱਤਰਨ; ਤੁਸੀਂ ਉਸੀ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇ
 ਕੰਢੇ ਉੱਤਰੋ। ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਵਿਖੇ ੩
 ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਓਹ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉ-
 ਜਾੜ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਅਟਕਾ ਲੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰ- ੪

ਉਨ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਠਲ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੋ ਉਹ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਸਾਰੀ ਫੌਜ ਉੱਤੇ ਆਪਲੀ ਭੜਕ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂਗਾ; ਤਾਂ ਮਿਸਰੀ ਜਾਨਲ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ॥

- ੫ ਅਤੇ ਜਦ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ, ਜੋ ਓਹ ਲੋਕ ਨੱਸ ਗਏ, ਤਾਂ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚਾਕਰਾਂ ਦਾ ਮਨ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਲੋਂ ਮੁੜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਓਹ ਬੋਲੇ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਆਪਲੀ ਟ-
੬ ਹਿਲ ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ? ਤਦ ਓਨ ਆਪਲੀਆਂ
੭ ਗੱਡੀਆਂ ਜੋਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਲੋਕ ਸੰਗ ਲੀਤੇ; ਅਤੇ ਓਨ ਛੇ ਜੋ ਸੁਥਰੀਆਂ ਰਥਾਂ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀਆਂ ਸਰਬੱਤ ਰਥਾਂ ਸੰਗ ਲਈਆਂ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਸਤਨਾਂ ਉੱਤੇ ਰਸਾਲ-
੮ ਦਾਰ ਬਹਾਲੇ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਮਨ ਕਠਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੜ ਵੜਿਆ; ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਤਲੇ-
੯ ਤਲੀ ਨਿੱਕਲ ਗਏ। ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ ਉਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤੀ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਘੋੜਿਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਥਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਸਵਾਰਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਲਸਕਰ ਨੈ, ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਤੰਬੂ ਖੜੇ ਕਰਦੇ, ਸਮੁੰਦ ਉੱਤੇ ਫੀਥੈਰੋਤ ਦੇ
੧੦ ਅੱਗੇ ਬਾਲਤਿਫੋਨ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਜਾ ਹੀ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਫਿਰਉਨ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਾ, ਤਾਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੈ ਅੱਖਾਂ ਉਪਰ ਚੌਕੀਆਂ, ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ ਆਪਲੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਡਿੱਠੇ; ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਅੱਤ ਤੋ ਖਾਹਦਾ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ
੧੧ ਦੇ ਵੰਸ ਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਫਰਿਆਦ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕੀ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਕਬਰਾਂ ਨਾ ਹੋਲ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਸਾ ਨੂੰ

ਮਰਨ ਲਈ ਇਸ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਲਿਆਇਆ ਹੈ? ਤੂੰ
 ਸਾਡੇ ਸੰਗ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਸਾ ਨੂੰ ਮਿਸਰੋਂ ਕੱਢ
 ਆਂਦਾ? ਕੀ ਇਹ ਉਹੋ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਿਸਰ ੧੨
 ਵਿਚ ਤੈ ਨੂੰ ਕਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਥੋਂ ਹੱਥ ਚੱਕ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ
 ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਯੇ? ਜੋ ਸਾ ਨੂੰ ਇਸ ਉ-
 ਜਾੜ ਵਿਚ ਮਰਨ ਨਾਲੋਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ
 ਚੰਗੀ ਸੀ ॥

ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਭਉ ਨਾ ਕਰੋ, ਖੜੇ ਰਹੋ, ੧੩
 ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਿਸਤਾਰੇ ਵਲ ਵੇਖੋ, ਜੋ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਉਹ
 ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਵੇਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਅੱਜ
 ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਮੁੜ ਸਦਾ ਤੀਕਰ ਕਦੇ ਨਾ ਵੇਖੋਗੇ। ਪ੍ਰਭੂ ੧੪
 ਤੁਸਾਡੇ ਲਈ ਲੜੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਹੋ ਰਹੋਗੇ।
 ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕਿੰਉ ਰੋਂਦਾ ੧੫
 ਹੈਂ? ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਥੀਂ ਕਹੁ, ਜੋ ਓਹ ਅੱਗੇ ਚੱਲਣ।
 ਅਰ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਆਸਾ ਚੱਕ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦ ਪੁਰ ਆਪ- ੧੬
 ਣਾ ਹਥ ਪਸਾਰ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਵੇ ਭਾਗ ਕਰ; ਅਤੇ ਇਸ-
 ਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚਦੀਂ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਉਪੁਰ
 ਹੋਕੇ ਲੰਘ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਵੇਖ, ਮੈਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ੧੭
 ਨੂੰ ਕਠਣ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ
 ਕਰਨਗੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਸਰਬੱਤ ਸੈਨਾ,
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਥਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਸਵਾਰਾਂ ਪੁਰ ਆਪਣੀ
 ਭੜਕ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਏਹ ਮਿਸਰੀ, ਜਦ ਮੈਂ ੧੮
 ਫਿਰਉਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਥਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਸਵਾਰਾਂ ਪੁਰ
 ਆਪਣੀ ਭੜਕ ਪਰਗਟ ਕਰਾਂਗਾ, ਤਦ ਜਾਨਲਗੇ, ਜੋ ਮੈਂ
 ਪ੍ਰਭੂ ਹਾਂ ॥

- ੧੯ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਦੂਤ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸੈਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸਾ, ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਆ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਬੱਦਲ ਦਾ ਥੰਮ ਉਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਤੇ ਟਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪੁਰ ਜਾ ਠਹਿਰਿ-
- ੨੦ ਆ; ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਅਰ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਆਇਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਨਾਂ ਲਈ ਇਕ ਬੱਦਲ ਅਤੇ ਅਨੇਰ ਹੋ ਗਿਆ; ਪਰ ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਚਾਨਲ ਦਿੱਤਾ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੱਮਗ ਰਾਤ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਆਇਆ ॥
- ੨੧ ਫੇਰ ਮੂਸਾ ਨੈ ਸਮੁੰਦ ਉੱਤੇ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਿਆ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਪੁਰੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਝੁੱਖੜ ਨਾਲ ਸਮੁੰਦ ਹਟਾਇਆ, ਅਤੇ ਸੁਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਾਲੀ ਦੇ ਦੋ ਭਾਗ
- ੨੨ ਹੋ ਗਏ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਵੰਸ, ਸਮੁੰਦ ਵਿਚੀਂ ਸੁੱਕੀ ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਪਾਲੀ ਉਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੰਧ ਸੀ ॥
- ੨੩ ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੈ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਸਭ ਘੋੜੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਥ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਸਵਾਰ, ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਗੱਭੇ ਤੀਕ ਆਏ।
- ੨੪ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਉਸ ਅੰਗ ਅਤੇ ਬੱਦਲ ਦੇ ਥੰਮ ਵਿਚਦੀਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਕਸਟ
- ੨੫ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਰਥਾਂ ਦੇ ਪਹੀਏ ਡਿਗਾਏ, ਜੋ ਉੱਖੇ ਚਲਦੇ ਸਨ; ਸੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਆਵੋ, ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਲੇ ਤੇ ਨੱਸ ਚੱਲੀਯੋ; ਕਿੰਉ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਉਨਾਂ ਦੀ ਲਈ ਮਿਸਰੀਆਂ ਸੰਗ ਜੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਸਮੁੰਦ ੨੬
 ਦੀ ਵਲ ਪਸਾਰ, ਜੋ ਪਾਲੀ ਮਿਸਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਥਾਂ
 ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅਸਵਾਰਾਂ ਪੁਰਦੀਂ ਫਿਰ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ੨੭
 ਮੂਸਾ ਨੈ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਸਮੁੰਦ ਪੁਰ ਪਸਾਰਿਆ, ਅਤੇ
 ਸਮੁੰਦ ਸਵੇਰ ਹੁੰਦੀ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਪਹਿਲੇ ਬਲ ਉੱਤੇ ਆ
 ਗਿਆ; ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ ਉਸੇ ਦੀ ਵਲ ਭੱਜੇ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ
 ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਡੋਬਿਆ। ਅਤੇ ਪਾਲੀ ਨੈ ੨੮
 ਫਿਰਕੇ ਰਥਾਂ ਅਤੇ ਅਸਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਸਾਰੀ
 ਸੈਨਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਆਈ ਸੀ,
 ਛਪਨ ਕਰ ਲੀਤਾ; ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਬੀ ਨਾ ਬਚਿਆ।
 ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚਦੀਂ ਸੁੱਕੀ ੨੯
 ਪਰਤੀ ਉੱਤੇ ਚਲੀ ਗਈ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਖੱਬੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ
 ਪਾਲੀ ਉਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੰਧ ਸੀ। ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਉਸ ਦਿਨ ੩੦
 ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬਚਾਇਆ;
 ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੈ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੋਥਾਂ ਸਮੁੰਦ
 ਦੇ ਕੰਢੇ ਪਈਆਂ ਡਿੱਠੀਆਂ। ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਵਡਾ ਕੰਮ ੩੧
 ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮਿਸਰੀਆਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸੋ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ
 ਨੈ ਡਿੱਠਾ; ਅਤੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਡਰੇ; ਅਤੇ ਓਹ ਪ੍ਰਭੁ ਉੱਤੇ,
 ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਦਾਸ ਮੂਸਾ ਉੱਤੇ ਪਤੀਜੇ ॥

ਤਦ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਉਸ-[੧੫]
 ਤੁਤ ਇਸ ਤਰਾਂ ਗਾਕੇ ਬੋਲੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਉਸਤੁਤ
 ਗਾਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਓਨ ਵਡੀ ਭੜਕ ਨਾਲ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ
 ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ; ਓਨ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਅਸਵਾਰ ਸਲੇ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ
 ਸਿਟਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੀ ਸਕਤ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ੨
 ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ; ਉਹ ਮੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ

ਹੈ, ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਥਾਉਂ ਤਿਆਰ ਕਰਾਂਗਾ; ਮੇਰੇ
 ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਹ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਾਂਗਾ।
 ੪ ਪ੍ਰਭੂ ਇਕ ਸੁਰਮਾ ਹੈ; ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ। ਫਿਰਉਨ
 ਦੇ ਰਥ ਅਤੇ ਸੈਨਾ, ਓਲ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਸਿੱਟ ਦਿੱਤੀ; ਉਹ
 ੫ ਦੇ ਨਾਮੀ ਸਰਦਾਰ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਡੋਬਾਏ ਗਏ। ਡੂੰਘੇ
 ਜਲ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੀਤਾ; ਓਹ ਪੱਥਰ ਵਾਂਙੂ ਤਲੇ ਨੂੰ
 ੬ ਚਲੇ ਗਏ। ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੇਰਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਬਲ ਵਿਖੇ ਉੱਘਾ
 ਹੋਇਆ; ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੇਰੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨੈ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਟੁਕੜੇ
 ੭ ਟੁਕੜੇ ਕੀਤਾ। ਤੈਂ ਆਪਲੀ ਵਡੀ ਭੜਕ ਨਾਲ ਆਪਲੇ
 ਸਾਹਮਲਾ ਕਰਨਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ; ਤੈਂ ਆਪਲਾ
 ਕੋਪ ਘੱਲਿਆ, ਜਿਨ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੀ ਦੀ ਤਰਾਂ ਫੁਕਿਆ।
 ੮ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨੱਕ ਦੇ ਸਾਹ ਥੀਂ ਜਲ ਇਕ ਜਾਗਾ ਕੱਠਾ ਹੋ
 ਗਿਆ; ਜਲ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਢੇਰ ਵਾਂਙੂ ਖੜੀਆਂ ਹੋਈ-
 ੯ ਆਂ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਗੱਭੇ ਵਿਚ ਡੂੰਘ ਜੰਮ ਗਏ। ਵੈਰੀ ਨੈ
 ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਪਿਛਾ ਕਰਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਜਾ ਲਵਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਲੁੱਟ ਦਾ
 ਮਾਲ ਵੰਡਾਂਗਾ; ਉਨਾਂ ਥੀਂ ਮੈਂ ਆਪਲਾ ਜੀ ਠੰਡਾ ਕਰਾਂ-
 ਗਾ; ਮੈਂ ਆਪਲੀ ਤਰਵਾਰ ਸੁਤਾਂਗਾ, ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਉਨਾਂ
 ੧੦ ਨੂੰ ਨਿਸਟ ਕਰੇਗਾ। ਤੈਂ ਆਪਲੀ ਬਾਉ ਦੀ ਫੁਕ ਮਾਰੀ,
 ਸਮੁੰਦ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਛਪਨ ਕਰ ਲੀਤਾ। ਓਹ ਸਿੱਕੇ ਵਾਂਙੂ
 ੧੧ ਜੋਰ ਦੇ ਪਾਲੀ ਵਿਚ ਡੁਬ ਗਏ। ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਦੇਉਤਿਆਂ
 ਵਿਚੋਂ ਤੇਰੇ ਤੁੱਲ ਕੋਲ ਹੈ? ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ
 ਭੜਕਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਉਸਤੁਤ ਵਿਖੇ ਭਯਾਲਕ, ਅਤੇ ਅ-
 ੧੨ ਚਰਜਕਾਰੀ ਕੋਲ ਹੈ? ਤੈਂ ਆਪਲਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਪਸਾਰਿ-
 ੧੩ ਆ, ਧਰਤੀ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਗਈ। ਤੈਂ ਆਪਲੀ ਦਯਾ
 ਨਾਲ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਕਿ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤੈਂ ਛੁਡਾਇਆ, ਰਸਤਾ

ਦੱਸਿਆ; ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਬਲ ਨਾਲ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਉਂ ਤੀਕਰ ਲਿਆ ਉਪੜਾਇਆ। ਲੋਕੀਂ ਸੁ- ੧੪
 ਲਿਆ, ਅਤੇ ਕੰਬੇ; ਅਤੇ ਫਿਲਿਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਤੈ ਨੈ ਫੜਿ-
 ਆ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਅਦੁਮ ਦੇ ਮੁਹਰੈਲ ਦੰਗ ਹੋਏ; ਮੁਆਬ ੧੫
 ਦੇ ਜੋਰ ਰੱਖਲਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਂਬੇ ਨੈ ਫੜਿਆ; ਕਨਾਨ ਦੇ
 ਸਭ ਵਸਕੀਲ ਪਿਘਲ ਗਏ। ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਡਰ ਅਤੇ ੧੬
 ਝਾਸ ਪਿਆ; ਓਹ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦੇ ਬਲ ਤੇ ਪੱਥਰ ਵਾਂਗੂ ਹਿੱਲਕੇ
 ਜੁੱਲਕੇ ਰਹਿ ਗਏ; ਇਥੇ ਤੀਕ ਕਿ ਜਦ ਤੀਕ ਤੇਰੇ ਲੋਕ,
 ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਲੰਘ ਨਾ ਜਾਣ; ਜਦ ਤੀਕਰ ਤੇਰੇ ਓਹ ਲੋਕ, ਜੇ ਤੈਂ
 ਵਿਹਾਜੇ ਹਨ, ਪਾਰ ਨਾ ਉੱਤਰ ਜਾਣ। ਤੂੰ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿ- ੧੭
 ਆਵੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਲੀ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ, ਬਿਰ-
 ਵੇ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਲਾਵੇਂਗਾ; ਉਸ ਜਾਗਾ ਪੁਰ, ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਜੋ
 ਤੈਂ ਆਪਲੇ ਰਹਿਲ ਲਈ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਉਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਗਾ
 ਵਿਚ, ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ੧੮
 ਸਦਾ ਸਰਬਦਾ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ੧੯
 ਘੋੜੇ, ਉਸ ਦੇ ਰਥਾਂ ਅਤੇ ਅਸਵਾਰਾਂ ਸਮੇਤ, ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚ
 ਗਏ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਜਲ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਉੱਤੇ ਫੇਰ ਮੋ-
 ਝਿਆ; ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚੀਂ ਸੁੱਕੀ
 ਪਰਤੀ ਪੁਰਦੇਂ ਚਲੇ ਗਏ ॥

ਤਦ ਹਾਰੂਨ ਦੀ ਭੈਲ ਮਰਿਅਮ ਪਿਕੰਬਰਨੀ ਨੈ ਆਪਲੇ ੨੦
 ਹੱਥ ਵਿਚ ਡੱਫ ਲਈ, ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਤੀਮਤਾਂ ਡੱਫਾਂ ਨਾਲ
 ਨਚਦੀਆਂ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰੀਆਂ। ਅਤੇ ਮਰਿਅਮ ਨੈ ੨੧
 ਉਨਾਂ ਦੇ ਗਉਲ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਸਤੁਤ
 ਗਾਵੇ, ਜੋ ਓਨ ਵਡੀ ਭੜਕ ਨਾਲ ਆਪਲੇ ਤਾਈਂ ਪਰਗਟ

ਕੀਤਾ; ਓਨ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਅਸਵਾਰ ਸਲੇ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ
ਡੋਬਿਆ ॥

- ੨੨ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੇ ਸੰਗ, ਸਮੁੰਦ ਥੀਂ
ਫੁੱਚ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਓਹ ਸੂਰ ਦੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਗਏ, ਅਤੇ
ਓਹ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਹਾਂ ਤੀਕ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਪਾਲੀ
- ੨੩ ਨਾ ਲੱਭਾ। ਅਤੇ ਜਦ ਓਹ ਮਰਾਹ ਵਿਚ ਆਏ, ਤਾਂ
ਮਰਾਹ ਦਾ ਪਾਲੀ ਪੀ ਨਾ ਸਕੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੋੜਾ ਹੈਸੀ;
- ੨੪ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮਰਾਹ ਪੈ ਗਿਆ। ਅਤੇ
ਲੋਕ ਮੂਸਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰੇੜਕਾ ਕਰਕੇ ਬੇਲੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੀ ਪੀ-
- ੨੫ ਵਾਂਗੇ? ਤਾਂ ਓਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਇਕ ਰੁੱਖ ਦਿਖਾਇਆ, ਜੋ ਉਨ ਜਾਂ ਜਲ ਵਿਚ
ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਜਲ ਮਿੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ; ਉੱਥੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ
ਲਈ ਬਿਧ ਅਤੇ ਸਗ ਠਰਾਈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ
- ੨੬ ਪਰਤਾਇਆ; ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਮਨ ਲਾਕੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਣੇਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਉਹ ਦੀ
ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਭਲਾ ਹੈ, ਕਰੇਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਕੰਨ
ਪਰੇਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਭ ਬਿਧਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰਖੇਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨਾਂ
ਸਭ ਰੋਗਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ, ਤੈ ਨੂੰ ਕਾਈ
ਨਾ ਦਿਆਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੈ ਨੂੰ ਤੰਨਦ-
ਰੁਸਤੀ ਬਖਸਦਾ ਹਾਂ ॥
- ੨੭ ਫੇਰ ਓਨ ਏਲਮ ਨੂੰ, ਜਿੱਥੇ ਪਾਲੀ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਚੁਸਮੇ ਅਤੇ
ਸੜ ਖਜੂਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਸੇ, ਆਏ; ਅਤੇ ਉਨੀਂ ਉਸ ਜਾਗਾ,
ਜਲ ਉੱਤੇ ਤੰਬੂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ॥
- [੧੬] ਉਪਰੰਦ ਓਹ ਏਲਮ ਤੇ ਸਧਾਰੇ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ
ਵੰਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ, ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀਓਂ ਨਿਕਲਣ ਤੇ

ਲਾਕੇ, ਦੂਜੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਪੰਧਰਵੇਂ ਦਿਹਾੜੇ ਸੀਨ ਦੀ ਉਜਾੜ
 ਵਿਚ, ਜੋ ਏਲਮ ਅਤੇ ਸੀਨਾ ਦੇ ਗੱਭੇ ਹੈ, ਪਹੁੰਚੀ। ਅਤੇ ੨
 ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ, ਉਸ ਉਜਾੜ ਵਿਚ,
 ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਉੱਤੇ ਝੁੱਖ ਲਿਆਈ। ਅਤੇ ਇਸਰਾ- ੩
 ਏਲ ਦੀ ਉਲਾਟ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲੀ, ਹਾਇ! ਕਿ ਜਦ
 ਅਸੀਂ ਮਾਸ ਦੀਆਂ ਤਾਉੜੀਆਂ ਪੁਰ ਬੈਠੇ, ਅਤੇ ਮਨ
 ਭਰਕੇ ਰੋਟੀ ਖਾਂਦੇ ਸੇ, ਤਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰ-
 ਤੀ ਵਿਚ ਕਿੰਉ ਨਾ ਮਰ ਗਏ? ਕਿੰਉ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾ ਨੂੰ ਇਸ
 ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਕੱਢ ਲਿਆਏ ਹੋ, ਜੋ ਇਹ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ
 ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਮਾਰੇ ॥

ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਅਕਾਸ ਤੇ ਤੁ- ੪
 ਹਾਡੇ ਲਈ ਪਰਸਾਦੀਆਂ ਬਰਸਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਲੋਕ ਨਿੱਤ
 ਨਿੱਕਲਕੇ, ਜਿਤਨਾ ਇਕ ਦਿਨ ਜੋਗਾ ਹੋਵੇ, ਹਰੇਕ ਦਿਨ
 ਚੱਕ ਲੀਤਾ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਚਾਂ, ਜੋ ਓਹ
 ਮੇਰੀ ਸਰਾ ਪੁਰ ਚੱਲਣਗੇ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਊ, ੫
 ਜੋ ਛੇਵੇਂ ਦਿਨ ਓਹ ਜਿਹ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਗੇ, ਸੇ ਪਕਾਉਣਗੇ;
 ਸੇ ਉਹ, ਜਿਤਨਾਕੁ ਨਿੱਤ ਕੱਠਾ ਹੁੰਦਾ ਸਾ, ਉਸ ਤੇ ਵੂਲਾ
 ਹੋਊ। ਸੇ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ੬
 ਵੰਸ ਤੇ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਸੰਝ ਨੂੰ ਜਾਲੋਗੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਨੈ ਤੁਸਾ
 ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਪਰਤੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਂਦਾ। ਅਤੇ ਸਵੇਰ ੭
 ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਭਾ ਦੇਖੋਗੇ; ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ
 ਪੁਰ ਝੁੰਜਲਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਸੇ ਉਹ ਸੁਲਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੀ
 ਹਾਂਗੇ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਪੁਰ ਝੁੰਜਲਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਅਤੇ ਮੂਸਾ ੮
 ਨੈ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਜੋ ਸੰਝ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਸਾਡੇ ਖਾਲ ਲਈ ਮਾਸ,
 ਅਤੇ ਝਲਾਂਗ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਖਾਲ ਜੋਗੀ ਦੇਵੇਗਾ, ਸੇ ਇਸ ਲਈ

ਹੈ, ਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਸਾਡੇ ਝੰਜਲਾਟ ਨੂੰ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਉੱਤੇ
 ਝੰਜਲਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਸੁਲਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਂਗੇ? ਤੁ-
 ਸਾਡਾ ਝੰਜਲਾਟ ਸਾਡੇ ਪੁਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕ ਪ੍ਰਭੁ ਉੱਪਰ
 ੮ ਹੈ। ਫੇਰ ਮੂਸਾ ਨੇ ਹਾਰੂਨ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ
 ਵੰਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਆਖ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨੇੜੇ
 ੧੦ ਆਵੇ, ਜੋ ਉਨ ਤੁਹਾਡੀ ਝੰਜਲਾਟ ਸੁਲ ਲੀਤੀ। ਅਤੇ
 ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਦ ਹਾਰੂਨ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ
 ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਨੀਂ ਉਜਾੜ ਵਲ ਨਿਗਾ
 ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਸੇਭਾ ਬਦਲੀ
 ੧੧ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਮੂਸਾ ਥੀਂ ਕਿਹਾ,
 ੧੨ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦਾ ਰੇੜਕਾ ਸੁਲਿਆ; ਉਨਾਂ ਨੂੰ
 ਕਹੁ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੰਝ ਨੂੰ ਮਾਸ ਖਾਵੋਗੇ, ਅਤੇ ਝਲਾਂਗ ਨੂੰ ਰੋਟੀ
 ਨਾਲ ਰੱਜੋਗੇ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਲੋਗੇ, ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਸਾਡਾ
 ੧੩ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਸੰਝ ਨੂੰ ਬਟੋਰੇ
 ਉੱਪਰ ਆਏ, ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੀ ਜਾਗਾ ਢਕ ਲੀਤੀ; ਅਤੇ
 ੧੪ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਲਸਕਰ ਦੇ ਅਗਲ ਬਗਲ ਓਸ ਪਈ। ਅਤੇ
 ਜਾਂ ਓਸ ਪੈ ਚੁੱਕੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਜਾੜ ਵਿਚ
 ਇਕ ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਗੋਲ ਵਸਤੁ ਬਰਫ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵਰਗੀ
 ੧੫ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੇ
 ਦੇਖਕੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਕੀ ਹੈ? ਕਿੰਉਕਿ
 ਉਨੀਂ ਨਾ ਜਾਤਾ, ਜੋ ਉਹ ਕੀ ਵਸਤੁ ਹੈ। ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੇ
 ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਰੋਟੀ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ
 ਖਾਲ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ॥

੧੬ ਇਹ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਆਖੀ ਹੈਸੀ;
 ਹਰ ਕੋਈ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਆਪਲੇ ਖਾਲ ਜੋਗਾ ਚੱਕ ਲਵੇ; ਹਰ

ਜਲਾ, ਆਪਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਲਤੀ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ
 ਜਿਸ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਹੈ, ਮਨੁਖ ਪਿਛੇ ਇਕ ਓਮਰ ਲੈ ਲਵੇ।
 ਸੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੈ ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਕੀਤਾ; ਕਈ- ੧੭
 ਆਂ ਨੈ ਬਹੁਤ, ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਨੈ ਬਹੁਤਾ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ।
 ਤਾਂ ਉਨ੍ਹੀਂ ਉਹ ਨੂੰ ਓਮਰ ਨਾਲ ਮਾਪਿਆ; ਅਤੇ ਜਿਨ ੧੮
 ਬਾਹਲਾ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਦਾ ਕੁਝ ਵਧੀਕ ਨਾ ਉਤਰਿ-
 ਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ, ਜਿਨ ਘੱਟ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਘੱਟ ਨਾ
 ਉਤਰਿਆ; ਹਰੇਕ ਨੈ ਆਪਲੇ ਖਾਲ ਜੋਗਾ ਚੱਕ ਲੀਤਾ।
 ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕੋਈ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਸਵੇਰ ੧੯
 ਹੁੰਦੀ ਤੀਕ ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੱਡੇ; ਪਰ ਉਨ੍ਹੀਂ ਤਿਸ ਦੀ ਨਾ ਸੁ- ੨੦
 ਲੀ; ਬਲਕ ਕਈਆਂ ਨੈ ਸਵੇਰ ਤੀਕ ਕੁਝ ਰਹਿਲ ਦਿੱਤਾ;
 ਸੇ ਉਸ ਵਿਚ ਕੀਜੇ ਪੈ ਗਏ, ਅਤੇ ਸੜ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਮੂਸਾ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰ ਗੁਸੇ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਓਹ ਹਰ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਇਕ ੨੧
 ਇਕ ਆਪਲੇ ਖਾਲ ਜੋਗਾ ਚੁਗਦੇ ਰਹੇ; ਅਤੇ ਜਾਂ ਪੁੱਪ ਚੜੀ,
 ਤਾਂ ਉਹ ਪਿਘਲ ਗਿਆ ॥

ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਛੇਵੇਂ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹੀਂ ਵੁਲੀ ੨੨
 ਰੋਟੀ ਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਦੋ ਦੋ ਓਮਰ ਇਕ ਇਕ ਦੀ ਲਈ; ਅਤੇ
 ਸਰਬੱਤ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੈ ਆਕੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਖਬਰ
 ਦਿੱਤੀ। ਓਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਉਹੋ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ੨੩
 ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕੱਲ ਦਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਬਤ ਦਾ ਦਿਨ
 ਹੈ; ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਰਿੱਨਲਾ ਹੈ, ਸੇ ਰਿੱਨ ਲਵੋ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਬਾਲ-
 ਨਾ ਹੈ, ਉਬਾਲ ਲਵੋ; ਅਤੇ ਜੋ ਬਚ ਰਹੇ, ਸੇ ਆਪਲੇ ਲਈ
 ਸਵੇਰ ਤੀਕ ਸਮਹਾਲ ਰੱਖੋ। ਸੇ ਉਨ੍ਹੀਂ ਮੂਸਾ ਦੇ ਕਹਿਲੇ ੨੪
 ਅਨੁਸਾਰ ਸਵੇਰ ਤੀਕ ਰੱਖ ਛੱਡਿਆ; ਪਰ ਉਹ ਨਾ ਤਾ
 ਸੜਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਉਸ ਵਿਚ ਕੀਜੇ ਪਏ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ੨੫

- ਕਿਹਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਜ ਖਾਓ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਅੱਜ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਬਤ ਹੈ; ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਦਾਨ ਵਿਚ ਨਾ ਲੱਭੋਗੇ।
- ੨੬ ਛਿਆਂ ਵਿਹਾਂ ਤੀਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਠਾ ਕਰੋਗੇ; ਪਰ ਸੱਤਵੇਂ ਵਿਹਾੜੇ, ਜੋ ਸਬਤ ਹੈ, ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥
- ੨੭ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੱਤਵੇਂ ਵਿਹਾੜੇ ਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗਏ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਾ ਲੱਭਾ।
- ੨੮ ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕਦ ਤੀਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਰਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਤੇ ਨਾਬਰ ਹੋਵੋਗੇ?
- ੨੯ ਵੇਖ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਸਬਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਛੇਵੇਂ ਦਿਨ, ਵਹੁੰ ਵਿਹਾੜਿਆਂ ਦੀ ਰੋਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਹਰ ਕੋਈ ਤੁਸਾਂ ਥੀਂ ਆਪਣੇ ਠਿਕਾਲੇ ਸਿਰ ਰਹੇ; ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਗਾ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਲ
- ੩੦ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨਾ ਦੇ। ਸੇ ਲੋਕੀਂ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਵਿਸਰਾਮ ਕੀਤਾ।
- ੩੧ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਘਰਾਲੇ ਨੈ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮਨ ਪਰਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਹਲ ਦੇ ਬੀਜ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਬੱਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਸਵਾਦ ਸਹਿਤ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਫਲੋਰੀ ਦਾ ਸਾ ॥
- ੩੨ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਆਪਣੀ ਪੀੜੀਓਪੀੜੀ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਓਮਰ ਭਰਕੇ ਸਮਹਾਲਕੇ ਰਖੇ; ਤਾਂ ਓਹ ਉਸ ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਖੁਆਲੀ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ
- ੩੩ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਂਦਾ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਕ ਮਰਤਵਾਨ ਲੈਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਇਕ ਓਮਰ ਭਰ ਮੱਠ ਸਿੱਟ ਵਿਹ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰਖ ਲੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਸਾਡੀਆਂ ਪੀੜੀਆਂ ਤੀਕਰ ਸਮਹਾਲਿਆ ਰਹੇ।
- ੩੪ ਸੇ ਹਾਰੂਨ ਨੈ, ਜਿਹਾਕੁ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸਾ, ਸਾਖੀ ਦੇ

ਸਾਹਮਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਣਕੇ ਰਖਿਆ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ੩੫
 ਦੇ ਵੰਸ ਚਾਲੀ ਵਰਿਹਾਂ, ਜਦ ਤੀਕੁ ਓਹ ਬਸਾਈ ਹੋਈ
 ਪਰਤੀ ਵਿਚ ਨਾ ਆਏ, ਮੌਨ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇ; ਜਦ ਤੀਕੁ
 ਓਹ ਕਨਾਨ ਦੀ ਪਰਤੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਵਿਚ ਨਾ ਆਏ, ਤਦ
 ਤੀਕੁ ਮਨ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਇਕ ਓਮਰ ਏਫਾ ਦਾ ੩੬
 ਦਸਵਾਂ ਭਾਗ ਹੈ ॥

ਤਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਨੈ ਆਪਲੇ [੧੭]
 ਸਫਰ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਗਿਯਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੀਨਾ ਦੀ ਉ-
 ਜਾੜ ਤੇ ਕੁਚ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਗਫਿਦੀਮ ਵਿਚ ਆਲ ਉੱਤਰੀ;
 ਅਰ ਉਥੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੀਲ ਲਈ ਜਲ ਨਸੇ। ਸੇ ਲੋਕ ਮੂਸਾ ੨
 ਨਾਲ ਖੋਝਣ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਸਾ ਨੂੰ ਪੀਲ ਲਈ ਜਲ
 ਦਿਹ। ਮੂਸਾ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਕਿਉ
 ਖੋਝਦੇ ਹੋ? ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਕਿਉ ਪਰਤਾਵਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ?
 ਅਤੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਲੋਕ ਜਲ ਦੇ ਤਿਹਾਏ ਸੇ, ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਪੁਰ ੩
 ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਝੁੰਜਲਾਏ, ਜੇ ਤੂੰ ਸਾ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੇ ਕਿਉ ਕੱਢ
 ਲਿਆਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਸਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬਾਲ-
 ਕਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਸ਼ੁਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਸ ਨਾਲ ਨਾਸ ਕਰੇਂ?
 ਮੂਸਾ ਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਗੇ ਡੰਡ ਪਾਕੇ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਮੈਂ ਇਨਾਂ ੪
 ਲੋਕਾਂ ਸੰਗ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਏਹ ਤਾ ਸਾਰੇ ਹੁਲ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਪਥਰਾਹ
 ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਲੋ- ੫
 ਕਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁਰਾਤਮਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਸੰਗ ਲੈ; ਅਤੇ ਆਪਲਾ ਆਸਾ, ਜੇ
 ਤੂੰ ਦਰਿਆਉ ਪੁਰ ਮਾਰਿਆ ਸਾ, ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ,
 ਅਤੇ ਜਾਹ। ਵੇਖ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਹੋਰਿਬ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਤੇਰੇ ੬
 ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋਵਾਂਗਾ; ਤੂੰ ਉਸ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਮਾਰੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ

ਜਲ ਰਿਸੇਗਾ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਪੀਲਗੇ। ਸੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਇਸਰਾ-
 ੭ ਏਲ ਦੇ ਪੁਰਾਤਮਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਹੋ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਓਨ
 ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਝਗੜੇ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ
 ਜੋ ਉਨੀਂ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਪਰਤਾਵਾ ਲਿਆ ਸਾ, ਜੋ
 ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਹੈ, ਕੇ ਨਹੀਂ?—ਉਸ ਜਾਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ
 ਮੋਸਾ ਅਤੇ ਸਰੀਬਾਹ ਪਰਿਆ ॥

੮ ਉਪਰੰਦ ਅਮਾਲੀਕ ਚੜ੍ਹਿਆਏ, ਅਤੇ ਗਫਿਦੀਮ ਵਿਚ
 ੯ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਲੜੇ। ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੈ ਯਸੂ ਤਾਈਂ ਆ-
 ਖਿਆ, ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਲੋਕ ਚੁਲ, ਅਤੇ ਨਿਕਲ, ਅਤੇ ਅਮਾ-
 ਲੀਕ ਨਾਲ ਜੁੱਧ ਕਰ; ਕੱਲ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਸਾ
 ਆਪਲੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈਕੇ ਪਹਾੜ ਦੀ ਟੀਸੀ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਹੋ-
 ੧੦ ਵਾਂਗਾ। ਸੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਜਿਹਾ ਯਸੂ ਨੂੰ ਅਮਾਲੀਕ ਨਾਲ
 ਲੜਲ ਵਿਖੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ ਤਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ; ਅਰ ਮੂਸਾ
 ੧੧ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਹੂਰ ਪਹਾੜ ਦੇ ਟੀਸੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੇ। ਅਤੇ
 ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਕਿ ਜਾਂ ਮੂਸਾ ਆਪਲਾ ਹੱਥ ਚੋਕਦਾ ਸੀ,
 ਤਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਜੀਤਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸਾ; ਅਤੇ ਜਦ ਹੱਥ ਲਾਹ
 ੧੨ ਵਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਦੋਂ ਅਮਾਲੀਕ ਜੀਤਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸਾ। ਪਰ
 ਮੂਸਾ ਦੇ ਹੱਥ ਭਾਰੀ ਹੋ ਰਹੇ ਸੇ; ਤਦ ਉਨੀਂ ਇਕ ਪੱਥਰ
 ਲੈਕੇ ਤਿਸ ਦੇ ਹੇਠ ਪਰਿਆ, ਅਰ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ;
 ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਹੂਰ, ਇਕ ਜਲਾ ਇਕ ਪਾਸੇ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ
 ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਹੋਕੇ, ਉਹ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਮਭਾਲੀ ਰਿਹਾ; ਤਦ
 ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਸੁਰਜ ਦੇ ਆਥਮਲੇ ਤੀਕਰ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ
 ੧੩ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਯਸੂ ਨੈ ਅਮਾਲੀਕ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ
 ਤਰਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਹਰਾ ਦਿਤਾ ॥

੧੪ ਉਪਰੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈ ਮੂਸਾ ਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਯਾਦਗਾਰੀ ਦੇ

ਲਈ ਪੱਤੀ ਵਿਚ ਇਹ ਨੂੰ ਲਿਖ ਛੱਡ, ਅਤੇ ਜਸੂ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿ ਦਿਹ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਮਾਲੀਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅਤੇ ਖੋਜ ਅਕਾਸ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਮਿਟਾ ਦਿਆਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ੧੫
 ਵੇਦੀ ਬਲਾਈ, ਅਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਯਹੋਵਾ-ਨੱਸੀ ਰਖਿਆ। ਅਤੇ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਯਾਹ ਨੈ ਸੁਗੰਦ ਖਾਹਦੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਮਾਲੀਕ ਦੇ ਸੰਗ ਪੀੜੀਓਪੀੜੀ ਲੜਦਾ ਰਹਾਂਗਾ ॥

ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਜਿਤਰੇ ਨੈ, ਜੋ ਮਿਦਯਾਨ ਦਾ ਜਾ- [੧੮]
 ਜਕ ਸੀ, ਇਹ ਸੁਲਿਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਆਪ-
 ਲੇ ਲੋਕਾਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਇਸ-
 ਰਾਏਲ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਤਦ ੨
 ਮੂਸਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਜਿਤਰੇ ਨੈ ਮੂਸਾ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਪੋਰਾ ਨੂੰ,
 ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਜੋ ਮੂਸਾ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਲੋਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸਾ, ਅਤੇ ੩
 ਉਹ ਦੇ ਵਹਾਂ ਪੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦਾ
 ਨਾਉਂ ਗੋਰਸੇਮ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਪਰ-
 ਵੇਸ ਵਿਚ ਮੁਸਾਫਰ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਵੁਜੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਇਲਿ- ੪
 ਅਜਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਨ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਮੇਰਾ ਸਹਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਓਨ ਮੈ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਤਰ-
 ਵਾਰ ਤੇ ਬਚਾਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ਜਿਤਰੇ, ੫
 ਉਹ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਲੈਕੇ, ਮੂਸਾ ਕੋਲ
 ਜੰਗਲ ਵਿਖੇ, ਜਿਥੇ ਓਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਹਾੜ ਪੁਰ ਆਪ-
 ਲਾ ਤੰਬੂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਸਾ, ਆਇਆ; ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਥੀਂ ੬
 ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਹੁਰਾ ਜਿਤਰੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਹ
 ਦੇ ਵਹਾਂ ਪੁੱਤਾਂ ਸਲੇ, ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਏ ਹਾਂ ॥

ਤਦ ਮੂਸਾ ਆਪਲੇ ਸਹੁਰੇ ਦੇ ਮਿਲਨੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕ- ੭

- ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ; ਅਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਸੁਖਸਾਂਤ ਪੁੱਛੀ, ਅਤੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਆਏ। ਤਾਂ ਮੂਸਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਪਾਹ ਸਰਬੱਤ ਉਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਲਈ, ਫਿਰਉਨ ਅਰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਸੰਗ ਐਉਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਉਨਾਂ ਪੁਰ ਏਹ ਏਹ ਕਸਟਲੀਆਂ ਬੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿੱਕਰ ਬਚਾਇਆ ॥
- ੯ ਅਤੇ ਯਿਤਰੇ, ਉਨਾਂ ਸਤਨਾਂ ਭਲਿਆਈਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਸੀਆਂ, ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਯਿਤਰੇ ਬੋਲਿਆ, ਜੋ ਪੰਨ ਹੈ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ, ਜਿਨ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਛੁਡਾਇਆ, ਅਤੇ ਜਿਨ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ੧੦ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਬਚਾਇਆ। ਹੁਲ ਮੈਂ ਜਾਤਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬਤ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵਡਾ ਹੈ; ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਵਿਖੇ ਉਨੀਂ ਗਮਰੂਰੀ ਕੀਤੀ, ਉਸੇ ਵਿਚ ਉਨਾਂ ਪੁਰ ਜੀਤਮਾਨ ਹੋਇਆ।
- ੧੨ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ਯਿਤਰੇ ਜਲੀ ਬਲਿ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਲਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਲਈ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਅਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਭ ਪੁਰਾਤਮ, ਮੂਸਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ੧੩ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਰਸਾਦੀਆਂ ਚੁੱਕਲ, ਆਏ। ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਮੂਸਾ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਨਖੇੜਨ ਬੈਠਾ; ਅਤੇ ਲੋਕ ਮੂਸਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਵੇਰ ਤੇ ੧੪ ਸੰਝ ਤੀਕ ਖੜੇ ਸਨ। ਤਦ ਮੂਸਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਨੇ ਸਭ ਕੁਛ, ਜੋ ਓਨ ਲੋਕਾਂ ਸੰਗ ਕੀਤਾ, ਦੇਖਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ ਤੂੰ ਲੋਕਾਂ ਸੰਗ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈਂ? ਤੂੰ ਕਿੰਉ ਆਪ ਕੱਲਾ ਬੈਠਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਸਭ

ਲੋਕ ਸਵੇਰ ਤੇ ਸੰਝ ਤੀਕ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਖੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ?
 ਮੂਸਾ ਨੈ ਆਪਲੇ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ; ਜੋ ੧੫
 ਲੋਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪੁੱਛਲ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ-
 ਉਂਦੇ ਹਨ । ਜਦ ਉਨਾਂ ਵਿਚ ਕੁਛ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ੧੬
 ਓਹ ਮੇਰੇ ਪਾਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਨੁਖ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ
 ਪਰੋਸੀ ਵਿਚ ਨਿਆਉਂ ਨਬੇੜ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਾਂ
 ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਰਸਤੇ ਅਤੇ ਸਗਾ ਦੀ ਖਬਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ
 ਹਾਂ । ਤਦ ਮੂਸਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਅੱਛਾ ੧੭
 ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ । ਤੂੰ ਜਰੂਰ, ਇਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਸਲੇ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ੧੮
 ਹਨ, ਸੰਕਟ ਵਿਚ ਪਵੇਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਤੇਰੇ ਬਲ ਤੇ
 ਅੱਤ ਭਾਰੀ ਹੈ; ਤੂੰ ਕੋਲਾ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ । ਹੁਲ ੧੯
 ਮੇਰਾ ਕਿਹਾ ਮੋਨ, ਮੈਂ ਤੈ ਨੂੰ ਮੱਤ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਰਹੇ । ਤੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਜਾਗਾ ਹੋ,
 ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ-
 ਆ ਕਰ । ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੀਤ ਅਤੇ ਸਗਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਨਾਂ ੨੦
 ਨੂੰ ਸਿਖਾਲ, ਅਤੇ ਉਹ ਰਸਤਾ ਜਿਸ ਪੁਰ ਚੱਲਣਾ, ਅਤੇ
 ਉਹ ਕੰਮ ਜਿਹ ਦਾ ਕਰਨਾ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋਗ ਹੈ, ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ।
 ਫੇਰ ਤੂੰ ਸਰਬੱਤ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲਾਇਕ ਦੇ ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਪਰ- ੨੧
 ਮੇਸੁਰ ਤੇ ਡਰਦੇ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਮਨੁਖ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਲਾਲਚ ਤੇ
 ਵੈਰ ਰਖਦੇ ਹੋਣ, ਚੁਗ ਲੈ; ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਹਜਾਰਾਂ ਦਾ ਸਰ-
 ਦਾਰ, ਅਤੇ ਸੈਕੜਿਆਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ, ਅਤੇ ਪਜਾਹਾਂ ਦੇ
 ਸਰਦਾਰ, ਅਤੇ ਦਸਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਬਣਾ ਲੈ; ਅਤੇ ਓਹ ੨੨
 ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹਰ ਵੇਲੇ ਨਿਯਾਉਂ ਚੁਕਾਉਣ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋ-
 ਵੇ, ਜੋ ਓਹ ਹਰੇਕ ਵਡਾ ਝਗੜਾ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਲਿਆਉਣ,
 ਪਰ ਹਰੇਕ ਛੋਟਾ ਕੰਮ ਓਹ ਆਪ ਚੁਕਾਉਣ; ਸੇ ਤੇਰੀ ਲਈ

- ੨੩ ਕੰਮ ਸਹਿਜ ਹੋਊ, ਅਤੇ ਓਹ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਬੇਝ ਚਕਲ। ਜੇ ਤੂੰ
ਇਹ ਕੰਮ ਕਰੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈ ਨੂੰ ਐਉਂ ਹੁਕਮ ਕਰੇ,
ਤਾਂ ਤੂੰ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਸਥਿਰ ਰਹਿ ਸਕੇਂਗਾ; ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਏਹ ਲੋਕ
੨੪ ਬੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਾਗਾ ਬੈਰਸਲਾ ਨਾਲ ਜਾਲਗੇ। ਸੇ
ਮੂਸਾ ਨੈ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਵਾ ਕਿਹਾ ਮੰਨਿਆ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ
੨੫ ਓਨ ਕਿਹਾ ਸਾ, ਸੇ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੈ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾ-
ਏਲੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਲਾਇਕ ਦੇ ਮਨੁਖ ਛਾਂਟੇ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਹਾਕਮ ਬਲਾਇਆ; ਜਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ,
ਸੈਕੜਿਆਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ, ਪੰਜਾਹਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ, ਅਤੇ ਵਸਾਂ
੨੬ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਥਾਪਿਆ। ਓਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਨਿ-
ਯਾਉਂ ਚੁਕਾਉਂਦੇ ਸੇ; ਤਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਮੂਸਾ ਪਾਹ ਲਿਆ-
ਉਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਹਲਕੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਆਪੋ ਨਬੇੜ ਲੈਂਦੇ
੨੭ ਸੇ। ਫੇਰ ਮੂਸਾ ਨੈ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ ਬਿਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ
ਉਹ ਆਪਣੇ ਵੇਸ ਨੂੰ ਤੁਰ ਗਿਆ ॥

- [੧੮] ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀਓਂ ਨਿਕਲਣ
ਤੇ ਲਾਕੇ ਤੀਜੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਉਤੀ ਵਿਹਾੜੇ ਸੀਨਾ ਦੀ ਉਜਾੜ
੨ ਵਿਚ ਆਏ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਓਹ ਗਫਿਦੀਮ ਤੇ ਕੁਚ ਕਰਕੇ
ਸੀਨਾ ਦੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਉੱਤਰ
ਪਏ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੈ ਉਥੇ ਪਹਾੜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ
੩ ਤੰਬੂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਤਦ ਮੂਸਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਹ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ,
ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਪਹਾੜ ਥੀਂ ਹਾਕ ਮਾਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ
ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਕੋੜਮੇ ਨੂੰ ਐਉਂ ਕਹੀਂ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ
੪ ਪਾਹ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਬਿਖਾਨ ਕਰੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਛਿੱਠਾ, ਜੋ ਮੈਂ
ਮਿਸਰੀਆਂ ਸੰਗ ਕਿਹੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਇੱਲ ਦੇ ਫੰਘਾਂ
੫ ਉੱਤੇ ਬਹਾਲਕੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਹੁਣ

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਬਦ ਦੇ ਠੀਕ ਸੁਣਨਗੇ ਬਲੋਗੇ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਐਪਿ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਲੁਕਾਈ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਮੇਰੀ ਲਈ ਇਕ ਖਾਸ ਖਜਾਨਾ ਹੋਵੋਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਲਈ ਜਾਨਕਾਂ ਦੀ ਇਕ ਪਾਤਸਾਹੀ, ਅਤੇ ਇਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੋਮ ਹੋਵੋਗੇ। ਏਹ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਤੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਨੂੰ ਕਹੇਂਗਾ ॥ ੬

ਤਦ ਮੂਸਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖੀਆਂ ਸੀਆਂ, ਖੁਲਕੇ ਦੱਸੀਆਂ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਭ ਕੁਛ ਜੋ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਸੇ ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਉਪੜਾਇਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਮੈਂ ਅਨੇਰੀ ਬਦਲੀ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਪਾਹ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਲੋਕ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਗੱਲਾਂ ਕਰਾਂ, ਸੁਣਨ, ਅਤੇ ਸਦੀਪ ਕਾਲ ਤੀਕ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਪਤੀਜਲ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਖੀਆਂ ॥ ੭

ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਪਾਹ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਅਰ ਕੱਲ ਵਿਚ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੇ ਬਸਤਰ ਧੁਲਵਾਉ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਤਿਆਰ ਰਹਿਲ; ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤੀਜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿਗਾ ਵਿਚ ਸੀਨਾ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਉੱਤਰ ਆਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁਫੇਰੇ ਬੰਨਿਆਂ ਪੁਰ ਖੜਾ ਰੱਖੀਂ, ਅਤੇ ਆਖ ਦੇਈਂ, ਜੋ ਆਪ ਤੇ ਚੌਕਸ ਰਹਿਲ, ਪਹਾੜ ਪੁਰ ਨਾ ਚੜਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੇ ਕੂਲੇ ਨੂੰ ਨਾ ਛੁਹਲ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਛੁਹੇਗਾ, ਉਹ ਅਵੰਸ ਜਾਨ ਥੀਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਹੱਥ ਉਸ ਤੀ- [੧੨

ਕਰ ਨਾ ਅਪੁੰਨੇ; ਨਹੀਂ ਤਾ ਉਹ ਸਰੂਰ ਪਥਗਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾ-
ਵੇਗਾ, ਅਥਵਾ ਤੀਰਾਂ ਨਾਲ ਖਿੰਨਿਆ ਜਾਉ; ਉਹ ਭਾਵੇਂ
ਮਨੁਖ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਪਸੂ, ਜੀਉਂਦਾ ਨਾ ਬਚੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਾਂ
ਤੁਰਹੀ ਦਾ ਸਬਦ ਉੱਚਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਓਹ ਪਗੜ ਪੁਰ ਚੜਨ ॥

- ੧੪ ਤਦ ਮੂਸਾ ਪਗੜੋਂ ਉੱਤਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਪਾਹ ਗਿਆ; ਅਤੇ
ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਬਸਤਰ ਧੁਲ-
੧੫ ਵਾਏ। ਅਤੇ ਓਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਤਿਆਰ
੧੬ ਰਹੇ; ਤੀਮਤਾਂ ਸੰਗ ਨਾ ਮਿਲੇ। ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ, ਜੋ
ਤੀਜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਬੱਦਲ ਗੜਕੇ, ਅਤੇ ਬਿਜਲੀਆਂ
ਲਸਕੀਆਂ, ਅਤੇ ਪਗੜ ਪੁਰ ਕਾਲੀ ਘਟਾ ਛਾਈ, ਅਤੇ
ਤੁਰਹੀ ਦਾ ਸਬਦ ਅੱਤ ਉੱਚਾ ਹੋਇਆ; ਜੋ ਲਸਕਰ ਦੇ ਸਾਰੇ
੧੭ ਲੋਕ ਕੰਬ ਗਏ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਡੇਰਿਆਂ ਤੇ ਬਾਹਰ
ਲਿਆਇਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵੇ; ਅਤੇ ਓਹ ਪ-
੧੮ ਗੜ ਦੇ ਨਿਚਾਲ ਵਿਖੇ ਜਾ ਖੜੋਤੇ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸੀਨਾ ਪਗੜ
ਉੱਤੇ ਹੇਠ ਉੱਪਰ ਧੂਆਂ ਹੋਈ; ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਗ ਦੀ ਲਾਟ
ਵਿਚ ਹੋਕੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਉੱਤਰਿਆ; ਅਤੇ ਤੰਦੂਰ ਵਰਗਾ ਧੂਆਂ
ਉਸ ਪੁਰੋਂ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਪਰਬਤ ਅੱਤ ਕੰਬਿਆ।
੧੯ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤੁਰਹੀ ਦੀ ਸਦਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ,
ਤਾਂ ਮੂਸਾ ਬੋਲਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਇਕ ਸਬਦ
੨੦ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਗੜ ਸੀਨਾ ਉੱਤੇ ਪਗੜ
ਦੀ ਚੋਟੀ ਪੁਰ ਉੱਤਰਿਆ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਪਗੜ ਦੀ ਚੋਟੀ
੨੧ ਉੱਪਰ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ; ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਚੜ ਗਿਆ। ਅਤੇ
ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉੱਤਰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਗੀਦ
ਕਰ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਖੰਨੇ ਭੱਨਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਹ ਦੇਖਲ
ਲਈ ਆਉਲ, ਅਤੇ ਕਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਲ।

ਅਤੇ ਜਾਨਕਾਂ ਬੀ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ, ਸੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ- ੨੨

ਵਿੜ ਕਰਨ, ਕਿਧਰੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨਾਂ ਵਿਚ

ਭੰਠ ਪਾ ਦੇਵੇ। ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਲੋਕ ਸੀ- ੨੩

ਨਾ ਪਹਾੜ ਉਤੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੈਂ ਤਾ ਸਾ ਨੂੰ

ਤਗੀਦ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਾੜ ਦੀ ਲਈ ਹੱਦਾਂ ਠਰਾ ਰ-

ਖਲ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਪਵਿੜ ਕਰਨ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ੨੪

ਕਿਹਾ, ਚਲ, ਨੀਚੇ ਉੱਤਰ ਜਾਹ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਹਾਰੂਨ ਸਲੇ ਮੁੜ

ਚੜ੍ਹਿਆ; ਪਰ ਜਾਨਕ ਅਤੇ ਲੋਕ ਬੰਨੇ ਭੰਨਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਹ

ਉਪਰ ਨਾ ਆਉਣ, ਜੋ ਉਹ ਤਿਨਾਂ ਵਿਚ ਭੱਠ ਪਾ ਦੇਵੇ।

ਸੇ ਮੂਸਾ ਲੋਕਾਂ ਪਾਹ ਨੀਚੇ ਉੱਤਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਥੀਂ ਕਿਹਾ ॥ ੨੫

ਫੇਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਏਹ ਸਾਰੀਆ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ, ਜੋ ਤੇ- [੨੦]

ਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ, ਜਿਨ ਤੈ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ, ਅਤੇ

ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤੇ ਕਢਿ ਆਂਦਾ, ਮੈਂ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਲੇ ੩

ਤੇਰੇ ਲਈ ਵੁਜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਤੂੰ ਆਪਲੀ ਲਈ ਉਕਰੀ ਹੋਈ ਮੂਰਤ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਸਤੁ ੪

ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ, ਜੋ ਉਪਰਵਾਰ ਸੁਰਗ ਵਿਚ, ਅਥਵਾ ਹੇਠ ਵਲ

ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਅਥਵਾ ਜਲ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਹੇਠ ਹੈ, ਨਾ

ਬਣਾਈਂ। ਤੂੰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਾ ਝੁਕੀਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਉਨਾਂ ੫

ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੀਂ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਇਕ

ਸੂਗਮਾਨ ਏਸੁਰ ਹਾਂ, ਜੋ ਪਿੜਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁਰਿਆਈਆਂ

ਦਾ ਵੱਟਾ, ਉਨਾਂ ਦੇ ਪਿੜਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਵੈਰ ਧਰਦੇ ਹਨ, ਤਿ- ੬

ਨਾਂ ਦੀ ਤੀਈ ਚੋਥੀ ਪੀੜੀ ਤੀਕਰ ਵੇਲਹਾਰਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਜਿ-

ਹੜੇ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਰਖਦੇ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ

ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨਾਂ ਥੀਂ ਹਜਾਰਾਂ ਉਤੇ ਵਯਾ ਕਰਨਹਾਰਾ ਹਾਂ ॥

ਤੂੰ ਆਪਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅਕਾਰਥ ਨਾ ਲੈ; ੭

ਕਿੰਉਕਿ ਜੋ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅਕਾਰਥ ਜਾਲਕੇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ,
ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਪਰਾਧੀ ਕਰਕੇ ਨਾ ਛੱਡੇਗਾ ॥

- ੮ ਤੂੰ ਆਇਤਵਾਰ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਲਕੇ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ ।
੯ ਤੂੰ ਛੇ ਦਿਨ ਧੰਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰ; ਪਰ
ਸੱਤਵਾਂ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੈ; ਉਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕੁਛ
੧੦ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੇ; ਨਾ ਤੂੰ, ਅਤੇ ਨਾ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਨਾ ਤੇਰੀ ਪੁੱਤ੍ਰੀ,
ਨਾ ਤੇਰਾ ਦਾਸ, ਅਤੇ ਨਾ ਤੇਰੀ ਦਾਸੀ, ਨਾ ਤੇਰੇ ਪਸੂ, ਅਤੇ
੧੧ ਨਾ ਤੇਰਾ ਪਾਂਧੀ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਬੁੱਧੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ
ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਸੁਰਗ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦ, ਅਤੇ ਸਭ
ਕੁਛ ਜੋ ਉਨਾਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਛਿਆਂ ਦਿਹਾਂ ਵਿਚ ਸਾਜਿਆ,
ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਹਾੜੇ ਵਿਸਰਾਮ ਕੀਤਾ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਨੈ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਠ-
ਰਾਇਆ ॥

- ੧੨ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰ; ਤਾਂ ਤੇਰੀ
ਆਰਜਾ ਉਸ ਧਰਤੀ ਪੁਰ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈ ਨੂੰ
ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਵਧ ਜਾਵੇ ॥

੧੩ ਤੂੰ ਘਾਤ ਮਤ ਕਰ ॥

੧੪ ਤੂੰ ਪਰਇਸ਼ੜੀ ਪਾਹ ਨਾ ਜਾ ॥

੧੫ ਤੂੰ ਚੋਰੀ ਮਤ ਕਰ ॥

੧੬ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪੜੋਸੀ ਪੁਰ ਕੂੜੀ ਸਾਖੀ ਨਾ ਦਿਹ ॥

- ੧੭ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪੜੋਸੀ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਲਾਲਚ ਮਤ ਕਰ; ਤੂੰ
ਆਪਣੇ ਪੜੋਸੀ ਦੀ ਝੀਮਤ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਦਾਸ, ਅਤੇ ਉਹ
ਦੀ ਦਾਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਬਣਦ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਗਧੇ, ਅਤੇ
ਕਿਸੇ ਵਸਤੁ ਦਾ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਪੜੋਸੀ ਦੀ ਹੈ, ਲਾਲਚ ਮਤ ਕਰ ॥

੧੮ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੈ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਬਦਲ ਗੜਕੇ, ਬਿਜਲੀਆਂ

ਲਸਕੀਆਂ, ਤੁਰਜੀ ਦਾ ਸਬਦ ਜੋਇਆ, ਅਰ ਪਹਾੜ ਤੇ
 ਪੁਆਂ ਉਠਿਆ; ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਡਿੱਠਾ, ਤਾਂ ਭੱਜੇ,
 ਅਤੇ ਵਰ ਜਾ ਖੜੇ ਹੋਏ । ਤਦ ਉਨ੍ਹੀਂ ਮੂਸਾ ਥੀਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ੧੯
 ਤੂੰ ਹੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੋਲ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੁਲਾਂਗੇ; ਪਰ ਪਰਮੇ-
 ਸੁਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਾ ਬੋਲੇ, ਕਿਪਰੇ ਅਸੀਂ ਮਰ ਨਾ ਜਾਯੇ ।
 ਮੂਸਾ ਨੈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਨਾ ਘਬਰਾਓ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇ- ੨੦
 ਸੁਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਤਾ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਪਰਤਾਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ
 ਭਉ ਤੁਹਾਡੇ ਅਗੇ ਰਹੇ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਨਾ
 ਕਰੋ । ਤਦ ਲੋਕ ਤਾ ਪਰੇ ਹੀ ਖੜੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਉਸ ਕਾ- ੨੧
 ਲੀ ਬੱਦਲੀ ਦੇ, ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈਸੀ, ਨੇੜੇ ਗਿਆ ॥

ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੈ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵੰਸ ਥੀਂ ੨੨
 ਐਉਂ ਆਖ, ਤੁਸੀਂ ਡਿੱਠਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਕਾਸ ਉਪਰੋਂ ਤੁਸਾਡੇ
 ਸੰਗ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ । ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਉਹੇਂ ਰੁਪੇ ਦੇ ਠਾਕਰ ੨੩
 ਮਤ ਬਲਾਓ, ਅਤੇ ਨਾ ਆਪਲੀ ਲਈ ਸੋਇਨੇ ਦੇ ਠਾਕਰ
 ਬਲਾਓ । ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਲਈ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਵੇਦੀ ਬਲਾਵੀਂ; ਅਤੇ ੨੪
 ਉਸ ਉਤੇ ਆਪਲੀ ਜਲੀ ਬਲ, ਅਤੇ ਕੁਸਲ ਦਾ ਝੜਾਵਾ
 ਝੜਾਈਂ, ਅਤੇ ਆਪਲੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਆਪਲੇ ਬਲਦਾਂ
 ਦੀ ਬਲ ਵੇਵੀਂ; ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹੀਂ ਜਾਗੀਂ ਮੈਂ ਆਪਲਾ ਨਾਉਂ ਚੇ-
 ਤਾ ਕਰਾਵਾਂ, ਤਿਨ੍ਹੀਂ ਜਾਗੀਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੈ ੨੫
 ਨੂੰ ਵਰ ਦੇਵਾਂਗਾ । ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਲਈ ਪੱਥਰ ਦੀ ਵੇਦੀ
 ਬਲਾਵੇਂ, ਤਾਂ ਘੜੇ ਹੋਏ ਪੱਥਰ ਦੀ ਨਾ ਬਲਾਵੀਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ
 ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਲਾ ਹਥਿਆਰ ਲਾਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ
 ਭਰਿਸਟ ਕਰੇਂਗਾ । ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਵੇਦੀ ਪੁਰ ਪੋੜੀ ਨਾਲ ੨੬
 ਨਾ ਚੜੀਂ, ਤਾ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨੰਗੇਜ ਉਸ ਉਤੇ ਪਰਗਟ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

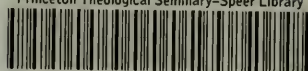

BS315 .P22 1849
Genesis with the first twenty chapters

Princeton Theological Seminary-Speer Library

1 1012 00005 9636